

ДЖУДИТ МАЙКЪЛ ИЗМАМИ

Превод от английски: Магдалена Ташева, Правда Игнатова, 1998

chitanka.info

ГЛАВА 1

Сабрина Лонгуърт разглеждаше съсредоточено витрината на антикварния магазин „Куо Фу“ на улица „Тиен Жин“. Колебаваше се дали да купи великолепия шах от нефрит или бронзовата лампа с форма на дракон, или и двете. Освен това все още не знаеше какво друго има в този магазин. Да купува всичко, което грабва погледа ѝ по време на двуседмичното ѝ пътуване до Китай, означаваше да се прибере в Лондон без пукната пара.

„Като дойде Стефани, ще я попитам, какво ѝ харесва най-много“ — реши тя. Може би няма да е зле, ако купи лампата за нея? Стига тя да ѝ разреши да ѝ подари нещо.

В сенките на сумрачния магазин господин Су Куан наблюдаваше американската дама и се дивеше на красотата ѝ. Тъмнокестенявата ѝ коса блестеше с бакърени и златисти отблясъци на късното следобедно слънце и подчертаваше изящния овал на лицето ѝ. Големите сини очи и плътните устни, леко извити надолу, ѝ придаваха уязвимост. Не беше висока, но имаше осанка на кралица, слаба и грациозна сред пъстрата тълпа, която от време на време поглеждаше разсеяно, преди отново да се съсредоточи върху експонатите на витрината. Изглежда, не можеше да откъсне очи от двата най-изящни предмета. Господин Су реши да я покани и да ѝ покаже скритите само за ценители съкровища. С приветлива усмивка тръгна към вратата, но на няколко крачки спря като закован. Дамата се беше раздвоила!

Пред витрината вече стояха две жени, еднакви като две капки вода. Еднаквите им копринени рокли, както търговецът веднага позна, бяха купени от магазина на ъгъла. Ала не му остана време, да размишлява, защото в следващия момент двойничките пристъпиха прага на магазина.

— Добре дошли — поклони се той. — Мога ли да ви предложа чай?

— Господин Су, нали? — Първата му протегна ръка. — Аз съм Сабрина Лонгуърт. Писах ви, че искам да купя от вас някои неща за

моята галерия „Амбасадор“ в Лондон.

— Лейди Лонгуърт! Очаквах ви! Виждам обаче, че вместо една, трябва да посрещна две прекрасни дами!

— Това е сестра ми Стефани Андерсън — засмя се тя — от Америка.

— Америка! — Лицето му засия. — Учил съм там, в Чикагската художествена академия.

— Светът е малък. — Госпожа Андерсън погледна сестра си. — Аз живея недалеч от Чикаго, в град Евънстън.

— И там съм бил, в университета. Заповядайте. Да изпием по чаша чай.

Възбуден от присъствието на двете прекрасни същества, той ги заразпитва как е преминала обиколката им. Нима е възможно едната да е американка, другата — англичанка, а да говорят по един и същи начин, с едва доловим европейски акцент, питаше се китаецът. Сигурно са учили в Европа, реши и подаде първата чаша.

— Лейди Лонгуърт, моля!

Тя се засмя и объркан, мъжът погледна недоумяващо другата.

— Като че ли сгрехих. Моля, госпожо Андерсън. Извинете ме.

— Няма защо — усмихна се дамата и погледна сестра си. — Хората често ни объркват. Домакинята от Евънстън и аристократката от Лондон.

Господин Су примигна няколко пъти и въпреки че не разбра забележката ѝ, изпита облекчение. Важното бе, че не ги беше засегнал. Тримата продължиха да бърбят и след като изпиха по няколко чаши чай, той с гордост започна да им показва най-ценните си съкровища.

Лейди Лонгуърт, забеляза китаецът, се отнасяше към антиките като истински ценител. Оценката ѝ за всяка вещь беше експертна. Освен това умееше да се пазари.

— Сабрина, погледни! — Госпожа Андерсън коленичи пред античния комплект илюзионистки принадлежности. — Ще купя едно за Пени и Клиф. Не, трябва да взема две, за да има мир в къщата.

Господин Су сръчно отмяташе топчетата на сметалото, докато пресмяташе колко струват покупките на лейди Лонгуърт, сред които бяха, разбира се, и нефритовият шах, и бронзовата лампа, вече свалени от витрината. След като прибави към сметката и транспортните

разходи до Лондон, той се наведе над факирския комплект и подаде на госпожа Андерсън резбована фигура от слонова кост.

— Приемете я с моите комплименти. — Учуденият ѝ поглед го накара да поясни: — Видях, че ви направи впечатление, но я оставихте, щом ви казах цената. Купихте подаръци за децата си. Сега аз ви давам това за спомен. Моля, приемете го. То е лично за вас.

Тя се усмихна толкова щастливо, че господин Су тайно въздъхна за своята отлетяла младост. Поклони се и широко им отвори вратата. После остана на прага, докато двете се изгубиха в една от тесните, криви улички.

— Как ще се върнем в хотела? — попита Стефани.

— Нямам представа — безгрижно отвърна сестра ѝ. — Трябва да попитаме някого.

До тях спря някакъв велосипедист.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, като внимателно изговаряше думите.

— Загубихме се. Трябва да стигнем до хотел „Хепин“ — отвърна Сабрина.

— Загубите? А, да, не знаете пътя. Вървете след мен. Аз ви изведа на булевард „Нанжин“.

— Няма ли да купиш нещо и за Гарт? — попита Сабрина.

— Може би. Нали ти казах, че нямам желание да проявявам щедрост към него точно сега. Впрочем имаме още една седмица. О, Боже...

— Какво има?

— Само една седмица! Като тръгвах, ми се струваше, че ще отсъствам цяла вечност. Ставам все по-алчна... Искане ми се... Ти искала ли си някога да изчезнеш, макар и за малко?

— Напоследък мечтая за това поне веднъж на ден. Обикновено искам да се отърва от себе си, но където и да отида, всичките ми проблеми вървят след мен като багаж.

— Точно това имах предвид. Винаги разбираш какво искам да кажа.

— Изглежда, не можем да заминем по-далеч от Китай — въздъхна Сабрина.

— Какво ще кажеш, ако аз остана? — подхвърли лекомислено Стефани. — Така наистина ще изчезна, поне за известно време. Няма я

вече Стефани Андерсън! Ще кажа на господин Су, че съм лейди Лонгуърт, че съм решила да остана още малко и тъй като ти си най-добрата му клиентка, той ще направи всичко, за да ми помогне. Ако, разбира се, нямаш нищо против да си присвоя за известно време името и личността ти.

— Абсолютно нищо, но ако искаш да влезеш в кожата ми, ще трябва да се върнеш в Лондон и да се позанимаеш с проблемите ми.

— При едно условие — ако ти се върнеш в Евънстън и се позанимаеш с моите.

Те избухнаха в смях.

— Булевард „Нанжин“ — извика през рамо водачът им и изчезна в потока от пешеходци и велосипедисти.

— Ще бъде като в приказка! — Стефани гледаше с невиждащи очи витрините. — Да поживея за малко в твоя прекрасен свят! Единственият проблем ще бъде как да се преборя с желанията на твоя бразилски милионер.

— Нали и аз ще трябва да се преборя с твоя съпруг?

— О, не, не, не! Няма да се наложи. Гарт предпочита да спи в кабинета си. Не сме правили любов от... не помня вече откога. С него подобни „трудности“ няма да възникнат. — Стефани направи пауза. — Мислиш ли, че е възможно? За малко, разбира се, не завинаги. Обзалагам се, че ще се справим отлично.

В отражението на витрината, отрупана с ярки розови и червени букети, Сабрина срещна погледа на сестра си и кимна.

— Сигурно. Щом е само за няколко дни. Помниш ли Атина... — Тя не довърши и избухна в смях.

— Разбира се. Можехме да се погледнем отдалеч, с чужди очи. Разбрахме какво всъщност искаме от живота. Поне аз, ти винаги си знаела какво точно искаш.

— Невинаги.

— Е, добре. Сега ще имаме тази възможност.

— Най-после пристигнахте!

Екскурзоводът им вече ги чакаше пред входа на хотела. Скара им се, че са дръзнали да се разхождат сами из многомилionenния град и още преди да се опомнят от тирадата му, ги поведе към трапезарията.

— След вечеря ще продължим — успя да каже Стефани.

Върнаха се към темата едва следващия следобед. Тя искаше още малко да се поразходи из магазините и още щом излязоха на улицата, отново поде:

— Тази идея не ми излиза от главата. Миналата вечер бях твърде уморена, за да мисля. От тази сутрин все за това си мечтая.

— Зная. Подобни налудничави хрумвания лесно се превръщат в натрапчиви идеи.

— Не е налудничава, Сабрина. Говоря съвсем сериозно.

— Нищо няма да разрешим с тези трикове.

— Откъде знаеш? Важното е, че ще излезем от сегашното си положение. — Двете замълчаха и след малко Стефани продължи: — Мисля, че наистина ще се справим. Всяка от нас познава добре живота на другата. Освен това и двете мислим по един и същи начин. — Беше права. Мислеха по един и същи начин и го знаеха от най-ранно детство. — Всичко ще бъде ново, неочаквано. Ще имаме възможност да се вгледаме в себе си от разстояние, да преоценим живота си, да направим равносметка на изминалите години. Човек няма възможност да анализира себе си, когато е по средата на пътя, във вихъра на живота. Ти самата си казвала, че искаш за малко да опиташ моя начин на живот, защото е толкова различен от твоя... Добре, кажи ми какво ще правиш през първата седмица след завръщането си?

— Нищо не съм планирала. — Мислите на Сабрина полетяха надалеч. — Смятах да си почина от пътуването. Галерията може спокойно да остане затворена още една седмица.

— И вкъщи е същото. Пени и Клиф вече са големи. Ще трябва да се обадиш в клиниката по ориенталски болести или както там беше. Всички знаят, че съм в Китай, защото трябваше да поискам отпуск за две седмици. Впрочем, забравих... Ще трябва да готвиш за цялото семейство.

— Та аз не съм толкова лоша домакиня — засмя се с блеснали очи Сабрина. — Кой мислиш ме храни, когато госпожа Търкъл е в отпуск?

— Те без друго не забелязват какво ядат. Винаги бързат за някъде. Всъщност ще бъдеш сама по-често, отколкото предполагаш.

Сабрина усещаше как възбудата я завладява. От малка имаше тези пристъпи на вълнение при мисълта за всяко предизвикателство.

Радостта от приключението и предвкушването на победата я опияняваха.

— Да бъдеш някоя друга... — промълви.

— Да живееш нечий друг живот... — подсказа ѝ сестра ѝ. — Това е истинско приключение, Сабрина!

В този момент и двете си спомниха нещо, случило се преди двайсет години и се усмихнаха. Бяха единайсетгодишни и живееха в Атина.

— Една седмица — продължи Стефани. — Само една...

— Кой знае? Ако и този път ти хареса, боя се, че пак ще се полакомиш.

— Същото се отнася и за теб.

Пред китайската сладкарница двете налетяха на Никълъс Блекфорд, който едва си пробиваше път през тълпата, натоварен с кутии сладкиши.

— Диетите са трудна работа, особено когато си в чужбина — виновно се усмихна той. — Трябваше да взема и Амелия. Скарай ми се, Сабрина, както по времето, когато работеше в моя магазин. О, аз май говоря със Стефани! Извинявайте, наистина не мога да ви различавам!

Двете се спогледаха. Непознатите хора наистина не можеха да ги различават, но Никълъс познаваше Сабрина от десет години. Тя се поклони театрално и с дяволито пламъче в очите посочи сестра си.

— Лейди Лонгуърт! Приветствам ви с „добре дошла“ в Шанхай. Стефани протегна снизходително ръка.

— Госпожо Андерсън, за мен е удоволствие да посетя този град.

ГЛАВА 2

Постоянно се местеха от град в град. Настаняваха се в някоя къща, нареждаха дрехите в гардеробите, внасяха мебелите и докато привикнат с новата обстановка, прислугата отново започваше да опакова всичко. Предстоеше преместване в друг град, в друго училище, със също толкова чужд, непознат език и непознати деца. Всичко започна, когато бяха на две години и все още живееха във Вашингтон. Оттогава се местеха на всеки две години. Норвегия, Швеция, Португалия, Испания.

Сега отново се стягаха за ново място.

— Пак ли? — изохка Сабрина. Връщаше се от езда и още щом влезе, видя как майка ѝ увива някаква ваза в детското одеяло. — Току-що дойдохме в Испания!

— Току-що ли? Минаха две години, мила. Още миналата пролет с баща ви казахме, че през август ще се преместим в Атина.

— Не искам да живея в Атина! — захленчи Стефани. — Искам да остана в Мадрид. Децата тук ми харесват. И учителите ми пишат само шестици!

— В Атина ще намериш нови приятели, а учителите в американското училище не са по-строги от тукашните — отвърна майка ѝ.

— Атина е пълна с развалини! — проплака Сабрина.

— Съжалявам, деца, ние с баща ви също не обичаме да се местим, но се налага.

— Как да не обичате? На татко му харесва — заинати се момичето. — Всеки път, когато се преместваме, той става важен и надут!

— Стига, Сабрина! — скара се майка ѝ. — Отивайте горе и започвайте да си приготвяте нещата.

— Имаме богат опит — прошепна на сестра си Сабрина, докато се качваха по стълбите.

Всъщност къщите, които наемаха, не ѝ се струваха лоши, напротив, харесваха ѝ. Майка им успяваше да ги подреди така, че двете със сестра ѝ бързо забравяха старата къща. Същото стана и сега. Настаниха се в бял двуетажен дом с градина и отделни стаи за двете момиченца. Майка им като вълшебница подреди мебелите и багажа така, сякаш винаги бяха стояли на тези места. Баща им замина за посолството, за да се запознае с новите си колеги и да види своя нов кабинет, а те трите седнаха в голяма лимузина и тръгнаха на обиколка из Атина и околностите ѝ.

Сабрина се взираше през стъклото на автомобила и потръпваше в очакване, докато Стефани седеше свита в ъгъла и изобщо не поглеждаше навън. Лошото ѝ настроение се предаде и на сестра ѝ. През първата седмица и двете мълчаха на масата, почти без да се докосват до храната. Една вечер баща им рязко остави вилицата си.

— Стига вече! Лора, мислех, че си разговаряла с тях.

— Говорихме, Гордън. Няколко пъти.

— Явно не е било достатъчно.

— Сега ще ни четат лекция — прошепна Сабрина.

— Ще трябва да обясня още веднъж — започна той. — Държавният департамент „върти“ назначенията на дипломатите, като на всеки две години ги праща на нови места. Тази политика не подлежи на разискване. Разбирате ли?

— Какви глупаци! — отвърна Сабрина. — Постоянно трябва да започваме отначало, а и ти не можеш да си свършиш работата както трябва.

— Не мисля, че едно единайсетгодишно момиче има право да нарича служителите на Държавния департамент на Съединените щати „глупаци“ или да преценява дали баща му си върши добре работата — сухо отвърна той. — Така те предпазват дипломатите от възможността да се почувстват съпричастни към проблемите на страните, в които са изпратени. Защото преди всичко и над всичко трябва да сме верни на Съединените щати. Мисля, че това е добре и за вас. Как иначе щяхте да опознаете толкова страни?

— Искаш да кажеш — тя бе не по-малко сериозна от баща си, — че щом това е добре за твоята кариера, ние трябва да си внушим, че е добре и за нас, така ли?

— Сабрина! — прекъсна я Лора и не откъсна очи от нейните, докато момиченцето не отклони поглед.

— Извинявам се — прошепна тя.

Майка им мрачно ги изгледа. Ставаха все по-трудни. Понякога ставаха потайни и дори груби. Работата беше в това, че не ѝ оставаше достатъчно време да се занимава с децата си. Цялото ѝ време принадлежеше на дипломатическата кариера на Гордън Хартуел. Заместваше го на събирания и приеми, когато той беше зает или беше твърде отегчен и изморен, за да присъства. Вечери, приеми, обиколки на градове, организирани за гостуващи американски сенатори, урежданите за политици и бизнесмени увеселения и развлечения. Понякога трябваше да седи с него в кабинета му и да го слуша как разсъждава на глас върху някакъв наболял проблем.

Тя му беше нужна. Някога, когато беше беден и никому неизвестен преподавател по история в малък колеж в щата Мейн, Лора му даде своята красота, елегантност и изисканост, които, съчетани с неговия научен престиж, му осигуриха достъп до средите на богатите и власт имащите. Дори и сега, когато вече се славеше като опитен дипломат, Гордън все още имаше нужда от нея.

Нищо не можеше да попречи на Лора да постигне това, което е решила. Управляваше кариерата на съпруга си, номадския им начин на живот из Европа, светския им живот и възпитанието на децата им. Въпреки грижите около неговата работа бе наела опитна прислуга за децата и винаги щом можеше да открадне няколко часа, ги посвещава на тяхното възпитание.

Най-много от всичко искаше да запазят своята индивидуалност. Нима трябваше да станат еднакви като грахови зърна само защото се бяха родили близначки? Спалните им бяха обзаведени различно, дрехите им винаги бяха различни. Винаги им подаряваха различни играчки, за да развият у тях различни интереси и способности.

Както винаги Лора бе постигнала своето. Дъщерите ѝ бяха различни една от друга. Струваше ѝ се, че Сабрина прилича повече на нея, винаги готова да се впусне в неизвестното, докато Стефани бе спокойна и внимателна като баща си. Гордън съзнаваше тази разлика и в редките мигове, които посвещава на семейството си, сякаш предпочиташе да общува със Стефани. В такива моменти другата му

дъщеря стоеше настрани и го наблюдаваше крадешком с мрачен поглед.

Ала въпреки всичко не бяха толкова различни, колкото майка им, искаше да бъдат. Дори и тя не можеше да отрече, че умовете им работеха в пълен синхрон, а инстинктивната връзка помежду им бе толкова силна, че никой, освен тях двете не можеше да я разруши. И това правеше възпитанието им още по-трудно.

— Не може ли сами да разгледаме града? Миналия път не успяхме да видим почти нищо.

— Нали ви развеждаха от училище? — Майка ѝ разресваше косата си пред тоалетката.

— Ъ-хъ. — Сабрина направи кисела физиономия. — Вече сме разгледали всички статуи и църкви на света, но не сме говорили с нито един човек. Само в училище, но там всички са американци! Не може ли веднъж да се разходим ей така? Само около посолството?

— Не може — отсече Гордън, докато слагаше вратовръзката си пред тройното огледало.

— Защо не? — проплака тя.

— Сабрина — обърна се баща ѝ, — не повишавай тон.

— Защо не, татко? — попита Стефани.

— Защото е опасно. — Той закачливо разроши косата ѝ. — Особено за американски момиченца, чиито баща работи в посолството.

— Майка също е момиче, а излиза сама, хем и тя ти е роднина! Защо за нея не е опасно, а за мен...

— Сабрина! Щом кажа, че е опасно, значи трябва да вярваш на думите ми. Мога са се примиря, когато министър-председателят на Гърция не слуша какво му говоря, но не и дъщеря ми!

— А ние двете какво да правим тук? — Тя не обърна внимание на сестра си, която леко докосна рамото ѝ, за да я успокои. — Вие излизате и ни оставяте сами със слугите! Ходите да разглеждате Атина, да се срещате с разни хора, забавлявате се... Всички останали могат да дойдат с вас, само ние не.

— Но нима не сме заедно през останалото време? — Лора си постави обичите и се огледа.

— Не сме! — избухна Сабрина. — Освен когато ни показвате на разни баби и дядовци от Америка.

Преди майка ѝ да отговори, Стефани се намеси и отклони вниманието ѝ от Сабрина.

— Иска да каже, че обикновено си или с татко, или ходиш да пазаруваш. А той винаги е зает, постоянно работи. Другите семейства не живеят като нас. В събота и неделя излизат на разходка, заедно обядват, вечерят, изобщо семействата им са истински.

— Ние нямаме семейство. По-точно моето семейство е Стефани, а аз — нейното.

— Тишина! — Гордън напълни лулата си и се обърна към отраженията им в огледалото. — Някои професии изискват вниманието на цялото семейство. Ние работим за своята страна. Егоистично е да мислим първо за себе си, а след това за Америка.

— Говориш така, защото искаш да те повишат! — Тя се сви до сестра си, сякаш за да избегне погледа на баща си.

— Не знаеш нито какво мисля, нито какво искам, затова ти забранявам да го коментираш — тук, или на друго място! Ясно ли е?

— Ако и с руснаците разговаряш така, досега да са ни обявили война! — Сабрина смело посрещна погледа му.

Лора потисна смеха си, но преди да се обърне към Гордън, той захвърли на земята кутията с тютюна и тихо каза:

— Напусни стаята!

— Гордън, почакай! — Лора стана, висока и стройна в копринената си черна рокля, върху която нанизите от перли блестяха с кротък, седефен блясък. Сабрина мразеше майка си, задето бе толкова красива и далечна, и в същото време ѝ се искаше да се сгуши в прегръдките ѝ. Ала единственото същество, което някога я бе прегръщало, бе сестра ѝ. Питаше се дали родителите им се прегръщат и целуват. Вероятно не, реши тя, нали щяха да си измачкат хубавите дрехи. В този момент майка ѝ я изненада: — Децата имат нужда от повече внимание. Ще ги взема със себе си, когато тръгна на покупки следващия път.

— Ура... — тихо извика Стефани.

— Не бива — поклати глава Гордън.

— Правя всичко, което е по силите ми — въздъхна Лора. — Виждам, че не одобряваш местата, които посещавам, но трябва да знаеш, че това са обикновени работнически квартали, а не свърталища на терористи. Налага се да го правя, за да купувам на прилични цени.

— Какви терористи? — запита Сабрина.

— Никакви — отвърна баща ѝ и погледна часовника си. Вече не се интересуваше от продължението на разговора и бързаше да излезе. — Щом искаш, разведи ги, но непременно вземи лимузината.

— Разбира се. — Лора пристегна копринената си наметка. — Да тръгваме.

Обиколката започна още на следващия ден след училище. Съпровождани от съседските деца, които вече ги наричаха „трите готини американки“, те напуснаха дипломатическия квартал и обикаляха антикварни магазини, частни и държавни галерии и дори частни апартаменти. Лора наричаше това свое хоби, без да си дава сметка, че то отдавна бе станало нейна страст. С дни четеше в библиотеките, срещаше се с музейни уредници, посещаваше търгове и ателиета на реставратори. С годините къщата им се бе изпълнила с картини, скулптори, мозайки, дърворезби и гоблени. Бе станала истински експерт, ценител и професионален търговец, богиня в един свой свят, където Гордън никога не пристъпваше.

За пръв път на единайсетгодишна възраст близначките почувстваха майка си като приятел. Станаха част от нейния интимен свят, усвоиха езика, на който тя говореше за своето увлечение. Слушаха я да говори с часове и поглъщаха думите ѝ.

Търсеха я приятели, колеги от посолството и представители на онази неизменна общност от различни националности, която винаги придружава дипломатическите среди. Звъняха толкова често, че ако не беше съпруга на Гордън Хартуел, можеше спокойно да заживее един съвсем различен, свой живот като консултант по антикварни ценности. Трите се промъкваха през ниските входи на схлупени магазинчета, в чиито ъгли старчета клюкарстваха за нещо, а прахът от рафтовете дразнеше ноздрите им. Посещаваха къщи, където цели семейства ги чакаха да покажат онова, което бяха пазили от няколко поколения. Най-прелестни обаче си оставаха откритите пазари. По наредените успоредно маси висяха закачени килими, гоблени, картини, под тях в редици блестяха вази, кутии, дори мебели, а застанал пред тезгяха си, продавачът викаше: „Елате, госпожо, само погледнете. Ще се спазарим!“ Момичетата искаха да купят всичко, но майка им бързо разпознаваше фалшивото от автентичното, без да обръща внимание на протестите на търговеца, убеден, че американците са глупави и

наивни. Двете наблюдаваха с широко отворени очи как майка им нещо избира и плаща покупките, сякаш я виждаха за пръв път. Тази жена нямаше нищо общо със съпругата на Гордън Хартуел!

Ала тези следобеди бяха само веднъж или два пъти седмично. До пролетта Сабрина вече мечтаеше да опознае целия град.

— Хайде днес да поискаме да пазаруваме на някакво ново място — подметна на сестра си тя, докато се качваха в колата след училище.

— Съжалявам, госпожице — отвърна Тео, техният шофьор. — Майка ви ми каза да ви отведа направо в посолството.

— О, не! — изохка Стефани.

— Татко пак ще ни показва на някого — Сабрина притисна чантата си и се облегна назад. — Няма пък! Ще им се изхиял ей така!

— Аз пък ще се направя на кривогледа! — заяви сестра ѝ.

Сабрина сви глава в раменете си и сгърчи едната си ръка.

Със събрани до носа очи, Стефани се изплези и взе да облизва брадичката си. Двете избухнаха в смях.

— По дяволите! — изръмжа Тео и момичетата тутакси надигнаха глави иззад седалката му. Какво лошо бяха направили? Оказа се, че шофьорът ругае колегите си на задръстеното кръстовище. — Ще трябва да висим поне един час. Станала е катастрофа.

Двете се спогледаха, осенени от една и съща идея, и още преди той да се обърне, вече тичаха по тротоара. Зад тях Тео с мъка си провираше път през тълпата и ги викаше, докато изчезнаха от погледа му зад един ъгъл.

— Ура! Най-после сме свободни! — пееше си Сабрина. — Нали е чудесно, Стефани?

— Страхотно!

Хванати за ръка, двете пресякоха площада и спряха пред изнесена на улицата скара. Докато Стефани с любопитство наблюдаваше как гостилничарят пече месо, сестра ѝ оглеждаше потока от хора.

— Мина половин час — погледна часовника си тя. — Хайде да се връщаме. Тео скоро ще потегли.

Но преди да се обърнат, хората около тях изведнъж се разбягаха, разнесоха се уплашени викове и някакъв камък удари стената на сантиметри от главата на Стефани.

— Терористи! — извика Сабрина, грабна сестра си за ръката и хукна по стъпалата, които се спускаха край гостилницата към тежка, поли откrehната врата. Двете се втурнаха вътре и затвориха плътно вратата след себе си.

Сгушени в полумрака на помещението, три деца ги наблюдаваха мълчаливо от леглото. Едното беше още бебе и щом Сабрина приближи, то заплака.

— Не плачи, миличко — прошепна тя и се обърна на гръцки към слабото, чернокосото момче, което беше като че ли най-голямото от трите. — Може ли да постоим тук за малко? На улицата се бият.

Момчето и сестра му бързо заговориха в един глас. Стефани погледна безпомощно сестра си. Говореха толкова бързо, че нищо не се разбираше. Момчето замълча и взе да ги оглежда, сетне промълви:

— Вие сте като огледало.

На улицата се разнесе трясък от счупени стъкла. Някакви мъже крещяха. Проехтяха изстрели и в стаята нахлу мирис на изгоряло. Момчето сложи бебето на походното легло в ъгъла и направи знак на сестра си да легне до него, после ги покри с одеяло.

— Какво да правим? — попита тя и малчуганът ѝ посочи вратата.

— Знаеш, че не можем да излезем — сопна му се. Виковете от улицата се чуваха все по-близо. — Навън се бият терористи.

— Това е война за независимост, не са терористи — тихо отвърна той. Очарована от тази новина, Сабрина изтича към прозореца, но той я дръпна рязко и тя падна на пода. Стефани извика от уплаха.

— Прав е — важно заяви сестра ѝ, докато ставаше. — Можеха да ме видят от прозореца. Искях да разбера какво мирише толкова лошо.

— Запалили са автомобили — отвърна хлапакът.

— Защо?

— За да препречат с тях улицата. Глупава американка!

— Откъде знаеш, че съм американка? — заяде се тя, но в този момент някой заудря по вратата.

— Трябва да се скрием — проплака Стефани. — Не трябва да ни открият!

— Къде да отидем? Ако ни намерят, ще си имаш неприятности — обърна се към хлапака.

Той се поколеба, после посочи под леглото. Тримата го хванаха от двете страни и го преместиха заедно с бебето и малкото момиче. На пода имаше плътно прилепнал капак. Той го повдигна и им посочи водещата надолу дървена стълба. Сабрина пое дъх и заслиза надолу. Уплашена до смърт, сестра ѝ плахо я последва. Над главите им издрънча капакът, последван от шума на походното легло, което момчето връщаше на мястото му.

В подземиято цареше непрогледен мрак. Влажният въздух бе изпълнен с миризма на гнило. Двете се опитаха да станат, но си удариха главите в ниския таван и отново притихнаха на пода. Сабрина потърси с опипване нещо, върху което да седнат, и докосна някаква лепкава торба. Оказа се чувал с картофи. „А-ха — помисли тя, значи сме в килер за зеленчуци.“

Стояха прегърнати и слушаха тежките стъпки над главите им. Някакъв груб мъжки глас задаваше въпроси, а момчето тихо отговаряше. Сабрина различи думата „оръжие“ и чу как техният домакин отговори с „не“. После някой започна да отваря чекмеджета и да ги изсипва на пода. Стефани се разтрепери.

— Тихо! — прошепна в ухото ѝ Сабрина. — Скоро ще си тръгнат.

Над тях бебето се разплака и двете чуха само как момчето каза „баща ми“.

— Къде? — попита мъжки глас.

— В Кипър.

— А-ха, патриот значи — засмя се мъжът.

Стъпките се насочиха към вратата. После настъпи тишина, нарушавана само от бебешкия плач.

Сабрина се изправи и изтупа праха от дрехите си и от полата на примрялата Стефани. Сред внезапно настъпилата тишина ѝ хрумна още по-страшна мисъл. Ами ако момчето не ги пусне да излязат? Вероятно ги е намразило, защото се скриха и го оставиха само с полицаите. Ако затисне капака с нещо тежко, за да не могат да излязат? Тя рязко се изправи и заопипва дъските, за да намери капака. Нещо остро се вряза в пръста ѝ.

— Къде си? — прошепна Стефани в тъмното.

В този момент капакът се надигна и двете замигаха на ярката светлина. Сабрина изпита срам. Момчето бе изплашено колкото тях!

Двете излязоха и седнаха на ръба на леглото. Бяха мръсни, със засъхнала по лицата черни вадички от тайно пролетите сълзи, а полите им бяха скъсани от гвоздеите по стълбата.

— Какво искаха? — попита Сабрина.

— Търсеха оръжие. Те са гръцки патриоти, борят се за независимостта на Кипър.

— Защо се бият тук?

— За да прогонят турците. — Момчето с отвращение произнесе последната дума.

— Нима тук има турци?

— Тук не, но в Кипър има доста. Бият се срещу гръците. И баща ми е там. Аз трябва да съм с него и да се бия с турците.

— Тогава кои бяха тези от улицата? — Смутена от собствената си настойчивост, Сабрина нервно потупваше с крак по пода.

— Гърци, турци и полицията — сви рамене хлапакът, сякаш го питаха за нещо очевидно.

— Къде е майка ти? — попита Стефани.

— Умря. За нас се грижи леля...

— Умряла ли? О, Сабрина, трябва да...

Ала сестра ѝ сякаш не я чуваше. Гледаше втренчено събеседника си, явно разколебана дали да попита още нещо.

— Ти... наистина ли смяташ да се биеш?

— Разбира се, ако имах пушка. Ще убивам.

— Как се казваш? — Очите ѝ бяха потъмнели от изумление.

— Димитри Карас.

Двамата се гледаха мълчаливо няколко секунди.

— Сабрина, вече е късно — приближи до нея Стефани. — Трябва да тръгваме. Щом майка им е умряла, може би е добре да...

— ... ги вземем със себе си — довърши сестра ѝ.

— Аз мога да се грижа за сестрите си — докачи се момчето.

— Разбира се. Ще дойдеш с нас съвсем за малко. Защо да не вечеряме у дома? — попита тя, подражавайки на майка си. — Нашият шофьор ще ви върне вкъщи.

Димитри не можеше да откъсне очи от нея. Горда и красива като кралица! Не знаеше дали я мрази, или обича.

— Добре — отвърна най-после той.

И полицаите, и пожарникарите, които се изсипаха на площада няколко минути по-късно, забравиха за горящите автомобили и се загледаха в странната групичка, която крачеше бодро по отсрещния тротоар. Едно гръцко момиченце с бебе на ръце, едно момче и две американски момиченца, целите изцапани и прашни, но прекрасни като Пепеляшки.

Полицаите веднага се досетиха, че адресът, който една от близначките им продиктува, бе на американското посолство. Какви ли обяснения щяха да дават?

Когато пристигнаха, предупредените по телефона служители вече ги чакаха пред входа на посолството. Лора с вик се спусна и прегърна децата си. След нея с каменно лице се появи и Гордън. Наоколо засвяткаха фотоапарати. Новината, че кипърски патриоти са отвлели децата на американския шарже д'афер, бе привлякла трийсетина журналисти.

Сабрина се отпусна в успокояващата прегръдка на майка си. Всичко свърши добре. Най-после бяха у дома. Тя изведнъж си спомни за Димитри и се огледа. Той стоеше със сестрите си зад стената от журналисти и фотографи.

— Чакайте! — извика тя и като хвана сестра си за ръка, мина през вестникарския кордон и застана до Димитри.

— Това са нашите приятели. Те ни спасиха живота и аз ги поканих на вечеря.

— Сабрина! — Гласът на баща ѝ прозвуча като плесница. — Нито дума повече! Достатъчно главоболия ни причини със своята дързост и нахалство!

— Това не е Сабрина, а Стефани! Ти ни обърка! — С премрежени от сълзи очи Сабрина видя как сестра ѝ удряше с юмручето си ръката на Гордън и също плачеше. — Тя е Стефани! Не можеш да я обвиняваш така, пред всички. Не е направила нищо лошо! Двете заедно излязохме от колата, ако искаш да знаеш! Питай Тео, той ще ти каже как стана. После започнаха да стрелят и ние се скрихме. Защо ни обвиняваш?

Репортерите се приближиха още няколко крачки.

— Господине, може би малките госпожици ще ни кажат какво се е случило, ако нямате нищо против? — чу се глас.

С плътно стиснати устни баща им гледаше ту едната, ту другата.

— Откъде, по дяволите, да знам, че... — измърмори, но в този момент Лора взе нещата в свои ръце.

— Никакви интервюта, децата са уплашени и имат нужда от почивка — обърна се тя към журналистите и направи знак на дъщерите си. — Сабрина, Стефани, поканете тези деца горе в кабинета на баща си. Ние ще дойдем след малко. Хайде, бързо!

Те се втурнаха към входа на сградата, а след тях отново защракаха фотоапаратите. Поуспокоен, Гордън се обърна към обективите и обеща на следващия ден да даде официално изявление.

Без да чакат официалното становище на посолството, още на следващия ден във вестниците се появиха сензационни заглавия. Снимките на Сабрина, Стефани и трите гръцки деца бяха на първите страници. В същото време двете момиченца стояха заключени в спалните си. Една от гръкините, които работеха в кухнята, внесе вестниците заедно със закуските им и по-късно, когато Лора и Гордън излязоха, отключи стаите им. Докато Сабрина танцуваше от радост в спалнята на сестра си, тя смълчана гледаше през прозореца.

— Никога не бях виждала снимката си във вестник. Също като майка и татко! Стефани, погледни! Пишат, че са открили лелята на Димитри. Нали е страхотно! Колко много неща се случиха от вчера досега!

— Татко е уволнил Тео — тихо отвърна сестра ѝ.

— Знам. Не е честно от негова страна, защото той няма никаква вина, но какво да се прави. Всичко друго беше просто прекрасно. — Седна на перваза и погледна сестра си. — Не може хем да имаме приключения, хем да не стават тъжни работи.

— Не зная... — сви рамене Стефани. — Щеше да е по-добре, ако по някакъв начин можехме да знаем предварително...

— Не можем. Просто няма приключения без тъжни и весели неща едновременно. — Сабрина се загледа през прозореца. Приятно ѝ беше да седи до тихата, спокойна Стефани. Понякога ѝ се искаше да бъде послушна и кротка като сестра си, да приема смирено забележките на учителите и родителите си, да не мечтае за опасности и приключения. Ала светът беше толкова голям и толкова интересен! Понякога ѝ се струваше, че животът няма да ѝ стигне, за да го опознае. Най-странното беше, че майка ѝ тайно я харесваше точно такава, каквато е. Сабрина нарочно правеше опасни упражнения в часовете по

гимнастика, защото знаеше, че така мама и останалите ще ѝ се радват и обичат повече. Тя отново погледна сестра си.

— Знаеш ли, дори и да знам, че може да се случи нещо тъжно, пак ще ми се иска да живея интересно и да имам приключения.

— Добре, че имам такава сестра — отвърна Стефани след известен размисъл. — Иначе нищо нямаше да ми се случва, нито хубаво, нито лошо.

Няколко месеца по-късно вестниците обявиха, че войната в Кипър е приключила. Димитри бе изчезнал някъде заедно със сестрите и леля си. Момичетата жадно поглъщаха новините с надеждата да срещнат името Карас, но вестниците не съобщаваха нищо за Димитри. В края на годината семейство Хартуел се премести в Париж.

Гордън бе назначен на поста шарже д'афер на американското посолство във Франция. Беше 1960, годината, в която президентът Макариос пое управлението на независимата кипърска република, а Джон Кенеди бе избран за президент на Съединените щати. Но каквито и събития да ставаха по света, животът на Сабрина и Стефани не се промени. Живееха в квартал, населен само от американци, посещаваха американско училище, пазаруваха в скъпите предградия на Париж, но винаги с майка си, никога сами. Лора усещаше, че у Сабрина се натрупва недоволство и когато навършиха четиринайсет години, тя им позволи да посещават светски събирания и да се срещат с децата на дипломатите от другите посолства. За кратко двете намериха много приятели от различни националности и речникът им скоро се изпъстри с чужди думи. Сякаш живееха в някаква своя, неотбелязана на картата страна, без връзка с останалия свят.

И тогава още веднъж всичко се промени. Една зимна вечер родителите им съобщиха голямата новина, че Гордън е предложен от президента и одобрен от Сената за посланик в Алжир. Но съществувал и малък проблем, добави Лора. Говореше бързо, така че двете да не могат да я прекъснат. Напомни им колко размирна страна е Алжир, че току-що е извоювала своята независимост от Франция и все още е опасна, особено за чужденци. Не била никак подходяща за американски момиченца.

— В Швейцария обаче има един добър пансион. Ние с баща ви вече го видяхме — завърши тя.

Международният колеж за девойки „Жулиет“ бил едно от най-реномираните средни училища. Там богатите млади жени добивали блестящо образование, освен това спортували и напълно отговаряли на стандартите, на който и да е университет във Франция, Америка или Англия. Правилникът бил строг, а ученичките били надзирани отблизо.

Сабрина изгледа мрачно родителите си. Майка ѝ бе постигнала целта, за която бе работила години наред. Гордън бе станал, посланик! И сега, когато най-после бе успяла, тя ги отправяше далеч от себе си.

— Въпросът не е в Алжир, а в това, че татко вече е посланик. И тъй като двамата сте едно цяло, не искате да се тревожите, че можем да ви причиним неприятности. Толкова важни хора като вас не могат да си пилеят времето току-така.

Лора я зашлеви. За пръв път удряше детето си и след секунда, обзета от срам, се извини.

— Прости ми — прошепна тя.

— Тя не искаше да каже точно това — започна Стефани. — Ние просто не искаме да се отделяме от вас.

— Напротив! Точно това имах предвид. Ще замина! Не желая да живея с хора, които не ме искат.

— Разбира се, че искаме да бъдем заедно с вас. — Очите на майка им блесяха от гняв, но тя го овладя. — И двете ще ни липсват ужасно. Но не можем да откажем това назначение заради вас. Алжир е град, пълен с опасности, училищата не са...

— Добре. Разбирам — прекъсна я Сабрина.

Настъпи тишина. Течаха последните минути, през които семейство Хартуел седяха заедно на масата в своя красив парижки дом. Скоро щяха да поемат в различни посоки. След малко Сабрина стана и тръгна към стаята си, последвана от сестра си.

ГЛАВА 3

Точно в три часа следобед махагоновите врати на голямата бална зала в хотел „Женева“ се отвориха, за да посрещнат четиристотин млади хора, дошли на своя абитуриентски бал.

Те бяха от десетината училища, разположени на брега на Женевското езеро. Всички се познаваха от други празненства, спортни състезания, екскурзии до големите градове на Европа. Дори и тази сутрин преди бала бяха участвали в годишния спортен празник на Женевското езеро — последното състезание, в което можеха да извоюват награда за своите училища. Сега, облечени официално, изискани и усмихнати, те бяха готови да се впуснат в последното състезание, което училищата им спонсорираха — търсенето на брачен партньор.

Облечена в рокля от лимонено жълт шифон, Стефани седна до Дена и Ани и се огледа. Сабрина трябваше да влезе всеки момент. Искаше ѝ се непременно да поговори с нея. Изпитваше потребност да излее душата си, да сподели колко много неща се бяха случили от тази сутрин досега, а можеше да ги сподели само със сестра си. Всъщност през последната година Стефани не изпитваше онази по детски силна потребност от присъствието на Сабрина. Вече три години живееше и учеха заедно с още сто и двайсет момичета в „Жулиет“. Никога преди не бяха живели толкова дълго на едно място. Всяка от тях имаше свой живот, различни приятели и различни интереси. Стефани делеше една стая с Дена Кардозо на четвъртия етаж, а Сабрина живееше на третия с Габриел дьо Мартел. Спортуваха в различни групи, учеха в различни класове, но винаги чувстваха близостта си, сякаш бяха свързани с невидима нишка. Понякога успяваха да откраднат един следобед или почивен ден и излизаха заедно. „Да осмислим нещата“ — казваше Сабрина в такива моменти и щастлива се облягаше назад, готова да слуша и да говори.

— Хей, ти пак се размечта! — подхвърли Дена, докато келнерът наливаше шампанско в чашата ѝ. — Слез на земята. Искам да вдигна,

тост. За колежа! Да върви по дяволите!

— Стига, Дена! Ти всъщност не искаш да постъпиш в университет, нали? — отвърна Стефани.

— Искам още да си живеем като съквартирантки.

— Тогава ела в Париж с мен и Сабрина.

— Вие ще учите в Брин Мор, заедно с мен.

— Аз заминавам за Париж, Дена. Ще уча в Сорбоната.

— Вашите родители са ви записали в Брин Мор.

— Да, но ние се записахме в Сорбоната. Скоро ще разберат, че със сестра ми имаме сериозни намерения.

— А-ха. Предстои сериозен разговор — вдигна вежди приятелката ѝ.

Стефани поклати глава. Всичко стана благодарете решимостта на сестра ѝ. Без нея тя щеше да отстъпи, въпреки че парите за образованието им си бяха техни, наследство от дядо им. Лора и Гордън искаха да ги запишат в Брин Мор, защото било крайно време да се върнат в Америка. Но те искаха да учат във Франция. Годици наред бяха мечтали само за Париж.

— Виждала ли си сестра ми? — Тревожеше се, че щом започнат танците, няма да им остане никакво време за разговор.

— Не съм, но виждам твоя Чарлз — отвърна Ани. — Ей го там. Хм, готин е. Впрочем ти къде беше днес следобед, след състезанието?

— Разхождах се — разсеяно отвърна Стефани, докато наблюдаваше Чарлз. Той разговаряше със свой съученик. Копнеж сви сърцето ѝ, когато се усмихна, също както се бе усмихвал на нея по време на следобедната им разходка. Бе я прегърнал и извел от залата след катастрофалния ѝ резултат по фехтовка.

Докато го наблюдаваше, тя сякаш още усещаше ръката му на рамото си. Бяха разговаряли с часове, докато дойде време да се пригответ за бала. „Обичам Чарлз“ — помисли си и се усмихна.

— А-ха! — веднага реагира Ани. — Разходката явно е била много интересна.

Стефани не отговори. Само със сестра си можеше да разговаря за Чарлз. Къде ли беше Сабрина?

Прозвучаха тържествени фанфари и в залата влязоха директорите на десетте гимназии. Избухнаха аплодисменти. Оркестърът изсвири потпури от химните на училищата и започна

първият валс. Светлините угаснаха и цялата зала потъна в синкав здрач, в който стотици свещи блещукаха като звезди. Дансингът приличаше на водовъртеж от разноцветна коприна. Момчетата се тълпяха около Стефани с покана за танц. Тя се носеше из залата, очаквайки с нетърпение да се озове в прегръдките на Чарлз.

Докато отклоняваше глупавото ухажване на своя пореден партньор, тя неволно извърна глава и в този момент го съзря.

Той разговаряше оживено в едно от сепаретата с някаква съученичка, застанала с гръб към Стефани. Бе облечена в синя дълга рокля, а кестенявата ѝ коса бе прибрана в тежък кок на тила и привързана с красива панделка. Сабрина! Стефани пристъпи няколко крачки. Нима не беше странно да ги види заедно, тъкмо тях двамата. В този момент изражението на Чарлз я накара да замръзне на място. С нетърпеливо вълнение и поглед, изпълнен с обожание, той говореше нещо на сестра ѝ. Точно както бе гледал нея по време на следобедната им разходка.

Музиката спря и някакъв младеж се приближи към нея.

— ... този танц? — чу гласа му тя, но поклати глава, без да го погледне.

— Защо не? Стефани, какво се е случило?

Името ѝ отекна в настъпилата тишина. Чарлз рязко се обърна. За секунда погледите им се срещнаха. В следващия миг тя хукна към изхода, като придържаше с ръка роклята си и ловко се промъкваше между танцуващите. Сабрина хукна след нея, без да обръща внимание на въпросите, с които Чарлз я обсипа. Видя как сестра ѝ влезе в асансьора и той потегли. Хукна по стълбите към втория етаж, където бяха настанени абитуриентите на „Жулиет“.

— Стефани! — Почука настоятелно на вратата.

— Отворено е — обади се отвътре сестра ѝ.

Лежеше свита на дивана и плачеше. Сабрина коленичи на пода и взе ръцете ѝ в своите.

— Извинявай! Ужасно съжалявам. Защо постоянно ти причинявам болка? Стефани, обичам те повече от всичко на света! Не флиртувах с него. Той просто дойде при мен и...

— Те все така „просто идват“ при теб — изтегли ръцете си тя. — Хрумвало ли ти е да кажеш „не“ поне веднъж?

— Хрумвало ми е. — Сабрина я гледаше недоумяващо. — Но този път беше различно. Чарлз...

— Престани да лъжеш!

— Успокой се и ме изслушай. Той ме обърка с тебе и...

— Не е вярно!

— Вярно е. Закъснях и не можах да си намеря място на някоя от масите. Бях застанала встрани, когато той дойде при мен. Започнахме да разговаряме и той изведнъж ме нарече Стефани. Не го прекъснах, защото...

— Можела си да го направиш, но не си искала. Знаеше какво става между нас двамата.

— Разбира се! — сви рамене тя. — Не зная защо не го прекъснах.

— Защото постоянно искаш да показваш, че си по-хубава и по-умна от мен!

— Стефани!

— Добре, наистина си по-умна и по-красива. Всички го виждат, тази сутрин спечели регатата. Щеше да спечелиш, ако се беше фехтувала вместо мене. Никога не би изпуснала момче, което ти харесва. Никога не губиш, само печелиш.

Сабрина се отпусна безпомощно на пода и въздъхна:

— Не знаех, че той е твое момче.

— Нали видя, че тази сутрин излязох с него от залата? Това не ти ли подсказа нещо? Защо не му каза, че си сестра ми?

— Не зная. Всъщност оглеждах залата, за да видя къде си седнала. После видях, че танцуваш, а освен това...

— Какво? — попита Стефани, въпреки че не искаше да даде възможност на сестра си да се оправдае.

— Тази сутрин Марко пристигна от Франция.

— Нали щеше да пристигне утре?

— Е, нямал търпение. Искал да ме включи в някакви игри, защото смятал, че вече съм голяма и самостоятелна.

— Какво му отговори? — Стефани се взря в очите на сестра си.

— Хвърлих преспапието по него и той бързо-бързо напусна стаята ми.

Стефани се засмя от възторг.

— Смяташ ли да се срещаш повече с него?

— Не. Преди да излезе, ме нарече глупачка. Кой знае, може би наистина съм глупава.

Искаше да попита за какви игри е ставало дума, когато изведнъж ѝ хрумна, че и този път сестра ѝ я бе засенчила. Сабрина беше търсената, преследваната, докато тя не можеше да накара Чарлз да я покани на един танц!

— Защо реши да си го изкараш на мен? — проплака тя.

Сабрина стана и започна да се разхожда из стаята. Срамуваше се от глупавия трик, който погоди на Чарлз. Страхуваше се от онова, което четеше в погледа на сестра си. Пукнатината между тях се превръщаше в пропаст.

— Ще направя всичко, което пожелаеш, само да не се чувстваш нещастна — промълви и неочаквано за себе си се разплака.

— Не е нужно. Сабрина, реших да се запиша в Брин Мор. Заминавам за Америка.

— Какво?! Нали решихме да учим в Сорбоната?

— Не ме гледай така. За какво се безпокоиш? Знаеш, че и без мен ще се чувстваш прекрасно. Ти си толкова блестяща и възхитителна. Когато си наблизо, никой не забелязва, че до теб стоя и аз. Освен ако не решиш да отстъпиш в страни, за да ме забележат.

— Грешиш! Всички те забелязват. Разликата между нас е тази, че постоянно изпитвам нужда да бъда в центъра на вниманието. Страхувам се, че ако не съм, никой няма да ме обича.

— В Париж ще бъдеш в светлините на прожекторите. — Стефани се изправи на лакът. Вече не плачеше.

— Не заслужавам упреците ти — отвърна след известна пауза сестра ѝ. — Искях да бъда откровена с теб.

— Извинявай. Отсега всяка от нас ще свети със своя собствена светлина. За пръв път няма да си пречим. — Очите ѝ светеха от вълнение. Сабрина се опита да открие в този блеснал, открит поглед завист, но видя само искреност и решимост.

— Никога не съм искала да те засенчвам, нито да ти преча.

— Вярвам ти, но въпреки това с тебе се чувствам като близначката на Сабрина Хартуел. Време е да стана Стефани. Ще си пишем. Ще бъде истинско приключение. Ще видиш.

Беше права. „Време е да се махна — помисли Сабрина. — Сестра ми вече не ме иска. Обичам те, Стефани, прости ми за всичко,

което съм ти причинила“ — мислено се сбогуваше със сестра си и като преглъщаше напиралите сълзи, вече обръщаше поглед към пътя, който трябваше да извърви сама.

ГЛАВА 4

Светлините бавно гаснеха и публиката постепенно утихна. Прожекторите осветиха тежката завеса на оперната сцена. Диригентът вдигна палката и чувствената испанска увертюра изпълни залата. Стефани прехласната слушаше страстния цигански ритъм, който извикваше в душата ѝ желание да танцува.

— Благодаря! — Тя погледна Дена. Беше ѝ признателна за всичко — за огрения от коледни светлини Ню Йорк, за театрите, за ложата на Кардозо, за представлението на любимата ѝ опера. Въздъхна щастливо. Завесата бавно се разтваряше.

Изведнъж вратата рязко се отвори. Двете приятелки се извърнаха уплашено. Стефани видя силуета на висок мъж.

— Извинете — прошепна тъмнокосият, докато се опитваше да затвори вратата.

— Да не сте сгрешили ложата? — попита Дена шепнешком.

Той кимна и седна в креслото зад тях. Тя почака, но непознатият не намери за нужно да обяснява нищо повече.

— Смотаняк.

Стефани се засмя на бързата преценка. Непознатият бе явно почтен и самоуверен човек, след като се задоволи с едно извинение, без да се смути от забележката на Дена.

В следващия миг забрави за неканения гост. Ниският, чувствен глас на Кармен омайваше младия войник, а музиката се лееше като разтопено злато в притихналата зала. Стефани се приведе, завладяна от прекрасната музика, но нещо сякаш ѝ пречеше да се наслаждава на изживяването. Тя рязко се обърна и срещна погледа на непознатия. Извърна се изчервена от настойчивото спокойствие на този поглед. Бе по-възрастен от нея, с волево лице и толкова прям поглед, че тя не посмя да го погледне втори път. Леко извърна глава, но с крайчеца на окото си съзря, че той не откъсва очи от нея.

— Извинете, стори ми се, че изпуснахте нещо. — Непознатият ѝ подаде програмата.

„Много добре знае, че нищо не съм изпуснала.“ — помисли си тя и побърза да извърне поглед към сцената, но до края на първо действие усещаше, че е наблюдавана.

— Гарт Андерсън — представи се той, докато завесата се спускаше, и протегна ръка.

— Дена Кардозо. — Приятелката ѝ припряно я пое. — Да не сте приятел на Бъртънови?

— Стари приятели сме. Извинете за шумното влизане. Бъртънови не ми казаха, че са поканили други хора, а аз бързах да не изпусна увертюрата. Имах много работа и забравих да погледна часовника. — Протегна ръка на Стефани. — Не се познаваме, нали?

— Стефани Хартуел. — Забеляза дългите му пръсти и си каза, че навярно е художник или музикант.

— Каква работа? — любопитства Дена.

— Научна — лаконично отвърна той и ги покани да изпият по нещо на бюфета. Не разбираше защо Дена му задава подобни въпроси. Дали винаги беше толкова любопитна, а приятелката ѝ толкова мълчалива? А може би госпожица Хартуел просто не проявяваше интерес към него?

Дена продължи да го разпитва и Гарт обясни, че е микробиолог, занимава се с научни изследвания и преподава в Колумбийския университет.

— В каква област? — не мирясваше Дена. Гарт отвърна, че било твърде сложно да се обясни за толкова кратко време. Говореше самата истина, а и не обичаше да разказва за работата си на непознати от страх, че няма да го разберат. Предпочиташе да задава въпроси, за да научи нещо повече за Стефани Хартуел.

Дена го наблюдаваше без сянка от ревност. Радваше се, че проявява интерес към приятелката ѝ, защото и за слепия беше ясно, че тя вече го е забелязала.

След спектакъла Гарт предложи да ги изпрати.

— Ние сме с лимузина — отвърна тя и изведнъж сякаш си спомни нещо. — Стефани, обещах на мама да ѝ се обадя веднага щом изляза от операта. Ей сега ще се върна.

Той я изпрати с усмивка.

— Колко мило от нейна страна!

— Дена е винаги много мила — отвърна Стефани.

— Искам да се срещнем. Какво ще кажете за утре?

Тя поклати глава.

— А вдругиден?

— Съжалявам. Тук съм на гости. Дена и родителите ѝ са направили подробен план за моето гостуване. Толкова са мили с мен, че не искам да ги огорчавам.

— А след ваканцията?

— Връщам се в Брин Мор.

— Сигурно ще се дипломирате.

— Не, аз съм едва във втори курс — засмя се тя.

— Изглеждате... — смръщи вежди Гарт. — На колко сте години?

— Деветнайсет.

— Хм, изглеждате по-голяма.

— Нима деветнайсет са малко години?

— Струва ми се, че не са много.

Дена се върна и те се разделиха. Застанал в сянката на сградата, младият мъж наблюдаваше как лимузината бавно минава край него и се чувстваше като селянин, наблюдаващ край пътя кралския кортеж. Бяха богати, изискани, светът беше техен. Усмихна се и си каза, че ще завладее сърцето на принцесата.

Колежът Брин Мор е разположен сред зелените хълмове на Пенсилвания, на един час път с влак от Ню Йорк. Стефани току-що бе пристигнала и тъкмо разопаковаше багажа си, когато Гарт позвъни.

— Ще дойда този уикенд — подхвърли небрежно той. — Може да се отбия да ви видя.

— Какво ще правите тук?

— Смятам да прекарам един ден с вас.

Срещнаха се в „Пемброук Арк“, където всички от университета уреждаха срещите си.

— Къде ще ме заведете? — попита Гарт, после засмяно добави:

— Хайде да си говорим на „ти“.

— Трябва да се отбия в библиотеката за няколко минути, после може да закусим в „Уиндъм Хаус“.

Двамата слязоха по стълбите и като прекосиха приземния етаж, излязоха на товарната рампа.

— Трябва да посрещна един камион с антики за утрешния търг. Нужно е само да подпиша товарителницата — обясни младата жена.

Гарт я наблюдаваше как разговаря с шофьора. След минута тя се върна при него.

— Каза, че кранът се е повредил. Не зная дали ще успея да намеря някого от работниците. Трябва да разтоварят сандъците. Сигурно ще се забавя. Ако искаш, иди да закусиш.

— Имам опит с камионите. Дай да погледна.

— Откога учените разбират от камиони?

— Учените — не, но селските момчета от Минесота по цял ден се возят на камиони и трактори. И редовно ги поправят. Кога ще сервираш закуската?

— След три часа.

— Тъкмо ще ми се отвори апетит. — Той се наведе над двигателя и след няколко минути извика на шофьора: — Опитай сега! — и отстъпи няколко крачки. Моторът забръмча. — Науката е славно нещо.

— Също като момчетата от Минесота — усмихна се тя и прокара пръст по челото му, изцапано със смазка.

— Майка ми често ме питаше дали мога да оправя една машина, без да отнеса половината смазка по дрехите си. Къде мога да се измия?

— В дъното на коридора има тоалетна.

— Да не избягаш!

— Няма.

Стефани беше поискала разрешение да покани свой гост в „Уиндъм Хаус“. Докато закусваха, го наблюдаваше крадешком.

— Все още ли имаш ферма в Минесота?

— Не. Отстъпих я на сестра си и мъжа ѝ. — Забравил всяко притеснение, той разказа за детството си, за самотните часове, които обичал да прекарва на полето, и да мечтае как един ден ще стане известен учен. — Имах спокойно, осигурено детство, изпълнено с обич и без съмнения за бъдещето.

— Нима после всичко се промени?

— Да, всичко. — Той замълча за миг. — На осемнайсет години спечелих стипендия за университета. Щях да бъда първият от целия ни род с висше образование. После родителите ми загинаха при автомобилна катастрофа. Наложих се да се откажа от университета, за да поддържам фермата.

— Казваш го толкова спокойно.

— Тогава не можех да говоря за това спокойно като сега. Нещастиято разруши всичко, за което бях мечтал. Беше отдавна, преди осем години.

— Колко време остана там?

— Една година, докато сестра ми завърши гимназия. Трябваше да се грижа и за нея. Тя се омъжи веднага след абитуриентския си бал. Отстъпих ѝ фермата като сватбен подарък и дойдох в Ню Йорк. Искях да намеря друг свят, в който всичко е на мястото си и човек може да прогнозира бъдещето.

Тя го слушаше толкова внимателно, че за миг Гарт се запита дали не е чула и премълчаното — за потискащата му бедност в Ню Йорк, за самотата. Нямаше приятели, защото работеше на три места и едновременно с това вземаше допълнителни курсове, за да се дипломира по-рано и да започне да преподава. Дори и няколко години по-късно, когато вече бе станал преподавател, пак не си позволяваше никакъв личен живот. С изключение на няколко вечери с най-близки приятели, никога не бе излизал с момиче.

Досега.

— Сега е мой ред да задавам въпроси. Не зная нищо за теб. — Той допи кафето си и се облегна на стола.

— Но още не си довършил. Успя ли да намериш свят, в който всичко е на мястото си?

— Почти. Ти откъде си? Не мога да определя акцента ти.

— Израснах в Европа. Кажи ми какво откри все пак? Нямам представа какво прави един микробиолог.

— Добре — засмя се Гарт. Беше му приятно, че една красива жена го моли да ѝ разказва за себе си. — Изучаваме структурата и поведението на молекулите в живите организми. Специализирал съм се в областта на генетиката. Изследвам как можем да я променим така, че да премахнем генетичните заболявания.

— Ако промените структурата на гените, няма ли да промените и самия живот? — попита колебливо тя. — Защо искате да намесите в „работата“ на природата?

— Не го наричам „намеса“. Виж, тези антики, които донесоха преди малко, не са ли направени благодарение на това, че дърводелецът се е намесил и променил формата на дървото? А

скулпторът не трябва ли да измени парчето мрамор, за да създаде статуя?

— Скулпторът и дърводелецът нямат власт. Една статуя не може да промени този свят, но ти можеш, ако промениш структурата на гените, нали?

— Сигурно.

— Някой трябва да контролира тези изследвания.

— Според тебе кой би могъл да го стори?

— Правителството.

— Дребнави, глупави, непочтени и ограничени човечета!

— Тогава учените.

— И те не са по-добра стока. Повечето от нас са малко луди. Работата е там, че науката не може да бъде контролирана. След като веднъж едно откритие е направено, никой не може да го скрие или забрани.

— Какво искаш да постигнеш с твоите изследвания?

„Упорита е“ — помисли си с възхищение, но отговорът би му отнел много време. Ето защо шеговито подметна:

— Да открия еликсира на вечната младост и да спечеля куп пари.

— Гарт, нима не очакваш да забогатееш?

— Не. Не и с преподавателска работа в университета. Частните компании плащат добре, но и те не ми харесват. Мразя да ми стоят на главата и да ме питат докъде съм стигнал с проекта. Обичам изследователската работа. В нея има свобода. Можеш да вървиш натам, накъдето те водят собствените ти наблюдения и убеждения. Можеш да бъдеш полезен.

— На хората ли?

— Да. Но ти си права, няма да направя пари. Никога няма да мога да си позволя момиче като теб. Тръгваме ли?

— Да. — Стефани извади няколко банкноти от портфейла си. — Каква глупава забележка!

Гарт я хвана за ръката.

— Почакай! Аз плащам.

— Ти си мой гост. Нали те поканих.

— Вярно е, че съм само старши асистент, но мога да си позволя да поканя на закуска приятелите си. Защо изведнъж се разбърза?

— Трябва да се върна в библиотеката. Може би имат нужда от мен. Закъсняваме с плана за търга. Съжалявам. Обещах ти целия ден, но трябва да се върна. Това е работата ми.

— Работата ти ли?

— Работя в Катедрата по изкуствата. Организирам търг.

— Защо трябва да работиш?

— За пари.

— За пари ли? Мислех, че...

— Зная какво си мислиш.

Докато пресичаха парка, Гарт изведнъж се почувства щастлив. „Тя не живее в замък!“ — помисли си и от радост запрати една снежна топка към отсрещното дърво.

— Разкажи ми нещо повече за този антикварен търг. Знаеш ли, открай време мечтая да погалия някоя гола статуя. На търга няма ли да има голи статуи?

— Ще има, и то няколко — засмя се щастливо тя. — Само че, ако искаш да погалиш гола статуя, ще трябва първо да я съблечеш.

Сега беше негов ред да избухне в смях.

Хвана я за ръката и двамата тръгнаха към библиотеката.

Гарт имаше достатъчно време, за да размисли над противоречията у Стефани Хартуел, преди тя да посети лабораторията му в Ню Йорк. През зимата и пролетта почти всяка седмица прескачаше до Брин Мор. Знаеше за нейната близначка, за разрива им, който Стефани още преживяваше. Знаеше, че родителите ѝ са в Алжир, но скоро ще се върнат във Вашингтон, защото баща ѝ трябваше да поеме поста на помощник държавен секретар по европейските въпроси. Знаеше, че необикновената ѝ култура е плод на невероятното домашно възпитание, което бяха получили със сестра си. Стефани знаеше за Европа достатъчно, за да замести всяка енциклопедия, но нямаше представа от мъже, а познанията ѝ за секса едва ли можеха да запълнят една ръкописна страничка. Бързият ѝ ум и тиха, спокойна красота привличаха всички и те кръжаха около нея като пчели над цветете. Всички се надпреварваха да я канят вкъщи за ваканциите. Гарт също. Защото и той беше влюбен в Стефани.

През май храстите в Брин Мор цъфтят в розово и бяло и покриват земята с килим от цветове. Горещото слънце изсушава влагата на априлските дъждове и в старите дървета се събират рояци от птици. Казват, че май е най-добрият месец за сватби.

Стефани и майка ѝ стояха в двора на библиотеката. Лора критично оглеждаше езерцето и наредените около него столове и маси.

— Прилича повече на градинско увеселение, отколкото на сватба. Нима не искаш нещо по-официално, скъпа?

— Искам точно това — отвърна ѝ тя и извърна поглед към групата приятели и колеги, които се събираха около Гарт.

— Ей, вие двете! Стойте мирно! — извика Гордън и ги щракна с фотоапарата си.

— Защо напускаш университета? Сигурна ли си, че няма да съжаляваш?

— Майко, как да остана в Брин Мор, след като Гарт ще работи в Илинойс?

— Можеше да почака още две години.

— Не можеше. Работата, която му предлагат, е много хубава. Не е за изпускане. — Целуна майка си по бузата. — Ще си купим голяма къща с много спални и ти често ще ни идваш на гости. Била ли си някога в Чикаго или в Евънстън?

— Не.

— Ето, сега ще ги видиш.

Стефани видя как сестра ѝ влезе в градината и се отправи към съдията Феърфакс и семейство Кардозо. Тръгна усмихната да я посрещне.

— Изглеждаш прекрасно!

— Не, ти изглеждаш прекрасно! Нима е възможно човек да излъчва толкова щастие?

— Когато дойда на твоята сватба, аз ще ти задам същия въпрос.

— Съдията Феърфакс разказа как си е играл с нас в детството ни — засмя се Сабрина.

— И още тогава предсказах, че ще кумувам на сватбите ви — допълни мировият съдия. — Още чакам Сабрина да ми се извини, че остана да учи в Европа.

Тя учудено вдигна вежди и промени темата на разговора. „Не иска да говори за себе си“ — помисли си Стефани, но това не я учуди.

Дори и в писмата си сестра ѝ беше сдържана и лаконична като добър, но далечен приятел. Миналото лято, което двете прекараха с родителите си в Шотландия, тя бе пак така далечна, сякаш се страхуваше, че може неусетно да започне интересен разговор и да затъмни своята сестра. Стефани разбираше, но не искаше да промени нещата. „Нека и тя веднъж се почувства неловко!“ — от тази мисъл ѝ стана неудобно, но до края на ваканцията не направи нищо, за да запълни пропастта помежду им.

„Някога бяхме едно цяло, а сега аз не зная нищо за нея. Кого обича, за какво мечтае?“ — Стефани наблюдаваше как сестра ѝ разговаря със семейство Кардозо и изведнъж я обзеха угризения.

— Сабрина, може ли за момент. — Докосна лакътя на сестра си и двете се отдалечиха.

Гордън веднага насочи фотоапарата към тях. Неговите прекрасни дъщери! Еднакви и все пак толкова различни. Сабрина, в елегантната си копринена рокля, която подсказваше очертанията на тялото ѝ, и разкошна широкопола шапка, скриваща косите ѝ. Студена и някак си недостъпна. До нея, грейнала от щастие, вървеше Стефани в бял облак от коприна и дантела. В тъмнокестенявите ѝ коси беше затъкната бяла камелия.

— Извинявай — започна тя.

— Няма нищо. Разбирам всичко. Никога досега не съм те виждала толкова щастлива. Обичам те, Стефани.

— Харесваш ли Гарт?

— Разбира се! Той е очарователен и влюбен в теб. За себе си ще говоря друг път. Сега искам само да се порадвам на твоето щастие.

Стефани сложи ръце на раменете ѝ и леко допря бузата си о нейната. Ужасната истина беше, че нежеланието на сестра ѝ да разказва за живота си я радваше. Не искаше да открие, че зад тази сдържаност тя крие богато, разнообразно ежедневие, изпълнено с успехи и стремежи. В този момент Гарт се приближи и Стефани възкликна:

— Вие още не сте се запознали? Сабрина и Гарт се спогледаха.

— Съжалявам — поде той, — но работата ми в университета ме задържаше до последния момент. Започна изпитната сесия и нямаш възможност да пристигна в Брин Мор по-рано.

— Деца — обади се зад тях Гордън, — церемонията започва. Мировият съдия бе застанал до един разцъфнал храст.

Младоженците се изправиха пред него. До Гарт стоеше един негов колега от университета, а до Стефани застана сестра ѝ. Докато се нареждаха един до друг, младоженецът прошепна на бъдещата си съпруга:

— Тя е студена. Ти си много по-жива и красива от нея.

В миг Стефани разбра, че сестра ѝ нарочно се държеше резервирано, за да ѝ даде възможност да блести в този толкова щастлив ден. „Това е сватбеният ми подарък — мислеше Стефани. Сърцето ѝ преля от обич и признателност. — Но какво да направя? Вече не сме близки както някога. Тя не споделя нищо с мен. Всяка от нас си има свой път, свой живот. Нямаме нужда една от друга.“

Феърфакс започна своето слово и мислите ѝ се откъснаха от Сабрина. Каза си колко удивително се беше подредил животът ѝ. Точно когато бе загубила близостта на сестра си, бе намерила Гарт. Имаше съпруг, значи никога нямаше да бъде сама.

ГЛАВА 5

Посивелите от вековете кули на замъка се извисяваха над зелените хълмове на Хемпшир. Подобно на бронзова завеса зад него се простираха букови гори.

— Замъкът Тревистън. — Стефани зачете писмото на сестра си едва ли не със страхопочитание. — Осемдесет стаи, хиляда и двеста акра паркове и ниви... Гарт, погледни! — извика тя. — Пауни!

Гарт намали скоростта, за да видят по-добре и пауните, и замъка и сребристото езеро зад него, което явно заместваше някогашния ров.

— Приятна къщичка — отбеляза иронично и отново натисна газта.

— Не мога да си представя как Сабрина ще живее тук след сватбата. На нейно място бих се чувствала като джудже, попаднало в замъка на великан. Дали ще свикне?

— Защо не я попиташ? — Гарт спря пред парадния вход. Един прислужник вече приближаваше, за да вземе багажа им.

Половин час по-късно, докато разглеждаха парка, Стефани отново поде темата:

— Интересуват ме преди всичко съдбите на неговите обитатели — отвърна сестра ѝ. Тримата се разхождаха по пътеката, криволичеща между стотици розови храсти. — Не мисля за рицарите, нито за войните и междуособиците, продължили четири века. Не ме интересуват и царствените процесии, а самото семейство и неговите черни овци. Във всяко поколение на рода Лонгуърт има поне по една. Така всеки може да си позволи всякакви ексцентричности и накрая да посочи черната овца с довода, че има и по-лоши от него.

— И коя е сегашната черна овца? — засмя се Стефани.

— Все още не съм установила. Мисля си, че Дентън иска да се пребори за тази „титла“, но баща му и бордът на директорите не биха го оставили. Страхуват се не толкова от скандалите, а от гласността им в пресата.

— Не знаех, че Дентън работи.

— Само когато има настроение.

Гарт разглеждаше високия жив плет на прочутия лабиринт на Тревистън.

— Гарт, ние се връщаме. Идваш ли?

— След малко.

От писмата на Сабрина до сестра ѝ той знаеше, че лабиринтът представлява триъгълник от жив плет, който Стонтън Лонгуърт изградил през 1775 година за забавление на своите гости. Той надничаше през отворите в плета и се опитваше да си представи схемата на лабиринта. „По-късно ще го разгледам — реши. — Или утре, след сватбата.“

Чу гласа на жена си и влезе в библиотеката, но се оказа, че това бе Сабрина, която разговаряше по телефона. „Странно, гласовете им са съвсем еднакви“ — помисли си.

— ... да реставрира тавана — обясняваше тя на някого и енергично жестикулираше. Гарт се огледа. Замъкът беше наистина великолепен, независимо че приличаше по-скоро на музей, отколкото на дом.

— Разбира се, че не можеш да окачиш картина, или да сложиш нещо друго просто така — обясни Сабрина на сестра си, когато по-късно двете седнаха на балкона на нейния апартамент на чаша чай. — Това е първото правило.

— Изглеждаш толкова щастлива! Нима е възможно човек да излъчва толкова щастие! — отбеляза Стефани и двете избухнаха в смях при спомена за същите думи, които Сабрина бе изрекла преди четири години. Докато тя създаваше семейство и подреждаше дома си в Евънстън, Сабрина се дипломира в Сорбоната и замина за Лондон. Живееше в малък апартамент и работеше в галерията на Никълъс Блекфорд. Завърза нови приятелства, взе участие в организирането на два благотворителни търга. В писмата си никога не споменаваше за интимния си живот. „Може би сега ще сподели“ — помисли си Стефани и си спомни колко любов имаше в погледа на сестра ѝ, когато излезе да я посрещне. — Щастлива ли си? — попита сериозно тя.

— Щастлива или може би възбудена — отвърна ѝ. — Мисля, че с Дентън любовта и въодушевлението не се различават особено. Той е

невероятен! Обикаля света, сякаш е някой от парковете на Тревистън. Нямах представа колко е богат животът ми с него.

— Имам — отвърна сухо Стефани и се обърна към спалнята, където една от прислужничките приготвяше дрехите на младоженците за сватбеното пътешествия.

— Въпросът не е в парите — отгатна мислите ѝ Сабрина. — Те, разбира се, са важни. Докато живееш сама, парите постоянно не ми стигаха. Нито в това, че бащата на Дентън е виконт, макар че и това не е без значение. Привлича ме най-много свободата, с която той се държи независимо къде се намира. Освен това ме обича. Най-после съм сигурна в себе си.

— Откога някой като Дентън трябва да ти помага, за да бъдеш сигурна в себе си?

— Там е работата — знаеш, че от малка постоянно се стремя да направя впечатление на хората, за да ме харесват. Виж и мама. Тя е толкова доволна от моя блестящ брак.

— Мама няма нужда от подобни доводи, за да те обича.

— Разбира се, но признай, че никога досега не е била полюбвеобилна към мен.

На следващия ден, докато наблюдаваше сватбената церемония, Стефани си мислеше, че на този свят едва ли има човек, по-сигурен в себе си от сестра ѝ. „Истинска кралица! — каза си. — Никога няма да изглеждам като нея. Никога няма да имам замък. — За миг я обзе завист. В този момент погледите им се срещнаха. — Искam само сестра ми да бъде щастлива“ — реши тя.

— Скъпа Сабрина, ти превзе Лондон с щурм. — Херцогинята на Уестфорд я прегърна и целуна. Лицето ѝ грееше от възхищението, което само много силните и богатите признават на по-младите и по-красивите от тях. — Не обвинявам Айрис, че те отвлече за своя син. Съжалявам, че не те открих първа. Щях да направя същото.

— Аз съм похитителят, не майка ми — отвърна Дентън. — Тя само я намери. Търсеше бюро, но откри Сабрина.

— Тя все пак намери и бюрото, което търсеше — весело отвърна младата жена. — Продадох ѝ го, а след това тя ме покани на чай.

— Великолепен вкус. — Лейди Айрис Лонгуърт се обърна към херцогинята. — Сабрина е помогнала и на майка си да обзаведе дома им във Вашингтон. Ти, предполагам, познаваш баща ѝ.

— Хм, да — кимна херцогинята, явно безразлична към произхода на младоженката.

— Извинете — дочу нетърпелив глас, — ще ми позволите ли да разцелувам старата си съученичка? — Габриела дьо Мартел пристъпи и прегърна Сабрина. — Имаш вид на принцеса, която някакъв принц е отвякъл на коня си и сега двамата препускате във висините. Сигурно се е заклел, че ще ти подарява по едно парче от света за всеки рожден ден.

— Ако не намеря нещо още по-хубаво — допълни Дентън.

— Какво да ти дам в замяна? Може би парче от Луната?

— О, остави Луната. По едно време мечтаех за нея, но я забравих, откакто намерих теб. — Хвана я за ръката. Облото му лице с розови бузи и добре оформени мустачки излъчваше радост. Черните му очи понякога гледаха строго и навъсено, но щом я видеше, погледът му омекваше и ставаше нетърпелив. — Още не мога да повярвам, че най-после си моя.

Сабрина се огледа за сестра си, но срещна погледа на Лора.

„Поднесох на майка си прекрасна антика и хиляда акра обработваема земя“ — помисли с добродушна ирония тя. Гордън бе по-сдържан от жена си. Явно предпочиташе Гарт пред Дентън. „Посериозен е и някак си по-солиден“ — каза веднъж той по повод на зетьовете си, макар че и с двамата се държеше еднакво.

Зад Стефани тя видя Гарт, който я наблюдаваше, без да крие любопитството си. Той отстъпи встрани от редицата чакащи да поздравят младоженците и се облегна до прозореца. Опитваше се да съпостави Сабрина, която помнеше от своята сватба, с тази невероятно красива, лъчезарна жена, заобиколена от сребристобелия облак на сватбената рокля. Всичко наоколо се въртеше около нея. Къде се беше дянала онази студена, сдържана дама, която познаваше от гостуванията ѝ в Америка? Отмести поглед към жена си. В дългата си розова рокля, която сестра ѝ ѝ беше купила от Париж, тя излъчваше мекото сияние на пасторална картина. Бе споменала, че започва да пълнее, макар че той не долавяше разликата. Беше загубила царствената осанка, която всички възпитанички на „Жулиет“ трябваше да притежават, но въпреки това можеше да затъмни всяка жена в залата, с изключение на близначката си. Спокойно разговаряше с представителите на

английската аристокрация, сякаш ги среща всеки ден. Гарт се гордееше с нея.

— Добре направи, че избяга от тази суета — чу зад себе си тихия смях на Сабрина. — И на мен ми се иска да можех. Хайде да вземем Стефани и да се скрием някъде.

— Какво ще каже съпругът ти?

— В момента обсъжда състезателните коли. Той инвестира в един от екипите на „Гран При“. Знаеш ли нещо за Гран При? Аз нямам понятие, но подозирам, че скоро ще ми се наложи да науча. В момента искам само едно — да се скрия някъде и да си събуя обувките.

Успяха да освободят Стефани от досадната компания на някакъв граф.

— От половин час ми говори за ловни кучета — обясни тя, докато влизаха в малък кабинет. — Каза, че сватбата му напомняла за последната киноложка изложба.

Тримата избухнаха в смях. Сабрина свали обувките си и подви крака на канапето.

— Не, аз не мога да направя такова нещо — поклати тъжно глава Стефани — Да си сваля обувките наред един четиристотингодишен замък? Какъв скандал! Мога да разговарям с всякакви графове и херцогини, но да си сваля обувките — никога. Мисля, че имаш наистина нещо голямо. Не зная защо обаче, собственият ми дом ми изглежда по-удобен и уютен.

— Радвам се да го чуя — въздъхна сестра ѝ, — страхувах се, че може...

— Да ти завиждам?

— Не точно. Боях се, да не би да си помислиш, че отново съм те затъмнила.

— О, не ми е хрумвало. Може би защото вече имам собствена светлина, с която много се харесвам.

— Значи вече не се чувстваш в сянка? Изглежда съм се излекувала от тези страхове.

Гарт ги наблюдаваше мълчаливо.

— Ще ми обясните ли за какво говорите?

Стефани се сепна. Бе забравила, че не са сами.

— Преди много години казах на Сабрина, че нейната светлина ме поставя в сянка, където никой не ме забелязва.

— И замина за Америка — допълни сестра й. — Остави ме сама със светлината ми.

Стефани погледна през прозореца. Алеите бяха пълни с хора. Келнерите сновяха между тях с подноси шампанско и ордюври.

— Ако не слеза веднага, майката на Дентън ще ме критикува.

— Младоженката неохотно нахлузи обувките си. — Сватбите трябва да стават в леглата. Така или иначе започват от там, не виждам защо да не свършват на същото място.

Гарт тихо се засмя.

— Кога ще ни дойдете на гости? — попита Стефани. — Толкова много неща има да си казваме.

Сабрина се трогна. Сестра й чакаше отговора й без сянка от злоба, завист или тъга. Искаше й се да запее.

— Ако зависеше от мен, още утре бих тръгнала. Трябва да видя какви са плановете ни. Дентън прави разписанието. Изготвил е подробен план на местата, които иска да ми покаже. А те са пръснати из целия свят.

Протегна ръце и Стефани ги пое. Двете постояха прегърнати и безмълвни.

— Ще дойда, обещавам ти! — прошепна тя.

Дентън Лонгуърт работеше в корабната компания, която семейството му притежаваше и управляваше. Беше вицепрезидент по финансовите въпроси и член на управителния съвет. В продължение на години бе изпълнявал всичко, което баща му искаше от него. Завърши университета и веднага постъпи на работа в компанията. Нямаше обаче никакво намерение да прекара младостта си зад някакво бюро. Смяташе след време да се заеме с управлението на компанията, а дотогава да поживее. За целта посвети една година на финансовия отдел. Ходеше на работа всеки ден и успя да изгради екип от сътрудници, способни да се справят и без него, след което обяви, че излиза в безсрочна ваканция.

Работеше само когато имаше настроение. След като навърши трийсет и се ожени, мечтаеше единствено да пътешества с младата си съпруга, за да й покаже света.

За няколко месеца двамата обиколиха Биариц и Кан, Уимбълдън и Буенос Айрес. Навсякъде по света представителите на

привилегированите класи изпадаха във възторг от неговата съпруга заради неустоймото съчетание на красота, изисканост и детско чистосърдечие.

Където и да отиде, там вече ги чакаше куп от покани, които секретарката на Дентън бе изпратила от Лондон. Той ги преглеждаше с безразличие, след това ги подаваше на жена си.

— Избери къде искаш да отидем.

Понякога колодата от покани и визитни картички се разсипваше на пода, а той не си даваше труд дори да погледне от кого са и оставяше чистачката да ги измете. Все пак следеше какво избира Сабрина.

— Нали няма да изхвърлиш поканата на Кора, тя е великолепна домакиня. Никой не пропуска нейните приеми.

Така, докато стигнат в Монако, настъпи месец май. Бе изминала почти година от сватбата им. Един ден тя му подаде поканите, без да ги чете.

— Ти избери. Все още не познавам никого тук.

Той ги пръсна на масичката и взе да ги нарежда като карти за покер.

— Чудесно! Непременно трябва да отделим време за Макс.

— За кого?

— Макс Стайвесънт. Нима не си чувала за него? Странно. Той просто изпълва пространството! Приятно момче, малко е загадъчен. Ще ти хареса. Кани ни за четири дни на пътешествие из Средиземно море с неговата яхта. Добра идея. И нещо съвсем непознато за теб.

— Какво му е загадъчното?

— Никой не знае как изкарва парите си. Любопитните го бяха разпитвали, но той отвърщаше, че се занимава с изкуство, и сменяше темата. Някои подозираха, че притежава галерии някъде из Латинска Америка и Европа, други твърдяха, че е подставено лице на богати клиенти, които предпочитат да останат анонимни. Носеха се слухове, че издържал млади и талантиливи художници. Наемал хора, които по време на търговете умишлено вдигали цените на техните произведения, за да им спечели име. След това прибирал в джоба си разликата между истинската стойност и раздутата сума, платена от някой сноб. Циниците пък твърдяха, че бил обрал няколко египетски гробници.

Независимо от произхода на парите, той харчеше щедро състоянието си. Водеше по трийсетина приятели на сафари из Кения или превозваше по двеста души през Европа, да ги заведе на фолклорен фестивал в Югославия. Сабрина го ненавиждаше. Той се извисяваше над нея като планина; рижавата му коса беше оредяла, а сивите му очи сякаш криеха някакви ужасни тайни.

— Как е възможно да не го харесваш? Дори не си разговаряла с него. Досега си му казала едно „здравей“, след което се разположи на яхтата му като в собствен дом — чудеше се Дентън.

— Надменен е. Обзалагам се, че не разбира нищо от изкуство.

— Откъде знаеш...

— Съжалявам жена му. Прилича на кученце, което чака с изплезено езиче господарят да го погали. — Облече вечерната си рокля от синьо-черна коприна, която се плъзна по тялото ѝ като ласка, разкривайки красивите ѝ рамене. Дентън мълчеше. — Побързай, скъпи. Коктейлът е в осем и ако не бъдем точни, Макс като нищо ще ни превърне в солени стълбове с безизразния си поглед.

— Сабрина! Макс е наш домакин!

— Съжалявам, Дентън.

— Надявам се, че го казваш искрено. Къде са ми копчетата за ръкавели?

На яхтата „Лафит“ бяха поканени пет двойки. По време на коктейла Бетси, третата съпруга на Макс, им довери, че нямала право да променя нито програмата, нито маршрута на яхтата. Дребничка и пухкава в своята копринена рокля, тя тръсна изрусените си буклички и те затрептяха около ушите ѝ. Ако имали нужда от нещо, трябвало да се обръщат не към нея, а към Кърст, главния стюард. После млъкна и не обели дума до края на вечерта.

Вечеряха рибена супа с шафран, последвана от октопод в сос с шампанско. Макс вдигна тост.

— Пожелавам на всички приятно пътуване.

Той се усмихна на своята съседка — изящна блондинка, която вече бе представил като принцеса Александра от някаква страна, която никой не беше чувал. Срещу него съпругът ѝ, принц Мартов, гледаше съсредоточено в чинията си.

— Накъде ще тръгнем утре? — попита някаква дама със сънлив поглед, която седеше до принца.

— На изток. — Домакинът все още не откъсваше очи от Александра. — Покрай италианската Ривиера и Генуа и оттам обратно. Четири дни. Цял един живот.

Александра се усмихна. Сабрина погледна Дентън. Той се усмихваше на седящата срещу него Бетси, сякаш искаше да подражава на мъжа ѝ.

На сутринта в малката трапезария ги чакаха плата, отрупани с плодове, кифлички и кафе. Макс ги беше приготвил собственоръчно.

— Горната палуба е за тези, които обичат слънчевите бани. В салона устройваме хазартни игри. Ако желаете да гледате някой филм, обърнете се към Кърст. Обядваме в един. Приятно плаване, приятели.

— Първо ще посетим салона — Дентън се протегна. — После отиваме на горната палуба. Нали, сладурче?

Петима от гостите бяха вече там. Някои смъркаха кокаин. На един от шкафовете бяха наредени дузина разноцветни капсули.

— Макс е фантастичен домакин! Какво предпочитате? — обърна се към Сабрина дамата със сънливия поглед.

— Благодаря — намеси се Дентън, — сам ще се погрижа за съпругата си.

Сложи малко бял прах на една салфетка, сгъна я и я прибра в джоба си. Сабрина го наблюдаваше и се питаше този ли е Дентън, за когото се беше омъжила. Той едва-едва пиеше, и то само леки питиета, не пушеше, а за наркотици изобщо не можеше и дума да става. При другите им пътувания неведнъж я бе озадачавал, но сега сякаш бе свалил някаква маска от себе си. Тя го последва към палубата, където вече бяха изложили на показ красивите си, загорели тела три семейни двойки, между които и принц и принцеса Мартов.

Дентън изобщо не ги погледна.

— Хайде, сладурче. — Свали халата си и се излегна.

Сабрина се чувстваше глупаво и неловко. Имаше един-единствен Дентън — нейният съпруг, който в момента ѝ показваше как очаква от нея да се държи. „Нещо съвсем непознато за теб“ — бе казал по повод поканата на Макс. Тя огледа великолепните тела на жените около себе си, загорели и блестящи от плажното масло. Нейното беше още по-хубаво! Свали халата си, легна до него и го остави да намаже гърба ѝ. Той ѝ подаде малко от белия прах, но тя поклати глава. Той смръкна от праха първо с едната, после с другата ноздра. Останалите правеха

същото или пушеха хашиш. Слънцето прежуряше на притихналата палуба и Сабрина сякаш се носеше в океана от топлина и светлина, когато някаква сянка легна над главата ѝ. Отвори очи и видя пред себе си Макс Стайвесънт. Мускулите ѝ се стегнаха инстинктивно, но погледът му мина край нея и се спря на Александра. Принцесата лениво се надигна и тръгна с него към каютите.

Сякаш бе чакала само това, Бетси легна в шезлонга на Александра. Дентън гледаше как с тихо мъркане милва гърдите и бедрата си, докато нанася крема. След малко тя легна по гръб и задряма. Той се обърна и срещна погледа на жена си.

— Беше права. Тя наистина прилича на котенце. Но не ми е интересна.

Сабрина бе сравнила Бетси с кученце, но не го поправи. По време на обeda в пристанището на Алацио Александра направи ловка маневра, за да седне до нея.

— Скъпа, отпусни се. Защо си толкова разстроена? Те диктуват правилата, а ние ги изпълняваме. Ако приемеш това, ще ти олекне — прошепна ѝ. Сабрина я слушаше, леко привела глава встрани, за да я чува по-добре, и си играеше с вилицата и ордьовъра. Жената продължи: — Виждаш, че твоят Дентън мечтае само как да разтвори краката на милото Бетси, а може би вече го е направил. Голяма работа! Затвори очи и се отдай на това щедро слънце или се научи да смъркаш кокаин, или се затвори в спалнята си с някоя интересна книга.

— Откъде знаете, че...

— Виж, мила, това е второто нещо, което трябва да научиш. На тази гемия нищо не остава скрито. Можеш да правиш каквото си поискаш, но Макс ще научи за това още докато си го помислиш.

— Ти наистина ли си принцеса?

— Още един урок — засмя се сърдечно Александра. — Тук нищо не е точно такова, каквото изглежда. Само отчасти. Не го забравяй, особено когато виждаш как съпругът ти се заглежда след някоя друга.

Следобед двете свалиха на вода моторницата, която яхтата носеше вместо спасителна лодка и се понесоха на водни ски, обгърнати от облак от синьо-златиста мъгла. Сабрина се чувстваше млада, силна и красива. „Мога да направя всичко, което пожела“ — мислеше си.

По-късно, загърнати в огромни хавлии, седнаха на палубата на чаша вино.

— Ти си невероятна скиорка! — забеляза Александра. — Къде си се научила да караш?

— В пансиона в Швейцария.

— А-ха, един от пансионите за привилегированата класа. Аз пък завърших гимназия в Лос Анжелис. Майка ми беше нещо като актриса. Научи ме как да си пробия път във висшето общество. Направи от мен по-добра актриса. Впрочем ти изглеждаш много по-различно от тази сутрин. Актьорски талант, или нещо друго?

— Не зная. Докато карах ски, реших, че мога да постигна всичко, дори и да заживея като вас.

— Скъпа, казваш го така, сякаш ние сме отровни. Ако наистина мислиш така, какво търсиш тук?

— Нямах предвид теб. Ти ми харесваш. — Сабрина потрепери и се уви още по-плътно в хавлията. — Искам да кажа, че не желая да гледам как Дентън... да очакват от мен, че... По дяволите, сигурно изглеждам като глупачка.

— Само неподготвена. Той не те ли предупреди? Всички знаят какво представляват круизите на Макс.

— Не знаех нищо. Дентън нищо не ми е казвал.

— В Лондон той е съвсем различен човек, нали?

— Работата е там, че не се интересува дали всичко това ми харесва или не. Струва ми се, че просто нямам избор.

— Започваш да разбираш. Щом искаш да имаш това, което животът с него ти предоставя, нямаш никакъв избор, освен да понасяш и неговите капризи и странности. А сега иди и се направи неотразима. Ще вечеряме в Генуа. Храната е великолепна.

Сякаш подслушал разговора им, Макс организира вечерята така, че да демонстрира напълно какво могат да предложат хора като него и Дентън. Лимузините ги отведоха някъде на височините над Генуа в изискан ресторант с прекрасен изглед към залива. След вечерята компанията се премести в малка дървена вила. Играха покер, пиха червени вина и в три през нощта се върнаха на яхтата. Макс взе ръката на Сабрина.

— Правите ни чест с присъствието си като наш гост. Очакват ни много други пътешествия. Приятни сънища, скъпа моя.

В спалнята Дентън вече си беше легнал и я чакаше.

— Сладур, тази вечер ти беше наистина неотразима. Всички са влюбени в теб, а аз спечелих. Не беше ми се случвало от години. Ела при мен, скъпа, чакам те. — Притегли я към себе си и започна припряно да я гали, превъзбуден от нейния светски успех и парите, които бе спечелил. — Ще има да говорят за нас с месеци — промърмори самодоволно, докато се нагласяваше върху нея. — М-м, приятно и стегнато!

Сабрина лежеше под него и правеше движенията, които му доставяха най-голямо удоволствие. Дентън бързаше и тя знаеше, че и този път ще бъде както всички останали. Беше полувъзбудена и щеше да свърши полузадоволена. Бе мислила да говори с него за начина, по който се любят, но той беше толкова самоуверен, че тя не знаеше откъде да започне. Многобройните жени, които бе притежавал преди нея, до една признателни за честта, с която ги бе удостоил, бяха изградили у него убеждението, че притежава невероятна сексуална техника. Сабрина нарочно ускори дишането си, стегна краката си за минута, след което се отпусна.

— Браво, доброто ми момиче!

Щом той заспа, тя излезе на палубата и мислите ѝ се зареяха надалеч. Беше вече четири и половина. Яхтата бе намалила скоростта си и леко се полюляваше. Връщаха се в Монте Карло. Чу наблизно приглушеното боботене на мотор и се наведе над перилата. Моторницата на Макс приближи до корпуса на яхтата и Иван Ласло, секретарят му, угаси двигателя и скочи на стълбичката заедно с един от моряците. Двамата влязоха в помещенията за екипажа. „Странно — помисли тя, — къде са ходили толкова далеч от брега?“ Впрочем какво значение имаха и Иван Ласло и самият Макс? Искаше само едно — круизът да свърши. Оставаха два дни. Постоя навън, докато очите ѝ започнаха да се затварят, и се върна в спалнята.

На сутринта двамата се събудиха късно и закусиха в леглото. Дентън я целуна по челото и тя му се усмихна гальовно.

— Сладурче, днес ще бъда през целия ден с Бетси. Можеш да правиш каквото си поискаш, но според мен трябва да отделиш малко време на Алдо Дерона. Той те харесва и е добро момче.

— Аз не мога да бъда давана под наем! — Скочи от леглото и застана на разстояние от него.

— Сладурче, това беше малко грубо. Едва ли си изненадана. Нали виждаше какво става? Аз изчаках, но ти не каза нищо, напротив, чудесно се приспособи. Гордея се с теб. Мисля, че не заслужавам такива думи.

Гледаше го онемяла.

— Сабрина? — неуверено поде той. В очите му се четеше искрена тревога. Жена му го гледаше с вледеняващо студени очи. Той протегна ръце.

— Сладурче, защо си толкова чувствителна? Нали знаеш колко те обичам. Обичам те, винаги съм те обичал. — Изчака малко, преди да продължи: — Това е само игра, която ще забравя веднага щом слезем на брега. Не значи нищо за мен. Правим го, защото... защото е по-различно, впрочем не. С нищо не е по-различно от игра на бридж, или каране на водни ски, или другите неща, които правим като приятели. О, слава Богу — въздъхна той, когато Сабрина започна да се смее.

— Като приятели — смееше се тя, сложила длан на челото си. Но той беше Дентън Лонгуърт и не чу, или не пожела да чуе отчаянието в смеха ѝ.

До края на пътешествието избягваше мъжа си. Така и не разбра дали беше спал с Бетси. На обяд и вечеря се държеше спокойно, сякаш нищо не се е случило. Последната вечер Макс вдигна тост за първата годишнина от сватбата на Дентън и Сабрина, която, уточни той, щели да отпразнуват при сестра ѝ в Америка. Дентън се наведе и целуна съпругата си. Тя сложи длан на тила му, за да задържи по-дълго целувката му, а в главата ѝ се въртеше неприятната мисъл, че все още играе по правилата, които той беше наложил.

ГЛАВА 6

Стефани подаде на Дентън една двузъба вилица и го подкани да опита месото. Хванал прибора като стик за голф, след един-два неуспешни опита той успя да забие вилицата в печеното.

— Сабрина, ела на помощ — извика към жена си, която разговаряше в другия край на моравата с някакъв професор.

— Готово! — окуражи го Стефани. — Познавам един фехтовач, който използва същата хватка.

— Надявам се, не съм развалил апетитния му вид. Не разбирам от готвене — оправда се Дентън.

— Нищо не си развалил — засмя се тя. — Но щом ти е толкова трудно, вече няма да ти поставям никакви задачи.

Сабрина се надигна на пръсти и над главите на гостите видя неловкото изражение на съпруга си. „Прилича на турист, който трябва да отиде до тоалетна, но не разбира местния език“ — помисли и отново се обърна към професор Мартин Талвия, който обясняваш разпалено защо двете със Стефани изобщо не си приличат, въпреки че са близначки. В този момент Дентън я прегърна през рамо. Тя се стегна. Дворът бе пълен с хора, които с удоволствие биха побъбрили с него. Защо непрекъснато стоеше до нея? Професорът попита нещо и по пресилената веселост, с която съпругът ѝ му отговори тя разбра, че е отегчен до смърт. Тук и двамата бяха чужденци. Все пак, въпреки че не живееше в Америка от двегодишна възраст, тя успяваше да се забавлява сред тези мили, приятни хора, може би защото срещите с непознати винаги ѝ доставяха удоволствие.

— Лельо Сабрина, може ли да ме вдигнеш? — протегна ръце четиригодишният Клифърд. — Трябва да съобщя нещо важно. — Обядът е сервиран. Всички на верандата! — извика зачервен той, щом го вдигна на ръце.

Гарт погледна към тях и за миг застина. Малкото, зачервено личице на Клиф до усмихнатото лице на Сабрина. Не беше ли виждал

вече тази картина? Стефани с малкия Клиф, когато излизаха от родилния дом.

— Лельо Сабрина, защо вдигаш него, а мен — не? — почти разплакана, малката Пени Андерсън я дърпаше за ръката.

— Ти ще обявиш десерта. Искаш ли?

Момиченцето се усмихна и закима енергично с глава.

— Няма ли кой да наглежда малките? — попита Дентън.

Сабрина го погледна и се наведе над двете деца.

— Умирам от глад. Хайде, милички! Кой ще седне до мен на масата?

— Аз, аз! — завикаха и двамата в един глас.

Падаше мрак и Гарт запали керосиновите лампи. Долорес Голднър се наведе, към Дентън.

— Стефани ни разказа много неща за вас двамата, но пропусна да спомене дребните неща — какви ястия предпочитате, къде пазарувате. Ние тук знаем твърде малко за живота на кралската прослойка.

— Аристокрацията, искате да кажете, нали?

— О, да, аристокрацията. Ние, американците се отнасяме доста несериозно към класовата система, за разлика от вас.

— Дентън, разкажи за Треvistън — помоли го Стефани. — За историята на твоето семейство и на замъка.

— Леля Сабрина ми изпрати снимка — гордо обяви Пени.

— Тя и на мен изпрати, ако искаш да знаеш. — Клифърд стана, с намерение да донесе снимката и да докаже на сестра си, че и той има снимка от Треvistън. Чинийката падна от скута му и се разсипа на пода.

— Клиф! — извика след него Стефани, но момченцето се втурна в къщата.

— Не е честно. Аз първа казах! — малката Пени се свлече от стола и хукна след брат си.

— Ще отида да ги успокоя. — Сабрина стана от масата.

— Недей, и без това вече трябва да спят. Ще отида да ги сложа в леглата. — Разтреперана от гняв, майка им стана и влезе в къщата. Сестра ѝ я последва.

Изчака Стефани във всекидневната. Докато тя слизаше по стълбите, Сабрина забеляза, че е напълняла и хубостта ѝ някак си се бе

позагубила. Стефани се превръщаше в истинска домакиня, загрижена единствено за кухнята. В червената си тиролска пола и бяла италианска блуза, Сабрина изглеждаше много по-привлекателна, но сестра ѝ сякаш не забелязваше това. Може би беше просто безразлична към външността си. Тя се отби в кухнята, остави нещо в хладилника и влезе във всекидневната.

— Искаш ли да поседнем за минутка? Най-много да изпуснем следващата версия за историята на Тревистън — предложи с усмивка тя.

— Майката на Дентън ми я разказа на сватбата ви. Самият Дентън обича да говори пред аудитория, нали?

— О, да! — усмихна се Сабрина. — Съжалявам, че едва сега успяхме да дойдем в Америка. Цяла година не можахме да намерим една седмица време.

— За съжаление той изглежда доста отегчен. Гарт го поканил да разгледа лабораторията, но...

— О, науката не е стихията на Дентън. Той обича други експерименти. — Улови въпросителния поглед на сестра си, но не уточни и продължи: — Свикна ли с нашата раздяла? Разкажи ми за себе си. Има ли нещо, което не си ми казала — за теб и Гарт, за децата?

— Нищо особено. Имам това, което винаги съм искала. Сигурност и стабилност. Дом и семейство. Това, което винаги ни липсваше като малки. А ти как си? Наблюдавам те вече цяла седмица и ми се струва, че нещо не е наред.

— Имаше нещо по време на пътешествието ни из Средиземно море, но Дентън е толкова зает, че не мога да намеря време да поговоря сериозно с него. Ти изглеждаш изнервена. Вероятно заради децата.

— Наистина ли? Гарт работи денонощно и аз по цял ден се занимавам с тях. Понякога търпението ми се изчерпва. Не исках да развалят тържеството. Впрочем видях, че разговаряш с Мартин.

— О, да. Той, изглежда, умее да изнася лекции! Вашите приятели наистина ми харесват.

— Ужасни са! С удоволствие бих ги заменила за твоя замък и онази яхта.

— Стефани! Не говориш сериозно.

— Да, пошегувах се. На твое място нямаше да знам как да се държа. Животът, който водиш, ми изглежда направо недействителен.

От друга страна, имам всичко, което съм искала... освен пари. Изморих се да пестя. Не! Не! — възкликна тя, виждайки по изражението на сестра си, че въпросът може да бъде разрешен. — Не искам пари. Гарт ще бъде ужасно обиден, ако взема от теб. Понякога ми е мъчно, че не му остава повече време за мен и децата. Но няма значение. Той наистина работи денонощно. Не зная какво ми става тази вечер!

„Много просто — помисли Сабрина. — Моята италианска пола, писмата, които ти изпращах през последната година от четиринайсет различни държави, в които ти никога няма да можеш да отидеш, списанието на нощното ти шкафче, в което пише за нас с Дентън и за парите, които той е изхарчил за дрехи, за онези половин милион долара, които изхарчих, за да обзаведа нашата лондонска къща.“ Вместо това тя безгрижно подхвърли:

— Може би си напрегната от присъствието на Дентън. Той постоянно забравя, че тук е без прислугата и секретарката си. Това е залегнало в гените му. Може би Гарт трябва да му направи някои изследвания.

— Той е очарователен — усмихна се Стефани. — Грижи се за теб. Изглеждаш прекрасно!

— Вероятно заради средиземноморското слънце. И ти можеш да спортуваш, стига да искаш.

— Зная. Трябва да отслабна. Напълняла съм. Може би следващото лято ще се заема и с това. Но слънцето едва ли е единствената причина, заради която изглеждаш толкова добре.

Сабрина си спомни дните на яхтата и за кой ли път изпита срам заради гостите и техните „игри“. За една година бе срещнала хиляди непознати хора и с нито един от тях не бе разговаряла човешки. Освен може би с Александра.

— Не обичам да говоря за щастието — отвърна с наведена глава.

— Но ти не говориш, ти просто излъчваш.

— Веднъж ти споменах, че не зная дали наистина обичам Дентън, или просто с него ми е интересно. Все още не зная. Трудно ми е да говоря за това. „Ти обичаш съпруга си, имаш дом, а аз не искам да си призная колко ти завиждам за това — помисли си, но не посмя да го изрече. — Омъжена съм само от една година. Може би трябва да положа повече усилия. Може би следващата година ще бъде по-добра.“

— Когато се почувствам готова, ще ти разкажа. Искам да знаеш, че когато ми е трудно, си спомням, че те имам и ми става по-леко.

— Сякаш се срещаме след дългогодишна раздяла, Сабрина. — Очите на Стефани блестяха. Тя погледна отражението си в тъмния прозорец и оправи косата си. — Време е да се върнем при гостите.

В полунощ, след като изпрати последните гости, се обърна към отрупаните с чинии маси.

— Ще ми подскажите ли някоя вълшебна думичка? Искам тази бъркотия да изчезне в миг.

— С Дентън ще изиграем ролята на добрата фея. Крайно време е да свършим нещо полезно.

— Нямам навика да използвам неквалифицирана работна ръка — засмя се Гарт. — Аз ще измия чиниите.

— Ще ти помагам. Крайно време е да се квалифицирам — отвърна Сабрина.

Съпругът ѝ я наблюдаваше с интерес как мие чиниите и ги нарежда на сушилката. Гарт стоеше до нея и ги избърсваше с кърпа.

— Зная, че не харесваш нито мен, нито Дентън — отбеляза тя. — Наблюдавах те, докато разказвахме за пътуванията си.

— Не е въпрос на харесване. Аз просто не разбирам вашия начин на живот, Сабрина, може би защото е твърде различен от моя. Имате ли цел и каква е тя? Извинявай, че ти го казвам откровено.

— Откъде знаеш толкова неща за нашия живот?

— Стефани ме осведомява най-редовно. Впрочем искам да те попитам нещо. — Избърса поредната чиния и остави кърпата настрана. — Защо според теб Стефани е нещастна? Защото съм постоянно в института, или защото не мога да ѝ осигуря твой начин на живот?

— Тя не е нещастна, напротив...

— Виж, аз те моля да ми помогнеш, защото я познаваш най-добре. Не искам да ми издаваш никакви ваши тайни, а да ми подскажеш какво да правя. Аз съм неин съпруг. Обичам я. Затова забрави за миг, че си ѝ сестра. Представи си, че си учен, който анализира някакъв проблем. А той е, че Стефани е нещастна. Откъде ще започнеш, за да го решиш?

— От своята работа.

— И ти ли? Марти Талвия и Нат Голднър постоянно ми го натякват. — Той взе следващата чиния. — Знам, че трябва да отделям повече време за семейството си, и всяка сутрин се кълна, че вечерта ще се прибера навреме, но после работата ме поглъща.

— Ти си щастлив човек. Имаш добри приятели. Помагат ти да разбереш себе си.

Гарт остави чинията и я погледна озадачено. Сабрина се взираше някъде далеч през тъмния прозорец.

— Дентън кръстосва света с едничката цел да открие кой е всъщност и какво иска, но може би никога няма да успее. Хората го търсят, защото е наследникът на Тревистън, но повечето от тях не изпитват към него нито симпатия, нито уважение. Той чувства това и иска да разбере защо. Ако имаше искрени приятели, може би досега щеше да знае за какво живее и какво иска да постигне. Нали добрите приятели са за това — да ти помогнат да разбереш кой си, защото те харесват тъкмо такъв, какъвто си.

— Умно казано — отвърна Гарт.

— Благодаря! Окрилена съм от комплимента ти!

— Не исках да те обидя. Не знаех, че имаш такива интересни идеи. Мъжът ти не изглежда толкова изобретателен, а при вашия начин на живот...

— Защо постоянно говориш за нашия начин на живот? Нали вече си призна, че просто не го разбираш? Искам да ти кажа, че в някои моменти нашият живот е чудесен.

— А в други?

— Някои неща ще се променят. Това се случва във всеки брак. Няма цял живот да кръстосваме света! Ще имаме деца, ще живеем като всяко нормално лондонско семейство. Аз ще се заема с антикварен бизнес, ще се занимавам с изкуство. Вече ме помолиха да участвам в организирането на музей на примитивното изкуство. Има толкова много неща, с които искам да се занимавам! Искам обаче и да се забавлявам. Почакай и ще видиш. Един ден ще ви поканим със Стефани и децата на барбекю на нашата тераса.

— Сабрина — усмихна се бегло той, — надеждите ти, че един ден Дентън ще улегне, ми се струват прекалено оптимистични.

— Ти не знаеш нищо за него.

— Познавам го по-добре, отколкото си мислиш. Вече една седмица съм негов домакин и го наблюдавам. Той те тласка към един начин на живот, който...

— О, не бъди толкова груб! — Тя се обърна с гръб към мивката — и го погледна в очите. Този дървен професор си позволяваше да я поучава! Вярно, имаше умно, мъжествено лице, но си оставаше скучен и ограничен. Та той едва ли можеше да се засмее от сърце поне веднъж. Самодоволен и надут провинциалист. — Защо мислиш, че нашият живот не ми харесва? Аз водя най-прекрасния начин на живот, който ти, в твоята стерилна лаборатория, просто не можеш да си представиш. Нови страни и градове, нови, интересни хора, тържества, приеми, танци, прекрасни магазини, изискани дрехи, книги от цял свят, театри и...

— Стоп! Ти ме убеди напълно! Сабрина, ти си великолепна, а аз като някакъв дървен философ се опитах да разруша твоя замък!

Тя се обърна и започна да подсушава плота на мивката.

— И все пак мислиш, че Дентън никога няма да улегне.

— Казвал ли ти е, че според него животът е изкуство? — Гарт скръсти ръце и се облегна на хладилника. — Изкуство, което като всяка професия поглъща време и усилия?

— О, Дентън често говори така, но...

— Не се опитвай да го привържеш към семейството, защото лекият и приятен живот е неговата професия. Малко мъже са готови да изоставят професията си заради семейството.

— Грешиш.

— Дано!

Той окачи кърпите и тръгна към килера, за да изгаси лампите. Очите на Сабрина бяха потъмнели от вълнение. Дълго време бе таила в душата си тези страхове, не бе посмяла да ги сподели дори със Стефани. Сега ги чу от човека, който изглеждаше най-безразличен към нея и Дентън.

Когато той се върна, тя вече бе преодоляла паниката си.

— Извинявай, че те нарекох тъп.

— Ти ме нарече груб. Значи съм и тъп, така ли?

— Боже мой, не помня какво съм казала — засмя се тя, — но се извинявам. Не си нито груб, нито тъп, Гарт.

— И ти не си нито празноглава, нито неквалифицирана.

- Да изгася ли светлината?
— Аз ще угася, след като заключа. Лека нощ, Сабрина.
— Лека нощ Гарт.

Тя отвори вратата на празния магазин и даде знак на дърводелците да влязат. И нейния живот бе гол като стените на това взето под наем помещение, помисли си. „Но аз ще ги изградя и подреда по най-прекрасния начин. И живота си, и тази галерия! — реши тя. — Ще започна наново. Дентън ще остане в миналото.“

В дъното на помещението Лора разглеждаше някакви чертежи. Сабрина стоеше на вратата и наблюдаваше как дъждът се излива върху блестящите покриви на черните таксита, наредени едно зад друго в задръстването на Бромптън Роуд: „Три години. Толкова издържахме. После още една година, докато разбера, че между нас всичко е свършило.“

— Милейди, тук ли искате да има врата? — гласът на дърводелеца отекна в празната зала. Той извади тебешир и прокара линия на прашния под. — Тук ли да бъде, милейди?

— Точно там. — Тя се усмихна на майка си. — Чувствам се като самозванец. Тази титла вече не ми принадлежи.

— О, използвай я без колебание — отвърна Лора. — Ще ти бъде от полза. Даже американците имат слабост към титлите. Миналия месец изнесох лекция в един институт и някой от аудиторията ме нарече „госпожо помощник държавен секретар“!

— Ето това е титла! Моята бледнее!

— Но твоята е законна. Дентън иска ли да се върнеш при него?

— Не зная. Какво значение има това?

— Мислех си дали не си самотна понякога.

— О! — Сабрина се престори, че разглежда един от чертежите. Беше не само самотна, но и уплашена. Но трябваше да свиква. Вече цяла година не живееше със съпруга си.

Бе наела малък партерен апартамент. Не се срещаше с никого. Отново работеше в галерията на Никълъс Блекфорд.

Шест месеца бе живяла съвсем сама, под обсадата на телефона. Дентън, неговото семейство, родителите ѝ, приятелите, всички в един глас ѝ повтаряха, че върши глупости. Даже Габриела позвъни от Париж.

— Сабрина, той ще улегне, ще стане по-зрял, особено след като баща му почина и той наследи титлата и имението.

— Баща му умря преди една година — бе отговорила тя, — а той си е все същият.

— Той те обожава, Сабрина! — казваха други. — Колко мъже днес боготворят съпругите си? Ти дори не съзнаваш колко си щастлива.

— Искаш ли да дойда в Лондон? — бе попитала Стефани.

— Не сега. Страшничко е, но се оправям. Освен това майка каза, че може да дойде.

Лора бе дошла за няколко дни. През ноември Сабрина и Дентън подписаха споразумение и тя се върна в къщата на площад „Кадоган“, която бе реставрирала и обзавела с толкова любов в първата година от брака им. Сега вече беше нейна. А след това, до април, никой от кръга на съпруга ѝ не ѝ се обади. Тя прекарваше дълги часове с Никълъс в галерията, а през нощта, останала сама в разкошната, пуста къща, дълго не можеше да заспи. Лондон беше станал студен и чужд. Нямаше с кого да си поговори, освен със Стефани. Но и тези разговори се бяха превърнали в лукс. Сестра ѝ не можеше да си позволи много международни разговори, а и самата тя трябваше да пести за антикварния магазин, който мечтаеше да отвори. Трябваша пари и за първите няколко месеца, докато бизнесът тръгне и магазинът започне да се изплаща.

„Много мислих дали да ме се върна при Дентън, мамо — разсъждаваше тя. — Неговото семейство ми даваше защита и сигурност. Сега не зная какво ме чака в бъдеще. С Дентън знаех какво ще правя една година напред. Знаех дори с кого спи той и кога.“

— Защо не поиска повече пари от Дентън, когато изготвихте споразумението? След този ремонт едва ли ще ти останат пари.

— Ще ми стигнат за около шест месеца. Трябва обаче да бъда много внимателна с разходите. Взех толкова, колкото беше необходимо да започна свой живот. Толкова често ми повтаряше, че му принадлежа, та накрая исках единствено да се махна час по-скоро. Може би звучи малко мелодраматично, но е истина. Не се тревожи, мамо. Няколко години давах безплатни консултации на всички негови приятели и роднини. Нима допусках, че мога и да не успея?

„Ако изобщо решат да се отбият при теб — помисли си. Не бе казала на майка си, че роднините и приятелите на Дентън я пренебрегваха от половин година. — Ще ги накарам да дойдат!“

— Разбира се, че ще успееш! — Лора прокара длан по стената. — Цял живот съм мечтала да имам свой антикварен магазин.

— Сега можеш да го имаш! Татко вече няма да работи в чужбина.

— Много е късно. Не мога да започна от нулата като теб, защото ми липсва енергия. Изглежда съм я загубила някъде по пътя между две посолства. Ала с удоволствие ще ти помагам за „Амбасадор“. Впрочем благодаря ти, че избра това име за галерията си.

Двете се прегърнаха. Зад тях майсторите вече издигаха една от вътрешните стени. Сабрина огледа дългото помещение и за кой ли път потръпна от възторг. Най-после можеше да създаде нещо съвсем свое. „Никога не съм имала възможност да организирам живота си така, както искам. От родителите си отидох направо в пансион, оттам — в университета, оттам — при Никълъс и от него — при Дентън. Играех игра, чиито правила се диктуваха от други.“

— Колко е прекрасно! — Разпери импулсивно ръце. Лора я наблюдаваше усмихната. — Мамо, благодаря ти, че дойде. Сега вече не се страхувам от бъдещето.

— Аз трябва да ти благодаря, че ми даде възможност да аранжирам антикварен магазин. Изглежда, ако има търпение и чака достатъчно дълго, човек накрая постига мечтата си. Сабрина, защо не се върнеш в Америка? Тук вече нищо не те задържа.

— Напротив! Лондон е моят дом. Познавам го по-добре от всеки друг град на света. Тук са аристократите, пазарите, конкуренцията. И не на последно място — възрастните хора. Звучи отвратително, но истината е, че ако искаш да намериш стойностен антиквариат, трябва да знаеш кой е неизлечимо болен и умира, за да се подготвиш с подходяща сума за разпродажбата на имуществото му. Освен това в Лондон имам много приятели.

— Но в Америка са сестра ти и родителите ти.

— Мамо, разбери ме. Аз ви обичам, липсват ми постоянно. Но тук, в Лондон, претърпях тежко поражение с Дентън. Искам тук да успея, и то сама. Искам да разбера себе си, да видя какво ще излезе от мен. Нима не ме разбираш?

— Разбирам те, дори малко ти завиждам. — Лора замълча и за пръв път, откакто бе изпратила децата си в пансион, прегърна дъщеря си и я целуна. — Обичам те, Сабрина, и се гордея с теб!

ГЛАВА 7

Алдърли Хаус, домът на лейди Андреа Върнън, бе най-известният лондонски дворец за приеми и балове. Сабрина стоеше на прага до Никълъс и Амелия Блекфорд и поглъщаше жадно красивата обстановка и прекрасната музика, сякаш не можеше да им се насити. Някакъв младеж я покани да танцуват и тя с удоволствие се понесе по дансинга. Чувстваше се млада и безгрижна, а роклята ѝ се въртеше около нея като кехлибарен облак. Залата бе изцяло реконструирана. Но Сабрина си я представяше по друг начин.

— О, извинете. Бях се замислила. Какво казахте? — Тя се застави да слуша какво говори партньорът ѝ, но продължаваше да мисли дали някога нямаше да ѝ възложат подобен проект.

— Някой ми каза, че имате антикварен магазин. Как се казва?

— „Амбасадор“.

— Хубаво име. Бизнесът върви ли?

— Дали върви? — Гласът ѝ трепереше и Сабрина се опита да го овладее. — Разбира се!

— Много добре — отвърна с безразличие той.

Дали изобщо бе чул отговора ѝ? Никой не допускаше, че една млада, красива жена може да има проблеми. Впрочем и никой не се интересуваше. Сабрина се опитваше да скрие паниката си, но истината беше, че нямаше клиенти.

Тази вечер бе сред аристокрацията и елита на Англия. Бе разчитала на тях, защото само преди седем-осем месеца бяха нейни приятели, но бе сгрещила. Никой не дойде да я види. Не отговорила дори на писмата, които им изпрати, когато галерията ѝ бе официално открита. Никълъс ѝ беше казал, че най-важна е реакцията на Оливия Чейсън. „Ако тя влезе в магазина ти, след нея ще се втурнат и останалите. Трябва да спечелиш нейното благоразположение и след това няма да имаш никакви проблеми“.

Ден след ден бе очаквала Оливия Чейсън. Но нито тя, нито някой от нейния кръг прекрачи прага на „Амбасадор“. С времето вълнението

намаля. Сабрина често спираше поглед на гоблените, които украсяваха стените на галерията. Двете с Лора бяха подредили изложбената зала в стила на английските замъци от XVIII век. Уви, в галерията влизаха само случайни туристи. Парите ѝ свършиха и тя се принуди да изтегли заем от банката. Можеше, да се наложи да ипотекира къщата си. А след това... Не, не трябваше да мисли за това, не и сега.

— Вечерята — забеляза партньорът ѝ, който през цялото време разказваше за последната игра на поло. — Ще похапнем ли?

Те напълниха чиниите си на бюфета и седнаха в една ниша, отделена от съседната с богата драперия. Вечеряха в мълчание. Сабрина мислеше за сестра си. Имаше нужда от приятел, който да се посмее и да поплаче с нея. Мечтаеше да получи поне една от поканите, които небрежно изхвърляше, докато беше съпруга на Дентън.

— Щом се е омъжила за Дентън заради парите му, защо не е поискала повече при развода? — попита женски глас зад завесата.

Сабрина застина. Партньорът ѝ понечи да каже нещо, но тя сложи пръст на устните си.

— Откъде знаеш колко е взела? Дентън е джентълмен и не би обсъждал подобни въпроси. Знам от сигурно място, че е имала претенции за три милиона, новата яхта и Тревистън. Дори адвокатът ѝ ѝ казал, че това е прекалено. Но нали знаете, че Дентън я боготвореше? Нищо чудно, че е успяла да измъкне от него цяло състояние.

— Освен Тревистън — отбеляза сухо първият глас. Сабрина не можеше да си спомни къде го беше чувала, но гласът без съмнение ѝ беше познат.

— Много ясно! Замъкът е национален паметник. Дентън не може да ѝ го даде току-така дори и да иска. Тя все пак успя да измъкне от него лондонската къща.

— Мили мои клюкарки — присъедини се мъжки глас, — искате ли да позная кого одумвате? Обзалагам се, че това е красивата лейди Сабрина Лонгуърт. И със затворени очи ще позная в чий гръб забивате ножове.

— Питър, това не е честно! — отвърна изпълнен с негодувание първият женски глас. — Говорехме за споразумението, което горкият Дентън трябваше да подпише с нея.

— Горкият Дентън — иронично отвърна мъжът, — й даде толкова малко в сравнение с това, което има, че сигурно го е включил в сметка „разни“. Заради Сабрина той нямаше желание да отложи дори една игра на покер.

— Тогава как успя да отвори магазин на Бромптън Роуд? — запита възмутената дама. — Онзи ден минах оттам. Сложила е на витрината един скрин, който струва най-малкото две хиляди фунта!

— Роуз! Минала си оттам и не си влязла?

— Моята сладка Роуз ще влезе само когато види, че всички останали посещават магазина. Но кастата реши, че Сабрина е плебейка, въпреки че докато беше жена на Дентън всички се трупаха около нея като мухи на мед.

— Питър, не бъди груб! Ако за миг забравиш за сладкото й лице, ще видиш защо се е омъжила за Дентън. Та тя дори не си правеше труд да го скрие! Напусна го една година, след като той стана виконт. Впрочем всички американци са ясни и предсказуеми.

Сабрина седеше неподвижно в ъгъла на канапето и се опитваше да мисли какво трябва да прави утре, вдругиден, по-вдругиден. Зад завесата някой премести стол и познатият женски глас се обади от другия край на сепарето:

— Тя не пожела да играе по вашите правила. Струва ми се, че точно това никой от вас не можа да й прости. — Впрочем аз отдавна се каня да направя нещо по този въпрос.

Сабрина наклони глава. Вече знаеше чий е познатият глас. Някога този глас я беше посъветвал да приеме техните правила и да играе играта, която очакват от нея.

— Искате ли да ви изпратя? — нейният партньор докосна леко ръката й.

— Идеята ви не е много добра. — Тя го погледна с блеснали очи и добави, вече по-високо: — Искане ми се да потанцувам още малко.

„И да обмисля как ще ги разбия — помисли. — Защо по-рано не се сетих каква е всъщност играта?“

— Смела лейди! — Младежът я гледаше с нескрито възхищение. — Те са вулгарни хора, семейство Радисън, особено Роуз, но...

— Каква изненада! Светът е наистина малък. — Хладният глас, който бе чула зад завесата, прозвуча съвсем близо. Сабрина вдигна очи

и срещна погледа на принцеса Александра Мартов. — Надявам се, че твоят приятел ще ни извини. Възнамерявам да те взема под крилото си.

Александра Мартов притежаваше четири етажа от една зле поддържана къща. Бе дошла в Лондон сама, без пари, единствено с удостоверението за развод, което ѝ даваше право на собственост върху една банкова сметка в Швейцария, една къща в Майорка близо до испанския бряг, един апартамент в Париж, издръжка от бившия съпруг на стойност десет хиляди долара на месец и един кралски дог, когото бе нарекла Максим. „По името на един стар приятел“ — казваше тя. Висока и грациозна, с разпиляна по раменете руса коса, излъчваше решителност, каквато Сабрина не бе забелязала на яхтата на Макс.

— Реших да създам свои правила и да накарам останалите да играят според тях, а не обратното — обясни тя. — Никой не знае как да направи един приличен прием. Реших да им покажа. Скъпа, смятам да превърна дома си в най-известния светски салон на Европа.

Обаче първо трябвало да купи къща. Вече харесала една в Белгрейвия, висока и тясна сграда с тесни прозорци. Приличала на викторианска дама с вдигнати в почуда вежди, обясни Александра. Имала тежка, боядисана в червено дървена врата, с месингова лъвска глава. Тя бе влюбена във външния вид на къщата, но вътре искаше всичко да се промени.

— Искам ти да проектираш интериора — каза на Сабрина. — Ще изпиеш ли още една чаша вино?

Седнала върху един кашон, Сабрина с удоволствие отпиваше от младото божоле. Единственото, което щеше да запази от предишното обзавеждане, бе мраморната камина. „Ще направя нещо наистина красиво!“ — помисли си, докато оглеждаше огромното помещение на втория етаж.

— Благодаря ти! — обърна се към Александра.

— Двете можем да си бъдем много полезни. — Тя вдигна чашата си. — Ти имаш нужда от пари, а аз — от красива къща и от добра репутация. Познавам светските среди на Великобритания, но за голямо съжаление и те ме познават добре. След всички тези години, в които опитах леглата на половината Лондон и цялото Монте Карло, да съм принцеса няма да бъде достатъчно. Някой трябва да ме лансира в обществото.

Сабрина поклати глава със съжаление.

— Аз не съм човекът, който може да лансира, когото и да било. Всъщност би трябвало да знаеш, особено след снощния разговор.

— Мила, ти научи толкова много неща откакто престана да вървиш след Дентън! Изглежда онзи подслушан разговор те е разстроил. Сега чуй какво ще ти кажа. Ти ще лансираш мен, а аз — теб. Нали вече казах, че ще те взема под крилото си? Ти ще проектираш и обзаведеш тази къща. Когато ремонтът приключи, ще направим грандиозен, сензационен прием. Тук. Една седмица след това целият град ще говори, че ако лейди Сабрина Лонгуърт не склони да ти стане консултант по вътрешно обзавеждане, ти си просто никой. Да, никой, дори да се казваш Оливия Чейсън! — Пресуши чашата си и закрачи из празната стая. — Когато твоята ракета излети, тя ще изтегли и моята. Ще кацнем право в сърцето на светски Лондон. Трябва да знаеш, Сабрина, че имаш дарбата да привличаш хората към себе си. Изглежда, не осъзнаваш това свое безценно качество. Те никога не знаят какво ще кажеш или направиш в следващия момент и това ги побърква. Ти си направо страхотна! Много повече от мен! Имай предвид, че досега не съм признавала подобно нещо на никого от своите познати. При това у тебе няма нищо скандално. Хората са влюбени в тебе. — Тя седна върху един сандък и протегна напред дългите си крака. — Единствената причина, заради която в момента те избягват, е, че не знаят защо сте се разделили с Дентън и какво си получила от него. Трябва да им кажеш. Не, недей да клатиш глава. Изказвам само едно мнение. В техните представи ти си се появила отникъде и си се омъжила за един от тях. Направила си го заради титлата и парите му. След това си отворила някакъв скъп магазин, за да задоволиш хобито си, разбира се, на разносните на изоставения съпруг. В същото време бедният Дентън разказва охотно за разбитото си сърце във всяко легло, където го завари утрото. Между другото твойт адвокат уреди и моя развод. От него зная какво си получила и от колко много си се отказала. Това е твойт живот и ти имаш право да постъпваш с него както намериш за добре. Струва ми се обаче, че те чакат да опровергаеш съмненията им, да докажеш, че не са били прави, защото всъщност те обичат. Сабрина, чуваш ли ме?

Александра доля остатъка от виното в чашите. Другата жена я гледаше с неவிждащ поглед и в мислите си вече нанасяше първите

скици на интериора. Нямаше търпение да започне.

— Даваш ли ми картбланш? — спокойно запитва тя.

— А ти как мислиш? — вдигна вежди принцесата.

— Колко пари си готова да вложиш?

— Колкото е необходимо, за да стане както трябва.

— Кажи ми каква атмосфера искаш и аз ще я създам.

— Разбира се, госпожо. На вашите услуги! — засмя се Александра, възхитена от деловия ѝ тон. Двете вдигнаха чашите за последен тост. — Кога можеш да започнеш?

— Вече започнах — тихо отвърна Сабрина и взе палтото си.

Срещаха се често за обяд и вечеря и с часове обсъждаха проектите. Накрая Александра напусна хотела и се премести в къщата на Сабрина. Докато разговаряха, Сабрина скицираше спални, тераси, завеси и паркет. Възложи ремонта на фирмата, която бе преустроила „Амбасадор“. След около седмица в къщата влязоха гипсаджийи, дърводелци, водопроводчици и електротехници. Две седмици по-късно пристигнаха и мебелите, надминаващи по ексцентричност и самата принцеса.

Александра танцуваше из приемната на втория етаж и си тананикаше: „Искам гости! Искам гости! Мога ли да се нанесе днес?“ С церемониален жест Сабрина ѝ подаде ключовете, които държеше в себе си от четири месеца, заедно със списъка на гостите. На следващата сутрин двете започнаха да съчиняват сценария на приема. Денят беше първи май. Началото бе обявено за двацет и два часа, а краят — закуската на следващия ден.

Приемът се оказа триумфът на сезона. Събитието бе отразено в светските хроники на всички вестници. Списанията за архитектура и интериор също му отделиха подобаващо внимание.

„За окото, на експерта къщата на Мартов изглежда хаотична и скандална. Но само на пръв поглед — писа най-видният критик по въпросите на вътрешното обзавеждане в Европа. — В тази необикновена атмосфера окото скоро открива свежестта и очарованието на един строго индивидуален почерк, едновременно изискан и смел. И става ясно, че атмосферата е създадена от една силна и веща личност, която познава себе си и своята клиентка не по-зле от тънкостите на вътрешното обзавеждане.“

„Колкото до самия бал — писа някакъв светски репортер, чийто богато илюстриран материал се въртеше около присъствалите на приема знаменитости, — оркестърът бе възхитителен. Костюмирани певци изнесоха малък рецитал от любовни песни в малкия салон. Вечерните рокли на дамите можеха да съперничат на всяко световно модно дефиле. Масите бяха отрупани с екзотичните храни и напитки. Принцеса Александра бе безспорната богиня на бала, изваяна в своята бяла рокля с огърлица от смарагди. Звездата на вечерта обаче бе лейди Сабрина Лонгуърт, прекрасна в златистата си вечерна рокля и любимка на лондонския елит от момента, в който се омъжи за лорд Дентън Лонгуърт, виконт Тревистън и вече бивш неин съпруг (който не присъстваше на приема). Лейди Лонгуърт проектира резиденцията на принцесата. Сред гостите бяха автомобилният магнат Питър Радисън със съпругата си, лейди Оливия Чейсън и Габриела дьо Мартел, дъщерята на френския министър на финансите, която заяви, че възнамерява скоро да си купи апартамент в Лондон.“

Сабрина се разхождаше из стаите и машинално отговаряше на поздравите. „Трябва да се видим тези дни“ — чуваше от време на време, но продължаваше нататък, щастлива и удовлетворена. Това не беше първият ѝ проект. Бе обзавела къщата, която Дентън ѝ подари, а след това и „Амбасадор“. Но това бяха все места, обитавани от самата нея. Домът на Александра бе първото ѝ творение, в което не тя, а някой друг щеше да живее, да обича, да гради планове.

„Стефани ще бъде горда с мен“ — помисли си. Вече бе изпратила снимки от всяка стая. В най-отдалечения ъгъл на приемната бе наредила светлите и тъмните секции на паркета във формата на буквата „С“. Това бе нейният личен знак. Никой не го забеляза, но сестра ѝ щеше непременно да го види и да разбере.

В понеделник, докато почистваше праха в галерията, ориенталското звънче над входа иззвъня и вратата се отвори. Сабрина надникна и в следващия момент с любезна усмивка тръгна към вратата. В „Амбасадор“ току-що бе влязла лейди Оливия Чейсън.

ГЛАВА 8

Близначките стояха на площад „Кадоган“ в края на дълга редица от червени пететажни викториански къщи. Беше студено октомврийско утро. От другата страна на улицата зеленееше частен парк, собственост на обитателите на околните къщи, една, от които бе на Сабрина. Докато госпожа Търкъл качваше багажа, Стефани разглеждаше готическите кулички, фронтони и високи, тесни прозорци на къщата, в която живееше сестра ѝ.

— Искаш ли да я разгледаш? — попита Сабрина, докато влизаха в преддверието. Тя кимна, вече усетила хладната елегантност на този дом.

— Винаги съм мечтала да имам такъв дом — изрече с въздишка, докато оглеждаше красиво обзаведените стаи, в които сестра ѝ бе постигнала съвършена хармония между цветове, сенки и светлини.

В спалнята на четвъртия етаж Стефани се задържа по-дълго. Спомни си, че когато Дентън беше тук, бе обзаведена в кафяво и златно, а сега слоновата кост преливаше в електриково и зелено. На същия етаж бяха разположени и две стаи за гости. Без да се замисли, Стефани си избра „пролетната“, решена в бледорозово и зелено.

— На петия етаж са апартаментът на госпожа Търкъл и складът — обясни Сабрина, докато помагаше на сестра си да разопакова багажа. — Кога ще обядваме? Толкова се радвам, че дойде! Какво има? Стефани, какво става?

Сестра ѝ бе застанала пред високото огледало и се гледаше в недоумение.

— Господи, приличам на бъчва! Аз съм направо тантуреста. И тези увиснали рамене — с безпощадна откровеност изрече тя. — В „Жулиет“ веднага биха ми направили забележка, че не изглеждам като лейди. Пропуснаха да ме научат как да изглеждам като истинска дама, докато трия с четка плочките или чистя мивката. Косата ми е ужасна. Да не говорим за ръцете. Не ми остава време да отида на козметик поне веднъж годишно.

Стефани съзнаваше, че не постъпва честно. През последните три години, след като завърши дома на Александра Мартов, сестра ѝ непрекъснато работеше. Дните ѝ бяха разпределени до минута между галерията, проектите на клиенти, които тя сама създаваше, търгове из цяла Европа и дори две командировки в Ню Йорк, където двете се бяха срещнали за броени часове. От напрегнатия график Сабрина ставаше все по-жизнена, одухотворена и красива, докато Стефани постепенно вехнеше в дома си в Евънстън.

— Ако искаш, ще намериш време — прегърна я сестра ѝ. — Дватамата с Гарт вече не играете ли тенис?

— Не помня откога. Преди години той често ми предлагаше, но аз бях заета с децата. Накрая си намери постоянни партньори в някакъв клуб.

Двете стояха една до друга, мълчаливо загледани в отраженията си.

— Как стана това? Изведнъж ли? — попита накрая Сабрина.

— О, не изведнъж. Вече цяла година нещата не вървят.

За пръв път се осмеляваше да говори за това. Децата бяха пораснали, а Гарт все повече се отдаваше на своята наука. Стефани бе открила своя фирма за недвижими имоти ѝ в началото бизнесът тръгна толкова добре, че не смогваше да удовлетвори всички поръчки, но работата постепенно замря.

— Как вървят продажбите на недвижими имоти? — попита Сабрина, сякаш отгатнала мислите ѝ.

— Нещо не вървят напоследък. — Стефани се зае да подрежда дрехите си.

— Но ти не се отказваш, нали? Знаеш накъде вървиш.

— Знаеш ли, неудобно ми е да кажа на хората, че това, което предлагат, не струва толкова, колкото те си мислят. За да се презастраховам, обикновено им давам някаква оценка и добавям, че ще поискам мнение и от други специалисти. Опитвам се да им подсказва, че цената на имота всъщност може да се окаже по-ниска. Те обаче не го разбират и решават, че не мога да си върша работата. Този пуловер върви ли с онази пола? Боже мой, чувствам се като повлекана!

— Изглеждаш много добре. Няма да излизаме до довечера.

— А довечера?

— Има интересна премиера и след това тържество с автора и актьорите.

— Сабрина, не мога да дойда. Няма какво да облека.

— Ще вземеш някоя...

— Няма да стане. Нося два пъти по-голям размер.

— Ще измислим нещо. Смятах, че ще ти бъде интересно да се срещнеш с моите приятели, да разгледаш Лондон.

— С удоволствие...

— Ще правим това, което ти поискаш. Хайде да хапнем и ще решим какво да правим по-нататък. Но ти не ми каза как е минала годината.

Заслизаха надолу по стълбите.

— Беше доста лоша година. Нищо не вървеше както трябва. Накрая се примирих.

— А Гарт?

— Той все така работи денонощно в лабораторията си. Понякога след вечеря се връща отново там. Стана член на някакъв декански съвет и когато не е в лабораторията, заседава в съвета или дава консултации на студентите.

— Не е нужно Гарт да е до тебе, за да поиграеш тенис, да си направиш косата и изобщо да мислиш малко повече за себе си.

— И какво от това? Искам да кажа... Разбира се, че не се харесвам в момента, но дори и да отслабна, дори и да си направя косата, кой ще забележи? Гарт ли? Та аз не помня откога не е спирал поглед върху мен. Децата са на десет и на единайсет години и напълно са погълнати от себе си. Мислиш ли, че забелязват как изглежда майка им, когато след училище си хвърлят чантите и се втурват навън? Ние никъде не ходим, Сабрина, освен у няколко приятелски семейства, с които се познаваме от години. Е, да, от време на време ходим на кино. Подобен живот едва ли си заслужава усилията на строги диети и средствата за хубави дрехи. Кой ще обърне внимание на промяната?

— Аз. Не си справедлива към себе си. Ако Гарт те пренебрегва, трябва два пъти повече да се занимаваш със себе си.

— Толкова съм затънала в сивото ежедневие, че съм забравила колко е хубаво да сме заедно. — Стефани поклати глава. — Защо не дойдох в Лондон по-рано?

— Парите, доколкото разбрах, са ви все още проблем — напомни ѝ Сабрина. — Защо отказа да ти купя билета?

— Не искам да поемаш част от моите разходи, каквито и да са те. Но ако Гарт приема поне част от поканите за конференции в Европа, ще мога да идвам често и да пътувам на половин цена. Може и да се преместя при тебе! Нали ти казах вече, че си осъществила моя идеал за къща.

— Извинете. — Сабрина се обърна към Мишел Бернар, докато Брайън ѝ подаваше списъка със съобщенията, после погледна бегло листа и му го върна.

— „Да“ на Оливия Чейсън, „не“ на Питър и Роуз Радисън, „да“ на дукесата, но ѝ предай, че ще мога да започна работа по проекта едва след месец, „не“ на Никълъс и Амелия Блекфорд, но им кажи, че ще ми бъде приятно да се видим някой уикенд през следващия месец. Какво ти каза Антонио? В осем, вместо осем и половина? Добре. След като свършиш с телефонните разговори, можеш да си отидеш. Аз ще заключа — Тя се обърна към Мишел: — Докъде бяхме стигнали?

— Искам да напиша статия. Караш ме да се чувствам като ленивец. Винаги ли работиш над една дузина проекти едновременно?

— Напоследък е така. Невероятно, нали?

— Ти си невероятната. С Джули трябва да напишем обзорна статия за антикварния бизнес и събираме материал из цяла Европа. Навсякъде чуваме името „Амбасадор“.

Мишел и Джули бяха единствените приятели на Сабрина, които като нея трябваше да работят, за да се издържат. В тяхно присъствие тя можеше да се отпусне, да даде воля на своя ентусиазъм. С богатите клиенти не можеше да си го позволи, защото очакваха от нея да се отнася към парите равнодушно като тях.

— Наистина ли? — засмя се щастливо тя. — Знаеш ли, Мишел, миналата седмица ми се обадиха от Париж и Брюксел. Как трябва да постъпи човек, когато види, че всичките му мечти стават реалност едновременно?

— Да им се наслаждава. Ти си извоюва този успех. Изработи го сама.

— Понякога се страхувам, че всичко стана много бързо. Има едно старо китайско поверие, че ако гледаш в нещо много красиво, то

може да изчезне. Понякога се страхувам да погледна открито живота си. Страх ме е да не изчезне.

Мишел сви рамене. Поверията нямаха място в съвременната журналистика.

— Ти си една от най-преуспелите жени в Лондон. Не ми се вярва това да изчезне току-така, само от гледане. Кой е Антонио?

— Моля?

— Антонио. „Осем, вместо осем и половина.“ Може би не бива да любопитствам.

— А, един приятел.

— А-ха. И тъй, имаш успех, слава и много добри доходи. Какво повече можеш да искаш от живота?

— Работа. Но и това имам предостатъчно. Обичам работата си и зная, че я върша добре. Това е може би най-хубавото нещо в живота ми.

— Най-хубавото нещо — присъедини се Джули, докато влизаше в кабинета на Сабрина — според мен е твоята независимост. Особено след годините, в които беше омъжена за онзи малък диктатор.

— Най-хубавото нещо в живота са парите — възрази Мишел.

— Иди и си купи нещо от бакалницата срещу известно количество независимост.

— О, Боже, не започвай пак... Входната камбанка иззвъня.

— Продължавайте в същия дух, само не хвърляйте предмети из кабинета ми, докато клиентът ми си замине — подхвърли Сабрина и излезе.

В меката светлина на галерията стоеше мъж с прошарени коси и разглеждаше прехласнато един френски стенен часовник с порцеланови ангелчета.

— Прекрасно, милейди! — Той се поклони церемониално. — От имението на контеса Дьо Верн, нали?

— Винаги съм се удивлявала на познанията ви, господин Кар — усмихна се тя.

— Познавам семейството от години, милейди. Миналата седмица ги видях в Париж. Младият граф ви изпраща поздрав. Днес обаче идвам при вас по работа. Искам да ви покажа нещо наистина специално. Може ли? — Отвори кожения си куфар и извади някакъв пакет. Рори Кар бе шоумен, но разбираше от изкуство и през

последната година бе продал шест порцеланови фигури от XVIII век, с които Сабрина се гордееше. За разлика от други експонати те се продадоха почти мигновено.

С благоговейно изражение господин Кар постави на масата китайска композиция от порцелан във формата на пагода с извита стълба, в подножието, на която четири деца с китайски сламени шапки носеха кошници с ягоди и мрежи за лов на пеперуди.

— Люк — прошепна жената и я вдигна, за да види емблемата. Готическо „F“ с корона удостоверяваше, че е произведена от Франкентал. Спомни си как преди години в берлинския музей Лора им бе показвала работи на Люк и други майстори, произведени за порцелановата фабрика на Франкентал през 1750 — 1760 година.

— Кои са собствениците? — попита тя и пое свитъка, който ѝ подаде. — Само трима?

— Така излиза, милейди. Предполагам, че обстоятелствата са ги принудили да го продадат. Както виждате, изработката е изключителна.

— Колко? — Тя внимателно изучаваше порцелановата група.

— Малко е скъпичко. Четири хиляди лири.

На лицето ѝ не трепна нито един мускул.

— Три хиляди.

— О, милейди, аз наистина. Добре, заради вас нека бъде три хиляди и петстотин.

— Утре ще ви изпратя чек.

— Прекрасната лейди Лонгуърт! — Рори Кар се поклони. — Защо всички не решават бързо като вас? Желая ви приятен ден.

— Често ли имаш работа с него? — попита Мишел, щом вратата се затвори зад Кар.

— От миналата година. Срещаме се по работа. Познаваш ли го?

— Рори Кар, нали? Виждали сме го.

— Наскоро ли?

Той кимна. Сабрина усети хлад и бавно прокара пръст по порцелановата група. Великолепни цветове, фина изработка.

— Неговата фирма, „Уестбридж Импортс“, внася първокласни неща от целия свят, антики и съвременна изработка, и ги продава чрез средни и малки галерии като твоята. Оказва се обаче, че в кошницата имало и развалени ябълки.

— Фалшификати?

— Засега са открити седем фалшификата и всички улики водят до „Уестбридж Импортс“. Но имай предвид, че това е все още секретна информация.

— Но това не означава, че Рори Кар...

— Точно така. Той самият може да е бил излъган, но е малко вероятно, защото не е глупак. Неговата фирма е единствената връзка между галериите. В момента наблюдаваме касиера и още няколко галерии в Европа и Америка. Единственото, което успяхме да установим досега, е, че на хартия „Уестбридж Импортс“ е собственост на някой си Иван Ласло.

— Чувала съм това име, но не помня кога и къде. Дали не беше във Франция или Италия? Не помня.

— Ако си спомниш, моля те веднага да ни позвъниш. И внимавай какво купуваш от Кар. Какво ти е продал досега?

Сабрина затвори очи.

— Всички предмети имаха сертификат за собственост. Керамичните печати бяха истински. Аз винаги, както ти казваш, „си отварям очите“ Ако клиентите ми се усъмнят и за миг, с мен е свършено!

— Хей, успокой се. Не исках да кажа, че...

— Милейди, на телефона е сенъор Молена — обади се Брайън.

— Приятелят! — Мишел стана и я целуна по бузата. —
Тръгваме.

Антонио Молена провеждаше най-малко двайсетина телефонни разговора на ден. По телефона управляваше своя бизнес в Бразилия, уреждаше срещи с финансисти, приятели, любовници из цяла Европа. Бе тръгнал от нулата и сам бе постигнал всичко. Съчетал португалската безцеремонност на баща си и индианската мистичност на майка си, Антонио бе успял да натрупа огромно състояние. И през всичките петдесет и една години от живота си не бе преставал да търси жената, която да украси неговата финансова империя. Със Сабрина се бе запознал на новогодишния прием в имението на Оливия Чейсън. Десет минути по-късно вече бе решил, че след няколко месеца ще бъде женен, а най-късно до края на идната година ще се роди и първият му син. Той веднага скъса с всички свои любовници, на които изпрати разкошни подаръци, и се зае да ухажва Сабрина. Пет месеца я преследва с упоритостта, която му бе донесла няколко огромни

кафеени плантации в Бая и половин дузина животновъдни ферми из вътрешните щати на Бразилия. Според плана му досега отдавна трябваше да е женен, а Сабрина да чака в напреднала бременност първото им дете в Рио де Жанейро. Вместо това обаче бе принуден да живее в мъгливия Лондон и да се съобразява с нейната ежедневна заетост. За негово голямо изумление се оказа, че тя не може да се среща с него, когато той поиска, и нещо повече — още не бе решила дали да приеме предложението му!

Приятелите ѝ я убеждаваха, че Антонио е всичко, което една жена може да си пожелае — несметно богат, съвременен принц, който кръстосва света с частния си самолет и от време на време разказва по някоя от народните приказки на племето на майка му и баба му.

— Това, че още не ме обичаш, е добре — казваше той. — Гуараните имат една поговорка: „Любовта е последното нещо, не първото.“ Тя се ражда бавно, в съвместния живот. Когато заживеем заедно и създадем семейство, любовта сама ще дойде.

Обществото бе в очакване на втория брак на Сабрина. Антонио ѝ се обаждаше всеки ден, за да ѝ напомни, че чака нейното решение, ала тя все още не искаше да мисли за брак.

— В края на краищата едно време мислех, че да се омъжа за Дентън е добра идея и какво излезе? — казваше на Александра тя.

— Това е било отдавна — мръщеше вежди принцесата. — Била си млада, невинна и много зависима. Сега си силна, независима жена. Имаш свой бизнес, свой дом и мен като съветник. Това малко ли е?

— Добре тогава, посъветвай ме. Защо трябва да се омъжвам за Антонио?

— Защото като всяка жена и ти ще бъдеш по-щастлива, ако имаш до себе си мъж.

— Кой да е мъж, така ли?

— Скъпа, твоят бразилец съвсем не е кой да е. Той е рядка птица.

Антонио работеше върху проект за изграждане на селище от еднофамилни къщи, училище и болница за индианците в една от най-големите си плантации. Целта на начинанието беше да предотврати бунтове срещу самия себе си. Разбира се, представяше това като загриженост за работниците. Искал да осигури за бедните достоен живот. Проектът често бе изтъкван като още една причина за брака им. Освен че щяла да отглежда децата им и да бъде негова стопанка,

Сабрина щяла да му помогне да подобри живота на десетки хиляди хора.

— Крал Антонио Първи — шегуваше се тя, докато разговаряше за него с Александра.

Когато за пръв път спа с него, Сабрина бе изненадана от нежността и деликатността му. Антонио я галеше бавно и настойчиво, в чувствен ритъм, който предизвика у нея такъв копнеж, че тя сама го притегли към себе си. Антонио я остави да определи темпото и само следваше движенията на тялото ѝ, докато накрая събуди оргазма, който Дентън бе потискал, принуждавайки я да се съобразява с него. За пръв път през живота си тя изпита сексуална признателност.

— Ако се омъжа отново, няма да е от благодарност, а от любов — заяви тя пред Александра.

Вече знаеше какво е любовта, защото я бе видяла у Стефани. Откакто живееше сама, търсеше човек, способен да я обича и закриля, един истински приятел, а не зрител, готов да аплодира успехите и уменията ѝ. Мъж, който няма да иска от нея да зачеркне досегашния си живот, за да стане част от неговия. Уви, Антонио никак не приличаше на този тип мъже.

Той позвъни точно след като Мишел я бе предупредил за Рори Кар. Може би в това имаше пръст съдбата, помисли си Сабрина. Може би беше време да сподели проблемите си с Антонио и да поиска помощта му? Тя нетърпеливо грабна слушалката.

Гарт отвори прозореца на своя кабинет. Беше краят на май и въздухът бе изпълнен с миризмата на приближаващото лято. Искаше му се да излезе, но имаше среща. Извади от чекмеджето папката на Вивиан Гудман и тъкмо се канеше да я прелисти, когато телефонът иззвъня.

— Гарт, трябва да говорим. Става дума за Клиф — каза Стефани.

— Имам среща с декана. Ще ти се обадя...

— Не, Гарт. Сега съм сама. После няма да мога да говоря.

— Е, добре, щом въпросът не може да почака до довечера.

— Мисля, че Клиф краде.

— Краде ли? Не мога да повярвам. Защо мислиш така?

— Намерих транзистор и два калкулатора в гардероба му. Бяха скрити под дрехите му. Съвсем нови, не са вадени от кутиите.

— Не вярвам. Не ги е откраднал.

— Откъде ги има?

— Може да са на някой негов съученик.

— Гарт, той ги е скрил вкъщи!

— Според тебе какво точно е станало?

— Някой спомена, че децата крадат вещи и после ги продават.

— За какво му е да ги продава? Клиф получава дневни пари, освен това спечели достатъчно през лятото, когато почистваше мазета и тавани. За какво са му пари на един шестокласник? Дори и най-богатите му съученици чакат да станат седмокласници, за да получат от бащите си първите си мерцедеси.

— Гарт, престани! Не е смешно!

— Не е смешно, Стефани. Клиф е разумно дете, не е крадец. Мисля си обаче, че може би малко завижда на богаташките синчета от училище, като гледа, че имат всичко, което едно момче на тяхната възраст може да си пожелае. Питала ли си го как се чувства сред тях?

— Ти питал ли си го?

— Не, защото знам какво ще ми отговори. Стефани, извинявай, но деканът ме чака.

— Искам тази вечер да си дойдеш по-рано. Ти изобщо не разговаряш с него. Не знаеш дори какво си мисли, за какво мечтае.

— Клиф трябва да има свои тайни. Аз поне имах, когато бях на неговата възраст и възприемах родителите като шумни и досадни натрапници. Как ще му обясним, че сме ровили в гардероба му?

— Ти ще измислиш нещо до довечера. Кога ще си дойдеш?

— Около шест.

Той затвори телефона и хукна към кабинета на декана. Уилям Уебстър го чакаше сред облак тютюнев дим ѝ с неизменната лула в устата.

— Бил, искам да отмениш решението на съвета относно Вивиан Гудман.

— Досетих се, че за това ще искаш да разговаряме. Два пъти заседавахме заради нея. Чете ли статиите и книгата ѝ за лабораторната техника? Чете ли оценките на останалите биохимици? — Гарт кимна и деканът продължи: — Съветът гласува с единайсет срещу девет гласа против подновяването на договора ѝ. Следователно тя е уволнена от факултета. Гарт, знаеш, че едно назначение на преподавателско място е

като брака. Може да продължи цял живот. Трябва да сме напълно сигурни в качествата на даден човек, преди да го назначим като преподавател.

— Или преподавателка.

— Доколкото разбрах — продължи Уебстър, преструвайки се, че не е чул забележката, — статиите на госпожа Гудман са доста повърхностни, а книгата ѝ не казва нищо ново. Най-горещите ѝ поддръжници са, изглежда, само студентите ѝ. Кое то, разбира се, не значи нищо. Боже мой, в този университет няма по-обичан преподавател от тебе, момчето ми, но ти никога нямаше да подпишеш безсрочен договор като преподавател, ако научната ти работа не беше на ниво. Ние, разбира се, се гордеем, че ти си един от нас. Студентите те обичат, а колегията те уважава. Струва ми се, че ако беше малко по-амбициозен, досега отдавна да си заел мястото ми. За мой късмет се оказа, че предпочиташ лабораторията си пред кабинета на декана. Е, радвам се, че можахме да си поговорим. Съжалявам, че госпожа Гудман ще трябва да напусне, но тя ще си намери друга работа, а ние ще се оправим и без нея. Радвам се, че се отби.

Уебстър стана от стола и тръгна към вратата, но Гарт не помръдна от мястото си.

— Моля те Бил, седни — тихо каза той. Деканът се намръщи и след секунда колебание седна обратно в креслото. — Вивиан е добра биоложка. С нищо не е по-лоша от всички останали в тази катедра. Статиите ѝ не са повърхностни, напротив, те са добросъвестно и дори прекалено педантично написани. Вярно е, че не е откривател на нови направления в науката, но колко от останалите колеги са такива? Повечето разнищват отдавна остарели идеи. Истината е, че Вивиан бе уволнена, защото е жена.

— О, не! Засрами се, момчето ми! Съветът гласува с мнозинство срещу назначението ѝ.

— Бил, единайсет мъже гласуваха срещу кандидатурата на жена, която по нищо не им отстъпва като изследовател, но е по-добър преподавател от тях. — Гарт се мъчеше да говори спокойно и овладяно. — Не бих нарекъл това стандартна процедура. Правя формално възражение от името на деветимата, които гласувахме за Вивиан. Ето папката с нашия доклад. Направили сме и списък на жените, на които през последните дванайсет години са отказвани

безсрочно договори с кратки резюмета на научната им работа. Оставям го и ще се обадя след седмица да поговорим отново.

— Съжалявам, но няма да мога да прочета доклада ви. Утре заминавам в командировка. Искрено съжалявам!

— В такъв случай ще трябва да го предам на вицепрезидента. Нали разбираш, че нямам друг избор. Бил?

— Боже мой, какво те е прихванало? Искаш да си играеш на каубой ли? Само не ми казвай, че между тебе и тази жена има нещо! Трябва да си пълен глупак, за да пращаш доклади до началството през главата ми. Стигне ли се до сражение, мога да изпратя срещу тебе доста военна сила и техника.

Гарт се облегна на бюрото и се надвеси над декана. Очите му горяха, но гласът му все още звучеше спокойно:

— За по-малко от минута ти ме нарече каубой, глупак, лъжец и прелюбодеец. Това трябва да е някакъв рекорд в историята на факултета. Приятно пътуване, Бил!

— Момчето ми... — извика след него Уебстър, но той бе излязъл.

Изтича по стълбите, влезе в кабинета си, грабна захвърлената в ъгъла ракета и започна да нанася удари по някаква въображаема топка.

— Магаре! Проклет идиот!

— О, извинете ме — обади се зад него уплашен глас. Лицето на Рита Макмилън, една от неговите студентки по генетика, бе порозовяло от притеснение.

— С какво мога да ти бъда полезен, Рита? — усмихна се Гарт и свали ракетата. — Седни, моля те. Не съм опасен.

— Става дума за... курсовата ми работа. — Тя седна на края на един стол.

— Предпочиташ да представиш курсова работа, вместо да се явиш на изпит, така ли?

— Ами да, мислех, че ще е по-лесно, ако напиша курсова работа, защото на изпит се притеснявам и забравям всичко, нали?

Гарт кимна. Защо студентите имаха навика да представят съжденията си като въпроси?

— Обаче сега и с курсовата работа нещо не върви.

— Значи трябва да се явиш на изпит. Избери това, което е по-лесно за теб.

— Мисля, че няма да мога да направя нито едното, нито другото.
— В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Искаш да кажеш, че предпочиташ да завериш условно и да завършиш през есента?

— Не. Тогава няма да мога да се дипломирам и родителите ми...
— Тя заплака и не довърши.

— Не разбирам какво всъщност искаш.

— Помните ли как с вас веднъж пихме кафе и говорихме за онова изследване, което аз трябваше да проведа? — Рита го погледна напрегнато. Очите ѝ бяха още мокри. — А освен това няколко пъти пихме чай в студентския съюз и говорихме, говорихме. Тогава си мислех, че ме харесвате и... но, както и да е. Момичетата ми казаха, че... Ама не от нашия факултет, от един друг. Та те ми казаха, че техните преподаватели, нали разбирате... Искам да кажа, че пак можем да пием кафе. Само че този път ще дойдете в моя апартамент... После ще ви покажа работата си... Какво като не е довършена? Пак можете да ми пишете една тройка. Стига ми. Ще мога да се дипломирам... о, не ме гледайте така!

Гневът, който Гарт бе потискал още в кабинета на декана, избухна.

— Малка празноглава глупачка! Малка... проститутка! — Скочи от стола и започна нервно да кръстосва кабинета. — Искаш да се продадеш заради една оценка. Знаеш ли, че има жени, които работят по шестнайсет часа, за да си извоюват постоянна работа, аспирантура, по-добра заплата? Значи вече си разбрала как можеш да получаващ това, което искаш! Няма нужда нито от мозък, нито от труд. Трябват само няколко сълзи и... вагина! И работата е готова! — Той отвори вратата и пое дълбоко дъх. — Напусни кабинета! Ако не се явиш на изпит и не представиш курсова работа, ще ти дам условна заверка за следващия семестър. Сега се махай. Вън!

Тя изтича покрай него с разширени, от изненада очи. Значи бе очаквала съвсем различна реакция. Дали не ѝ беше дал основание да мисли, че...

Телефонът иззвъня.

— Професор Андерсън? Един момент, моля. Ще разговаряте с господин Кален.

Кой, по дяволите, беше този Кален?

— Професор Андерсън, на телефона е Хорас Кален, президент на „Фостър Лабораториз“ в Станфорд, Кънектикът. Миналата година участвахте в семинара в Чикаго, който ние спонсорирахме.

— Господин Кален, след пет минути имам лекция.

— В такъв случай няма да ви задържам. Следващата седмица ще бъда в Чикаго. Какво ще кажете да обядваме заедно.

Гарт се заслуша по-внимателно. Президентите на международни компании не разговаряха с университетски преподаватели лично. Обикновено оставяха подобни задължения на секретарките си.

— Защо не? Но ако става дума за друг семинар...

— О, не! — В слушалката прозвуча тих смях. — Искаме да обсъдим с вас, дали не бихте желали да постъпите на работа при нас, в Станфорд, като директор на новата изследователска лаборатория. Планираме да интервюираме няколко души и вие сте на първо място.

— Кога ще пристигнете?

— Във вторник. Можем да се видим в един часа в хотел „Риц — Карлтън“.

— Добре, ще се видим във вторник.

Докато седеше на кушетката в кухнята и разказваше за разговора с Кален, Гарт крадешком наблюдаваше жена си, която режеше зеленчуци на плота.

— Преди една година изобщо не бих си губил времето с подобни разговори, но сега, особено след скандала с Бил...

— Колко ще ти плащат?

— Не зная. Наистина ли искаш да се преместим в Кънектикът?

— Готова съм да тръгна още утре.

— Но нали обичаш Евънстън? Тук имаме приятели, децата са в добро училище, имаш своя работа.

— Работата ми е тъпа, нови приятели винаги можем да намерим, а училищата в Станфорд сигурно не са по-лоши от тукашните. Колко хубаво ще бъде да имаме поне малко повече пари! Освен това ще бъдем по-близо до Ню Йорк.

Гарт се почувства неудобно. Бе приел поканата за обяд единствено заради скандала с Уебстър и глупостите на Рита Макмилън. Нямахше причини да напуска университета. Но Стефани изведнъж се въодушеви. Не знаеха нищо за естеството на работата и въпреки това тя вече изреждаше доводи в нейна полза, докато той,

забравил за гнева си към декана, все повече губеше интерес към предложението. Все пак щеше да отиде на обяда, поне заради нея.

— Ще видим какво ще каже Кален. Не ти разказах за Рита Макмилън.

— Ще приемеш ли предложението му?

— Той още не ми е предложил нищо конкретно.

— Ако ти предложи, ще приемеш ли?

— Не зная. Ще видим. Бях започнал да ти разказвам за Рита Макмилън.

— Мамо! — Пени се втурна в кухнята и застана зад масата. — Гладни сме!

— Сложихте ли масата?

— Днес е ред на Клиф!

— Е, добре, Клиф сложи ли масата?

— Сега ще я слага.

— Гледай да не забрави салфетките. Измихте ли си ръцете?

В кухнята настъпи тишина. Гарт почака няколко секунди, после сви рамене и взе вестника. Стефани извади картофите от фурната.

— Мамо, ние...

— Добре, Пени. Гарт, ела да вечеряме.

— Стефани?

— Сабрина! Колко пъти ти звъня!

— Бях в провинцията. Пуснах госпожа Търкъл в отпуск за целия юли.

— Страхувах се да нямаш проблеми.

— Нима най-лошите ми сънища са стигнали вече до Евънстън?

— Значи все пак имаш проблеми.

— Нямам. Но по едно време се страхувах, че съм купила фалшив порцелан. Проверих. Оказа се оригинал. Край на кошмарите. Как върви твоята работа с недвижимите имоти? Намери ли ми някакви интересни антики?

— Не. Изобщо не съм търсила. Вече не се занимавам с имоти. Постъпих в университета. Не е много интересно, но все пак е доход. С него изплащаме ипотеката. Може би отново ще отворя кантора за недвижими имоти, като се преместим. Гарт получи предложение да стане директор на една фармацевтична компания в Кънектикът.

— Какво? Гарт ще напусне университета?

— Аз го карам да напусне. Ще получава деветдесет хиляди годишно.

— О, Стефани, толкова се радвам! Край на финансовите проблеми! Той щастлив ли е?

— Мисля, че няма да приеме.

— Защо?

— Не зная. Имаше среща с президента преди две седмици. Все още обмисля предложението, но не е много въодушевен. Искат да се преместим в Станфорд. Гарт обаче казва, че е твърде зает.

— Защото там няма да седи по цял ден в лабораторията, доколкото разбирам.

— Точно така! Може даже да му остане и някой свободен уикенд за съпругата и децата. Кой знае, ако това стане, може и да спре поглед на жена си, най-малкото, за да забележи колко е отслабнала.

— Наистина ли?

— О, да. Отворих нова страница и ако сега застанем пред твоето огледало, няма да познаеш коя е дизайнерката и коя домакинята.

— Стефани, не говори така. Защо постоянно се подиграваш с живота си? Знаеш ли колко пъти съм искала да вкуся малко от него?

— Малко — да, но не и цялото ястие, предполагам?

— Какво друго не е наред?

— О, имаме и проблем с Клиф, но Гарт не желае да го обсъжда. Пени иска да взема уроци по рисуване. Тя наистина ги заслужава, защото дарбата ѝ е очевидна, но те са ужасно скъпи. И това отново ме подсеща за новата работа на Гарт. О, Боже, толкова съм... безпомощна! Знаеш ли какво направих? Но обещавай, че няма да се смееш. Кандидатствах за виза за Китай! Международният съюз на антикварите организира екскурзия през септември и аз реших, че...

— И аз ще ходя на нея!

— И ти ли ще ходиш?

— Да. Трябва да чакам два месеца за виза.

— Но това е прекрасно! Ще се видим там!

— Имаш ли пари?

— Нямам, разбира се. Искам да кажа, че в спестовните ни книжки има някакви пари, но те не са за екскурзии. Просто ми беше приятно да попълня формуляра и да си представям как обикалям

антикварните магазинчета из Китай. Вероятно няма да замина. Още не съм казала на Гарт.

— И аз не съм сигурна, че ще мога, защото септември е доста натоварен месец. Ако можехме някак си да го уредим!

— Да можеше! Каква невъзможна мечта!

След като затвори телефона, Сабрина се замисли. Не след дълго телефонът отново иззвъня.

— Моя Сабрина! Прости ми! — започна Антонио. — Знаех, че не спиш, защото телефонът ти даваше заето.

— Мислех, че вече пътуваш за Бразилия, Антонио.

— Точно така. В момента съм в Ню Йорк. След два дни ще бъда в Рио. Обаждам се да ти пожелаая приятни сънища. А като се върна на 15 август, искам да чуя твоето решение, за да можем да планираме бъдещето си.

Тя въздъхна с облекчение. Значи най-после бе заминал. Четири седмици без неговото настойчиво присъствие!

Ала седмиците минаваха и тя тъкмо свикна с новопридобитата си свобода, когато една вечер телефонът отново иззвъня и Антонио предупреди, че след два дни ще бъде при нея. На другия ден Джули и Мишел я завариха да гледа скръбно календара.

— Дойдохме да си вземем довиждане. Заминаваме за Берлин, оттам за Ню Йорк. Историята става все по-сериозна. Внимавай с Рори Кар.

— Онази порцеланова група на Люк се оказа оригинал. Моля да ме разберете. Той може да продаде уникатите си на Адамс или друг по-голям антиктвар и да вземе по-добри пари за тях. Благодарна съм му. Не вярвам, че е способен да пробутва фалшификати. Мисля, че няма нищо общо с тази история.

— Има и още как! — разпалено размаха ръце Мишел. — Колко неща си купила от него?

— Седем. Продала съм всичките, освен китайската лятна къща.

— Сабрина — поде Джули, — ние искаме само да ти помогнем. След малко трябва да излетим и нямаме време за дълги разговори. Проследихме пътя на пет фалшификата. Минали са през Кар, Ласло и „Уестбридж“. Продадени са чрез малки елитни галерии като „Амбасадор“.

— Пет ли? Сигурна ли си?

— Така изглежда. Някои от тези галерии, изглежда, са в комбина с Кар. Купуват предметите много евтино, защото са фалшификати, а ги продават като уникати и правят куп пари. Засега сме стигнали дотук. Историята е доста обърквана. Провери още веднъж дали нещата, които си купувала от него, са оригинали. Моля те! Трябва да тръгваме. Ето нашия телефон в Париж. Защо не ни се обадиш довечера?

— Моля? Извинявай, не чух какво каза. — Сабрина чувстваше, че ѝ прилошава. Искаше ѝ се двамата по-скоро да си тръгнат. Бе продала порцелановите фигури на Кар на някои от най-богатите си и влиятелни клиенти. Главата ѝ кънтеше.

— Довечера ще ти се обадим. Сабрина, чуваш ли ме? Провери още веднъж дали нещата са оригинални и после ни се обади за резултата.

— Ще се опитам. — Тя стана да ги изпрати. — Не зная точно как, но ще опитам.

Докато Джули махаше на такситата от тротоара, Мишел я запита някак между другото:

— Ти сети ли се откъде си чувала името на Иван Ласло?

— О, да. Преди седем години, струва ми се, го срещнах на една обиколка из Средиземно море. Беше секретар на Макс Стайвесънт.

— Стара история — подхвърли Джули. — Секретарят му сега се казва Денис някой си. Запознах се с него, когато правих репортажа за колекцията на Макс.

— Добре — отвърна с безразличие Мишел. — Вероятно нищо особено. Ще ти се обадим довечера.

Сабрина се скри от яркото августовско слънце в прохладния сумрак на своята галерия. Шест предмета със съмнение за фалшификация и на всичкото отгоре Антонио пристигаше утре.

Тя седна на масичката от черешово дърво. Телефонът иззвъня и се показа Брайън.

— Милейди, сеньор Молина.

— Не! — отвърна тя. — Няма да разговарям с никого.

— Той каза, че за съжаление ще се забави още една седмица. Пристига в Лондон след 22 август. Тази вечер щял да ви се обади по телефона.

„Слава Богу“ — помисли тя. Как ѝ бе хрумнало, че може да се омъжи за човек, чието отсъствие я радваше?

Не знаеше как да започне проверката. Да поиска от лейди Оливия Чейсън порцелановата фигурка, която неотдавна ѝ бе продала, просто така, без обяснение, бе невъзможно. Можеше да признае страховете си единствено на Александра. Как обаче да провери останалите пет фигури?

— Брайън — извика, — затваряме! Денят е петък, лято е и твоята отпуска започва от утре. Ще се видим след две седмици.

Тя се прибра пеш. Още преди да извади ключовете, госпожа Търкъл отвори външната врата.

— Милейди! Нима вървахте дотук в тази жега!

Сабрина сякаш не я чу. Погледът ѝ бе втренчен в месинговата лъвска глава на вратата. Сертификатите! Имаше копия от всяко удостоверение за собственост, което Рори Кар ѝ бе представял. Можеше да провери тях.

— Милейди, трябва да си починете!

— Баня... И съвсем лека вечеря. Тази нощ ще работя.

Тя се върна в „Амбасадор“ и изготви списъци на телефоните от Бон, Париж, Женева, Милано и Брюксел. На следващия ден трябваше да се свърже с всеки от тях.

Оказа се нелека работа. Всички бяха заминали на почивка. За щастие секретарките и прислугата имаха телефонните номера на всички курортни зони и туристически забележителности из Европа и благодарение на това след ден-два се добра до бившите притежатели на антиките. През следващите дни успя да проследи правата за собственост на пет от предметите, които Кар ѝ бе продал. Всички бяха напълно автентични. В четвъртък сутринта извади от папката последния сертификат. Той удостоверяваше собствеността на един щъркел от старинен майсенски порцелан. Всички имена в списъка на предишните собственици се оказаха фалшиви. Такива хора никога не бяха съществували. В продължение на три дни проверява правописа на имената буква по буква, на адресите им в различни градове и резултатът винаги бе един и същ. Такива хора нямаше. Всяко едно от имената беше фалшиво. Фалшив бе и щъркелът.

Тя стоя втренчена в някаква точка повече от час. Бе постъпила безотговорно. Красивите изделия, неотразимо чаровният Рори Кар и неговите връзки с аристократичните фамилии на Европа бяха приспали бдителността ѝ. Успехът ѝ зависеше от вниманието, с което

купуваше и продаваше антики. Една грешка можеше да се окаже фатална, защото онези, които харчеха цели състояния за една красива вещ, не понасяха грешките и провалите.

У кого ли бе отишъл щъркелът? Сабрина потрепери. Трябваше бързо да го откупи обратно, и то на пазарната му цена. Ако се наложи, Александра би могла да помогне за част от сумата, помисли тя. Но не в парите бе проблемът, а в шума, който ще се вдигне. Не можеше да го откупи, без да даде обяснение. Отново отвори папката. На обратната страна на сертификата бе забодена фактура, подписана от Оливия Чейсън. Най-влиятелната ѝ клиентка! Лейди Оливия харчеше средно около петдесет хиляди фунта стерлинги годишно за обзавеждане на къщите си и за подаръци на многобройните си приятели. Често изпращаше в „Амбасадор“ свои познати, които веднага ставаха клиенти на галерията. Бе една от най-сигурните привърженички на Сабрина в обществото. Тя можеше да създаде, но и да унищожи едно име за една нощ, ако се усъмни, че е била измамена.

Телефонът отново иззвъня. Антонио съобщи, че се връща три дни по-рано. Щял да я вземе за вечеря в осем вечерта.

Сабрина с учудване установи, че мисълта за среща с него я радва. Присъствието му бе толкова завладяващо, че всяко от пътуванията му оставяше след себе си вакуум, който трудно можеш да бъде запълнен. За съжаление Антонио не можеше да ѝ даде, това, от което имаше нужда — приятелство и разбиране. Тя с огорчение си спомни как от няколко месеца се опитваше да му каже за съмненията на Мишел относно Кар, но той винаги сменяше темата и накрая тя се отказа.

Тази вечер обаче щеше да опита отново. Усети, че ѝ олеква. Оливия я познаваше отдавна и нямаше да даде гласност на случилото се. В края на краищата „Амбасадор“ не беше някоя новоизлюпена галерийка, имаше изградено реноме, а Сабрина се смяташе за една от най-добрите специалистки по антики в цял Лондон.

Докато седяха на любимата маса на Антонио в „Льо Гаврош“, тя разсеяно слушаше как е прекарал последните седмици, проблемите му с банкери и изкупвачи на кафе, с американските ограничения върху вноса на телешко и със спедиторските фирми в Ню Орлийнс. След час вече нямаше желание да говори за нищо друго, освен за времето.

— Да, да, може и да завали, моя Сабрина — отвърна на забележката ѝ Антонио. — В Рио никога няма да те вали дъжд!

Последните му думи я накараха да избухне в смях.

— Ах, колко си прекрасна! Като кралица. Аз се върнах, за да чуя твоя отговор, Сабрина. Ще станеш ли моя кралица, за да сложа целия свят в краката ти?

Тя си спомни как Дентън ѝ бе обещал по едно късче от света за всеки рожден ден. „Защо постоянно ми предлагат вещи, а не чувства?“ — запита се тя.

— Антонио, трябва да ти кажа нещо — започна Сабрина и преди той да успее да я прекъсне, му разказа накратко за съмненията на Джули и Мишел, за Рори Кар и фалшификата, който бе открила, без да обръща внимание на все по-навъсеното му лице.

— Аз, разбира се, веднага ще откупя щъркела от Оливия и ще ѝ разкажа всичко. Сигурна съм, че тя няма да разгласи случая. Защо би го направила? Би ли ме посъветвал как да започна разговора с нея?

— Сабрина — направи дълга пауза, — твоите приятели казват, че досега са се добрали до пет фалшификата, нали? И са открили, че някои от галериите са съучастници на „Уестбридж“? — Антонио я гледаше в очакване и тя кимна. — Предупредили са те, че ще публикуват разследването си, за да разобличат „Уестбридж“?

— Разбира се — отвърна изтръпнала тя, защото знаеше какво ще чуе по-нататък. — Ще опишат всеки един от предметите, може би ще публикуват и снимките на фалшификатите, продадени чрез малките галерии. Включително и „Амбасадор“.

— Ах, какво дете си, Сабрина! — отвърна той и направи знак на келнера да вдигне чиниите и да донесе кафе. — Нима мислиш, че Оливия ще излъже, когато приятелите ѝ отидат при нея с вестника и ѝ покажат снимката на щъркела? Щастлив съм, че накрая сподели с мен проблемите си. Възхищавам се на смелостта ти, но това, което една жена може да постигне сама в света на търговията, има граници. Няма да позволя да страдаш. Ще наема адвокати, които ще се заемат с „Уестбридж“. Ще затворим твоя малък магазин и ще отлетим далеч. Там, където ще забравиш всичките си проблеми.

— Там, където ти можеш да откупиш и облаците, за да не вали?

— Моля? Това пак ли е шега, моя Сабрина?

— Извинявай. — Тя вдигна чашата с коняк и се загледа в кехлибарената течност. Можеше още сега да каже „да“ и да замине в една страна, където Антонио наистина беше като крал, а тя щеше да има сигурността на кралица. Но винаги в неговата сянка и без своя „малък магазин“.

Не, не можеше да се реши. Антонио трябваше да почака още малко. Не искаше да взема решения под натиска на обстоятелствата. Ако търпението му свършеше, тя щеше да понесе и този факт.

Антонио чакаше. Тя промени темата и се впусна в лек, приятен разговор, който толкова пъти ѝ бе помагал да преодолее напрегнатите моменти. Накрая тихо му призна, че е изморена и трябва да се прибира.

— Ти ми създаваш големи трудности, моя Сабрина. Единственото, което искам, е да ти помогна. — Той рязко стана от стола и грабна шала ѝ. Изненадани, келнерите се впуснаха да помагат, но Антонио вече държеше палтото ѝ. — Ще ти се обадя утре — каза рязко той, когато стигнаха до нейната врата и веднага се върна в колата си.

Седнала в уютната си всекидневна, Сабрина си припомняше всичко, което се бе случило през изминалия дълъг тежък ден от разкритието на фалшификата до отказа ѝ да даде отговор на Антонио и неговото огорчение. Беше отчаяна и самотна. Стенният часовник удари десет и половина. От месеци не се беше прибирала толкова рано. Искаше ѝ се да се наплаче, за да ѝ олекне поне малко. Наистина ли беше сама на този свят? Сабрина бързо пресметна, че в Евънстън е четири и половина следобед. Стефани току-що се е прибрала от работа. Клиф и Пени са се върнали от училище и в момента вероятно бягат из двора. Какво по-подходящо време за разговор, запита се и вдигна слушалката.

На път за работа Стефани спря пред таблото с обявите, привлечена от едно ново съобщение с дата 18 август. То съобщаваше, че отделът ще работи през целия септември, независимо че учебната година щеше да започне едва в края на месеца. Още една причина, заради която не мога да замина за Китай, помисли тя. Сякаш децата, парите и къщата бяха малко, та и това! Ядосана, тя сподели това с двете си колежки. Мисълта, че Гарт, който четеше лекции в Бъркли, се

разхожда из Сан Франциско и се радва на калифорнийските курорти, докато тя се занимава с децата, домакинството и задълженията на секретарка, я влудяваше.

— Не отивам на курорт — опита се да се оправдае той преди заминаването. — Ще работя в университета от сутрин до вечер. Няма да имам време нито да се разхождам по плажовете, нито да деградирам морално из нощните заведения!

Утре трябваше да си дойде. Отегчена от работата и от непоносимата горещина на августовския ден тя си представяше какво ще му каже, когато го посрещне въкъщи. Не, трябваше да мълчи, за да не избухне!

— Стефани, искаш ли кафе? — попита я една от секретарките.

— Не, благодаря. Бързам да свърша. Искам днес да се прибера по-рано.

Започна да подрежда работата си за деня, докато останалите обсъждаха клюките около последния университетски скандал. Говореше се, че между преподавателите и студентките се завъртяла някаква афера за „секс срещу добри оценки“. Едно от най-често спряганите имена бе на техния приятел, професор Мартин Талвия. Трябваше да предупреди Гарт още щом се прибере от Бъркли.

Докато пишеше, усети, че останалите я наблюдават, и вдигна поглед.

— Стефани — поде секретарката на декана, — мислиш ли, че някой би имал интерес да причини неприятности на теб и на Гарт? Виж това. Получих го с останалата поща на Уебстър.

Беше писмо, напечатано на розова хартия. „Ако искате да знаете кой слага оценките на студентките в леглото, вместо в класната стая, хубаво огледайте известния професор Гарт Андерсън. Той говори като поп, но чука като орангутан“ — гласеше бележката. Подпис нямаше.

Нещо стисна гърлото на Стефани и тя с усилие преглътна. Не беше възможно. Не и Гарт! Но той наистина оставаше в лабораторията си до късно през нощта и казваше, че „работи“. В такива случаи спеше в кабинета си, защото не искал да я буди. От месеци не я поглеждаше. Не забеляза даже, че се е подстригала и е отслабнала, не обърна внимание дори на новите ѝ дрехи. Отказа да я заведе в Станфорд. Всъщност бракът им беше чиста формалност. Тя внимателно сгъна листчето и го сложи в джоба си.

— Стефани, това не е вярно — каза една от колегите й. — Всички познаваме Гарт.

— Благодаря — отвърна сухо тя и започна да печата. Работеше машинално. През целия ден не стана от бюрото си и в три часа си тръгна. Пени и Клиф бяха на гости у едно приятелско семейство в Хайленд Парк. Трябваше да ги вземе на другия ден, преди да тръгне за аерогарата. Останала сама в кухнята, Стефани си припомняше последните дванайсет години, ден по ден, с доброто и лошото и репетираше думите, с които щеше да посрещне мъжа си.

Тя, разбира се, не помнеше нито една от тях, когато на следващия ден двамата стояха един срещу друг в спалнята.

— Безсмислено е да твърдиш, че не си ядосана, когато е очевидно, че едва се сдържаш, за да не избухнеш. Как мислиш обаче, аз нямам ли основания да бъда ядосан?

— Не виждам от какво трябва да си ядосан. От сутрин до вечер си извън дома, играеш тенис, четеш лекции, пътуваш и очакваш ние да те посрещаме като Александър Велики, който се прибира у дома, след като е завоювал света.

— Аз завоювах повече, отколкото някога съм мечтал, но това никога не те е интересувало.

— Трябва ли? Ти интересуваш ли се от нас? Имаш ли представа от нашето ежедневие? Знаеш ли кога се радваме, кога се тревожим, добре ли живеем или зле?

— Кое не е наред в твоя живот?

— Ако не знаеш, и то след дванайсет години брак, няма смисъл да започвам.

— О, за Бога, това е абсурдно! Стефани, аз те обичам. Нямах търпение да се прибера и да ти разкажа за...

— Гарт, аз заминавам.

— Моля?!

— Заминавам в Китай. На екскурзия, за две седмици. Ще обикаляме антикварните галерии в няколко китайски града. Вече имам виза, внесох и аванс.

— Без да ми кажеш и дума?

— Ти и без това нямаше да чуеш какво ти говоря. Щеше да кимнеш и да кажеш: „Щом искаш, добре“ — понижи глас, имитирайки го.

— Не говоря така с тебе!

— Опитай да се чуеш някой път, ей така, за разнообразие.

— Не искам да повярвам. Ако някога съм се отнесъл зле с тебе, готов съм да се извиня. Искам да ти напомня обаче, че и ти не слушаш какво ти говоря, като се прибера от работа.

— И какво трябва да слушам? Пак нещо за твоя факултет. Хрумвало ли ти е някога, че от този университет вече ми се гади? Той е целият ти живот. Заради него не си ме поглеждал от години. Питам се, ако си затвориш очите, дали можеш да си представиш как изглеждам? Спомняш ли си как се любехме, преди да започнеш да го правиш като услуга от време на време, когато не спиш в кабинета си? Интересува те едно-единствено нещо — университета и това, което правиш там.

— Знаеш какво правя там. Разказвам ти всички...

— И с когото го правиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш много добре!

— Не зная и не ме интересува. Знам едно нещо обаче — оплакваш се, че не ти обръщам внимание, а досега не си ме попитала нищо за Бъркли. Дори не подозираш, че постигнах една от мечтите си.

— Откъде да зная, че университетът Бъркли бил толкова специален? Никога не си споменава за него.

— Стотици пъти съм ти говорил, че може би ще чета лекции там. Казвал съм ти за всеки телефонен разговор...

— Значи пак си говорил за себе си. Защо поне веднъж не ме попита как е Клиф?

— Клиф ли?

— Да, Клиф! Нали щеше да говориш с него? Или може би си забравил? Преди месеци ти споменах, че намерих в стаята му транзистор и...

— Имам намерение, Стефани. Ще говоря с него. Извинявай, бях много зает със семинара през последните седмици.

— Какво толкова има в този семинар? Вече и насън бълнуваш за него, сякаш друг път не си правил семинари!

— Това е нещо различно. Работих за него цели две години. Стефани, чуй ме. Зная, че заради това често съм пренебрегвал и тебе, и децата. Трябваше да се подготвя много сериозно. Изнесох основния доклад пред стоте най-големи генетици на света! Включих всичко,

което съм работил през последните дванайсет години, след което направих скок от двайсестина години напред и изложих вижданията си за това, което трябва да се прави в бъдеще. Тези хора, а те са видни учени, обсъждаха доклада ми дума по дума. Не пропуснаха нито едно твърдение. Можехме един месец да спорим над доклада ред по ред! Персоналът на хотела мислеше, че са ги нападнали ято математически кришнари! Научих се как да се успокоявам, като повтарям молекулни формули.

— Значи мина успешно? — неохотно се усмихна тя.

— Нещо повече. Беше триумф! Всичко, за което съм мечтал...

— Прекрасно! Значи работата ти тук е приключена. Сега можеш да се преместиш в Станфорд.

— Защо мислиш само за Станфорд?

— Защото това е важно за мен. Ако моето мнение има за теб някакво значение, ще приемеш предложението.

Гарт се облегна на креслото и наведе глава.

— Разбира се, че има. Но не мога да сложа кръст на потребностите си, дори и за да покажа уважение към мнението ти. Разбери, разкъсваш ме на две. Не пренебрегвам и въпроса с парите. Те не са без значение и за мен самия. Като си помисля само какъв бюджет за изследвания ще ми предоставят там... Но свободата, която университетът ми дава, преподавателската ми работа, която обичам, са неща, без които не мога. Говорили сме за това.

— Да, още преди да се оженим. Не е ли време вече да пораснеш? Нима за нищо друго не си мечтал оттогава досега?

— Да, и една от мечтите ми е да имам жена, която да ми бъде опора.

— Как смееш да ме обвиняваш, че не съм ти била опора! Прекарах най-хубавата част от живота си в миене и чистене, в готвене на твоите вечери и гладене на твоите ризи, освен когато не работя, за да изплащам своята къща!

— Стига! Това не е опора, а камериерски услуги. Имам нужда от истинска опора. Стефани, толкова често съм ти говорил за мечтите си и ти ме окуражаваше да не се отказвам от тях, а да ги преследвам.

— Това беше много отдавна. Дадох ти дванайсет години от живота си. Сега ти трябва да ми дадеш поне няколко. Искam да се

махна от Средните щати и да живея близо до Ню Йорк. Искам да се срещам с нови хора, да опозная един нов свят...

— По дяволите, Стефани, пак си говорила по телефона със сестра си!

— Моля?

— Нашата милейди Сабрина, която вечеря в замъци и танцува до зори с принцове и князе. След всеки разговор с нея ставаш кисела. Ти не искаше от мен да сме богати, докато Сабрина не се ожени за онзи лорд. Сега искаш от мен да стана нещо, което никога не съм бил, само за да водиш нейния паразитен начин на живот.

— Сабрина изобщо не е такава! Нямах право. Изобщо не я познаваш.

— Може, но вината за това не е моя. Тя с години не идва тук. Ти бягаш до Ню Йорк и Лондон, за да се видиш с нея. Обзалагам се, че тази шантава история с Китай е пак нейна идея!

— Не, не, не! Идеята си беше изцяло моя. Сабрина дори не знае за това. Направих го, защото Клиф...

— Вече се извиних и обещах, че ще говоря с Клиф!

— Зная ги твоите обещания! Ако все пак решиш да поговориш с него, попитай го и за бутанелите, иглите за вратовръзки, луксозните писалки и...

— Какво? Всичко това е скрито в гардероба му, така ли?

— Под купчината с мръсните дрехи. Мисля, че трябва да се радваме. Един изпечен крадец би намерил по-добри места за криене.

— Стефани, аз наистина съжалявам. Още утре ще говоря с момчето. Клиф сякаш иска да бъде хванат. Той знае много добре, че ти ще намериш тези неща, когато вземаш дрехите за пране. Говорила ли си с него?

— Не успях. Опитах се, но той става враждебен, а и не искам никой друг да разбере, докато не решим какво да правим.

— И си го държала в себе си?

— О, най-после! Сети ли се, че понякога съм сама? Влезе ли най-после в „генетическия“ ти мозък, че жена ти е самотна?

— Чакай, ти имаш приятелки...

— Не говоря за приятелки, а за човек, готов да ме прегърне през нощта, когато всички спят, а аз се будя от страх какво ще стане утре

или следващата седмица, или следващата година. За някого, който да ми каже, че не съм сама.

Гарт я изгледа продължително.

— Не мислиш ли, че и аз искам същото? Но ти ми обръщаш гръб в леглото, а когато посегна да те прегърна и целуна, се извърщаш.

— Кога за последен път си правил кой да е от тези жестове?

— Отдавна, въпреки че съм го искал. Просто ми омръзна да бъда отблъскван.

— Е, доколкото разбирам, от известно време се утешаваш на друго място, нали? Големите учени не остават дълго време без подобна утеха. Знаят къде да я потърсят. Има достатъчно закъсали студентки, които предлагат подобни „игри“ срещу една тройка, нали, професоре?

— За какво, по дяволите, намекаваш?

— За онези сладки млади момиченца, с които правиш любов! За студентките ти! Нима си мислиш, че това може да остане в тайна?

— Млъкни!

— Как си позволяваш да ми заповядваш?

— Мога да си позволя да ти кажа каквото намеря за добре. Живяхме заедно дванайсет години и през цялото време ти си смятала, че съм способен да... о, по дяволите!

Гарт целия трепереше. Скръсти ръце, после рязко се обърна и излезе от стаята. Уплашена от погледа и стиснатата му челюст, Стефани неволно отстъпи назад.

Чу как той спря на стълбите, сякаш се колебаеше какво да направи пред вратата. Очакваше отново да влезе, за да довършат разговора и тя да разбере истина ли беше онова, което ѝ бяха подхвърлили днес, но Гарт се втурна надолу по стълбите. За миг настъпи тишина, после външната врата се затвори с трясък. Той бе излязъл.

Тя се огледа панически. Не, това, което ставаше, не беше истина, а някакъв кошмарен сън! Двамата с Гарт не бяха способни да си нанасят такива обиди. Трябваше да поговорят! Още не бяха разрешили нищо, не бяха отговорили на толкова много въпроси. А без тях бъдещето ѝ изглеждаше неясно и страшно.

Трябваше да замине някъде. В Китай, разбира се! Като се върне, щяха да поговорят отново и да намерят пътя, който бяха загубили един към друг. Часовникът ѝ показваше четири и половина. Значи в Лондон

бе десет и половина. Стефани посегна към слушалката и в този миг телефонът иззвня.

ГЛАВА 9

Точно пред китайската сладкарница те налетяха на Никълъс Блекфорд, който едва си пробиваше път през тълпата, натоварен с кутии сладкиши.

— Диетите са трудна работа, особено когато си в чужбина — виновно се усмихна той. — Трябваше да взема със себе си и Амелия. Скарай ми се, Сабрина, както навремето, когато работеше в моя магазин. О, аз май говоря със Стефани! Извинявайте, наистина не мога да ви различавам!

Двете се спогледаха. Непознатите хора не можеха да ги различават, но Никълъс познаваше Сабрина от десет години! Тя се поклони театрално и с дяволито пламъче в очите посочи сестра си.

— Запознай се с лейди Лонгуърт. Мадам, приветствам ви с „добре дошла“ в Шанхай.

Стефани протегна снизходително ръка.

— Госпожо Андерсън, за мен е удоволствие да посетя този град. Още щом влязоха в стаята си, двете се хванаха за ръце и се погледнаха, сякаш всяка от тях наблюдаваше отражението си в огледало.

— Ще си сменим местата, нали? — попита Стефани.

— Наистина ли искаш да го направим?

— О, повече от теб! Да сложа край на това, което съм в момента, и да се потопя, макар и за кратко, в твоя прекрасен свят! За мен това е неосъществима мечта.

— Тогава нека да го направим. Сигурна ли си, че на втория ден няма да дойдеш и да кажеш като джуджето от приказката „Кой е спал в креватчето ми?“.

— Сигурна съм, защото сексът отдавна не е важна част от брака ни. Иначе изобщо не бих и помислила за... Зная, че ти не би правила любов с Гарт, защото той е мой съпруг и освен това не е твоят тип. Никой не може да бъде по-различен от бразилски милионер от Гарт. Проблеми няма да има.

— Дори и след като две седмици не сте били заедно?

— Това няма никакво значение за нашите отношения. Дори и да дойде при тебе, можеш винаги да му кажеш, че си неразположена.

— Това означава, че той не трябва да ме приближава, така ли?

— Разбира се! И не само в този случай. В нашето семейство този въпрос е доста страничен. Нали вече ти казах, че Гарт обикновено спи в кабинета си?

— Стефани, „обикновено“ не означава „винаги“.

— Е, тогава просто трябва да се обърнеш с гръб към него.

— Ти така ли правиш?

Настъпи пауза. Стефани мина покрай стилните старинни легла и застана до прозореца.

— Хваща ме яд, когато седмици наред не е лягал до мен, а след това изведнъж влиза в спалнята и се присламчва. В такива моменти си мисля, че няма право да бъде в леглото ми. Или в мене. Той ме обвини за това, когато...

— Когато какво?

— Преди две седмици се скарахме. Точно когато той се върна от Калифорния. Но после се сдобрихме. Не беше нещо сериозно. Вие с Дентън сигурно сте имали подобни разпавии.

— Един-два пъти — отвърна сухо сестра й.

Стефани ту сплиташе, ту отпускаше пръсти. „Нервна е, защото лъже — помисли Сабрина. — Страхува се, че ако ми каже истината, аз няма да се съглася да се разменим, за да не попадна изведнъж в някакви скандални отношения с Гарт. За какво може да са се карали? Заради нежеланието му да замине за Станфорд? Не изглежда много сериозно, поне от позицията на външен наблюдател. Но нали аз ще бъда тъкмо това — наблюдател, и то за една седмица?“

— Няма смисъл — рязко каза Стефани. — Нямам право да искам това от тебе! Ти имаш своя прекрасен, приказен живот, а в моя всичко е прозаично. Не зная защо се запалих толкова по тази идея. Хайде да я забравим. Това е лудост!

С две крачки Сабрина се озова при нея и сложи ръце на раменете й.

— Не говори така! Идеята е безумна, разбира се, но няма да е първата ни лудост.

— Не е възможно ти искрено да желаеш да се размениш с мен. Освен това има неща, които не мога да ти разкажа.

— Не ми ги казвай, ако смяташ, че ще мина и без тях, без да се издам. Става дума само за една седмица. Бях съвсем сериозна, когато ти казах, че искам да опитам твоя начин на живот. Моят живот може да изглежда като приказка, но в нея има едно-две чудовища, с които трябва да се справя.

— Трябва ли да знам нещо за тях?

— Не, струва ми се. Затворих „Амбасадор“ и пуснах Брайън в отпуск. Антонио е в Бразилия за един месец. Искан да ме накара да почувствам липсата му. Каза даже, че нямало да ми се обаждат по телефона. Който го познава, веднага би разбрал, че това само по себе си би било чудо. Не му позволявам да се разпорежда с живота ми, но не съм му дала категоричен отговор. Госпожа Търкъл е у дома, но тя рядко вдига погледа си от тенджерата. Седмичната ще бъде тиха и спокойна. Лондон и цялата къща ще бъдат на твое разположение.

— И всичките ти дрехи?

— Разбира се. Аз ще нося твоите.

— Ха, няма да намериш почти нищо друго, освен дънки и ризи.

— Най-после нещо ново! Не съм носила дънки от години! Стефани, престани да се срамуваш от живота си! И не се безпокой за мен. В края на краищата това е само една седмица, а не цял живот.

— Ако ти наистина искаш, аз... не ме лъжи, не се чувствай задължена да се съгласяваш.

— Не лъжа и не се чувствам длъжна. Стефани, никога ли не ти е хрумвало, че и аз искам от живота същото, което искаш и ти? Желая дом, семейство, тесен кръг от приятели. Искан да забавя темпото, да остана сама и да преосмисля живота си. Идеята е фантастична! Предполагам, че всеки човек поне веднъж е мечтал тайно да се размени с някой друг. Само за една славна седмица ще оставим всичко зад себе си и ще открием непознати, прекрасни страни от живота. В края на седмицата ще се срещнем някъде тайно, ще прошепнем паролата и отново ще влезем в истинските си кожи. Никой, освен нас двете няма да разбере! Толкова е просто! И толкова забавно!

— Благодаря ти! — Стефани прегърна сестра си. — Обичам те!

Сабрина отново усети как под необикновеното въодушевление на сестра ѝ надничат тайни, но не им обърна внимание. Стефани искаше да избяга от себе си толкова отчаяно, че тя трябваше да ѝ даде тази възможност.

На следващата сутрин напуснаха Шанхай и отлетяха за Сиан. Още от аерогарата ги отведоха в гробницата на първия китайски император, живял преди две хиляди години. Гробницата бе разкрита наскоро и разкопките още продължаваха. Сантиметър по сантиметър, археолозите бавно изчистваха от пръстта цяла армия от теракота. Седем хиляди войни и коне, по-големи от човешки ръст, които императорът бе водил в бой, го придружаваха и в отвъдното.

В Музея на Сиан, докато наблюдаваха някои от тези необикновени скулптури, Стефани неволно промърмори:

— Какви грандиозни идеи! Не зная някой в наше време да мисли така мащабно. Освен може би Гарт.

— Но това е прекрасно! — учуди се на забележката ѝ Сабрина.

— Сигурно. Само че с такива хора се живее доста трудно.

Програмата за следващия ден предвиждаше обиколка из околностите на града. Потъналите в пищна растителност хълмове, сред които реката Ли влачеше синьо-зелените си води, и ятата от лодки, някои от които бяха най-обикновени дъски, а други носеха цели плаващи къщи, напомняха на Сабрина миниатюрите, с които средновековните пътешественици описваха тази огромна, тайнствена страна.

Докато се разхождаха по брега на реката, Стефани внезапно се обърна към нея:

— Какво още не сме обсъдили? Семейните приятели, програмата на Гарт и децата, най-близките магазини, работата ми във факултета. Обади се и кажи на декана, че си в болнични. Измисли някаква болест.

— Непременно ще го направя. Аз дори не умея да пиша на машина.

— Не те съветвам изобщо да опитваш. Секретарската работа в Средния запад е всичко друго, но не и приключение. Къщата сигурно е непочистена, защото не вярвам Гарт и децата да са пипнали нещо, но ако можеш да я издържиш, аз ще изчистя основно, като се върна.

— Аз мога да чистя, Стефани.

— А откога не си чистила къща?

— От хиляди години, но то е като карането на велосипед. Щом веднъж си го правил, никога не забравяш.

— Искан да кажа, че не трябва да се чувстваш длъжна — засмя се сестра ѝ. — Това не е твоя работа.

— Как иначе ще опитам от твоя живот, ако не съм готова да върша всичко, което си вършила ти?

— Права си. Извинявай, ставам все по-нервна. Остават само два дни.

— Зная. И аз се чувствам така.

На следващата сутрин те взеха влака за Хонконг. Екскурзията в Китай приключи.

По-късно Сабрина съжаляваше, че напрежението ѝ попречи да се полюбува на викторианското великолепие на влака, с неговите кадифени завеси и бродирани възглавници. Двете почти не погледнаха през прозореца. Уточняваха опасната игра, репетираха имена на приятели и колега и подробности от минали срещи с тях. Когато влакът навлезе в гарата на Хонконг, вече обсъждаха лондонските бутици, антикварни магазини, ресторанти, Уестминстърското абатство, галерия „Тайт“, почивния ден на госпожа Търкъл, телефонни номера. Сабрина грабна едно листче и записа нещо на него.

— Ако възникне сериозен проблем, който не бих могла да разреша по телефона от Евънстън, обади се на тази дама.

Стефани погледна листчето.

— Александра Мартов? Коя е тя?

— Не я познаваш. На нея можеш да признаеш какво сме направили. Можеш да ѝ имаш пълно доверие.

— Благодаря ти. Мислех си дали няма да бъде самотна в Лондон.

— Не и с Александра.

— Гарт! — възкликна след малко Сабрина. — Купи ли му подарък?

— О, не. Забравих.

На гарата спряха пред една витрина и след кратък пазарлък купи красива игла за вратовръзка.

— Трябваше аз да му купя нещо — гузно сподели Стефани.

— Не е ли странно? — отвърна Сабрина. — Сякаш вече наистина сме разменили местата си.

На другата сутрин и двете се събудиха с чувството, че са спали само час.

— Сърцето ми ще се пръсне! — бяха първите думи на Стефани.

— И моето!

След като прегледаха още веднъж съдържанието на портмонетата, чантите и самолетните билети, двете си размениха дрехите и застанаха пред огледалото.

— Чувствам се толкова... особено! — прошепна Стефани.

Сабрина кимна. Изпълваше я смесица от нетърпение и чувство за някаква загуба, което бе усетила още в орхидейните градини на Кантон.

Двете взеха куфарите си.

— О, щях да забравя! — Стефани свали от ръката си халката и с треперещи пръсти я подаде на сестра си. — Откакто я сложих преди дванайсет години, не съм я сваляла.

— Ще я пазя! — отвърна Сабрина и я сложи на ръката си. На вратата се почука.

— Пиколото!

Сабрина кимна на момчето да отнесе куфарите и го изчака да излезе.

— Има и още нещо, което пазех за последния момент.

— И аз — отвърна Стефани.

На шестия етаж в един хонконгски хотел Сабрина Лонгуърт и Стефани Андерсън размениха ключовете от своите жилища в Англия и Америка. Време беше да тръгват.

ГЛАВА 10

Сабрина долови как вратата се отваря и надигна глава. Защо госпожа Търкъл бе дошла в спалнята ѝ толкова рано? Някакво чекмедже тихо се отвори и затвори. Тя отвори очи. С гръб към нея в стаята стоеше висок чернокос мъж в пижама. На едната си ръка носеше риза, а с другата държеше панталона си.

Гарт.

Тя отново затвори очи. Не, това не бе нито госпожа Търкъл, нито спалнята беше нейната. Намираще се в дома на сестра си, на четири хиляди километра от Лондон.

— Наденицата е свършила! — чу се възмутен детски глас. Гарт бързо се озова до вратата и внимателно я отвори.

— Клиф — тихо извика той, — нали те предупредих да говориш тихо? Майка ти още спи. Ей сега ще слеза и ще ти направя нещо за обяд.

„Майка ти“...

Сабрина се чувстваше като прикована към леглото. Кому бе нужна тази лъжа? Усети срам и малко страх: „Нямам право да лежа в това легло и да се преструвам. Хората около мен са истински, а аз съм само груб фалшификат.“

Някой нежно я целуна по бузата. Тя за миг изпита паника: „Няма да мръдна от това легло, докато Стефани не се върне! Какво търся тук?“

Гарт бе спал в кабинета си. Всичко беше като на шега, до тази сутрин, когато той тръгна към леглото. Неговото легло, неговия дом, неговия живот.

Предишната вечер... Тримата я чакаха на аерогарата. Пени и Клиф се втурнаха към нея. Гарт стоеше зад тях. Когато пристъпи, тя усети, че ръцете и леко треперят. „Имам сценична треска“ — хрумна ѝ, но веднага се овладя. „Добре дошла“ — бе казал той, докато очите му търсеха нейните. После се наведе да я целуне, но Сабрина се извърна към децата и устните му само докоснаха бузата ѝ. Пени постоянно я

разпитваше, а Клиф, доста висок за своите дванайсет години, въпреки желанието си да изглежда възрастен и сдържан, постоянно я пипаше за ръката, сякаш за да се убеди, че майка му наистина се е върнала. Тя не престана да задава въпроси, за да не ѝ се налага да отговаря на техните.

— Това подарък ли е? — бе запитала малката, посочвайки кутията, която Сабрина държеше в ръка. Сините ѝ очи, очите на Стефани, изглеждаха още по-сини в рамката на тъмните къдри, които бе наследила от баща си. На единадесет години Пени имаше същата хубост, която близначките имаха на нейните години. Докато я гледаше, тя изпита чувството, че се взира в детството си.

— Подарък за къщата. Красива бронзова лампа — бе отвърнала тя. — Купих я в Шанхай от един мъничък китаец. Казваше се господин Су. Някога е живял в Чикаго.

— За къщата — повтори разочаровано детето.

— Но — продължи Сабрина — господин Су имаше и някакъв тайнствен шкаф пълен с китайски фокуси. Не зная как, може би по някакъв вълшебен начин, две от тях се озоваха в моя куфар.

— Китайски фокуси ли? — прояви интерес Клиф. — Какви са те?

— От тях любопитните момченца изчезват, после пак се появяват. Как ще ви изненадам, ако ви кажа още тук какво представляват?

Докато двамата бърбеха, притиснати до нея на задната седалка, Гарт караше мълчаливо и Сабрина се питаше дали изобщо чува разговора им. В полумрака на колата тя усети как стомахът ѝ се свива от усещането за нещо много красиво и непознато. Колко хубаво бе да имаш семейство, което те чака! Нито един от тримата не подозираше за измамата. „Ще успея! Никой няма да разбере!“ — мислеше си, докато бърбеше с децата.

— Щяхме да поръчаме вечеря от китайския ресторант, но после се сетихме, че сигурно ти е омръзнало да ядеш китайска храна — обясни Клиф, докато баща му вадеше куфара ѝ от колата. — Затова поръчахме пици.

— Аз ще ги приготвя! — Пени тръгна към кухнята.

— Ще ги довършиш! — възрази брат ѝ.

— Не, ще ги приготвя — тя извади от хладилника две кутии.

— Какво толкова има за приготвяне? Трябва само да ги сложиш във фурната.

— Няма значение, и това си е готвене. А когато аз готвя, ти трябва да измиеш чиниите.

— Дватама ще измиете чиниите — намеси се Гарт. — Искам да поговоря с майка ви. Сложихте ли вече масата?

— Да — измърмори недоволен Клиф.

— Не е ли по-добре да видим подаръците преди вечерята — Сабрина коленичи до куфара. „Как става така, че две деца вдигат шум колкото десет?“ — питаше се, докато развиваше подаръците от пуловерите, с които Стефани ги бе увила. Подаде двете кутии на децата и се изправи с протегната към Гарт ръка.

— За мене? — промълви той. — Благодаря.

— Вземи. — Сабрина все още държеше малкия пакет, учудена от странните нотки в гласа му.

Докато децата обсъждаха подаръците и четяха инструкциите, които Стефани бе написала в хонконгския хотел, Сабрина наблюдаваше Гарт. През трите години, в които не го бе виждала, бе поостарял. Бръчките около очите му бяха станали по-дълбоки, в черната му коса се бе прошарила. Лицето му бе станало по-слабо и издължено, но очите му излъчваха същото момчешко нетърпение, с което Клиф разглеждаше подаръка си. Той взе малките късчета нефрит в ръка и сякаш се натъжи.

— Красиво нещо! — Пристъпи към нея. — Мислех, че... Смутена от погледа му, тя отстъпи, преди да я целуне.

— Пицата! — извика припряно и отвори вратата на фурната с една ръка, а с другата издърпа едно от чекмеджетата. Фолио и найлонови торби. Тя изтегли следващото. Хавлиени кърпи.

— Какво търсиш? — попита Гарт.

— Къде държите ръкохватките? — попита и веднага осъзна грешката си. Глупачка! Глупачка!

— Там, където винаги ги държим.

С последна надежда отвори най-долното чекмедже.

— Виждам, че нищо не сте променили, докато ме нямаше. Мислех, че ще подредите кухнята — с престорена веселост изрече тя.

— Значи тези възли ще се развържат едновременно, така ли? — Клиф я хвана за лакътя. — И после ще се завържат сами?

— Моят китаец не иска да изчезне — оплака се Пени. — Ето, натискам копчето, както пише тук, но той не помръдва.

— Мамо, моля те, хвани единия край на въженцето — молеше момчето.

— Не, първо ми покажи кое копче трябва да натисна — прекъсна го сестра му.

Все още разтреперана от грешката си, тя се опита да овладее гласа си.

— Дясното. Само че след като се навечеряме. Преди това няма да отговарям на никакви въпроси.

Двамата се спогледаха, после отново се обърнаха към нея. Какво толкова бе казала? Докато се чудеше какво още да каже, усети върху себе си погледа на Гарт.

— Правилно. Майка ви е изтощена от дивите азиатски степи, а ние я измъчваме с въпроси. Пътувала е осемнайсет часа. Сядайте, а аз ще отворя бутилка вино, по случай щастливото завръщане на нашата пътешественичка. Хайде, после ще ви обясня как стават фокусите.

„Най-невероятният фокус в тази история е, че тъкмо Гарт ми помага да изляза от положението“ — помисли си тя. На масата той започна лек и непринуден разговор. Сабрина изпита благодарност. „Колко хубаво нещо е семейството!“ — мислеше си, докато разказваше как хората в Китай след работа ходят на курсове, за да попълнят знанията си, а сутрин преди работа всички правят упражнения. Гарт попита децата, дали и те правят същото в училище, а те се смееха и я засипваха с въпроси. Бе свикнала след всяко пътуване да се прибира в огромна празна къща и да споделя впечатленията си с неколцина приятели. Сабрина въздъхна. Издебна удобен момент и рече:

— Извинете ме, но пътуването беше наистина изморително. Имате ли нещо против, ако си легна?

— Разбира се, че трябва да си починеш. Имаш нужда от сън. Той взе куфарите ѝ и тръгна към спалнята, а тя се наведе да целуне децата за лека нощ.

— Струва ми се, че щом си толкова уморена, ще е по-добре аз да спя в кабинета. Освен ако не си променила решението си. — Гарт пусна куфарите на пода.

„Какво решение? — помисли тя. — Може би пита дали може да се върне в семейното легло?“ Спомни си, че Стефани ѝ бе споменала за

някакъв скандал, след който обаче се одобрили. Дали наистина са се помирили? А може би са решили, че ще живеят формално, като приятели? В такъв случай трябваше само да му каже, че решението ѝ остава непроменено. Не се наложи. Видял свитите ѝ вежди, Гарт побърза да пристъпи към вратата.

— Утре трябва да поговорим. От онзи скандал не сме имали възможност.

„О, не! — каза си Сабрина. — Аз нямам нищо общо с вашия скандал. Ще си го довършите след една седмица.“

— Лека нощ, Гарт. Благодаря за пицата.

— Пак заповядай! — погледна я изненадано той. — Липсваше на всички ни. Лека нощ.

Сега лежеше със затворени очи и се преструваше, че спи. Семейството на Стефани се приготвяше за деня. Някой се миеше в банята, друг тракаше чинии в кухнята. Докато приготвяха сандвичите си за обяд, Пени и Клиф ту се смееха, ту спореха. Дълбокият глас на Гарт от време на време ги умиряваше. Те отново избухваха в смях. После външната врата се отвори, ключът се завъртя и в къщата настъпи тишина. Бяха заминали.

Тя остана в леглото, заслушана в тишината. Зад отворения прозорец изляз куче, женски глас викаше дете за закуска, далечен автомобил надуваше клаксона си. Ала в къщата нищо не помръдваше. Беше цялата нейна, поне за няколко часа.

Паниката ѝ постепенно я напусна. Нямахте за какво да се тревожи. Гарт се държеше точно така, както Стефани бе предполагала. Една седмица щеше да играе ролята на сестра си, а после по същия незабелязан начин щеше да се измъкне. Обзе я нетърпение. Време бе да започва.

Първо един душ, после закуска. Умираще от глад.

Щеше да разгледа подробно къщата, за да не изпада в неловки ситуации като онази с ръкохватките. Трябваше да се обади и в службата на Стефани и да каже, че е болна, после да полее цветята, да обере узрелите домати от градината и да измисли нещо за вечеря. А това означаваше, че трябва да напазарува... Сабрина скочи от леглото. Защо си губеше времето, когато нейният нов живот вече бе започнал?

Отвори гардероба, докато с една ръка подсушаваше косата си. Убити цветове, съвсем обикновени модели. Поли, блузи, костюмът,

който Стефани бе носила на сватбата на Сабрина и Дентън преди седем години, роклята, с която я посрещна на нийоркското летище преди две години... Нищо не бе хвърлила. Всяка година прибавяше към гардероба си няколко внимателно подбрани блузки, пуловер и порядко костюм. Неизменно семпли и от превъзходно качество. Лора бе научила дъщерите си как да се обличат при ограничения бюджет на дипломатите. Сред бельото намери кутийка приспивателни. „Кога ги взема Стефани? — помисли тя. — Когато Гарт спи в кабинета си, или когато ляга при нея?“

Сабрина извади джинси и бяла памучна блуза. Представи си как в този момент сестра ѝ отваря нейния гардероб, пълен със скъпи тоалети на известни дизайнери и им се възхищава. „Каква невероятна седмица ни предстои“ — помисли с усмивка.

Разгледа отново кухнята и тръгна на обиколка из къщата.

Бе строена преди деветдесет години и това личеше по многобройните пукнатини и петна. Стефани често мърмореше, че парите не стигат за основен ремонт. Колко различна бе от нейната викторианска къща на улица „Кадоган“! И все пак Стефани бе създала уют и спокойствие, характерни и за лондонската къща на Сабрина. Истински дом. Беше ѝ спокойно и уютно в тази стара и зле поддържана къща.

Телефонът иззвъня. Часът бе едва девет и половина. Кой би могъл да звъни толкова рано?

— Ало? — плахо попита тя, но никой не отговори. — Ало?

— Със стопанката на къщата ли разговарям? Обажда се лейди Лонгуърт от Лондон.

— Стефани! — засмя се Сабрина. — Тъкмо изучавах съдържанието на кухненските ти шкафове. Как е при тебе?

— Не зная откъде да започна. Едновременно странно и прекрасно като сън. Не е за вярване. Ти как си? Гарт да не е заподозрял нещо?

— Засега нищо. Разбира се, досега сме си разменили само няколко думи. Пени и Клиф се чувстват чудесно. Влюбиха се в онези китайски играчки. О, щях да забравя. Казах им, че бронзовата лампа е подарък от тебе. Честит рожден ден утре, Стефани!

— Честит рожден ден, Сабрина! — засмя се сестра ѝ. — Колко странен начин да празнуваме си избрахме! Наистина ли мина без

неприятности?

— Никакви. Знаеха, че съм изморена от пътя, и когато изтърсих онази глупост...

— Моля?

— Попитах Гарт къде държите ръкохватките за тенджери.

— Господи!

— Всичко се размина. Стефани, не трябва да се притесняваме. Всичко минава гладко. Те нямат основания да подозират каквото и да било. Като се върнеш, всичко ще бъде така, както си го оставила, а от мен няма да има и следа. Не се тревожи за мен или за тях. Твърде далеч си, за да промениш или поправиш някоя беля, ако, не дай Боже, стане. Радвай се на тези седем дни и не мисли за нищо. Кажи ми какво си направила досега? Ходи ли в „Амбасадор“? Има ли някакви съобщения?

Стефани бе прекарала времето предимно в обиколки из Лондон. Бе срещнала Габриела и Брукс. Решили да се съберат и сега живеели заедно. Госпожа Търкъл постоянно се щурала из къщата. Сабрина ставаше все по-нетърпелива, сякаш ѝ разказваха за някакъв далечен свят.

— И тъй, аз нямам намерение да ти звъня повече — каза накрая сестра ѝ. — Ще се видим в понеделник на аерогарата в Чикаго, както се уговорихме.

— Приятна седмица — отвърна Сабрина и стана от леглото още преди да затвори слушалката.

Тръгна към третия етаж, но се сети, че първо трябва да напазарува и да се обади в службата на сестра си. Позвъни, остави съобщение на секретаря, че е болна, и тръгна към килера. След като надникна и в хладилника, седна на кухненската маса и направи списък на покупките. Бе главната героиня на поредния приключенски епизод от филма на своя живот. Героинята ѝ имаше всичко, което бе липсвало на Сабрина — семейство, дом, приятели. Макар и само за една седмица.

Докато обикаляше магазините, натоварена с торби с продукти, тоалетна хартия, препарати за пране, изведнъж се сети за лейди Оливия. Какво ли би казала, ако можеше да я зърне отнякъде?

Към три часа се обади Гарт:

— Искях само да проверя дали си добре.

— Защо мислиш, че може и да не съм?

— Снощи беше доста напрегната. Сякаш не знаеше как да се държиш с нас.

„Стефани не ми спомена, че той можел да чете мислите на хората!“ — помисли тя.

— Наистина ли съм изглеждала така?

— Д-да. Добре ли спа?

— Да. Все още се чувствам като туристка. Кога ще се прибереш?

— В пет и половина. Добре ли си?

— Разбира се! До довечера.

Клиф се втурна в кухнята, хвърли чантата си и грабна пакет чипс.

— Здравей, мамо. Пени каза да те предупредя, че щяла да се прибере към пет и половина, защото имала физкултура.

Сабрина тъкмо се канеше да попита как е минал денят му, когато той грабна втори пакет чипс и хукна навън.

— Почакай! — извика след него. — И тебе те искам в пет и половина.

Той кимна и излезе. Явно приятелските разговори между родители и деца не бяха познати в тази къща.

Гарт я завари да слага пипер на пържолите. Бе влязъл крадешком и я наблюдаваше от вратата на трапезарията. Стройна като младо момиче, в дънки и тясна блуза, тя стоеше с гръб към него до масата и нещо си мъмореше.

— Хаванче... Трябва да има някъде из шкафовете...

Гарт бе озадачен. „Отново играе някаква роля — помисли той, — сякаш е била далеч от къщи не две седмици, а две години...“

— Нито хаванче, нито чукче. Е, поне мелничка за пипер трябва да има.

Гарт пристъпи към нея и Сабрина стреснато се обърна.

— Кога си дойде?

— Току-що идвам. За какво ти е хаванчето?

— За черния пипер. Ще сложа млян.

— Аз имам в лабораторията.

— Какво, черен пипер ли?

— Не, хаванче и чукало.

— И какво правиш с него?

— Счукан пипер, разбира се. Изменям гените му така, че да расте по дърветата опакован в кутийки с капаче.

Двамата се засмяха. Колко красива беше! Винаги ли е била такава, или нещо се бе случило с нея? Нещо, което я бе направило още по-красива, отколкото я помнеше. Той пристъпи към нея все още усмихнат. Смутена от погледа му, Сабрина рязко се обърна към масата.

— Как беше днес във факултета?

— Моля?

„Ту се смее, ту ми обръща гръб“ — помисли с огорчение Гарт, седна на масата и разгърна вестника си. Тя поръси пипер върху пържолите и започна да ги притиска с длан.

— Купи ли вино?

— Да, ей сега ще го сложа на масата. — Сабрина нареди в тавата пържолите. После взе от шкафа бутилка вино, тирбушон и две чаши. Той я наблюдаваше с вдигнати в почуда вежди, но тя не забеляза изражението му.

— Питам как е минал денят ти?

— А твоят? Сигурно след Китай всичко ти изглежда скучно и досадно.

— Напротив. Приятно и спокойно. Обиколих цялата къща и реших, че въпреки всичките й пукнатини и олющената боя, не бих я дала за всичките богатства на Китай. Искаш ли да седнем на верандата? Днес почти не съм излизала, а виж колко е приятна вечерта.

— И аз не съм мръднал от кабинета. — Гарт взе бутилката и тръгна към верандата. — Откога не сме сядали тук преди вечеря? — попита с усмивка, докато отваряше виното.

Дори и да беше сърдита след онзи скандал, тя очевидно искаше да промени начина им на живот. Впрочем и той искаше същото, макар тя да не обърна внимание колко рано се беше върнал днес от работа, нито че след вечеря нямаше да се върне както обикновено в лабораторията.

Въздухът ухаеше. Мекото следобедно слънце я стопли и Сабрина се отпусна.

— Аз ви разказах всичко за Китай, а ти още не си ми казал как се оправяхте тримата.

— Липсваше ни. — Наля виното в чашите и огледа бутилката.

— Къщата изглеждаше празна и стъпките ни ехтяха из нея. Досега не си купувала от това вино.

„Вкъщи нямаше друго, а Стефани ми каза, че обичаш червени вина. Затова купих една от моите любими марки.“

— По време на екскурзията някой спомена, че било добро. Нали нямаш нищо против да опиташ нещо различно?

— Разбира се. — Гарт отново разгледа етикета. — Скъпо питие!

— Мамо, къде си? — извика Пени.

— На верандата сме — отвърна Сабрина и след миг момичето връхлетя при тях и седна до нея.

— Какво правите тук? — обади се след нея брат й.

— Пием по чаша вино преди вечеря.

— Могат ли да си наляе оранжада? Вече е шест и половина. Умирам от глад.

— Шест и половина? Нали трябваше да се приберете в пет и половина?

— Бях с Барбара — отвърна Пени.

— А аз трябваше да се видя с Хал. Имахме важен разговор. Мислех да ти позвъня, но...

— Човек трябва да бъде точен — отвърна тя. — Ето нещо, което можете да промените. Започваме от утре. А сега сложете масата. Ще вечеряме в седем.

Децата се спогледаха учудено, но се подчиниха и влязоха в кухнята. Сабрина чу как ядосано си шепнат нещо.

— Помислих, че ще им четеш „конско“ — подхвърли Гарт.

— В такъв красив ден нямам желание да се карам на никого — отвърна тя. „Значи не съм достатъчно взискателна майка.“ — Не помня дали ти споменах за времето в Китай. Сякаш бяхме на три различни места едновременно — от студен планински климат, през умерен до субтропичен. — Сабрина започна да разказва бързо и оживено ръкомахаше, а Гарт се смееше от сърце на веселите случки. Тя внезапно се изправи. — Вечерята е почти готова. Какво ще кажеш да си допием виното на масата?

Той кимна и тръгна след нея към кухнята.

„Дотук добре! — мислеше Сабрина. — Само дето твърде много бърборя и ще разваля всичко.“

Докато вечеряха, телефонът иззвъня и Клиф вдигна слушалката.

— Татко, за тебе е — извика с пълна уста. Гарт се върна на масата намръщен.

— Трябва да заместя един от нашите бактериолози на семинара тази вечер. Разболял се от грип.

— Горкият! Занесъл вкъщи обекта на изследванията си.

— Не искам да ходя никъде — усмихна се тъжно той. — Ще се обадя на друг колега.

— Щом имат нужда от тебе, трябва да отидеш — успокои го Сабрина. Тъкмо щеше да си спести обясненията за още една нощ, а на следващата вечер трябваше да празнуват рождения ѝ ден в семейство Голднър. — Ще закъснееш ли?

— Ще свършим около единайсет. Няма да си заспала, нали?

— Вероятно не.

Но тя не спази обещанието си. След като поигра с децата и постоя малко пред телевизора, се качи на горния етаж. Навлече една нощница и халат, после слезе да заключи външната врата и верандата и се върна в спалнята. „Какво правя? Никога не съм заключвала външната врата, а нощница не съм слагала от двайсет години. Забравих ли, че спя гола? И защо седя в това дълбоко кресло? Досега не го бях забелязвала. Дали постепенно не се превръщам в Стефани?“

Сабрина остави книгата, вмъкна се в леглото и докато се бореше със съня, отново се сети, че сега в нея живеят две същества. „Утре сутринта ще си поговоря и с двете“ — обеща си и се унесе.

Събуди се в седем. Къщата бе притихнала, през завесите струяха слънчеви водопади. Тя погледна към гладката възглавница до нея. Дали Гарт бе идвал през нощта? Дали не я бе целунал както онази сутрин? Не помнеше нищо.

Изведнъж си спомни, че днес е рожденият ѝ ден. Колко тъжно щеше да бъде, ако се беше събудила в лондонската си къща. Щеше да си мисли, че е вече на трийсет и две, а заспива и се събужда сама. Тук обаче, в дома на Стефани, се чувстваше пълна с енергия и планове. Скочи от леглото, взе душ и слезе в кухнята. Докато приготвяше кафето, останалите също се събудиха. Къщата изведнъж се изпълни с шум. Тримата закусваха и едновременно с това си приготвяха сандвичи за обяд, разговаряха, търсеха тетрадки и учебници. Докато разговаряше с Клиф за домашното му по литература, тя заши едно

копче на Пени. Чувстваше, че е припряна, и може да сгреша. Не помнеше къде бяха вилиците и лъжиците и отново започна да ги търси из чекмеджетата, забрави да сложи салфетки и конфитюра на масата.

— Вестникът дойде ли — запита Гарт.

— Не зная — отвърна тя, докато слагаше горчица в сандвича на Пени.

— Мамо! Нали знаеш, че не понасям горчица.

— Не си ли проверила в кутията? — отново запита той и тръгна към вратата.

— Не успях. — Знаеше, че е ядосан, защото миналата нощ не го бе дочакала. „Не знаех, че трябва да проверявам за вестника, а за горчицата забравих, макар че Стефани ме предупреди“ — мислеше тя.

След половин час трескава суетня тримата излязоха от къщи. Сабрина се отпусна на един стол. Успя! Изпрати ги нахранени, облечени и приготвени, при това съвсем навреме и без да предизвика и най-малкото подозрение. „Видяхте ли? — обърна се към някаква въображаема публика. — Приготвих за работа цялото семейство. Никога досега не съм го правила.“

„Какво толкова? — би попитала Стефани. — Аз го правя триста шейсет и пет дни в годината, без да се замисля.“

Сабрина все пак бе горда със себе си. И тримата бързаха толкова, че забравиха за рождения ѝ ден. Как бе възможно нито един от тях да не се досети? „Няма значение. Ще си го отпразнувам сама. Ще се разходя из Чикаго и ще си купя подарък.“

Тя раздигна масата, изми чиниите, оправи леглата. Влезе в кабинета на Гарт и прибра сгъваемия диван. Бе сгънал внимателно завивките си. Явно имаше намерение да спи тук и в следващите дни. „Нима не иска да легне при жена си?“ — запита се тя и се засмя на глас. Слава богу, това щеше да спести доста обяснения.

Стаята на Клиф бе в пълен безпорядък. Сабрина реши, че ще я оправи друг път, и се приготви за излизане. Облече тъмносиня ленена пола и яркочълта блуза, а от кутията за бижута избра една невероятно красива огърлица от кехлибар. Никога не беше виждала Стефани с нея. Откъде ли я бе купила? После си сложи едно кремаво ленено сако и излезе. В жабката на колата откри карта и проследи пътя, по който трябваше да стигне до Чикаго покрай езерото Мичиган. Караше бавно и се любуваше на разкошните градини на Линкълн Парк отдясно и

синьо-зелените води на езерото отляво. Пред нея се извисяваха небостъргачите на града, странна смесиш от старинни фасади и модерни, стъклени плоскости.

Макар и по-млад от Лондон с около хиляда години. Чикаго бе също толкова шумен и многолюден. Целият живот на града бе подчинен на бизнеса и търговията. Сабрина усети носталгия по изискания Лондон, с неговите тихи улици, луксозни магазини и възпитани жители. Агресивността на Чикаго обаче също я привличаше. Градът сякаш и казваше: „Сега може и да не ти харесвам, но ще напрали така, че да ме заобичаш. Защото, ако ме харесваш — добре, ако не — е, ще го преживея. Благодаря за вниманието.“

„И двата града ми харесват — мислеше Сабрина. — Тук се чувствам удобно. Нищо чудно, нали живея в Евънстън.“ Тя остави колата на паркинг и тръгна пеша към художествената галерия. Докато се качваше по широките стълби между двата лъва, си спомни, че Стефани често ѝ напомняше да се отбие тук и да разгледа изложбите.

— Стефани! Какъв късмет! Да се срещнем точно тук! Кога се върна от Китай?

Висока, леко прегърбена жена с очила и кестенява коса я гледаше зад огромните диоптри на очилата си и се усмихваше с бледите си устни. Носеше обикновен кафяв костюм и ниски кафяви обувки от змийска кожа. „Твърде много кафяво — помисли Сабрина. — Трябва ѝ малко червено, поне само като акцент.“

— В понеделник — усмихна се тя.

— Изглеждаш прекрасно. Е, сигурно е било страхотно пътешествие?

— Беше наистина великолепно! Ти... как си?

— По-добре, отколкото когато се видяхме за последен път. Помилвах ме, отмениха екзекуцията. О, извинявай за този черен хумор. С него се спасявам от отчаянието. Искам да кажа, че още съм във факултета — отвърна на недоумяващия поглед на Сабрина тя. — Гарт не ти ли каза? Той мина през главата на Уебстър и се срещна направо с декана. Едва тогава решиха, че моят случай заслужава повече внимание. Заместник-деканът каза, че ще ме остави за още една година.

— Радвам се — отвърна тихо Сабрина. Още една година... И защо Гарт е трябвало да се кара с Уебстър, който и да беше той?

— Радост е слаба дума. Аз съм безкрайно щастлива. Ханс напусна работа и аз съм единственият работещ в семейството. За всеки случай подадох молба и автобиография. — Жената понижаваше глас: — Не искам да напусна. Току-що купихме къщата, а и децата свикнаха с училището. Обичам работата си. Лекциите със студентите ми доставят истинско удоволствие.

Сабрина импулсивно я хвана за ръка.

— Хайде да обядваме заедно. Ще ми разкажеш за...

— Не, не. Стремя се да говоря за това колкото се може по-малко, за да не отегчавам приятелите си с моите проблеми, иначе скоро ще започнат да бягат на отсрещния тротоар, щом ме видят. Както и да е, в четири имам среща и трябва да се връщам във факултета. Ще ти се обадя и някой път наистина ще вечеряме заедно. Винаги ми се е искало да се опознаем по-добре.

— И на мен.

— Значи, до скоро. — Тя тръгна, но след няколко крачки се обърна. — Кажи на Гарт, че е прекрасен човек и аз съм му много благодарна. Опитах се да му го кажа сама, но той не дава и дума да обеля. Умее да вдъхне увереност на другите. Най-добрият слушател, когото познавам. Изслушва хората така, че ги кара да се чувстват значими. Не зная какво би станало с мен, ако не беше той. Скоро ще ти се обадя. Ти приличаш на него, умееш да изслушваш.

„Слуша хората така, че ги кара да се чувстват значими“ — повтаряше си тя, докато се разхождаше из изложбените зали. В магазина на галерията си избра за подарък един разкошен албум за Венеция. Време беше да се връща. По пътя към дома спря да вземе снимките от Китай и продължи.

Гарт и неговите три превъплъщения. Безразличният и скучен съпруг на Стефани, професионалистът, готов да излезе срещу шефовете си заради свой колега, и приятният, сърдечен събеседник, когото тя познаваше от три дни. Кой бе истинският Гарт? Не знаеше и нямаше време да разбере.

Пени и Клиф се суетяха около нея, докато приготвяше вечерята им от пържени картофи и хамбургери. Двамата с баща им щяха да прекарат вечерта у семейство Голднър. Гарт се върна вкъщи с бяла кутия под мишница, остави я на масата, после я целуна по бузата. Сабрина неволно докосна огърлицата си и се усмихна от удоволствие.

Когато седнаха на масата той вдигна ръка и тримата изпяха „Честит рожден ден“. Тя се почувства щастлива. Значи не бяха забравили. За пръв път разбираше какво означава да имаш семейство. В детството ѝ семейството бе подчинено изцяло на кариерата на баща ѝ. По-късно Дентън отказа да заживее като семеен мъж. На улица „Кадоган“ живееше сама — сред разкош, но без топлината на близки хора. Някакъв вътрешен глас прекъсна усмивката ѝ: „Опомни се! Те пяха за Стефани, не за тебе!“

— Отвори кутията — извика Пени.

В голямата кутия имаше още три. Едната с красива торта с изписано „С“ в центъра. В другата бяха поставени два гладки камъка, завързани със златна верижка. На единия бе изрисуван нейният портрет, а на другия — един смешен клоун.

— И двете служат за преспапиета — подсказа ѝ разтревожен от мълчанието ѝ Клиф. — Не ти ли харесват?

— Прекрасни са! Благодаря ви! — Сабрина ги прегърна през раменете. — Ще ги показвам на всички.

— Мога да нарисувам и още по-хубави — засия Пени.

— И аз — заяви брат ѝ. — Все пак на Пени е по-хубаво от моето. Няма ли да отвориш татковия подарък?

Сабрина внимателно развърза панделката на елегантната кутия и извади изящна порцеланова птица. Майсенска изработка! Дълго се взира във фигурата, сякаш не искаше да повярва на очите си. Как е могъл да си го позволи? После я обърна обратно. Не, не се лъжеше. Печатът на производителя бе съвсем оригинален. Осемнайсети век.

— За твоята колекция — каза момиченцето. — Ще я сложиш при другите, които леля Сабрина ти изпраща. Не е ли красива? Ние помагахме на татко да я избере.

— Много е красива! — Гледаше Гарт с благодарност. — И много рядка. Благодаря ти.

Подаръкът ѝ напомни неприятностите, свързани с друга порцеланова птица. „Не, те не са мои неприятности, а на Сабрина Лонгуърт. Стефани Андерсън не бива да се притеснява от тях. Гарт е избрал подаръкът с много любов. Как ми се иска да го бе направил наистина за мен“ — помисли си. Време бе да тръгват към семейство Голднър.

Тя седеше върху тапицирания с бяла кожа диван и разказваше за Китай. На масичката лежеше пакетът със снимките. Бе изключително напрегната. Освен семейство Голднър на вечерта присъстваха Линда и Мартин Талвия, приятели на Гарт и Стефани от дванайсет години. Трябваше да изглежда спокойна и щастлива. Тя даде на Линда и Долорес копринените шалове, които Стефани бе купила за тях от Шанхай. Постоянно наблюдаваше себе си и реакцията на другите към това, което разказваше. Господи, какъв театър!

— Снимките са чудесни — забеляза Мартин Талвия. Сабрина го помнеше от градинското увеселение преди седем години. — Сама ли си ги правила?

— Редувахме се — промълви тя, докато разглеждаше втората половина в ръцете си.

— Кои се редувахте? — полюбопитства Линда.

— Ами... няколко души — отвърна Сабрина и замръзна. Бе стигнала до снимките, които Никълъс Блекфорд им бе направил със Стефани пред хотела. Ако Гарт научеше, че в Китай са били и двете, веднага щеше да се сети. Всичките ѝ грешки щяха да се подредят като в детска мозайка.

— Дай останалите. — Линда протегна ръка да ги вземе, но тя ги дръпна към себе си. — Хей, какво толкова казах? Искях да видя останалите снимки.

— Извинявай, но тези не са хубави. Станали са много тъмни. — Пръстите ѝ бяха побелели от усилието, с което стискаше снимките. Лицето ѝ бе почервняло.

— Не бъди толкова чувствителна, Стефани. Ще ти простим една-две по-тъмни фотографии.

— Не мога, Линда. Друг път, когато не съм толкова чувствителна към неуспехите си, ще ти покажа и тези.

„Вече видяха първия ми неуспех“ — помисли си и се опита да се успокои. Имаше толкова много начини, по които можеше да се разкрие и да развали всичко. Тя огледа изисканата всекидневна на домакините, обзаведена в бяла кожа, хром и стъкло. Никога повече не биваше да се отпуска и да забравя коя е.

— Заповядайте на масата — подкани ги Долорес и тръгна към трапезарията.

Сабрина спря на прага, поразена от красотата и многобройните букети, очевидно набрани от градината на домакията. Всяка от композициите бе чисто произведение на изкуството. Ах, ако Оливия Чейсън можеше да види тази стая, веднага щеше да уволни своя дизайнер, с когото впрочем се гордееше, и да открадне дизайнера на Долорес.

— Те са направо невероятни... — започна тя.

— Тя спечели още една награда, докато ти беше в Китай — прекъсна я Натан Голднър. — Обаче е прекалено скромна и затова мълчи.

— ... които някога си аранжирала — довърши Сабрина и отправи мислена благодарност към Натан. — Каква е наградата?

— Първо място в конкурса на Средните щати — обясни Долорес, докато слагаше на масата печено пиле с ориз. — Мисля, че ти бях споменала за него.

— Прекрасно хоби — забеляза Мартин Талвия и се обърна към жена си, спретната и елегантна нисичка жена, чиято късо подстригана черна коса изглеждаше като каска. — Защо и ти не опиташ нещо подобно? Когато се постараяш, можеш да направиш нещо наистина оригинално.

— А когато не се старая? — студено го изгледа Линда.

— Когато не се стараяш, в къщата настава хаос.

— Не виждам нищо оригинално в това да чистиш постоянно една къща. Изпитвам само отегчение от това. Тъпо е.

— Тъпо като брака, нали?

Тя сви рамене.

— Още вино? — попита Натан.

— О, да! — Сабрина протегна чашата си. Чувстваше се неловко.

— Или като мене? — не спираше да разпитва Мартин.

— Не зная — отново сви рамене жена му. — Не зная колко интересен може да бъде човек, който постоянно пише книги за някакви корпорации.

— Че откъде ще знаеш? Никога не слушаш, когато говоря за работата си.

— Защото не се интересувам от корпорации.

— Но ако си дадеш труда да се вслушаш, сигурно ще ти стане интересно. Днес например обобщих статистическите данни върху

прелюбодействата сред жените на ръководния персонал в най-големите американски корпорации. Не е ли това точно по твоята специалност?

— Каква отвратителна забележка! Защо направо не започнеш да ме обвиняваш, ами се криеш пак зад поредния си учебник или статистика, или каквото беше там?

— Искаш ли? Искаш ли да започна направо?

— Хей, стига! — извика Натан. — Карате ни да се чувстваме неудобно. Особено Стефани, която за две седмици в Китай сигурно е забравила как живеее двамата. Променям темата на разговора. Не с ортопедията, разбира се, защото тя, изглежда, се харесва единствено на мен. Ще говорим за едно от многобройните ми хобита. Кое предпочитате? Последния ми ловен трофей от горите на Уисконсин, или последния венециански бокал от стъклената ми колекция?

— Бокала — бързо му подсказа Сабрина, благодарна, че прекъсна неприятната съпружеска препирня, въпреки че, доколкото успя да забележи, никой не се впечатли, сякаш това беше нещо нормално.

— Правилният избор! — похвали я той. — Особено добре се свързва с твоята разкошна огърлица. За пръв път я виждам. Откъде си я купила?

— Н-не зная. — Погледна го с широко отворени очи.

— Швеция — тихо ѝ подсказа Гарт.

„О, значи подарък от Гарт, който по някакви причини Стефани никога не е носила. Значи сега Гарт е доволен. Дали не си мисли, че съм го сложила заради него?“

— Къде я намери, Гарт? — попита Натан.

— В Стокхолм. Бях там на конгреса по генетика преди две години.

„Две години. Защо ли Стефани не е носила огърлицата?“ Сабрина изведнъж осъзна, че всички я гледат.

— Досега не бях забелязала колко е красива — отвърна бързо тя. — Едва тази сутрин, като отворих кутийката, ми се стори като наниз застинали капки от есенно слънце и се почувствах щастлива, че притежавам нещо толкова прекрасно. Реших да я нося.

Изражението на Гарт се смекчи. Тя отклони поглед към Линда и Долорес, които миеха чинии, и тръгна към тях.

— В никакъв случай! — спря я Долорес. — Ти имаш рожден ден и, следователно, днес си в почивен ден.

Всички изпяха „Честит рожден ден“. Мъжете внесоха подаръка — кухненски робот, от всички присъстващи.

— Внимавай с тази машинка — предупреди я Линда. — Иначе всичко, което пуснеш в нея, се смила като бебешка каша. Ако знаеш на какво приличаше лукът ми, когато за пръв път пуснах моята!

— Линда имаше намерение да накълца лука с машинката — започна да разказва Мартин. — Кое то става точно за две секунди. Но тъй като тя се забави с още две, докато я изключи, лукът стана на рядка каша и след това — на сок. Цялата къща се изпълни с фина мъгла. Една седмица плакахме вкъщи.

Двамата с Линда избухнаха в смях заедно с останалите. Кавгата им явно бе отминала. Сабрина разреза тортата, а Долорес наля кафе. Разговорът се завъртя около борбите на квартала за инсталирането на допълнителен светофар на кръстовището до училището.

Сабрина ги наблюдаваше крадешком. Тиха, приятна вечер сред дългогодишни приятели. Без лицемерие, без преструвки. Дори една семейна свада бе приета като нещо нормално и незначително. И никой не подозираше, че тя не е Стефани Андерсън. Нима бе възможно? Та тя няколко пъти се издаде! Не можа да отговори на няколко най-прости въпроса, свързани с ежедневието на Стефани. Нима никой не виждаше, че нещо не е наред?

„Защото хората са склонни да приемат желаното за действително, те винаги виждат онова, което им се иска да видят. Никой няма причини да мисли, че аз може и да не съм Стефани. Каквото и да направя, те ще намерят начин да си го обяснят, или просто да го забравят, защото иначе то би било безсмислица. Когато хората повярват в нещо, те полагат всички усилия, за да го превърнат в дело.“

— Беше много мълчалива тази вечер — забеляза Гарт, докато се прибираха. — Да не си притеснена от нещо?

— О, не. Просто ми беше приятно да ги слушам. Хубава вечер.

Той я изгледа, но не каза нищо. До входната врата я хвана за ръката, но почувствал напрегането ѝ, веднага я пусна. Сабрина усети усилието, с което той сдържаше желанието си.

— Извинявай, още съм малко объркана. Дай ми няколко дни.

Докосна огърлицата ѝ.

— За мен означава много, че тази вечер я сложи. Стефани, искам да те разбера. Ако не желаш да говорим сега, ще изчакам, няма да те притеснявам. Ще стоя далеч и от нашето легло, ако ти искаш това. Но все някога ще трябва да поговорим къде сме и накъде отиваме. На много въпроси не сме дали отговор. В нас има много натрупан гняв. Какво има, защо плачеш?

— Не плача — отвърна шепнешком тя, но очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Извинявай. Дай ми само още няколко дни.

Той я целуна по челото.

— Ще постоя тук още няколко минути. Защо не се прибереш горе? Аз ще заключа.

— Лека нощ, Гарт — кимна тя и леко докосна ръката му. — Благодаря ти за този прекрасен рожден ден.

В четвъртък сутринта Сабрина изпрати всички и се качи на третия етаж. Имаше три стаи, едната, от които служеше за килер, другата очевидно бе подредена като стая за гувернантка или резервна спалня за гости. Третата обаче сякаш я притегли и Сабрина влезе. Беше тъжно, почти празно помещение, чиято мебелировка се състоеше от едно прашно бюро и стол. Някой бе прикрил грижливо всякакви следи от своя живот тук и бе затворил завинаги вратата след себе си. Сабрина седна на бюрото и отвори първото чекмедже. Прилежно подредени папки, надписани с имената на кварталите в северната част на града. Подробни записки на сделките, над които Стефани бе работила две години, списъци с мебелировката и подобренията, с цената, която им определила, сумата, за която ги бе продала и нейната комисионна. В следващото чекмедже бяха фотографиите, които бе направила на всяка от къщите. Отделни снимки илюстрираха ценни мебели и аксесоари. Докато ги разлистваше, Сабрина мислеше колко изгодно би ги продала на някои от своите клиенти и какъв чудесен екип са могли да бъдат двете. Веднъж бе споменала за това на сестра си, но тя бе отговорила уклончиво. Може би вече е виждала как бизнесът ѝ запада. „По времето, когато тя тъжно и грижливо е подреждала за последен път тези чекмеджета, свърши моят тежък период и аз постигнах първите си успехи. Стефани, защо не ми каза? Можехме да работим заедно! Щяхме да спасим бизнеса ти! А аз нищо не подозирах и постоянно ти разказвах за успехите си. Какво ли си изпитвала, докато си ме

слушала? Трябваше да се досетя. Трябваше да те разпитвам, докато признаеш как всъщност вървят нещата.“

Някой долу позвъни. Сабрина скочи и в този момент осъзна, че плаче. „Още щом се върна вкъщи, ще говоря с нея! Двете можем и трябва да работим заедно“ — мислеше, докато слизаше по стълбите и изтриваше сълзите си с опакото на ръкава.

Долорес Голднър влезе и тръгна към кухнята, без да дочака покана на Сабрина. „В Англия дори дългогодишни приятели чакат да бъдат поканени, за да влязат в дома ти. В Америка, където съвсем непознати хора се обръщат един към друг по име, приятелите очевидно не чакат покана, за да влязат“ — помисли с ирония тя, докато вървеше след гостенката. Долорес седна на един стол и се огледа.

— Тъкмо щях да правя чай — поде.

— Чай ли? Китайците, изглежда, са те повредили. Няма ли да пием кафе?

Сабрина веднага се зае с кафеварката. Стори ѝ се забавно да си поиграе с истината.

— Няма да повярваш, но аз наистина вече предпочитам чай, сякаш никога не съм пила кафе.

— Е, слава Богу, че поне не ходиш в онези униформи от син док, или каквото там ги карат да обличат. Много си впечатлителна, Стефани. Всъщност дойдох да поговорим за Линда. Двамата с Марта имат проблеми. Трябва да направим нещо.

Сабрина наля кафето. Не обичаше хората, които се опитваха да уреждат личния живот на другите. Като Антонио. Впрочем Долорес беше много мила и наистина се тревожеше за своите приятели.

— Стефани, чуваш ли ме? Изглеждаш на хиляди километри оттук. Какво ще кажеш да уредим един обяд следващата седмица, а после да разгледаме изложбата на кристал в Палмър Хаус? Линда има нужда да излезе от къщи и да разговаря. Имаш ли възможност да си вземеш един ден отпуск?

„Аз няма да съм тук, но Стефани би се съгласила с удоволствие.“

— Не съм сигурна. Може ли да ти кажа в понеделник?

— Разбира се. Без тебе няма да тръгнем. — Жената стана и тръгна към изхода. — Ще дойдеш ли на мача днес следобед?

— Разбира се. — Беше обещала на Клиф, че непременно ще отиде да го гледа на стадиона.

Защитата на „Лейкърс“ се събра и препречи пътя на Клиф към вратата. Единият от играчите го спъна и изби топката.

— Браво! — извика съотборникът му, засили се и с шут вкара победния гол в мрежата.

В началото Клиф изобщо не искаше да разговарят за мача.

— Треньорът ме направи на салата — най-последно каза той, когато влязоха вкъщи. Сабрина извади задушеното, което приготвяше на бавен огън целия следобед. Гарт искаше да я попита откога ходи на футболни мачове, но си представи какво би му отговорила — че ако прекарва поне малко време със семейството си, може би ще забелязва и промените, които се случват.

На вечеря момчето бе мрачно като облак.

— Наказание, или помилване? — попита накрая баща му.

— Това не е твоя работа! — отвърна малкият, без да вдига очи от чинията.

— Клифърд! Как смееш! — извика Сабрина. — Погледни ме! Погледни, ме, казах! Кой си ти, че да разговаряш с баща си по този начин? Мислех да поговорим за мача, за това какво се случва, когато забравиш, че си част от един отбор, но първо ще се извиниш на баща си! Сега!

— Не съм забравил. Опитах се проста...

— Чакам да се извиниш.

— Мамо, аз щях да вкарам гол!

— Клиф!

Усети, че Гарт я наблюдава. Очевидно бе отишла твърде далеч от представата му за Стефани. Но това не я интересуваше. Не искаше да го вижда оскърбен от собствения си син. Не и след миналата вечер, когато ѝ бе дал обич, разбиране и време да реши.

— Съжалявам — измърмори Клиф.

— Не чух добре — отвърна рязко тя.

— Съжалявам! — изкрещя малкият. — Оставиха ме на пейката за следващия мач.

— Жалко — отвърна баща му. — Според мен едно полувреме е достатъчно като наказание?

— Да-да, иди го кажи на треньора.

— Може и да му го кажа.

— Не, татко, благодаря. Ако се застъпиш за мен, той ще стане още по-гаден. Кой знае какви лайна ще ми наговори!

— Клиф! — обади се Сабрина.

— Някои изрази не вървят с яденето. — Гарт потисна усмивката си.

— Извинявайте. Ти откъде знаеш толкова много работи за футбола? — обърна се към нея момчето.

— Прочетох една книга. — Тя се обърна към Пени и заговори за контролното по история, за което двете заедно бяха преговаряли сутринта.

— Татко каза, че ако ти разрешаващ, той няма да има нищо против — започна Пени в събота сутринта. — Искаме да отидем на пикник с колелата. Моля те, мамо, нали може? Аз ще събирам листа за моя хербарий, а Клиф иска да намери жаба за урока по биология.

— Защо не?

„Не съм карала колело от години. Казват, че щом веднъж си карал, вече никога не забравяш“ — помисли тя.

След малко тримата започнаха да опаковат хляб и студено месо, сирене, ябълки и няколко кутии с бира.

— Ами десерт? — попита момичето.

— Ще си купим шоколадчета по пътя.

— Значи не си забравила! Клиф каза, че сигурно ще забравиш.

Какво ли е забравила Стефани?

— Защо очакваш да забравя?

— Ами защото напоследък постоянно забравяше разни работи и ние с Клиф все ти напомняхме. Тръгваме ли?

— Хайде! — Сабрина ѝ подаде кошницата. — Ще помогнете ли на татко си да я закрепим на велосипеда?

— Защо, ти няма ли да дойдеш?

— Ще тръгна веднага щом почистя.

Тя сложи остатъците от закуската в хладилника, избърса плота и излезе.

Не беше забравила как се кара колело през всичките петнайсет години, откакто не се беше качвала на велосипед. Вдигна лице към синьото небе и остави тялото си да намери своя ритъм. Чувстваше, че може да кара до края на света. Мислите ѝ се връщаха към разговора с

децата. Как ѝ беше дошло на ума за шоколадчетата? И за нощницата, и за онова кресло, в което се настани да чете, сякаш винаги го е правила? Дали Стефани не ѝ внушаваше тези неща от разстояние? Нали бяха близначки. Двете не пропускаха нито една научна или популярна статия за близнаци и често се смееха на глупостите, които авторите им пишеха. Никой досега обаче не беше правил такъв експеримент — да накара две близначки да разменят местата и ролите си. Дали Стефани нямаше подобни преживявания в Лондон? Трябва да я попита, като се видят на аерогарата в понеделник.

Понеделник... Вдругиден. Седмицата изтече толкова бързо. Никога нямаше да има възможност да опознае Пени и Клиф, да се почувства част от семейството. Досега не бе имала и една свободна минута да огледа лондонския си живот от разстояние, да се опита да го подреди. Нали заради това се съгласи да се размени със сестра си? Да забави малко темпото на...

— Стефани! Внимавай!

— Мамо, виж...

— Мамо!

Сабрина чу виковете, последвани от писък на гуми, и се извърна надясно. Един пикап се спускаше стремглаво към нея. Тя с всичка сила натисна контрата на велосипеда, зави наляво и излетя в канавката. Камионът бе закачил задното ѝ колело и велосипедът се беше ударил в бордюра. Тя усети, че лети, и в следващия миг се удари в дървото. Чу как нещо щракна, чу Гарт да я вика и след това синият ден постепенно почерня.

В мрака на шока и болката се чуваха откъслечни думи, някакъв въпрос, после плач. Тя се опита да каже на всичко около себе си да спре и да я изчака, но светът се въртеше. Гарт я държеше и шепнеше името ѝ, въпреки че не, името на сестра ѝ, но ръката я болеше толкова силно, че не успяваше да го поправи. Някакви непознати му казаха да чака в съседната стая. Нима не разбираха, че тя има нужда от него? Лежеше на носилка, която леко се пързеляше по гладък под. После някой стисна китката ѝ и я изви.

— Не! — изкрещя извън себе си Сабрина.

— Само една минутка, Стефани, потърпи малко.

Гласът на Нат Голднър. След малко пред очите ѝ изплува усмихнатото му лице. Ослепителна светлина. Ръката ѝ под някаква

черна кутия. Рентген. Но защо и Нат я объркваше със Стефани?

— Почакайте. — Гласът ѝ едва се чуваше, хрипкав и накъсан. — Трябва да ви кажа, че...

— Не говори, скъпа. Отпусни се.

Някой заби в ръката ѝ инжекция. Сабрина се унесе и забрави, че я объркваха със сестра ѝ.

— Леко сътресение — отново гласът на Нат. Разговаряше с Гарт. Намираха се в малка стаичка със светлозелени завеси. Лявата ѝ ръка беше някак особена. Сабрина я докосна с дясната и напипа гипса.

— Събуди ли се? — попита я усмихнат Нат. До него Гарт я наблюдаваше с потъмнели от безпокойство очи. Къде ли бяха децата?

— Пени и Клиф... — раздвижи пресъхналите си устни тя.

— В чакалнята са — отвърна Нат. — Ще ги видиш след минута. Впрочем можеш да си отидеш вкъщи, ако обещаеш, че ще изпълняваш предписанията. Ето, изпий това.

Той сложи ръка под раменете ѝ, за да я повдигне, и ѝ подаде чашата. Главата я болеше ужасно. — Стефани, обяснил съм на Гарт всичко, което трябва да правиш...

— Почакайте... — Защо всички ѝ викаха Стефани?

— Не говори, само слушай. Имаш леко сътресение и счупена китка. Нищо друго. В следващите дни ще трябва само да лежиш. Остави семейството да готви и чисти. След четири седмици отново ще направим рентгенова снимка и ако ръката ти е наред, ще свалим гипса. Имаш ли въпроси?

— Защо ме наричате Стефани?

— Защото винаги съм те наричал така. А как искаш да те наричам? Госпожа Андерсън? Ще ти дам и успокоителни. В началото ще бъдеш малко дезориентирана, но след седмица ще се оправиш. Сега си почини. Ние ще дойдем пак след няколко минути.

Тя лежеше тихо и наблюдаваше пукнатините по тавана. Госпожа Андерсън. Стефани... Гарт. Надигна се. Сините джинси на сестра ѝ бяха метнати на стола. Точно така, Стефани беше в Лондон, със съвсем здрава китка.

„О, Боже Господи! Трябва да ѝ се обадя.“

ГЛАВА 11

Самолетът се приземи на летище „Хийтроу“ около десет вечерта. Бе летяла шестнайсет часа над континенти, морета, часови пояси и сега в таксито към площад „Кадоган“ Стефани се чувстваше смазана от умора.

От една година не бе виждала светлините на нощен Лондон. Отпуснала глава на седалката, тя отвори кадифеното портмоне и извади ключовете. Този път нямаше да бъде гост в разкошния дом на сестра си.

Не се наложи да ги използва, защото вратата се разтвори веднага щом застана до нея.

— Добре дошли най-после у дома, милейди! — посрещна я госпожа Търкъл. — Как ни липсвахте! Горе ли ще се качите най-напред или предпочитате да вечеряте, милейди?

Милейди. Въпреки умората Стефани потръпна от удоволствие при изричането на тази дума и онова, което означаваше — богат уютен дом, в който всичко е красиво, стилно и блестящо от чистота. Беше уморена до смърт. Утре щеше да му се порадва.

— Ще се кача горе. Твърде уморена съм и не съм гладна. Лицето на госпожа Търкъл помръкна. Стефани си представи часовете на трескави приготовления, в които бе приготвила най-хубавото английско меню за своята любима милейди и сега очакваше благодарността ѝ.

— Впрочем, гладна съм и ще хапна, госпожо Търкъл. Може би утре сутринта ще ме поглезите със закуска в леглото?

— О, милейди, точно така и смятах. Сега елате, всичко е готово за вашето завръщане. Аз ще кача горе тези чанти.

На следващата сутрин Стефани се събуди с мисълта, че се е превъплътила в образа на сестра си. Тя се протегна бавно като котка в тънките, сладки като коприна чаршафи от египетски памук. Снощи не можа да намери никакви нощници в гардероба и сега хладната тъкан галеше голото ѝ тяло. Тя се протегна още веднъж и отвори очи.

Спалнята бе голямо Г-образно помещение, със стени, облицовани с коприна в светлосиньо и слонова кост, които красиво хармонираха с електриковия килим. Високото легло в стил Луи XIV и нощната масичка бяха в по-малката част, а по-голямата бе подредена като всекидневна, с диван и ракла пред камината. Две френски бюра под прозорците и тоалетка на другата стена допълваха изискания интериор.

Стефани се разходи гола из стаята. Колко лесно било, колко приятно да станеш свободна и уверена в себе си. Погали гладките дървени повърхности на мебелите, мраморната камина, кадифената ракла и накрая застана пред огледалото. Стъпила на пръсти, разпери широко ръце и се усмихна на отражението си.

— Милейди!

Странно въодушевление я обзе. Огледа луксозната стая и се вслуша в тишината. Никой не питаше дали е готова закуската, не я молеше да му зашие копчето, а зад вратите нямаше захвърлени мръсни дрехи, които чакат да ги изпере. Нямаше и служба, в която бе длъжна да се яви в определен час. Беше сама. Беше свободна. Беше вече лейди Сабрина Лонгуърт. Тя позвъни на госпожа Търкъл. Беше гладна. Колко ли беше часът? Впрочем нямаше значение.

В застланата с килим баня Стефани пристъпи внимателно в светложълтата триъгълна вана, с наредени от едната страна зелени растения, а от другата — шампоани, сапуни и кремове. Взе първия попаднал ѝ и с щастлива въздишка си спомни, че има на разположение цяла седмица, за да ги опита всичките.

Половин час след това, докато наблюдаваше как госпожа Търкъл нарежда закуската на леглото ѝ, изведнъж си даде сметка за голямата измама. Впрочем самозаблуда. Сякаш в красивата стая нахлу леден вятър.

— Какво ще желаете тази седмица, милейди? Ще кажа на Дорис да дойде, ако смятате да се развличате, а струва ми се, и Франк трябва да поработи още един ден. Миналия път свърши доста набързо работата по прозорците. Принцеса Александра се обади снощи, след като вече си бяхте легнали. Каза, че пак ще позвъни, освен ако вие не решите да ѝ телефонирате. След малко тръгвам на покупки, така че ако желаете, можете да ми кажете какви са планове ви.

Стефани се загледа в прозореца. Обзе я чувство за безсилие. Не беше Сабрина Лонгуърт и никога нямаше да бъде. Дори госпожа Търкъл знаеше за този начин на живот повече от нея. Липсваше ѝ класата на истинската Сабрина. Та тя не знаеше дори как да се държи със слугите! Беше само една домакиня от предградията и нищо повече. Щеше да направи за смях не само себе си и сестра си.

— Милейди, да не ви е лошо? Да затворя ли прозореца?

— Не, всичко е наред. — Тръсна глава, за да се отърси от мрачните мисли. — Струва ми се, че в Китай се разболях от някакъв лек грип. Предпочитам да пазя стаята няколко дни. Никакви развлечения. Оставям пазаруването на вас. Нищо повече от обичайните покупки.

— Да се обадя ли на доктор Фар? — угрижено попита госпожа Търкъл.

— Не е нужно. Ще му позвъня сама, ако се наложи, но мисля, че за няколко дни, най-много една седмица, ще се оправя.

— Няма ли да ходите в „Амбасадор“, милейди?

— В следващите няколко дни няма да се отбивам там.

— Е, щом мислите, че имате всичко, от което се нуждаете, аз ще ви оставя със закуската. Почивайте.

Стефани хвана лъжицата. Налагаше се да живее като затворник, но не можеше да се оплаче от обстановката, нито от майчинските грижи на икономката. Тя взе парче пъпеш и малко ягоди. Рохките яйца и кифличките бяха вече изстинали, но тя беше толкова гладна, че изяде всичко до троха. Докато допиваше чая си, се почувства по-добре. „Ще обикалям забележителности — реши тя. — В това поне не мога да сгреша.“

Първо обаче трябваше да се запознае със съдържанието на шкафовете, гардеробите и бюрата, да изпробва поне по веднъж дрехите, които бе зърнала предната вечер. Само четвърт час след това Стефани бе обзета от треска. Изящно копринено бельо, кашмирени пуловери, копринени блузи и костюми, домашни рокли от сатен, шалове и безброй обувки. И бижутата, във великолепната руска кутия от дърво.

Тъкмо пробваше една вечерна рокля, когато настроението ѝ се промени още веднъж. Роклята бе от лилава коприна и се спускаше по тялото, за да се разгърне в богат клош около глезените. Хванала

небрежно украсения с пурпурни биета жакет, Стефани отново пристъпи към огледалото.

Оттам я гледаше една съвсем, истинска Сабрина. Как стана всичко? Тя зае царствената поза, характерна за сестра ѝ, с вдигната глава, блеснали очи и леко извити в някакво очакване устни. После обу високите черни обувки и праметна през рамо жакета. Предизвикателен смях се изтръгна от гърдите ѝ. Стефани церемониално се поклони на лейди Сабрина Лонгуърт.

— Няма нещо, което не бих могла да постигна — произнесе на глас тя и веднага се зае със списъка, който сестра ѝ ѝ бе дала. Трябваше първо да се обади в „Амбасадор“.

— Ще дойда само да прегледам пощата, Брайън. Изглежда, още не съм се аклиматизирала, така че ако няма нещо спешно, предпочитам да остана вкъщи няколко дни. В кой ден предпочиташ да почиваш?

— Четвъртък, милейди, ако нямате нищо против.

— Чудесно.

Тя се вслуша в собствения си глас. Спокоен, овладян. Никога не бе имала подчинени и никой не я беше учил как се разговаря с тях, но за Брайън гласът ѝ звучеше познато. В четвъртък трябваше да отиде до галерията и да прегледа пощата на Сабрина.

Госпожа Търкъл се върна разтревожена и я завари да вади нещата от една чанта и да ги пълни в друга.

— Ще се разходя — обясни Стефани. — Вашата великолепна закуска успя да ме излекува почти напълно. Искам да прекарам тази седмица тихо и спокойно, така че ще си бъда вкъщи за вечеря почти всеки ден. Виждали ли сте някъде часовника ми? Не мога да го намеря.

— Ето го — извика прислужницата и го извади от малка пластмасова кутийка. — Там, където го държите обикновено.

— Снощи бях толкова уморена, че не помня.

Погледа часовника. Три и половина. Странно, как бе отлетял денят. Пени и Клиф трябваше да се върнат от училище всеки момент. Не! В Евънстън сега бе девет и половина сутринта. Сабрина щеше да ги посрещне. Сабрина! Имаха уговорка да се чуят по телефона. Обзе я чувство за вина. Как бе възможно да забрави семейството, децата си? Досега нито веднъж не бе помислила за тях.

Стефани затвори вратата на спалнята след госпожа Търкъл, седна на раклата и взе телефона в скута си. Затвори очи. Ето я нейната къща. Брястовете в двора хвърляха тъмни петна по стените. А ето и кухнята. Утринното слънце оцветява в медени тонове цялата обстановка. Пени и Клиф вече са грабнали кутиите със закуската. Сега вземат раниците си и тръгват за училище. В паметта ѝ изплува алеята към централния вход на университета, по която с гръб към нея вървеше мъж. Гарт отиваше на работа. Къде беше Сабрина? Вероятно вече бе тръгнала на оглед из къщата. За пръв път ще ѝ се наложи да говори по телефона. Стефани се усмихна дяволито, докато диктуваше на телефонистката номера в Евънстън.

— Със стопанката на къщата ли разговарям? На телефона е лейди Лонгуърт от Лондон. Бих искала да говоря с...

— Стефани! — радостно извика Сабрина от един океан разстояние. — Колко се радвам!

Стефани започна да разпитва за Гарт и децата.

— Сабрина, казвала ли си ми, че държиш часовника си на тоалетката си?

— Нищо чудно. Не помня.

— Сигурно си ми казвала, защото аз го оставих там снощи, преди да започна да се тъпча с плодovия сладкиш на госпожа Търкъл.

— О, сладкишът с плодове и сметана! Тя знае, че го обожавам. Сигурно ще ти приготви още един за рождения ден.

— Да ти се обадя ли тогава? Ти винаги ми се обаждаш и сега Гарт може да се учуди, че не съм те поздравила.

— Ще му кажа, че си се обадила да питаш как е минала екскурзията в Китай, и тогава си ме поздравила. Наслаждавай се на спокойствието си през тази седмица. Не се притеснявай за телефонната сметка.

Стефани долови нетърпение в гласа на сестра си.

— Той ще повярва. Бързаш ли?

— Имам доста работа. Трябва да ходя на покупки, да оправя къщата.

До болка познато, помисли си. След като затвори, тя се опита да си представи как сестра ѝ шета из къщи, слага масата и разговаря с Гарт. После преглежда домашните на децата и ги целува за лека нощ.

Прииска ѝ се да позвъни отново, но се отказа. Сабрина бързаше. Освен това за една седмица къщата трябваше да бъде изцяло нейна. Стефани скочи от раклата и изтича по стълбите. Една седмица бе ужасно малко време. Трябваше да излезе и да се запознае с квартала.

Тръгна към площад „Слоун“. Какъв контраст! Старият Кралски театър срещу модерния универсален магазин „Питър Джоунс“, а по средата фонтанът с релефите, изобразяващи Чарлз II и неговата любовница Нел Гудейн. „Достолепният Лондон — мислеше. — Безгрижният Лондон. Оставя туристите да си мислят каквото пожелаят. За разлика от него Чикаго усърдно се старее да ги впечатли.“

Чувстваше се лека, сякаш плуваше на няколко сантиметра над земята. Никой тук не я познаваше. Никой никъде не я очакваше. Беше сама, анонимна и свободна.

Вкъщи госпожа Търкъл се взря в лицето ѝ да провери дали няма видими признаци на току-що излекуван грип и без да проявява най-малкия признак на съмнение, че това май не е съвсем лейди Лонгуърт, обясни, че пощата е на масата в кабинета. Докато се качваше към третия етаж. Стефани за кой ли път през този ден си повтори, че на света няма нещо, което не би могла да направи и мислено благодари на Сабрина за своята новопридобита самоувереност.

— Милейди, забравих да ви кажа — обади се по домашния телефон госпожа Търкъл. — Щом се върнахте и букетите отново запристигаха.

— Букети... — предпазливо повтори Стефани.

— Оставих ги в приемната, както обикновено.

— Благодаря. — Слезе в обширната гостна и остана като закована на прага. Великолепни, разкошни, магнетични, абсурдни и уязвими, три дузини червени рози грееха в разкошна кристална ваза и сякаш изпълваха цялото пространство. Сред тях, сякаш сгушени в листата им, блестяха с мека лунна светлина бели орхидеи. Тя пристъпи, вдишвайки упоителния аромат, и взе картичката.

„Добре дошла у дома, моя прекрасна Сабрина! Каза ми да не звъня по телефона и аз не звъня, но следващата седмица се връщам в Лондон. Надявам се, че приятните часове, които сме прекарвали заедно и твоята доброта, ще те накарат да ми подариш още една чудесна вечер, а най-после и ръката си, за да станеш моя жена. Антонио.“

— Милейди — обади се госпожа Търкъл, — принцеса Александра.

Стефани върна картичката в букета точно в мига, когато в стаята влезе висока, руса, изумително елегантна жена. Не я беше виждала, защото когато бе гостувала на сестра си предишното лято, Александра беше във Франция, но веднага я позна от описанията в писмата на Сабрина. Бе дъщеря на холивудска актриса, превърнала сънищата на майка си в действителност благодарение на брака си с някакъв принц. Сега поддържаше този образ, като се движеше из аристократичните среди на Европа. Александра се поклони театрално.

— Не можах да се сдържа и да не видя нашата пътешественичка. Е, намери ли лекарството в далечен Китай?

— Какво лекарство?

— Решението на своите трудни проблеми. Нали така ми каза на тръгване — че ще търсиш решение на проблемите, които те измъчват?

— Да, опитвам нещо ново. Не зная дали ще има много полза от него.

— Междувременно, докато експериментираш, можеш да се смесиш с тълпата, която съм поканила утре в твоя чест.

— В моя чест ли?

— За рождения ти ден, скъпа. Извинявай, аз ти писах, но се оказа, че писмото изобщо не е било изпратено. Не зная как стават тези неща в къща, пълна със слуги.

— Струва ми се, че съм болна от някакъв азиатски грип и не би трябвало да...

— Най-доброто лекарство против грип е едно хубаво парти. Питай всеки свестен доктор и той ще потвърди.

— Добре. Ще ти се обадя допълнително.

— До утре. — Александра ѝ изпрати въздушна целувка и излезе.

Стефани не успя да размисли за поканата, защото телефонът постоянно звънеше, а госпожа Търкъл отговаряше със сдържано възмущение на дръзналите да безпокоят господарката ѝ точно когато имаше нужда от тишина и спокойствие. Мишел Бернар се обади от Париж да провери дали поканата на Александра за рождения ден все още е в сила, защото двамата с Джули смятали да присъстват. Андреа Върнън обясни с вълнение, че нейната бална зала, на която Сабрина бе подменила лампионите и абажурите, щяла да бъде представена в

някакво италианско списание за интериор. Редакторът искал Сабрина да позира сред обстановката.

— Ще ви се обадя допълнително — отвърна и този път Стефани.

Амелия Блекфорд я попита дали би имала възможност да придружи Никълъс на търга в Чилтън.

— Ще се обадя допълнително — отвърна все така уклончиво тя.

Кореспонденцията на сестра ѝ представляваше лавина от покани за приеми, тенис мачове, лов на лисици в Дербишир, обяд в чест на някаква контеса в Париж и около дузина благотворителни балове между октомври и май. Всичките ѝ се струваха объркващо разкошни и щедри като розите на Антонио и все пак — прекрасни. Докато ги подреждаше, ѝ хрумна, че календарът на Сабрина бе много по-претрупан от нейния. Нейната заетост през тази седмица се изчерпваше с посещение при фризьора и проба при шивачката.

Трябваше ли да отиде на празненството у Александра? Идеята ѝ се струваше мъчително привлекателна и стряскаща. Боеше се, че без да иска може да разкрие коя е, но щом разгледа фотографиите, които сестра ѝ бе правила, изведнъж ѝ се прииска неудържимо да разгледа дома на Александра. И да изпита невероятното усещане да бъдеш почетен гост на празненство. „Ще празнувам трийсет и втория рожден ден на лейди Сабрина Лонгуърт. Никой няма да знае, че това е рожденият ден на една домакиня от предградията, която никога не е имала нито фризьор, нито шивачка.“

Тя се обади на фризьора, за да отмени часа за посещение. „Можем да излъжем един съпруг, но фризьор — никога! Веднага ще познае, че миналия път не ме е подстригвал той“ — реши тя.

Щом излезе от ателието на шивачката, тръгна безцелно по Парк Лейн към Хайд Парк. Тълпи от гувернантки и млади майки тикаха бебешки колички, момичета разговаряха за дискотеки, бизнесмени с меки шапки и делови дами в костюми с неизменните бели блузи. „Ще мина през «Харолдс» и се прибирам“ — реши и ускори крачка, докато не видя прословутите сенници с фестони и надписите в ръкописен стил — най-големият универсален магазин в Европа и един от най-люксозните в света, чийто портierer даже се беше превърнал в универсален журнален образ, познат във всички страни от двете полукълба. Тя тръгна щастлива сред щандовете. Искаше на тръгване да остави в спалнята някакъв малък подарък за сестра си.

— Сабрина! — извика някой зад нея. — Колко странна среща! Изумително елегантна млада жена, дребна и изящна, с пепеляворуси коси и големи сиви очи я прегърна и разцелува. — Мислехме си, че ще те видим тази вечер, а ето че се срещаме в „Харолдс“! Честит рожден ден!

— Габриела! — Стефани се вглеждаше напрегнато в непознатата. — Никак не си се променила.

— Как според теб трябва да се променя за две седмици? А, разбирам... значи вече си чула. От кого? Искяхме да го научиш от нас.

— Какво да съм чула? — Сърцето ѝ биеше до пръсване. За малко да се издаде. Как не можа да познае Габриела дъо Мартел, съквартирантката на Сабрина от „Жулиет“? Не я беше виждала петнайсет години. Тя изглеждаше така, сякаш изминалите години не я бяха докоснали. Сабрина ѝ беше писала, че се е развела и живее в Лондон, където работела като модел на няколко козметични фирми.

— Добре, ето я новината. — Тя хвана под ръка мъжа, който стоеше зад нея и го привлече напред. Висок, широкоплещест, загорял и красив, с нетърпеливи кафяви очи, точно такъв, какъвто Сабрина ѝ го бе описала. Брукс Уестърмарк, президентът на „Уестърмарк Козметикс“, богат, работохолик, любимец на репортерите от светските колони, с репутацията на съкрушител на женски сърца.

— Добре дошла, Сабрина — каза той. — Донесе ли китайската танцьорка, която ми обеща?

Каква танцьорка. Боже мой? Стефани внезапно си спомни как в Пекин сестра ѝ бе купила няколко фигури на танцьорки от нефрит. Коя ли беше предназначена за Брукс?

— Разбира се — отвърна безгрижно. — Но аз все, още не съм чула новината.

— Събрахме се и живеем заедно — отвърна Габриела. — Ти не пожела да ми дадеш съвет, та аз трябваше сама да решавам. Сега ми кажи какво би ме посъветвала?

— Да живееш с Брукс, разбира се — засмя се Стефани.

— Мъдра жена — усмихна се той. — Искаш ли да вечеряме в ресторант „Анабел“ утре вечер?

— Ще отпразнуваме събитието. Ще дойдеш, нали? — подкани я Габи.

— О, не тази седмица. Имах намерение да остана вкъщи и...

— Защото Антонио не е в Лондон ли? Той не би имал нищо против. Ние сме почтена компания. Отлагахме празненството до завръщането ти. Искам да дойдеш.

— Има ли нещо по-важно от желанията на Габи? — присъедини се Брукс.

— Е, защо не? — отвърна Стефани. „Щом Сабрина може да се справя с толкова напрегнат светски живот, и аз би трябвало да мога.“ — Благодаря, ще дойда. Но тъй като тържеството ще бъде във ваша чест, предлагам да мълча през цялото време.

— Колко тактично, лейди Лонгуърт! С това ще направиш Габи най-щастливата жена в ресторанта — засмя се Брукс.

„Началото на един меден месец — помисли с горчивина Стефани. И ние с Гарт изглеждахме така преди много години. Лицата ни грееха от щастие, сякаш пазахме някаква прекрасна тайна. А тя беше, че бяхме влюбени. Колко отдавна беше! Дори не си спомням какво означава да си влюбена.“

Вкъщи изпи чаша чай и влезе в банята. Време беше да се приготи за празненството у Александра. Докато се излежаваше в благоуханната пяна, телефонът иззвъня. След малко госпожа Търкъл застана до вратата на банята.

— Принцеса Александра се обади, милейди, и каза, че в осем ще изпрати шофьора си да ви вземе. Коя рокля да извадя?

Стефани тръсна глава. Дали да не поиска съвет от госпожа Търкъл? Не, Сабрина не би постъпила така. Тя сама решава какво да облича и какво да каже. Защото, ако си лейди Лонгуърт, кой би посмял да ти каже, че тази рокля не ти отива или че не се държиш както трябва с хората?

— Аз сама ще се погрижа за това, госпожо Търкъл — отвърна.

Още щом влезе в приемната на Александра, тя разбра, че бе постъпила така, както би постъпила Сабрина. Стоеше в средата на залата, стройна и изящна, с простата елегантност на истинско бижу. Бе облякла дълга до земята пола от смарагдовозелена тафта и бяла сатенена блуза с кристални копченца. Гостите я наобиколиха и сред смутените усмивки, целувки и поздравления тя се опитваше да съпостави непознатите лица с описанията от писмата на сестра си.

Забеляза Габриела и Брукс и щастливо им се усмихна. Изведнъж над приглушения шум се извиси весел, жизнерадостен глас.

— И знаете ли какво направиха те двете? Купиха си еднакви китайски рокли. Не можех да ги различавам. Напълно еднакви, като две капки вода! — Никълъс Блекфорд я наблюдаваше с лукава усмивка. — Кажи, коя си ти? Хайде, признай! Ти си Стефани и си дошла тук, за да ни покажеш, че сме обикновени глупаци, нали?

Тя се вцепени. Всички погледи бяха отправени към нея, а тя не знаеше какво да отговори. Сабрина лесно успяваше да измами и съпруга, и децата ѝ, а тя не можеше да се справи с никакви най-обикновени познати! Сведе поглед и пред очите ѝ блесна едно от кристалните копчета, сякаш за да ѝ подсказже изход. Знаеше, че изглежда точно като Сабрина и никой не би могъл да заподозре лъжата. Никълъс играеше някаква забавна игра. „И аз мога да играя“ — окуражи се тя.

— Никълъс, ти толкова пъти ме обърка със сестра ми, че и аз вече не зная коя съм — отвърна с престорено угрижена гримаса. — Но аз винаги съм имала доверие в твоите преценки и този път се оставям в ръцете ти. Кажи коя съм и аз ще го приема за чиста монета.

Думите ѝ предизвикаха смях и аплодисменти.

— Хванаха те натясно, Ники — подметна му Александра. — Хайде, казвай, коя е тя?

Никълъс се поклони на Стефани и целуна ръката ѝ.

— Кой друг, освен нашата прекрасна Сабрина? Никога не съм имал и най-малкото колебание, скъпа моя! В Китай се обърквах заради онази отвратителна диета за отслабване. Честно казано, през цялото време бях гладен.

Александра веднага го покани към бюфета с ордъврите. Стефани се успокои. Опасността бе отминала.

— Съжалявам, че не можах да се запозная със сестра ти миналото лято. Наистина ли сте съвсем еднакви? — попита я принцесата.

— Не, разбира се. В деня, за който Никълъс разказва, той ни срещна, натоварен с кутии сладкиши и се опита да ни разгледа през тях. Изглежда, не е видял добре.

Стефани слушаше с удивление собствения си глас. Колко лесно лъжеше. Беше лесно, защото хората около нея чуваха само това, което

искаха да чуят. Каквото и да кажеше, те щяха да го разберат само по начина, който беше приемлив за тях. Дали наистина слушаха какво говори? Докато двете с Александра разговаряха, усети как леко се вмъкна в кожата на Сабрина. Нейната седмица най-после започна!

— Сабрина, изглеждаш прекрасно — каза някой. До нея бе застанал дребен, съвсем обикновено облечен мъж, с приятен глас и сини очи. Сабрина бе описала точно Мишел Бернар. — Някакви проблеми от Китай?

— Какви проблеми имаш предвид?

— Е, нищо. Права си. Няма за какво да се безпокоиш. Когато получихме писмото ти, се разтревожихме, че новините могат да развалят пътуването ти.

— О, всяка минута в Китай беше заета с разглеждане на забележителности и пътуване от град в град. Нямах време да се тревожа. — Внимателно опипваше почвата. Нямаше представа за какво става дума. — Какво си помислихте за писмото ми?

— Че е прекрасно, разбира се. И ти си прекрасна, щом си събрала куража да го напишеш. — Той понижи глас: — Малко експерти биха си признали, че са им продали фалшификат. Ти много ни помогна, не толкова със самия щъркел, а с имената от сертификата. Някои от тях са използвани и за други фалшификати. Невероятно, нали?

Стефани мълчаливо кимна и Мишел продължи:

— Това е изглежда, една от големите им грешки. Мислех, че са достатъчно умни поне да измислят различни имена. — Спря, явно изчаквайки коментара ѝ. — Тези нови разкрития забавиха публикуването на статиите. Няма да ги отпечатаме преди ноември. Това може да се окаже полезно и за теб, нали?

— Да, струва ми се...

— Особено ако се опиташ да откупиш щъркела. Реши ли какво ще правиш? Мислиш ли, че великата Оливия ще запази тайната ти?

— Не зная.

— Ако можем с нещо да ти помогнем...

Стефани бе замаяна.

— Защо не ми кажеш какво сте открили?

— Имаш предвид след последната ни среща ли? Не много. Най-вече потвърждения на това, което вече ти казахме. Но идеята да седнем

и да обобщим всичко е добра. Какво ще кажеш за понеделник?

— В понеделник не мога — Тогава трябваше да пътува за Чикаго. В понеделник следобед Сабрина щеше да вземе самолета за Лондон. — Какво ще кажеш за тази неделя?

— Може би. Ще ти се обадим от Париж в четвъртък или петък. Тогава ще знаем точно програмата си за уикенда. Какво чувам?

Стефани също чу тихата музика и се обърна. В залата се разнасяха звуци на базуки, в отчетлив, типично гръцки ритъм.

Залата утихна, а светлините постепенно угаснаха. Александра дръпна завесата в дъното на залата, разкривайки малък гръцки оркестър. Изпълнителят на базуки даде знак на музикантите и те подхванаха мелодията след него.

Безшумни като сенки келнери внесоха ниска масичка и разхвърляха около нея бродирани възглавници. После наредиха златни чинии и високи чаши, кошници с хлебчета, димящи плата със задушено агнешко и кебап, пилета с лимон, купи с пресни плодове, френско грозде и бутилки червени и бели вина от остров Родос. Многобройни свещи в чаши с плаващи в тях камелии разпръскваха сумрака. Александра взе ръката на Стефани и я поведе към възглавницата начело на масата.

— Мястото на почетния гост.

Стефани се чувстваше като селско момиче, попаднало в опера. Как ли би реагирала Сабрина? Доволна, но не и изумена. Та нали това бе нейният собствен свят!

— Прекрасно! Станала си експерт по Гърция.

— Не аз, а жената на Арнолд, моя главен готвач. Тя е гъркиня. Аз само прибавих към нейната идея няколко свои.

— Но къде е белият агнешки дроб, изпържен в тиган? — огледа масата Стефани и се усмихна дяволито?

— Забраних го! — отсече Александра. — А ти откъде знаеш, че гърците ядат подобни ужасии?

— Преди много години живяхме в Атина.

Стефани разказа за бягството им от Тео и за цялото приключение с кипърските партизани. Всички я слушаха притихнали.

— Бедните деца — вметна Амелия. — Колко ли ужасно е било в онова подземие?

— Сабрина ми даваше кураж — тихо отвърна Стефани.

— Кой?! — извикаха в един глас Мишел и Джули.

— Взаимно си давахме си кураж — засмя се тя.

— С мен никога не се е случвало нещо толкова вълнуващо — въздъхна Амелия.

Моментът на очарованието и изненадата бе отлетял. Гостите поведоха разговори и след последното блюдо, баклава с черно кафе, Александра обяви, че е дошъл моментът на подаръците. Всеки бе донесъл нещо: Никълъс и Амелия — ръчно огледало от миналия век с инкрустирана дръжка от слонова кост, Габриела и Брукс — кашмирен индийски шал, Мишел и Джули — книга за гръцкото изкуство. Александра ѝ подари кристален свещник. Останалите гости бяха донесли книги, украсени със скъпоценни камъни гребени, гравюри в рамки, миниатюрни порцеланови фигурки.

— А това — Александра ѝ подаде малка сребърна кутийка — е от Антонио. Искаш ли да го отвориш?

— О, хайде! — възкликна Габриела. — Отвори го! Стефани колебливо я отвори и извади прекрасна огърлица от сапфири и диаманти. Имаше нещо грубо в решението на Антонио да изпрати подаръка до Александра, съзнавайки прекрасно, че ще бъде отворен пред гостите. Хвърляше го в лицето ѝ, сякаш я предизвикваше да отрече, че той има право да ѝ поднася подобни скъпоценности. Стефани мълчаливо пусна огърлицата в кутийката. Всички усетиха неловкостта на положението и не казаха нищо.

Александра плесна с ръце и в залата се появиха танцьорите. Светлините отново бяха запалени и келнерите се появиха с подноси, отрупани с напитки. Стефани се извини на домакинята и поиска да се разходи из къщата.

— Разбира се, скъпа! Познаваш я по-добре от всеки друг.

Тя бродеше из стаите, изпълнена с възторг и гордост.

Сабрина бе създала атмосфера на фриволност и разкош, която други дизайнери, с типичния си вкус към помпозното, никога не можеха да постигнат. Едва сега разбираше защо домът на принцесата все още се появяваше в американски и европейски списания за архитектура и интериор. Какъв късмет, да ти предоставят напълно празна къща със задачата да я обзаведеш и я превърнеш в истински дом, в обител на любовта, в пристан на интимния живот! Какъв шанс! Тя застана пред едно платно на Миро и се загледа в изрисуваните с

детска наивност дебели линии, силни и целеустремени. „Какво не бих дала да имам и аз такава възможност“ — помисли тя.

— Скъпа, добре ли си?

— Да, разбира се. Извинявай, че излязох.

— Не се извинявай. Тази вечер е твоя. Впрочем и къщата е почти твоя. Какво представлява твоят Антонио?

— Понякога е доста груб и недодялан.

— Зная. Всички го разбрахме току-що.

— Понякога е приятен.

— А как иначе би могъл да задържи вниманието ти почти цяла година! — възкликна Александра. — Добре, няма да говорим за него. Искаш ли да ти покажа какво открих съвсем наскоро? — Поведе я към един тъмен ъгъл на балната зала и ѝ показва малкото „С“ на паркета. — Колко остроумно от твоя страна! Скъпа, можеше да изпишеш инициалите си направо на входната врата. Не е било нужно да ги криеш.

Стефани се наведе да разгледа малката кафява буква.

— Остроумно — промълви тя. Сабрина ѝ беше изпратила снимка на тази част от стаята, убедена, че никой никога няма да го открие. — Достатъчно голяма е. Стига ми да зная, че съм оставила тук своя знак.

На сутринта Стефани тръгна към „Амбасадор“ веднага щом закуси. Брайън имаше почивен ден и галерията беше заключена. Опита няколко ключа, докато единият прилегна, и влезе.

Бе идвала тук със сестра си. Вдигна щорите и пристъпи в дългото, тясно помещение, подредено като салон от осемнайсети век. Нямахте и следа от претрупаност. Само няколко изящни експоната, наредени на групи по два или три, блестяха позлатени от слънчевите лъчи. В дъното бе кабинетът на сестра ѝ, с маса от черешово дърво, което тя използваше като бюро.

Стефани седна и разгледа дългите, ниски и претрупани с книги рафтове, дълбоките кресла за гости, ориенталските килими по стените. Тук присъстваха успехът и удовлетворението, самочувствието, парите и дори властта. Почувства се дребна като отражението си в сребърния чайник на малката масичка и се опита да възвърне усещанията, които я озариха през изминалата нощ — гордост, копнеж и самоувереност.

— Трябва да предприемеш нещо — каза тя на отражението си. — Досега си била само съпруга и домакиня. Един дом, един пропаднал бизнес, един мъж... дванайсет години... Защо не започнеш бизнеса си отново? Това е достатъчно за момента. Недей изрежда всичките си провали... Започни с първото.

Камбанката на входната врата звъннаха.

„Забравих да заключа“ — стресна се тя и тръгна към изложбената зала, за да обясни, че днес галерията няма да работи.

— А-ха, най-после някой се появи — каза най-тежкият мъж, когото бе виждала в живота си, седнал в един от столовете от епохата на регентството. Той тъкмо сваляше обувките си и масажираше краката си. — Имаш късмет. За малко да изпуснеш клиент. Тук ли работиш? Разбира се, какъв глупав въпрос зададох! Знаеш ли, че си едно красиво момиче? Нали комплиментите ми не те дразнят? Бети, жена ми, казва за такива като тебе, че имат „английски тен“. Мога да надуша чужденец, преди още да си е отворил устата. Където и по света да те срещна, веднага ще позная, че си англичанка. Виждам, че не откъсваш поглед от това столче. Капнал съм! Жената от сутринта ме мъкне по разни антикварни магазини. Не можах да видя даже смяната на караула пред Бъкингам! Влязох, защото иначе щях да седна на тротоара. Няма да ти счупя стола, не се безпокой.

— Мога ли да ви предложа нещо? — Стефани гледаше надолу, за да не издаде смеха, който напираше в гърдите ѝ. — Искате ли да изненадате съпругата си с нещо наистина забележително? — Тя свали от един рафт вечерна дамска чанта и лупа и му ги подаде. — Погледнете тази кадифена чанта. Избродирана е от съвсем дребни мъниста. Датира от около 1690 година. С лупата можете да видите и мънистата, и копринения конец, с който са пришити.

Непознатият внимателно разгледа бродерията. Зрънцата бяха не по-големи от песъчинки, а конецът между тях — дори по-тънък. Без увеличителното стъкло флоралният мотив изглеждаше като рисунка.

— Не е лошо. Бети ще се прави на гранд дама с тази чантичка. Колко?

— Шестстотин фунта — каза напосоки Стефани, спомняйки си цените на френските дамски чантички от същата епоха в други антикварни магазини.

— Това колко долара прави?

— Хиляда и двеста.

— О, работите с хъс, лейди — подсвирна той. — Давам двеста. И те са много.

Стефани едва сдържа гнева си. Този непознат си позволяваше да се пазари, сякаш „Амбасадор“ беше сергия! Искаше ѝ се да продаде нещо от галерията, но не допускаше и мисълта да се пазари. Тя се усмихна мило.

— Откъде сте, господин...

— Името ми е Пулем. От Омаха съм. Произвеждам колбаси.

Стефани си представи как стои с окървавена престилка пред пирамида от говежди бутове.

— Сигурно доста пътувате. Чикаго, Сан Франциско, Ню Йорк, Ню Орлийнс? — Докато изреждаше най-големите градове на Америка, гостът кимаше утвърдително. — И навсякъде водите със себе си и Бети, нали?

— Разбира се. Децата пораснаха. За какво ѝ е да стои вкъщи?

— Знаете ли, господин Пулем, Бети ще бъде единствената жена в Америка, притежаваща една толкова изящна чанта. Всички ще я молят да разгледат бродерията с лупата. Всяка жена ще иска да има същата. Но друга такава няма да намерите никъде по света. Това е уникат.

Настъпи пауза. Колбасарят обърна няколко пъти чантата, за да я огледа по-добре.

— Шестстотин долара — отсече накрая.

Стефани внимателно взе чантата от ръцете му и я сложи на мястото ѝ.

— Съжалявам, господин Пулем. Искях да ви помогна да превърнете съпругата си в гранд дама.

— Седемстотин — предложи той. — Е, да кажем, седемстотин и петдесет. Крайна цена!

— Господин Пулем — обърна се към него Стефани. — В „Амбасадор“ пазарлъци не се водят.

Докато подреждаше експонатите на рафта, тя чу как той стана от стола и пристъпи към масичката.

— Здраво се пазариш, момиче. Ти май си американка, а? Не си англичанка. Прав ли съм? — Нареди дванадесет банкноти по сто долара. — Но ако Бети не я хареса, ще я върна. Предупреждавам те.

— Разбира се! — Стефани опакова чантата и му я подаде. — Струва ми се обаче, че излишно се притеснявате.

Той си obu обувките и взе кутията под мишница. Тя му подаде разписката.

— Ти си хубаво момиче. Страхотна си. На всичкото отгоре знаеш да се пазариш. Някой ден ще доведе и жената в този магазин. Като натрупам второто си състояние. Дано да е скоро.

Стефани въздъхна с облекчение и заключи външната врата. Беше щастлива. „Мога да постигна всичко, което поискам“ — повтори любимата си мисъл, после сложи парите в чекмеджето на Брайън заедно с кратка бележка и огледа тържествуващо галерията. Подобно на Сабрина тя бе оставила своя знак в „Амбасадор“.

Ресторант „Анабел“ е шумен само за хора, които търсят тишина и уединение. За повечето посетители обаче атмосферата му е изпълнена с възбуда и въодушевление, което им допада. Тук започват или свършват семейни съжителства, сключват се сделки, завързват се контакти. Членството в „Анабел“ е признак за изисканост, с каквато може да се сравни само менюто му.

Максим Стайвесънт ползваше „Анабел“ като място за делови срещи. Шумът и полуосветените сепарета осигуряваха повече дискретност от неговия офис. Имаше винаги резервирана маса в едно от тях.

В четвъртък вечерта той пристигна в компанията на някакъв дребен мъж със силни диоптри на очилата, малка брада и добре тренирано изражение на леко отегчение. Щом седнаха и зад тях застана келнерът с бутилка шардоне.

— Риба меч в сос от морски таралежи. Нещо наистина прекрасно. — Той погледна госта си, който кимна утвърдително. — Две порции. Останалото нека избере Луи. А сега ни донеси малко пастет и ни дай половин час време, преди да донесеш супата.

— Кой е Луи? — поинтересува се гостът на Макс.

— Главният готвач. Гениален!

— Само половин час ли ще говорим за бизнес?

— Половин час, за да се настроим за прекрасната вечеря. Колкото до бизнеса, той едва ли ще ни отнеме пет-десет минути. — Макс вдигна чашата си. — За славното минало!

Роналд Доулинг кимна за пореден път, отпи и вдигна вежди в знак на възхищение от виното.

— Значи предлагаш единствено вазата. Впечатляващо! Дори и в твоя опушен и мръсен склад...

— Не е мой, а на „Уестбридж Импортс“.

— А-ха, те ли изровиха вазата? Откъде? И къде са я транспортирали? Франция, или направо във Великобритания?

— „Анабел“ е доста шумен тази вечер — усмихна се Макс. — Не чух въпроса ти. Етриската ваза, която ти видя, е от колекцията на аристократично английско семейство, което продаде едно от имененията си. Имаха нужда от пари. „Уестбридж Импортс“ беше посредник при продажбата. Когато експертите на компанията видели тази ваза, те ми се обадиха, защото знаят, че моите клиенти се интересуват от древни шедьоври и могат да платят за тях.

— Видях списъка в каталога — с тънка усмивчица отвърна Доулинг. — Тази приказка можеш да я разкажеш на някой новак, Стайвесънт. Не на мене. Дойдох от Торонто специално, за да я видя. Предлагам ти за нея милион и половина долара, но в отговор очаквам да чуя истината, а не приказки от „Хиляда и една нощ“.

— В изкуството, както и в секса, човек никога не знае кое е приказка и кое — истина.

— Не се шегувам.

— Роналд, ако ти кажа, че даден експонат е бил изнесен нелегално от Турция и включен в каталога като принадлежност на някакъв херцог, на когото съм платил дваисет хиляди лири стерлинги, за да се закълне в честта си, че е бил собственост на рода му от няколкостотин години, че експонатът после ще бъде внесен, отново нелегално, в страната на купувача, това няма ли също да ти прозвучи като приказка?

— Е, по-романтично е от разказ за петролните сондажи в Западна Канада и много по-опасно. — Очите на Доулинг блеснаха зад стъклата на очилата му.

— Животът е пълен с опасности — сви рамене Макс. — Опитай се да пресечеш безопасно Пето Авеню или Виа Венето в Рим.

— Добре — засмя се Роналд. — Утре ще прехвърля по твоята швейцарска сметка десет процента от цената в злато. Когато вазата пристигне в моя дом в Торонто, ще получиш остатъка.

— Няма да стане, Роналд. Когато вазата пристигне в Канада, приблизително четири седмици след като депозираш златото, ще получиш официално известие. Ще искаш първо да я огледаш и ако останеш доволен, ще приведеш остатъка от сумата на моя сметка. Едва след това ставаш неин собственик.

— Казаха ми, че действаш много внимателно — кимна Доулинг.
— Това ми харесва. Утре ще се обадя на моя агент.

Макс се надигна от стола и даде знак на келнера.

— Още една бутилка — извика той и огледа залата. Погледът му се спря на една от масите, където келнерът настаняваше две жени и един мъж. Той вторачено се загледа в една от тях.

— ... другите ти дейности. Недвижими имоти, казваш? И художествени галерии? При всички закони... — продължи Доулинг, но Макс не го слушаше.

— Извини ме за момент, видях познати.

Той тръгна между масите, като се отбиваше и разменяше по една-две думи с гостите, докато стигна до групата.

— Скъпи Брукс, радвам се да те видя след толкова много години. И Сабрина! — Той поднесе ръката ѝ към устните си. — Чух, че вече живеете в Латинска Америка. Истина ли е или злобна клюка?

Стефани вдигна поглед към него. Тялото му закриваше цялата зала. Тъмният костюм беше идеално скроен, а стойката му — уверена, дори арогантна. Сините му очи я гледаха изпитателно, без да издават нищо за самия него. Той продължаваше да държи ръката ѝ. Тя усети силата, която излъчваше, и по тялото ѝ премина възбуда. Сведе поглед, за да я прикрие, но изражението на непознатия леко трепна и тя разбра, че бе разбрал всичко.

Брукс ѝ помогна да излезе от неловкото положение.

— Габи, запознай се с Макс Стайвесънт. Габриела дьо Мартел.

— Предполагам, че сте дошли в Лондон точно когато аз го напуснах и се преместих в Ню Йорк. — Макс се обърна към тях и целуна ръката на Габи.

— Преди три години — уточни тя, докато го изучаваше с широко отворени очи. — Много съм слушала за вас.

Макс се обърна към Стефани и мило се усмихна.

— Не разбрах дали е вярно, или само злобна клюка. В Бразилия ли живеете?

— Или зловна, или оптимистична, в зависимост от източника — засмя се тя.

— Чувството ви за хумор не е намаляло — усмихна се той. — Ще танцувате ли с мен след вечеря?

— Не съм... — искаше да каже, че не е танцувала от години, но замълча. Може би това не се отнасяше за Сабрина. — Съжалявам, не ми се танцува.

— Ще ми направите услуга. Не съм танцувал от години и се надявам, че няма да критикувате много строго неопитността ми.

— Добре — предаде се тя.

— До скоро. Брукс, Габриела, приятна вечеря. — Поклони се леко и се отдалечи.

— Странно — поде Габи, докато келнерът наливаше вино в чашите им. — Когато чуеш хиляди клюки за някого, оставаш с впечатление, че го познаваш, а когато го срещнеш, се оказва, че е съвсем различен. Ти го познаваш от доста години, нали, Сабрина?

— Да — отвърна предпазливо Стефани. Какво ли е отношението на сестра ѝ към него, мислеше тя. Никога не бе споменавала името му. — Какви слухове се разпространяват за него?

— Зная само онези, които и ти си слушала. Той определено изглежда по-цивилизован от това, което се говори за него. Брукс обаче не го харесва.

— Ти постоянно ме изненадваш, Габи — възрази той. — Нелюбезно ли се държах с Макс?

— Не, но беше някак си пасивен. Така се държиш, които не одобряваш това, което правя или говоря. Обикновено изчакваш да останем само двамата, за да ме зашлевиш с мнението си.

— Така ли? Кога съм постъпвал по този начин?

— Образно казано. С думи.

Настъпи пауза. Брукс взе ръката на Габриела в своята.

— Извинявай — каза той. — Никога не съм искал да те засегна. Обещавам да се държа с Макс Стайвесънт съвсем прилично както пред обществото, така и когато сме само двамата.

— Откъде има толкова пари?

— Очарователният Макс Стайвесънт! — Брукс въздъхна. — Никой не знае с какво точно се занимава. Притежава художествени галерии в Европа и в двете Америки, може би действа и като

посредник. Нито една от тези дейности обаче не може да донесе толкова пари, с колкото разполага той. Виждат го често на търгове. Казват, че личната му колекция е една от най-богатите в света. Всичко останало е слухове, клюки. Той не говори за работата си. През последните три години изчезна някъде, така че клюките са още по-ненадеждни.

— Сабрина, искаш ли? Брайън може да управлява галерията още един-два дни. Той добре се справяше, докато ти беше в Китай. Ще се върнем в неделя вечерта. Слушаш ли ме?

— Не, извинявай. Разсеях се.

— Сега слушай. Заминаваме за Швейцария. Ще дойдеш ли с нас?

— Швейцария ли?

— Утре Брукс отива в Берн по работа и докато се занимава с бизнес, аз ще скучая, затова ми се иска да дойдеш с нас. В самолета има много място, а Брукс ще плати хотела ти. Ще се върнем в неделя. Идваш ли?

— Да — без колебание отвърна Стефани.

Габриела плесна с ръце. Стефани се усмихна и в този миг срещна погледа на Макс, който приближаваше тяхната маса. Келнерът прибра съдовете и сервира кафето.

Дансингът беше претъпкан и двамата танцуваха в тясно пространство.

— Защо ли досега не сме танцували нито веднъж? — запита Макс.

— Защо ли не сме разговаряли? — безразсъдно отвърна тя. Чувстваше се млада и красива, а по погледа му отгатваше, че той я желае.

— Имах впечатлението, че дребните, банални разговори с мен ще ти се сторят безвкусни.

— Което обяснява и защо досега не сме танцували.

— Кое, моето впечатление или твоето мнение за него?

— И двете.

— Остроумно, Сабрина. Ще вечеряш ли с мен утре?

— Не.

— Колко категорично! Даже без някакво извинение, например латиноамериканеца.

— Съжалявам. Ще бъда извън страната до неделя.

— Тогава в неделя вечерта.

— Късно е.

— Аз съм свободен в понеделник.

— О, в понеделник... отново ще пътувам.

Танцът свърши, но Макс все още я държеше в прегръдките си.

— Ще намерим някоя свободна вечер. Да ти се обадя ли следващата седмица?

Стефани кимна и двамата се върнаха на нейната маса.

Бе разтърсена от внезапно обзелите я чувства. Желаете го. Един непознат — тайнствен, арогантен, със студени сини очи и самоуверен. Толкова различен от Гарт, доволен от своето местенце на света и немислещ за нищо по-добро. Какво ставаше с нея? Не бе пожелавала друг мъж, освен Гарт, а и към него не бе изпитвала такова привличане от години. Тя въздъхна с облекчение, че през следващите три дни ще бъде далеч от Лондон и никога вече няма да види Макс. Габи и Брукс танцуваха и Стефани се поколеба за секунда.

— Сбогом — каза тя, неспособна да прикрие съжалението в гласа си.

— До другата седмица. — Той целуна ръката ѝ и се отдалечи. Проследи го с поглед, после грабна чашата си и келнерът се втурна да я долива.

Утре щеше да бъде в Берн. Слава Богу!

Самолетът на Брукс беше мебелиран с вграден диван, два фотьойла и дълга маса. Докато той четеше отчетите на своите швейцарски мениджъри, Стефани и Габриела си устроиха пиршество от френски сирена, плодове и черен хляб.

— Ще внедряват нова производствена линия за козметика — обясни Габриела. — Или стара линия, но с нови търговски марки. Брукс не желае да говори за това. Нямах представа колко сложни са игрите в производството на червила и овлажнители. Кодови думи и цифри, пароли, секретни формули, шпиони от конкурентните компании. Голям бизнес, без съмнение.

Стефани отпусна глава на кадифената облегалка и отправи поглед през прозореца. Малки, зелени ниви, толкова различни от безкрайните открити пространства на Америка. Нищо в този свят не е

като в Америка, помисли тя. Тук беше Стефани Андерсън, която пътуваше с частния самолет на свои приятели към Швейцария, а в пететажния дом в Лондон я очакваше преданата икономка и ѝ приготвяше най-вкусната вечеря.

— Прекрасно — изрече на глас тя.

— Кое, гледката ли? Почакай да видиш Алпите. Знаеш ли какво ми хрумна? Да отидем до „Жулиет“! Не съм стъпвала там, откакто се дипломирахме. Искаш ли?

— Прекрасна идея!

Когато се озоваха в парка на колежа, и двете изпитаха разочарование. Колежът беше същият, но някак си по-невзрачен, отколкото го помнеха.

— В спомените ми къщата на професор Бозард ми изглеждаше величествена като замък. Оказва се, че била най-обикновена сграда — каза Габриела. — Виж колежащите. Колко са млади! Ние обаче бяхме по-изискани.

— Не съм сигурна — усмихна се Стефани.

— Разбира се, че бяхме!

— Не зная. Ние просто седяхме на онзи балкон, на четвъртия етаж и мечтаехме да пораснем.

— Третия!

— Моля?

— Двете с тебе живеехме на третия етаж, а на четвъртия живееше сестра ти с онова момиче от Ню Йорк. Забравих как се казваше.

— Дена Кардозо. Права си, третият етаж беше.

Двете се разходиха из парка и с всяка минута се чувстваха „все по-стари“, както отбеляза Стефани. Професор Бозард бе починал. Мястото му бе заел кръгъл, белообраз Дядо Коледа, когото двете завариха в гимнастическия салон да обсъжда поредния турнир с треньора по фехтовка.

Стефани застана в средата на залата и си представи как държи рапирата. Спомни си мача, който бе загубила, и кавгата със Сабрина.

— Габи — извика тя, — умирам от глад. Хайде да слезем в града и да хапнем някъде.

Двете тръгнаха надолу по хълма, направо през лозята.

— Добри спомени имам от училище — поде французойката, — но още помня как всички очакваха от мен повече и аз постоянно ги разочаровах. Ти знаеше, че искаш да се занимаваш с изкуство и антики, а единственото, за което мечтаех аз, бе да намеря някого, който да се грижи за мен. Да стои между мен и света и да ме гледа като малко дете. Разбираш ли какво имам предвид?

Стефани кимна, без да откъсва очи от женевското езеро и Алпите на отсрещния бряг. Нима и тя не бе искала същото от Гарт?

— Сега вече имаш Брукс.

— Точно така, имам Брукс, а той не иска от мен нищо друго, освен да се движа правилно по пътя.

— Какъв път? — попита Стефани. Влязоха в кафето, което някога обичаха като ученички.

— Онзи, за който ти ме предупреди.

— Права ли бях?

— Винаги си имала вярна преценка за Брукс. Той иска да има жена — дете, която да възпитава и моделира по свой вкус. Тя трябва да го обожава, същевременно да се чука като професионалистка и да умее да води изискани разговори на вечеря.

— Дали наистина съм имала предвид точно това? — стреснато попита Стефани.

— Е, не съвсем, но приблизително. Тогава не ти повярвах, но сега разбирам, че си била права. Играя ролята, която той очаква от мен. В един момент съм малко момиченце, после се превръщам в разпътна жена, която има хиляди любовници, и накрая съм умната, проникателна дама, която веднага разбира, че той не харесва Макс Стайвесънт, но се опитва да го прикрие.

— Не е лесно.

— О, никак. Понякога се питам кого мамя, него или себе си. Но, Сабрина, какво да правя? Обичам го и единственото, което искам, е да прекарам в прегръдките му целия си живот.

Докато я слушаше, Стефани чертаеше с пръста си криволици по покривката. Спомняше си първата година с Гарт, в Ню Йорк, преди да се оженят, когато всичко беше ново и прекрасно. Той я обичаше такава каквата е.

Трябваше да се опитат отново да намерят онази любов. Тя не би могла да изчезне напълно. Ако се върне и му каже, че иска да започнат

отново... Не, не можеше да се върне. Не днес. Как би могла да влезе вкъщи и да извика: „Здравейте! Току-що се върнах“, и да се озове лице в лице с приготвящата вечеря Сабрина. Все пак оставаха само три дни. После ще бъде отново с Гарт и децата. Само един уикенд ѝ оставаше. А какво ще намери, като се върне? Едно мръсно анонимно писмо за похожденията на мъжа ѝ, безпаричие, Пени, която иска да взема уроци по рисуване, Клиф, който краде от рафтовете на магазините, бизнеса ѝ, който вече веднъж пропадна. И това е всичко. Седи там и я чака. Не искаше да мисли за това, поне докато е тук. Нищо не можеше да направи, само ще си развали почивката. Ще има достатъчно време да го обмисли, когато се върне. Достатъчно време, за да се опита да го оправи.

Габриела не млъкна през целия път до Берн и Стефани научи още куп подробности от живота на Сабрина. „Колко неприятно, че трябва да си тръгна. С тази информация мога да се правя на Сабрина поне още две-три седмици“ — помисли кисело.

Беше нервна, когато Брукс ги поведе към Курсаал. Никога не беше опитвала хазартни игри и не искаше да се учи с парите на сестра си. Габриела и Брукс купиха жетони за трима, без дори да я попитат дали ще играе. „Единственото, което се иска от мен, е да се преструвам що-годе добре“ — реши тя и не възрази.

— Какво ти става? — попита я Габриела след едно от залаганията. — Не си ли прекалено предпазлива? Брукс ще се засегне.

— Не съм предпазлива, просто не виждам какъв е смисълът да...

— Не е както в Монте Карло — намеси се Брукс, — но е най-доброто казино в Берн. В края на краищата всички приходи от него отиват в онзи музей, за който ти организираш разни благотворителни кампании.

„Господи, те ми говорят за приходи — помисли тя, — а аз даже не зная какво означава да залагаш!“

След малко обаче започна да печели. Бе заложила на първата цифра от телефона си в Евънстън. После заложи на номера на домашния си адрес, рождените дни на Пени и Клиф и на всичките спечели.

— Каква система ползваш? — Очите на Габриела блестяха.

— Рождени дни, адреси и телефонни номера.

— Не ти вярвам, Сабрина, това не е система, а магия!

— Може и да си права. След малко смятам да излятя от казиното на метла.

Тя заложи на първата цифра от телефонния номер в Лондон и загуби. Опита и с номера на къщата и отново загуби.

— Някои системи правят подобни мръсни номера — усмихна се Брукс.

Тримата тръгнаха към изхода. Стефани остави спечелените около хиляда долара за музея. „Боже мой, само преди седмица подобна сума би ми завъртяла ума! Уроци за Пени, платени сметки за ток и телефон, може би някоя нова блузка! Изглежда, постепенно се превръщам в една истинска Сабрина“ — помисли с горчива ирония.

— Каква прекрасна вечер! — въздъхна щастливо Габриела на излизане. — Не искам да свършва!

— Защо не ми дойдете на гости в Лондон? — попита изненадващо и за себе си Стефани. На другия ден бе неделя, последният ѝ ден в този приказен свят. — Госпожа Търкъл ще бъде на седмото небе, че има възможност да демонстрира кулинарните си възможности!

— Когато в неделя вечерта тя въведе своите приятели в трапезарията и видя лъчезарната усмивка на икономката, Стефани вече знаеше, че е избрала най-красивия начин да се сбогува завинаги със съня, наречен „Лондон“.

ГЛАВА 12

От момента, в който Гарт я внесе вкъщи от болницата, Сабрина не бе оставала сама нито за миг. Единственото, за което мислеше, бе как да се обади на сестра си и да я предупреди. Пени и Клиф постоянно се въртяха из стаята и ту разглеждаха с възторг гипсираната ѝ до лакътя ръка, ту ѝ носеха чай и бисквити. Гарт не ходеше на работа.

Около осем часа главоболието и суетнята я надвиха. Клепачите ѝ натежаха и тя с мъка държеше очите си отворени.

— Време е да си лягаш. Ей сега ще те отнесе горе.

— Мога и сама...

— Сама ще слизаш и ще се качваш по стълбите утре. Сега е забранено — отвърна той и я отнесе на ръце в спалнята. — Остави всичко на мен.

Той разкопча блузата ѝ, свали джинсите и разкопча сутиена ѝ. Сабрина затвори очи: „Не мога да го спра, дори и да знаех как. Всъщност какво значение има?“

— Боже мой, сигурно ти се струва, че камионът е минал през тебе! — възкликна той, щом видя синьо-черните петна по лявата половина на тялото ѝ. — Ако те боли, или имаш нужда от нещо през нощта, трябва да ме събудиш веднага — продължи той, докато нахлузваше нощницата през главата ѝ.

Най-неочаквано очите на Сабрина се напълниха със сълзи. „Ти си толкова добър! Аз наистина мечтая да си близо до мен. Всичко ме боли и искам да ме прегърнеш и успокоиш. Но ти си мъж на Стефани! Аз дори не мога да ти кажа колко съм щастлива, че си близо до мен.“

— Лека нощ — прошепна тя и се унесе.

Когато се събуди на следващата сутрин, Гарт вече беше станал и чакаше да ѝ помогне да се облече. Децата също останаха вкъщи през цялата неделя. Сабрина си спомни, че прие безумната идея на сестра си отчасти и защото искаше да вкуси атмосферата на семейния живот.

Е, добре, вече я беше опитала. Имаше нужда да прекара поне няколко безценни минути в уединението на своя лондонски дом.

Следобед Гарт ѝ помогна да се качи горе и да поспи. Още щом той излезе от спалнята, Сабрина посегна към телефона, но в този момент той иззвъня. Някой на първия етаж отговори и още преди тя отново да посегне, Гарт влезе при нея.

— Долорес се обади току-що. Носи вечеря за шестима души. Линда пък ще дойде в понеделник да оправи кухнята. Ако тръгна из града с бележник в ръка, ще съставя доста внушителен списък от доброволки. Няма да е нужно да готвиш поне една година. — Той направи пауза, но Сабрина успя само да се усмихне. — Искаш ли да се видиш с Долорес, когато дойде?

— Не и днес. Може би утре. — Чувстваше се победена. Не можеше да прави планове за утре. Понеделник. Денят, в който трябваше да се срещне със Стефани на аерогарата и да отлети за Лондон. „Нашето приключение свърши — помисли тя. — Но как ще го приключа аз?“

По време на вечерята бе мълчалива. Гарт сложи на масата печеното и тиквения пай на Долорес и поговори с децата. Беше смутен от поведението на жена си. Никога досега не се бе страхувала от болести, а сега изглеждаше не само уплашена, а направо в паника. От какво се боеше? Реши да я попита, но тя само поклати глава. Защо не му позволяваше да ѝ помогне, сякаш не беше неин съпруг, а чужд човек, който я плаши и смуцава? След вечерята тя отказа предложението му да ѝ помогне да се измие и дори не пожела да я придружи по стълбите.

— Мога и сама. Благодаря ти.

Бе престанала да мисли как Гарт приема поведението ѝ. Скоро щеше да научи истината. Проблемът беше Стефани, която след няколко часа щеше да тръгне към аерогарата. Трябваше да я предупреди, да ѝ даде време да помисли как да се оправят в ситуацията. Тя лежеше в леглото и трескаво мислеше. Заспа, после, когато Гарт си легна, се събуди и се застави да не заспива повече до сутринта. Стана един и половина. После два. В Лондон бе осем сутринта. Той дишаше равномерно и дълбоко. Сабрина тихо се измъкна и слезе на пръсти в трапезарията. Напипа в тъмното телефона и тихо прошепна на

телефонистката номера в Лондон. Представи си как госпожа Търкъл превключва линията горе в спалнята ѝ.

— Сабрина! Тъкмо се каня да тръгвам! Да не се е случило нещо?

Сабрина набързо ѝ разказа за инцидента.

— Тежко ли си ранена?

— Нищо сериозно. Цялата съм в синини и ожулвания, имам ужасно главоболие от сътресението. Леко сътресение, каза Нат, но това е нищо. Най-лошото е, че си счупих китката, Стефани... Гипсирана е.

— Сърцето ѝ биеше до пръсване. От другата страна сестра ѝ мълчеше.

— Трябваше да те предупредя, за да обмислиш по пътя какво да правим.

— Да обмисля какво!

— Как да кажеш на Гарт. Стефани, извинявай! Аз съм виновна. В началото мислех да му призная всичко, за да го подготвя, но не мога. Ще стане още по-лошо. — Отговор не последва. Стефани мълчеше. — Не разбираш ли, че ако го научи от тебе, ще го понесе много по-лесно. Ще си поговорите двамата и ще изясните нещата.

Спалнята бе ярко осветена. Присвита върху раклата, Стефани притискаше ръка към стомаха си.

— Сабрина, ти живя с него една седмица и може би вече имаш представа какъв човек е той. Мислиш ли, че би го приел нормално? Би го забравил, макар и след един сериозен разговор с мен?

— Не, вече нищо няма да е както преди, но това не значи, че ще е по-лошо. Ако двамата наистина се обичате...

— Любовта няма нищо общо с това. Ще каже, че сме го направили на глупак.

— Не е ли истина? Той не е глупак, но ние се подиграхме с него.

— Ти се подигра с него! Как да изглежда подобно нещо? Тук не става дума за обикновен скандал.

— Права си — отвърна Сабрина. „В скандала двамата спорещи са равни — помисли тя. — В една измама обаче единият знае всичко, а другият — нищо.“ Когато Гарт разбере, че се е опитвал да закърпи брака си с жена, която не е съпругата му, а нейната сестра, и че двете са решили да си направят с него една твърде груба шега... — Мислех, че ти правя подарък, от който имаш нужда. Една седмица, в която да разполагаш единствено със себе си. Всичко пропадна.

— Аз съм виновна. Той е мой съпруг. Досега не се бях замисляла какво ще стане, ако един ден разбере измамата. — Стефани затвори очи. „Никога няма да разбере защо съм решила да постъпя така — мислеше тя. — Никога няма да ми прости. Това ще бъде нашият край.“ — Не мога да му кажа.

— Аз ли искаш да се заема с това?

— В никакъв случай! Ще стане още по-зле. Хайде да се опитаме да прикрием нещата. Ще признаем всичко на Нат. Аз ще нося гипсова превръзка и той ще дава вид, че ме преглежда...

— Мислих и за това, но не става. Ако можеш само да ме видиш! Цялата ми лява половина е в синини и отоци. Имам и порезна рана на челото си.

— О, Боже! — На Стефани някак изведнъж ѝ се доспа. Искаше ѝ се да се свие и да забрави. — Изчакай малко — помоли сестра си тя, остави слушалката и разтърка очи като дете, което не иска да се разплаче. „Прощавай, Гарт! Не знаех какво правя! Не зная какво ще стане сега. Страх ме е.“ Не можеше да се направи нищо. Тя хвана отново слушалката. — Ще дойдеш ли на аерогарата?

— Добре — колебливо отвърна сестра ѝ. — Впрочем, разбира се.

— Какво има? Не можеш ли да шофираш?

— Нат казва, че не бива, но аз мисля, че ще се оправя.

— Е, добре, не идвай. Ще се видим вкъщи. Ами Пени и Клиф?

— Клиф има тренировка по футбол. Ще изпратя Пени у Барбара Гудман. Няма да бъдат вкъщи.

— Ще се видим след няколко часа — Стефани затвори, преди да дочака отговора на сестра си.

Сабрина захлупи лице в шепите си. Минутите летяха в мрака. „Гарт, ти не си ми безразличен. Прости ми, Стефани, обичам те и исках да ти дам...“

Телефонът иззвъня и тя го грабна.

— Сабрина, не мога да го направя! Не мога да го погледна в очите! Помогни ми! Не мога! Не мога!

— Добре. — Тя пое дълбоко дъх. — Ще говоря с него веднага щом децата излязат и...

— Не!

— Какво искаш да направя в такъв случай?

— Стой там! Можеш ли да постоиш още малко, докато махнат гипса? Или това би било прекалено ужасно за тебе? Още две седмици? Колко време ще държат гипса?

— Нат каза четири седмици. — Сабрина се изправи. „Да остана? Аз си имам «Амбасадор», дом, приятели, бъдеще, което трябва да изграждам ден по ден. Тук не е моят дом, нито моят живот.“

— Какво ще стане след четири седмици? — попита сестра й. Гласът й ставаше все по-силен.

— Още няколко рентгенови снимки. Ако китката е зараснала добре, Нат ще свали гипса.

— Е, добре, тогава ще се върна вкъщи. Никой няма да разбере. Сабрина, — гласът й бе умоляващ и възбуден. — Тук всичко е наред. Аз мога даже да ръководя „Амбасадор“. Дори продадох и френската чантичка. После ще ти разкажа за това. Ти също ще се справиш, нали? Сигурна съм. Ще продължаваме да се държим както досега. Само още четири седмици, Сабрина... Така никой няма да бъде оскърбен.

— Почакай. — Главоболието й беше ужасно. Може би наистина щеше да се справи. Тази седмица мина толкова бързо, а имаше още толкова неща, които искаше да види и да направи. Освен това решението беше на Стефани, не нейно. — Стефани, не съм сигурна, че ще мога още четири седмици да се справя с Гарт.

Спалнята се смрачи от носените от вятъра облаци. Стефани прехапа устна.

— Той не е правил любов с мен и по-дълго време.

— Стефани! Две седмици в Китай и още една досега. Следват още четири. Седем седмици. Мислиш ли, че...

— Сигурна съм, че ще успееш да измислиш нещо. Трябва да успееш, защото това, което направиш, ще има огромно значение за брака ми, за семейството ми, за мен самата.

— А после?

— Какво имаш предвид?

— Ако после Гарт разбере? Какво ще му кажеш? Една седмица е друго нещо. Ще кажеш, че сме решили да си поиграем, или нещо такова. Но пет седмици? Дали след това все още ще имаш брак?

Облаците и слънцето зад прозореца продължаваха своята игра на криеница и сенките им ту прекосяваха спалнята, ту изчезваха.

— Но аз и сега няма да имам брак, ако след няколко часа вляза у дома и му разкрия всичко. Никаква разлика. Умолявам те...

Някакъв възел сякаш се развърза в стомаха на Сабрина и в съзнанието проблесна една-едничка мисъл: „Ще имам семейство още четири седмици!“

— Добре тогава, но все пак ще трябва да поговорим по-подробно. За „Амбасадор“, за Антонио. Обади ми се, когато съм сама.

— Разбира се, когато кажеш. Зная, че този начин на живот не ти допада, тъй е, но...

— Стефани? — прозвуча гласът на Гарт.

— Трябва да приключваме. — Сабрина прошепна на сестра си: — Гарт е буден. Обади се около десет часа, мое време.

— Добре. Благода...

Гарт я завари пред хладилника.

— Добре ли си?

— Изведнъж се почувствах гладна като вълк. Което значи, че съм добре, нали?

— Защо не ме събуди?

— Исках да поспиш, но щом вече си буден, ще си поделим сладкиша на Долорес?

— С риск да си навлека гнева на Клиф.

Двамата седнаха в полутъмната трапезария и ядоха от една чиния.

ГЛАВА 13

Гарт гледаше студентите, но виждаше спящото лице на Стефани. Алабастровата, порозовяла от съня кожа, кестенявата коса, разпиляна по възглавницата, и потрепването на клепачите ѝ, докато сънуваше нещо. Един от студентите го запита нещо и той му отвърна съвсем лаконично. „Хитрецът се опитва да смае професора си с въпрос, който може да изпълни цяла книга. Професорът никак не е впечатлен, може би защото е изморен от сладкиша, който изяде с жена си в три през нощта.“

Освободи студентите и тръгна към кабинета си, като вземаше по две стъпала наведнъж. Набра номера, но телефонът беше зает. „Да се обадя на Тед Мороу“ — гласеше залепената до телефона бележка. По дяволите, бе забравил.

Накратко разказа за инцидента със Стефани.

— Няма да може да пише на машина още поне четири седмици, така че ако назначите друг човек, тя би разбрала...

— Не се безпокой, Гарт. Ще я изчакаме.

Отново набра номера вкъщи. Заето. На бюрото го чакаше кореспонденцията му и той се зае с нея. Съобщение от библиотеката за невърнати книги, писма на биолози от Амстердам и Стокхолм, рекламна брошура за лабораторно оборудване и бележка от заместник-ректора, че иска да го види във връзка с Вивиан Гудман. Най-отдолу лежеше самолетен билет за конференция в Калифорнийския университет „Бъркли“. Бе забравил. Започваше на шести октомври, след по-малко от две седмици. Гарт набра домашния си телефон за трети път. Заето. Изглежда, всички познати вече бяха разбрали за инцидента и звъняха на жена му. Той погледна програмата на конференцията. След две седмици Стефани щеше да бъде съвсем добре и щеше да се справи сама. Все пак една седмица беше много време, особено сега, когато отношенията им бяха толкова сложни. Той отново набра номера. Отново заето. Тогава му хрумна, че нещо може

би не е наред. Гарт погледна часовника си. Имаше достатъчно време да си отиде до вкъщи и да се върне за лекцията в един и половина.

Завари я в трапезарията да говори по телефона:

— Ще ти се обадя, ако се наложи. И ти можеш да ми се обадиш по всяко време. Мисля, че обсъдихме всичко по-важно...

Тя сякаш се стресна, щом усети присъствието му. Като врабчетата, които застават неподвижно, щом усетят движение някъде наблизо, помисли Гарт и сложи ръка на рамото ѝ. Усети, че тя се напрегна.

— Скоро ли ще свършиш? — попита той, сякаш нищо не е станало. — Няколко пъти се опитвах да ти се обадя по телефона от университета.

— Ако се появи нещо друго, ще се чуем по телефона. Не се тревожи за мен, аз ще се оправя — довърши с привидно спокойствие тя и бавно се извърна към него.

— Извинявай, не се сетих, че може би ще искаш да се обадиш.

— Не ти ли хрумна, че се безпокоя за тебе? Както и да е. С кого говориш?

— Със сестра си.

— Цяла сутрин? Да не те е поканила в Лондон да се възстановяваш?

— Не, тя искаше...

— Е, в такъв случай е изпратила икономката си да ти помага в домакинството, нали?

— Не, защо ми е икономката ѝ? Долорес ще има грижата за това?

— Моля?

— Долорес каза, че ще изпрати Хуанита, прислужницата си, за два-три дни. Защо си ядосан на Сабрина?

— Да съм ядосан ли? Естествено е да се обадиш на сестра си. Не трябваше да казвам нищо. Ако разговорите с нея те ободряват, какво против тях мога да имам аз? По-добре ли си вече?

— Да, чувствително.

— С какво мога да помогна днес? Да отида ли да напазарувам?

— Погледни! — Тя се засмя и отвори хладилника. Беше натъпкан с продукти. — От Долорес и Линда и още една дузина добри самарянки, между които и съпругата на Тед Мороу. Колко бързо се разпространяват новините!

— Така е в малкия град. Защо не седнеш на масата и не ми позволиш да ти сервирам? След това трябва да си легнеш. Бледа си.

— С удоволствие.

— И какви важни неща обсъждахте със сестра ти?

— Разни... проблеми. — Сабрина разсеяно опипваше гипса и наблюдаваше ръцете му, докато Парт нареждаше чиниите и приборите. — За „Амбасадор“. Изглежда, че някакви мошеници продават фалшив порцелан на малките галерии. Говорихме как се прави проверка на автентичността.

— Сестра ти да не е купила някакъв фалшификат и да го е продала на свой клиент?

— Точно така — стрелна го с поглед тя. — Ако те помоли за съвет, ти какво би й препоръчал?

— Да каже цялата истина на клиента и да откупи предмета колкото е възможно по-бързо. Колкото повече отлага, толкова по-трудно ще бъде да убеди клиентите си, ако историята излезе наяве, че не е искала да ги измами.

— Разбира се. — Прехапа устна тя. — Съомгата е чудесна, нали? Има ли още?

За втори път изместваше темата от сестра си. Преди обикновено му разказваше всички подробности. Лондон бе за нея като вълшебна приказка. Вместо това започна да разказва за гостенките, които бе посрещала цяла сутрин.

Гарт слушаше с усмивка остроумните й забележки. Струваше му се, че тя иска да измести темата, да отклони вниманието му от нещо важно. Дали не бе разговорът със сестра й? Нещо, което искаше да запази в тайна от него? Някаква нова идея, отнасяща се до нея самата или до отношенията между двамата, която я правеше напрегната, уплашена, непредсказуема? „Още няколко дни“ — бе казала, когато се връщаха от вечерята у Голднърови. А след това стана катастрофата. Е, щом трябва, бе готов да чака, докато тя реши, че иска да говори. Междувременно тя явно се опитваше да промени навиците им — чаша вино преди вечеря, интерес към Вивиан и проблемите му в университета, даже и пържолите приготвяше по нова рецепта.

През следващите два дни Гарт установи, че твърде често мисли за жена си. Независимо дали разговаряше с дипломанти, изготвяше програмата за следващия семестър или помагаше вкъщи, тя неизменно

бе в мислите му. Вечер бързаше да се прибере. Вкъщи не откъсваше очи от нея. Тя от време на време се обръщаше, улавяше погледа му и тогава Гарт я питаше дали се чувства по-добре.

— Много по-добре — отвърна тя с нотки на нетърпение, когато двамата седнаха да вечерят в сряда вечерта. — Не заслужавам толкова внимание. Какво разкошно печено! Коя от нашите самарянки го е приготвила?

— Вивиан го донесе в кабинета ми днес. Каза, че двете сте разговаряли.

— Да, уговорихме се да обядваме някъде през следващата седмица. Донесе ми последния брой на „Нюзуик“. Защо не си ни казал, че пишат за тебе?

— Само ме споменават в една обширна статия.

— Какво, в „Нюзуик“ пишат за татко? — извика Клиф и скочи от стола си. — Къде е?

— Във всекидневната — извика след него Сабрина и отново се обърна към Гарт. — Но това е част от нещо много важно и невероятно.

— Чела си цялата статия? — погледна я учудено той.

— Разбира се. Пишат за тебе, даже и снимката ти е публикувана. Но и да не беше така, пак щях да я прочета. Невероятна история!

Клиф се върна със списанието и разтвори страницата с трите снимки. Едната бе на възрастен професор от Англия, втората на някаква руса жена от Харвардския университет и третата бе на Гарт, сниман в бяла престилка в лабораторията си.

— Много си строг — забеляза Сабрина, надничайки зад рамото на Клиф. — Сякаш си готов да скъсаш всички студенти на университета.

— За какво пише в статията, татко — усмихнати питаха децата.

— Прочетете я, не е толкова сложна.

— Добре, но за какво се разказва в нея?

Докато Гарт разлистваше статията и им говореше, Сабрина изучаваше лицето му. Някога ѝ се струваше скучно. Сега го наблюдаваше очарована. Когато преди обед прочете статията, която го представяше като един от водещите учени в областта на генетиката, Гарт ѝ се стори като човек от друга планета тайнствен и силен, овладял тайни, за които никога не бе подозирала. „Ние сме напълно чужди“ — помисли тя и изведнъж ѝ се стори, че е страшно важно да го разбира.

— Хайде, разкажи. Не е чак толкова просто. На мене ми се струва като загадка, и на всяка страница трябва да намирам ключа.

— Добре казано — усмихна се той. — Колко отдавна не си мислила подобни неща за работата ми.

Усмивката ѝ угасна, но Гарт не забеляза това, защото наливаше кафе. Той огледа цялото си семейство и започна да им разказва за работата си, а те го слушаха, без да помръдват. Докато ги гледаше всички около масата, изведнъж усети как кръвта се движи във вените му. Чувстваше се жив, силен и ужасно щастлив. Един мъж трябва да говори със своето семейство за работата си. Ако няма тази възможност, колкото и важно за света да е това, което прави, то ставаше някак си дребно и незначително, нещо, на което посвещавахе дни и години, но което нямаше никакво значение за най-близките му.

Гарт хвана ръката на жена си и благодарен се усмихна. После продължи да разказва за проблемите, върху които работят генетиците по целия свят, за въпросите, които се обсъждаха на конференции и в лекциите, които преподаваше.

Сабрина погледна в очите му — блеснали, изпълнени с възторга на видяното зад някакви далечни хоризонти.

— Не е лесно да се върнеш вкъщи и да косиш трева или да оправяш изгорял бушон, след като току-що си се занимавал с деленето на ДНК и създаването на нови форми на живот — забеляза тя.

Той дълго не свали очи от нея.

— Благодаря — тихо каза накрая. — Това означава за мен твърде много. — После огледа масата и добави с усмивка: — Забелязвам обаче, че чиниите си стоят неизмити.

— Слушахме те. Да ги измием ли? — попита Клиф. — Защо не създадеш някоя бактерия, която сама мие чинии и чаши?

— Все още не мога. Ще трябва да разчитаме на теб и Пени поне още известно време. Хайде, започвайте.

— Искане ми се да прочета повече за работата ти — започна Сабрина. — Всичко, което ни разказа, ми звучи малко страшничко.

— Тайнствено е по-точната дума. Всяка стъпка прилича на малко чудо, което връща здравето на загубилите всяка надежда хора. В момента обаче за мен е много по-важен фактът, че си прочела статията и предизвика този разговор. Даде ми възможност да споделя работата

си с теб и децата. Сега разбираш защо тя ме поглъща и понякога ме кара да забравя за семейството си.

Той застана зад стола ѝ и я прегърна. Ръцете му се сключиха върху гърдите ѝ, докато целуваше косата на тила ѝ.

— Не! — извика тя и скочи от стола. Бе пребледняла и уплашена. — Не сега, още не...

Гарт я гледаше изумен и дълбоко обиден. Бе го предизвикала, а след това просто го зашлеви и отпрати. Той тръгна към вратата, когато разтрепераният ѝ глас го догони.

— Съжалявам! Съжалявам! Знаеш, че имам натъртвания, заради които едва се движа. Цялото тяло ме боли и...

— Глупости! Не се притеснявай, повече няма да те докосна. Насилието не ме забавлява, нито ме възбужда. Мисля, че и ти не би могла да го направиш вече — прекъсна я той и затръшна вратата след себе си.

Гарт тръгна към езерото, като проклинаше жена си и себе си, задето ѝ позволи да се подиграе с него. Какво, по дяволите, искаше тя? Ако не желаше да живее с него, защо просто не му го кажеше? Вървя километри и се върна у дома късно, когато всички бяха заспали. В кухнята намери купа с дребни сладки, която тя бе оставила за него. Без да ги докосне, се затвори в кабинета си. На сутринта стана преди останалите и тръгна към кафето на университета.

— Имаш нужда от тенис — забеляза зад него Нат Голднър. — Мрачните мисли изчезват още щом хукнеш след топката или вземеш сервиз от противника. Предлагам себе си.

— Добра идея — отвърна Гарт.

Двамата си допадаха като партньори и направиха няколко бързи сета. След около час Гарт усети как гневът го напуска.

— Страхотна игра! — Нат беше във възторг. — Щеше да бъде още по-добра, ако и аз бях ядосан като тебе. Имаш ли време за втора закуска?

— Имам ужасно много време. Днес нямам лекции. Искам обаче до десет да отида в лабораторията.

Двамата седнаха на терасата на кафето. Пред тях се простираха сините юди на езерото.

— Как е Стефани? — предпазливо попита приятелят му.

— Добре е. — Съсредоточено разстилаше маслото по препечената филийка.

— Без мигрена?

— Каква старомодна дума за един съвременен лекар!

— Харесвам я, защото изразява едновременно депресия, раздразнителност, главоболие и непостоянно настроение.

— От една счупена китка?

— От травмата, от шока. Стефани разказа ли ти за Хуанита, прислужницата, която Долорес ѝ изпрати?

— Каза само, че е свършила добра работа. Кога беше това? Онзи ден, във вторник. Беше много любезно от страна на Долорес. Има ли още нещо, което е трябвало да ми каже?

— Според Долорес, която цитира Хуанита, „тази дама знае какво иска и раздава заповеди като кралска особа“.

— Стефани? Глупости! Тя се притеснява, когато трябва да даде нареждания на някого.

— Само повтарям това, което ми каза Долорес.

— А тя преувеличава онова, което Хуанита ѝ е казала.

— Гарт, успокой се. Никой не иска да упрекне Стефани.

— Какво друго е предал надеждният източник, наречен Хуанита, чрез Долорес?

— Че Стефани обядвала на верандата, а Хуанита — в кухнята.

— Е, и?

— Тук жените, изглежда, винаги обядват заедно с домашните си помощнички. И аз не знаех, но никога не съм бил вкъщи, когато и Хуанита е там.

— Защо трябва да хранят заедно?

— Откъде да зная? Може би тук смятат, че слугините трябва да чувстват уважението на господарките си. Както и да е, Стефани не го направила по този начин.

— Просто не е свикнала да има прислужница.

— Добре, казах ти вече, че не я упреквам. Но като лекар трябва да зная дали се държи както обикновено, или има странни прояви. Тя получи много силен удар в главата, Гарт. Уплашена е. Понякога страхът идва по-късно. Пациентите си въобразяват, че състоянието им е катастрофално, а докторите ги лъжат, след което тайно разказват

истината на семействата им. Това ги кара да се държат странно, прави ги напрегнати и капризни, непредсказуеми. Никой не би могъл да се справи с подобен проблем, ако не разбира същността му. Смяташ ли, че жена ти го разбира?

— Не. Казва само, че натъртените места я болят и толкоз. — Гарт остави филията и си наля още кафе.

— В такъв случай сигурно бързо ще се възстанови. Ако имаш нужда от съвет, знаеш къде да ме намериш. Ще бъда на твое разположение по всяко време.

Клиф не бързаше да се прибере вкъщи. Надяваше се, че сестра му ще пристигне преди него и ще измие чиниите. Искаше му се майка му да оздравее по-скоро и да започне да върши всичко, което винаги бе вършила, макар понякога да му се струваше, че един ден тя няма да шета из къщи и да върши цялата домакинска работа. Двамата с Пени никога не знаеха дали тя ще свърши нещо, или тях ще накара, или изобщо ще забрави за него.

Слава Богу, че поне готвеше, е, с помощта на баща им, разбира се. Ала имаше и друго странно нещо. Мама вече не се ядосваше и не викаше както преди. Изглежда, ръката я болеше и не се сещаше да им се кара. Струваше му се нечестно да помага вкъщи, след като цял ден е бил на училище, а след това — на тренировка. Трябваше да каже това на мама. Онзи ден тя разговаря с него като с голям човек.

— Мамо! — извика той, щом влезе и хвърли чантата си на дивана. Двете с Пени седяха в кухнята.

— Имаме да говорим нещо с мама — предупреди го Пени.

— Защо не си измила чиниите? — Клиф с отвращение погледна мивката.

— Ти също можеш да ги измиеш.

— Аз трябва да говоря с мама.

— Сега аз говоря с нея, Клиф!

— Мамо... — започна той.

— Ще започна да продавам билети — засмя се тя и Клиф за миг се смути. Очакваше да му се скара заради препирнята с Пени. А тя реагира с шегя! Даже изглеждаше щастлива. — Клиф, защо не занесеш купата със сладките и млякото в задния двор? Аз ще дойда след няколко минути.

Пени го проследи как отваря с лакът вратата и излиза и отново се обърна към Сабрина:

— Работата е там, че те ме карат да се чувствам глупава и някак си ме плашат.

— Какво точно те плаши?

— Това, за което говорят в междучасието. Разбираш, нали?

— Не съм сигурна. За какво по-точно говорят?

— Ох, ами как да ти кажа... за чукане, мастурбиране и...

— Пени!

— Знаех, че ще побеснееш — сви рамене тя. — Всички казват, че за тези неща с майките не може да се разговаря, но аз просто не зная на кого да ги кажа, освен на тебе. Барбара не е подходяща, защото едва ли знае повече от мен. Не мога да попитам някоя учителка, защото ако някой разбере, ще умра!

Сабрина си спомни нещо и кимна. Не, учителката не трябваше да узнае нищо. Това би било предателство спрямо останалите момичета. Тях също не можеше да попита, защото ще издаде невежеството си. Но Пени можеше да почака няколко дни, докато Стефани се върне, реши тя. Този разговор бе работа на майката в края на краищата. Тя погледна лицето на Пени, на което бяха изписани неудобство и тревога, и разбра, че няма да може да ѝ отговори.

— Почакай за минута. — Отиде до мивката и си наля чаша вода, за да спечели още една минута. Какво знаеше за света на малките момиченца? Когато бяха на възрастта на Пени, те не знаеха нищо за тези работи. От къде на къде едно единайсет годишно дете може да обсъжда въпроси като чукане и мастурбиране? Защо не мисли за сладолед и тренировки по плуване? Тя се върна на дивана. — Пени, нямате ли уроци по здравеопазване или нещо подобно, на които да разговаряте за човешкото тяло и как децата порастват?

— Имаме уроци по полова култура, но те са скучни. Говорим само за менструации, сперми, яйцеклетки и венерически болести. Тези неща са ясни на всички. Проблемът не е в тях.

— В какво е проблемът? — погледна я втрещена Сабрина.

— Не искам да правя онези работи.

„В шести клас!“ — изумена си помисли леля ѝ.

— Разбира се, че няма да искаш. Кой води полов живот в шести клас?

— Но когато другите говорят за това, какво най-много харесват момчетата и какво изпитваш, като се чукаш, аз стоя отстрани като онемяла, сякаш нещо не съм в ред, защото не искам, не искам да го правя! Не искам никакви момчета да ме пипат и да си пъхат в мене пенисите. Когато веднъж го казах, момичетата избухнаха в смях!

— Кои момичета?

— От моя клас. Те имат менструация и носят сутиени. Няма ли да ми купиш и на мене, мамо?

— Добре Пени, но помисли. — Сабрина погледна плоските ѝ гърди.

— Зная, зная, но в съблекалнята се чувствам като бебе. Те ме оглеждат, подсмиват се и си шушукат.

Жената слушаше с отвращение безхитростния разказ на своята племенница за едно поколение, което ѝ беше напълно непознато. На единайсет години двете със Стефани се чувстваха героини само защото веднъж избягаха от шофьора. За какво щяха да мечтаят тези деца по-нататък, ако можеха да свършат всичко това още в началното училище? Кога щяха да играят на дама? Като станат на четиридесет? Тя въздъхна. Не беше шега работа. Пени бе объркана и нещастна, очакваше помощ.

— Виж — продължи малката, — не ми пука какво правят те. Искам само да зная дали съм като другите, или не? Да не би да съм ненормална?

— Не си — отвърна Сабрина. — Мисля, че ти си по-нормална от всички останали.

— Наистина ли? Нормална, след всичко, което казах?

— Не съвсем, защото като пораснеш още малко, ще мислиш по друг начин, особено за половия живот.

— Искаш да кажеш, че ще се чукам?

— Това е само една от думите, с които го наричаме. Аз не я използвам. Ще ти обясня защо. Сигурно си чувала, че хората често наричат половото сношение „правене на любов“ или даже просто „любов“, нали?

— Разбира се! Всички го знаят.

— Така ли? Значи знаят, но предпочитат да му викат „чукане“? Защо според тебе са решили, че това е по-добрият вариант?

— Не зная. Сигурно им харесва повече.

— Пени, защо хората наричат половото сношение „правене на любов“?

— Защото... е, обичаш някого и затова го правиш с него.

— Защо да не го направиш с някого, когото не обичаш?

Пени сви вежди и не отговори.

— Виж какво — поде Сабрина, — в секса можеш да експериментираш. Ако имаш късмет и нещата тръгнат добре, ще ти бъде много хубаво. Можеш да го правиш с много момчета и много пъти ще ти бъде хубаво, като да се почешеш след ухапване от комар или да изядеш голям сладолед. Но можеш да използваш секса само когато искаш да покажеш на някого, който е много важен за тебе, че не ти е безразличен. В този случай хората казват „правим любов“. — Тя погледна как японската роза, натежала от цвят, пълзеше покрай рамката на прозореца. — Когато правиш любов с някого, ти искаш да му покажеш, че го обичаш толкова, та искаш да станеш част от него. Има много начини да покажеш на един човек, че го харесваш. Разговаряте, споделяте тайни или интимни шеги, усмихвате се един на друг, държите се за ръце и прекарвате заедно много време. Но сношението е много повече от това. То е единственият начин да бъдеш толкова близо до някого, че да се слееш с него, сякаш сте две части на едно цяло. — Сабрина хвана ръката на Пени и преплете пръсти с нейните. — Ето така, Пени. Мислите и телата в едно. Тогава знаеш, че си влюбена. Мислиш ли, че момичетата от твоя клас знаят нещо за това? Или дали изобщо се замислят?

Момичето сведе поглед към преплетените им пръсти и поклати глава.

— Чуй ме — продължи Сабрина, — изчакай. Каквото и да правят другите, не им позволявай да те засрамват. Не превръщай правенето на любов в чукане. Не го приемай като нещо обикновено, подобно на ръкостискането. Изчакай да срещнеш човека, който ще бъде толкова прекрасен, толкова значим за твоя живот, че ще поискаш да споделиш с него чувствата си и самата себе си тъкмо по този начин, който не е като никой друг на света. Половият акт е език, Пени, на който двама души разговарят. Език, на който тялото казва „обичам те“. Почакай, то ще ти се случи. Ще срещнеш някого и с очи и устни ще му кажеш „обичам те“, а след това и с цялото си тяло.

Сабрина срещна разширените от удивление очи на Пени и осъзна думите си. Нещо в нея се прекърши и тя се почувства празна и опустошена. „Не можах да спазя собствените си съвети. Бих искала да...“

— Ами, щом е толкова хубаво, защо двамата с татко го правите толкова рядко?

В настъпилата тишина отекнаха ударите от топката на Клиф по стената на къщата.

— Защо мислиш, че не го правим?

— Защото той почти не спи в твоята стая. Означава ли това, че двамата вече не се обичате?

— Не — бързо отвърна Сабрина. — Понякога чувствата на възрастните са толкова объркани и сложни, че е трудно да бъдат обяснени. Те все още могат да се обичат и да искат да се разделят за малко. Нещо като ваканция в отношенията, която им помага да ги обмислят по-добре.

— Ти затова ли замина за Китай?

— Това беше една от причините.

— Много деца в училище казват, че родителите им се развеждат.

— Е, ние не се развеждаме. — „Твърде отбранителен тон“ — помисли Сабрина и добави по-решително: — Двамата с татко ти няма да се разведем, Пени.

— Докато ти беше в Китай, с Клиф мислехме, че се развеждате. Защото ти тръгна сама, а татко беше много тъжен.

Сабрина я прегърна и Пени зарови лицето си в гърдите ѝ.

— Обичам те, мамо. Вече никога не заминавай!

Тя я целуна по косата, черна и къдрава, като на Гарт. Обзе я обич и желание да закриля малкото момиченце. „Не се страхувай Пени! Няма да позволя животът да те нарани!“

— Обичам те, Пени! — прошепна тя.

Навън топката на Клиф отекваше като сърцебиене. Изведнъж ударите спряха и той се появи на верандата.

— Хей, свършихте ли? Кога ще дойде моят ред?

— Влез, Клиф — подкани го тя, макар че ѝ се искаше да остане сама поне няколко минути. — Поверителен разговор ли ще водим?

— Не. Става дума за... е, искам да кажа за работата въкъщи.

— И какво имаш да кажеш? — лъчезарно се усмихна Сабрина.

Пени седна на пода и започна да рисува нещо в блокчето си.

— Не ми харесва. Не мисля, че трябва да върша и такива работи, след като ходя на училище, тренирам футбол и пиша домашни. Три неща едновременно.

— Две, ако трябва да наричаме работа това, което вършиш. Училището и футболът.

— Добре де, нека бъдат две. Но ако трябва да помагам и вкъщи, стават три. Никой не работи на три места.

— А аз?

— Ти ли? Ти си майката.

— Само майка, значи една-единствена работа, така ли? Хайде да помислим. Чистя къщата и следователно съм камериерка. Тази работа далеч не е толкова забавна, колкото футбола. Готвя, значи съм и готвач. Това е работа номер две. Излизам с колата на пазар, следователно съм шофьор, тоест работа номер три. Плева и поддържам градината. Дотук станаха четири. Викам работници да ремонтират мебелите или поръчвам нови, с други думи, работя като декоратор. Пера дрехите на цялото семейство и значи съм перачка. Посрещам нашите гости, значи работя и като домакиня. Дотук станаха седем. Грижа се за вас, когато сте болни, значи съм и болногледачка. Осем. Работя в университета. Девет. — Нима Стефани наистина върши всичко това? — И накрая, както ти спомена, аз съм и майка, с което моите професии стават десет, а като добавя и професията на съпруга, получаваме единайсет. Може да съм забравила една-две. Колко работи каза, че вършиш ти самият?

— Но... ти трябва да вършиш всичко това — гледаше я втрещено Клиф.

— Кой казва, че трябва?

Момчето замълча, явно претегляше възможните отговори.

— Ами... Библията.

— Библията разказва и за жени, които размахват саби и секат главите на мъжете — засмя се Сабрина. — Искаш ли да бъда като някоя от тях?

— Добре де, може и да не е писано в някаква книга, или закон, но всички хора знаят какво трябва да правят майките. Това, което винаги са правили. Семейните работи не се менят с годините.

Сабрина кимна със сериозно изражение.

— А какво трябва да правят синовете?

— Да ходят на училище.

— Само в този век. Всички хора, с изключение на богатите, векове наред са работили по дванайсет-четиринайсет часа на ден във фабрики и мини. Печелели пари, за да издържат родителите си.

— Това е било отдавна, в миналите векове!

— Нали сам каза, че семейните работи не се променят — с престорена сериозност попита тя.

— Ох! — изохка вече с усмивка Клиф след кратък размисъл. Всички избухнаха в смях. Сабрина искаше да го прегърне и протегна ръка, за да подръпне кичур от косата му, докато двамата се заливаха в смях. Така ги завари Гарт. Смахът на Сабрина секна.

— Клиф, ние прекарахме в разговори целия следобед. Хайде да видим дали няма нещо за вечеря.

— Още не сме измили чиниите — спомни си той и стана от дивана. — Здравей, татко. Колко клонинга направи днес?

— В момента работя върху клонинг на възпитан син — отвърна му той, но гледаше Сабрина. — Донесох пържоли. Ако ми обясниш подробно как ги приготви миналата седмица, мисля, че ще успея и сам да се справя.

— Аз ще ги опека. — Тя стана от леглото.

— Позволи на мен. Искам да се науча.

Искаше му се поне за кратко да отмени жена си, която през всичките години бе правила всичко необходимо, за да създаде уют за тримата, независимо дали е била добре или зле в момента. Радваше го мисълта, че може да ѝ бъде нужен.

Сабрина отново седна на дивана. Гарт наля две чаши вино и ги сложи на масата пред нея. После, следвайки нейните указания, смля черен пипер в хаванчето, което бе донесъл от лабораторията, и посоли пържолите от двете страни. До него Клиф миеше чиниите и разказваше за училище. Тя наблюдаваше как баща и син домакинстват един до друг. Седнала на пода, Пени все още екипираше нещо в албума си, сякаш забравила за всички наоколо. Сабрина усети как я обзема нежност. Вярно, с Гарт нещата не вървяха добре, но силата на семейството я притегляше все по-близо и я караше да се чувства щастлива, че е част от тях, въпреки че избухването на Гарт миналата вечер все още висеше във въздуха.

Той седна до нея и тя инстинктивно се отдръпна настрана, но Гарт сякаш не забеляза това и ѝ подаде едната чаша.

— Дълга ти извинение за миналата вечер — започна. — Внуших си нещо, просто защото го исках. Бях безразсъден и съжалявам. Особено след като толкова добре прекарахме цялата вечер преди това. Поне аз.

— Всички, не само ти. Мисля, че аз съм тази, която трябва да се извини...

— Нямах причина. Имаш нужда от време, за да възстановиш равновесието си. Трябваше да си дам сметка за това, а аз реагирах като момче.

— Кой говори за моето равновесие? — смръщи вежди Сабрина.

— Нат. Днес поговорихме за последствията от шока и мозъчното сътресение. Няма смисъл да ти разказвам всичко. Той просто ми даде да разбера, че съм мислил повече за себе си и по-малко за теб. — Протегна ръка с отворена длан и след кратко колебание тя сложи своята в нея. — Не мога да се възприема като грубиян. Извини ме.

— Благодаря. — Нежно изтегли ръката си. — Мисля, че ще е по-добре, ако се захвана с вечерята.

— Недей. Работата ти сега е да даваш указания на другите. Така отговорността за евентуалното опропастяване на пържолите ще се подели между няколко души. Какво да правя сега?

Той извика Пени и Клиф. Свита на дивана, Сабрина им даваше указания, а мислите ѝ летяха далеч. Ежедневието навлизаше в отъпкано русло, но тя се чувстваше някак си изоставена. Краткото и вълнуващо приключение се бе провалило. Вече не беше просто гостенка. Тази къща бе истински дом и хората около нея бяха нейното семейство. Бе станала част от ежедневието им, от плановите и стремежите им за бъдещето.

Само тя не можеше да прави планове. Не можеше да промени къщата, нито навиците на семейството, защото те не ѝ принадлежаха. Каквото и да започнеше, щеше да остане недовършено, а грешките, които неизбежно щеше да допусне, щяха да разкрият истината. Винаги щеше да обича децата, но трябваше да ги напусне. И Гарт...

Гарт. Най-голямата част от бъдещето. Онази част, от която трябваше да стои далеч.

— Вечерята — усмихна се той и ѝ подаде ръка да се изправи от дивана.

В петък Хуанита отново дойде. Първо позвъни Долорес.

— Бъди мила с нея. Тя не обича да ѝ заповядват.

— Долорес, нали трябва да ѝ кажа какво искам от нея.

— Недей. Остави я да прави каквото тя си знае. Така ще свърши много повече работа. От време на време можеш да ѝ даваш предложения. Колкото до обяда...

— Някой звъни. Ще ти се обадя по-късно.

Хуанита изчисти всички стаи, без да промълви и дума, и смени спалното бельо. Сабрина се зае да прибере летните дрехи за зимата и да извади есенно-зимните, за което Стефани бе споменала. По обяд прислужницата се появи във всекидневната.

— Какво ще ядем за обяд?

О, къде сте, госпожо Търкъл?

— Избери си от хладилника това, което ти харесва — отвърна Сабрина, докато сгъваше пуловерите с една ръка. Гипсът ѝ пречеше и тя изпусна единия на пода. Хуанита веднага го вдигна.

— Госпожа Голднър и останалите обикновено ми приготвят нещо за ядене.

— Благодаря — взе от ръцете ѝ пуловера. — Вкъщи сама ли си готвиш, Хуанита?

— Д-да, госпожо — отвърна след кратка пауза момичето и тръгна надолу по стълбите. Един час по-късно, когато слезе да обядва, завари масата красиво подредена с блюдо нарязани на тънко филийки студено говеждо, домати, френски хляб и чаша сайдер. Приборите бяха загърнати в салфетка.

— Много мило от твоя страна — похвали я Сабрина. — Масата изглежда великолепно. Ти нахрани ли се?

— Да, госпожо — отвърна момичето и отново изчезна някъде из другите стаи.

Малко по-късно, докато подрязваше розите в градината, Хуанита се приближи, за да се сбогува.

— Имам почивен ден всяка втора сряда — подхвърли уж между другото. — Ако желаете, мога да идвам при вас.

— Колко вземаш на ден, Хуанита?

— По трийсет долара, плюс бензина за колата.

Можеха ли да си позволят домашна помощница при тези условия? Не знаеше. Стефани вършеше сама цялата домакинска работа. „Защо обаче аз трябва да я върша? — запита се тя. — В края на краищата доброволно се отказах от госпожа Търкъл. Тук съм само за няколко седмици. Нека Стефани да реши какво да прави с Хуанита, като се върне.“

— Добре. Можеш ли да дойдеш следващата сряда?

— Да, госпожо.

— Довиждане дотогава — отвърна ѝ и отново се зае с розите. Двете с момичето бяха кръстосали шпаги. Странното бе, че и двете излизаха победителки. Хуанита бе изчистила къщата така, както тя смята за добре. Сабрина бе решила въпроса с обяда както тя смята за добре. Чия обаче бе последната дума? На Хуанита, разбира се. Тя бе решила какво ще има за обяд. Сабрина избухна в смях. „Трябва да го разкажа на Гарт!“ — реши.

На вечеря мълчаливо слушаше децата, а Гарт я поглеждаше въпросително от време на време, очаквайки да се присъедини към разговора.

— Още ли те боли главата? — попита я след вечерята.

— Постоянно като фон, но вече свикнах.

— Тази вечер си много мълчалива. Да не си имала неприятности през деня?

— Напротив, случи се нещо забавно. — Докато той приготвяше кафето, тя му разказа за хитрините на Хуанита.

— Винаги си казвала, че не обичаш да даваш заповеди — засмя се той, без да крие учудването си.

— Странно как една счупена китка, придружена от постоянно главоболие, може да те промени — отвърна тя. — Впрочем аз бях пасивната страна. Хуанита реши, че може да идва всяка втора сряда и аз просто се съгласих.

— Нима си я наела?

— Само два пъти в месеца. — Испита раздразнение от своята плахост. Не беше свикнала да се оправдава, нито да дава обяснения за решенията си. Нима Стефани е трябвало да се съветва с мъжа си за всеки изхарчен долар?

— Добре — отвърна той. — Знаеш колко пъти сам съм ти предлагал да си вземеш домашна помощница. Струва ми се обаче, че първо трябваше да го обсъдим двамата.

„Аз не обсъждам решенията си, след като съм ги взела“ — помисли и кой знае защо си спомни за Антонио. Представи си го как седи срещу нея в „Ла Гаврош“ и с лека ръка зачерква нейния „малък магазин“. Лукс ли беше независимостта, или бreme?

— Съжалявам — обърна се към Гарт. — Идеята възникна, докато...

— Мамо, леля Сабрина е на телефона! — извика от кухнята Клиф.

Връзката беше много лоша и тя едва чуваше сестра си. Разбра, че е нещо, свързано с Антонио. Стефани беше разстроена.

— Ще ти се обадя в неделя — извика Сабрина.

— Няма да съм тук — отвърна сестра ѝ и спомена за някакво пътуване в провинцията.

— Тогава в понеделник. Не се притеснявай за Антонио.

Бе потънала в ежедневието на семейството до такава степен, че в неделя забрави да се обади. Двамата с Гарт и децата работиха в градината, после тя се порови в готварските книги на сестра си и се опита да отгатне по записките в полето кои са любимите рецепти на семейството. Не можа да устои на изкушението да вмъкне и няколко свои. Беше сигурна, че никой не ги е забелязал, докато в неделя вечерта Гарт подхвърли, че с една ръка е направила по-вкусни ястия, отколкото много главни готвачи могат да приготвят с две. Сабрина сама се учуди на радостта, която изпита от този комплимент.

Отново си спомни за това, когато двамата седяха във всекидневната. Бяха гледали телевизия, после четеха, седнали един до друг. В полунощ Гарт затвори книгата си и каза, че отива да спи.

— Имам среща със заместник-ректора рано сутринта — обясни той.

Малко след това тя го завари в спалнята, дълбоко заспал и тихичко се вмъкна под завивките.

В понеделник той ѝ предложи да вземе още малко отпуск и тя с готовност се съгласи. Имаше неща обаче, които повече не можеше да отлага. Сабрина си уговори среща с учителката на Пени, която Стефани бе описала като „опасна личност“. Щом видя дребничката

жена с идеално сресана прошарена коса, волева уста и вдървена шия, веднага разбра какво е имала предвид сестра ѝ.

— Седнете госпожо Андерсън. Пени ми каза за инцидента. Как е китката ви?

— Надявам се, че вече оздравява.

— Разбирам. Човек никога не знае какво става под гипса, но може да се надява. Искам да ви кажа, госпожо Андерсън, както ви споменах и миналата година, че имате чудесна дъщеря. Прекрасно дете и много добра ученичка, но е малко твърдоглава. Трябва да ѝ обърнете внимание върху това.

— Твърдоглава? — повтори спокойно Сабрина, без да откъсва очи от очите на госпожа Кейси.

— Искане да прави всичко така, както тя го разбира. Всички млади хора са такива, разбира се, но Пени е твърде самоуверена. Трябва да ѝ помогнем.

— В какъв смисъл? — попита с интерес Сабрина.

— Трябва да се научи на смирение и покорство. Без тези качества, госпожо Андерсън, децата стават неконтролируеми. Пени трябва да се научи да уважава по-висшестоящите, да си знае мястото в йерархията. Вие, разбира се, си давате сметка за това. Казвам го само защото Пени е толкова, ах, как да се изразя? Самоуверена! Аз насърчавам независимостта на личността, но само до известна степен, госпожо Андерсън. Не обичам размирниците.

— А какво става с кукления театър?

— Ето един добър пример. Куклената пиеса е драматизация за първите заселници в Дивия Запад, Мексиканската война, златната треска. Миналата пролет обещах на Пени, че тя ще направи костюмите. Още в първия ден на тази учебна година тя ми донесе цял албум със скици. Възхитително старание и енергия! Но когато предложих някои промени, тя започна да спори с мен. Проектът бил неин и не желала да го променя! Ясно ви е, че не можех да позволя подобно поведение. В класната стая трябва да има една централна фигура, на която всички да се подчиняват, иначе настъпва хаос. Затова възложих костюмите на Барбара Гудман, която е...

— И не обсъдихте това с Пени?

— Разбирам ви. Това наистина беше грешка. Мислех да ѝ кажа, но нещо непредвидено се появи, а след два дни вече бях забравила.

Детето сигурно е било разстроено. Готова съм да поднеса извиненията си. Ще им бъде и един добър пример. Децата трябва да видят, че и възрастните грешат, но се извиняват. Искам обаче отново да подчертая, че ако Пени бе променила скиците както й казах, днес тя щеше да бъде автор на проекта.

— Госпожо Кейси.

За пръв път учителката погледна Сабрина.

— Госпожо Андерсън, това е дреболия, за която...

— Моля ви. Сега е мой ред да говоря — Тя изчака няколко безкрайни секунди. В очите ѝ светеше решително пламъче. Трепереше от яд, но тонът ѝ остана все така любезен: — Вие сте един диктатор, а диктаторите винаги имат ясни идеи за йерархията и мястото на всеки в нея. Ако в кукленото шоу участваха възрастни актьори, аз изобщо не бих поставила въпроса. Вие обаче го организирате с деца от шести клас, които още не знаят да се защитават, когато някой посяга на достойнството и независимостта им.

— Не можете да разговаряте така с мен, защото...

— Мога, защото благодарение на данъците, които плащам, вие имате заплата. В този смисъл вие сте мой служител и трябва да ме изслушвате. Като майка на Пени ще направя всичко, което е по силите ми, за да има тя високо мнение за себе си. Няма да позволя да бъде смазана и самочувствието ѝ да стане жертва на комплексирани тирани като вас.

— Как смееете...

— Още не съм свършила. Предлагам ви избор. Мога веднага да преместя Пени в друго училище, като преди това обясня на директора какви са съображенията ми. Другият вариант е да оставя Пени във вашия клас, но само ако успеете да ме убедите, че отсега нататък ще съсредоточите енергията си да учите децата, а не да ги тероризирате.

Госпожа Кейси не отвърна. Един мускул на лицето ѝ нервно подскочаше. Въпреки шева си Сабрина изпита нещо като жалост. Беше сигурна, че от госпожа Кейси има не едно и две оплаквания и настъпилото тягостно мълчание я убеждаваше, че предположението ѝ е вярно. Главата на учителката леко потрепваше.

— Защо не поговорим за това на чаша кафе? Има ли в училището бюфет?

— Знаете, че има — вдигна погледа си госпожа Кейси. — Във фоайето. Нали миналата Коледа вие и други майки направихте кулинарната изложба там?

— Не съм забравила. Имах предвид някое по-уединено място.

— Никой няма да ни безпокои. — Учителката пое дълбоко дъх и продължи: — Госпожо Андерсън, преподавател съм вече трийсет години. Моята професия е всичко, което съм постигнала и което имам в живота си. Училището е моето семейство. Нищо друго си нямам. Вие, разбира се, не можете да ме разберете, защото не знаете какво значи да си съвсем сам на този свят. Всеки човек има нужда от нещо, в което да вярва. Аз вярвам в реда и в авторитета на учителя. Но същевременно винаги съм искала да бъда добра учителка. Ако се окаже, че не съм, значи напразно съм живяла.

Гневът на Сабрина бе изчезнал и на негово място бе останало единствено съжалението. „А аз в какво вярвам? — питаше се тя. — В себе си. Госпожа Кейси никога не е вярвала в себе си.“ Тя стана:

— Чаша кафе? Мисля, че имаме какво да си кажем.

Във вторник следобед Пени врхлетя вкъщи с радостен възглас и затанцува из стаята, после се хвърли на шията на Сабрина. Учителката отново ѝ възложила да проектира костюмите за куклената пиеса, а Барбара Гудман щяла да ѝ бъде помощничка.

— Какво каза Барбара за това? — усмихната попита леля ѝ.

— О, тя е много щастлива, защото няма представа какви костюми да нарисува. Защо седиш до телефона, мамо?

— Опитвам се да се обадя на една жена, но тя не си е вкъщи.

— Ела тогава да видиш моите скици.

Сабрина тръгна след нея по стълбите. Никой не вдигаше телефона в Лондон. Нито Стефани, нито даже госпожа Търкъл. „Ще се обадя по-късно, от спалнята“ — реши тя.

— Днес чух невероятен разказ за жена си — започна по време на вечерята Гарт и я погледна въпросително. — От Вивиан Гудман.

„Вивиан не подозира нищо. Няма причини за паника!“ — помисли си и на свой ред го погледна учудено.

— Вчера отишла в училище, за да разговаря с учителката на дъщеря си. Възложила на детето някакъв проект, с който малката не можела да се справи и изпадала в паника, защото се срамувала да си

признае. Там обаче заварила друга майка, която разговаряла със същата учителка за същия проект. Било страшно интересно. Защо не ми каза, че си нарекла госпожа Кейси „диктатор и тиранин“?

— Моля? Впрочем да... Изрекох го спонтанно, защото тя наистина се държи като диктатор.

— Не се извинявай. Вивиан често ми е споменавала, че госпожа Кейси тероризира децата. Ти си невероятна жена. Гордея се с тебе.

Сабрина се изчерви от удоволствие. „Нима мнението му означава толкова много за мен?“ запита се тя.

— Не знаех, че Барбара е дете на Вивиан — отвърна тя, за да отклони разговора от посещението ѝ в училище.

— Така ли? Нали се срещнахте миналата година на празника на училището?

— Възможно е. Не помня.

„Изморих се да се преструвам. Няма пред кого да се отпусна, да бъда това, което съм. Само пред Стефани. Къде е отишла и защо госпожа Търкъл я няма?“

Телефонът иззвъня. „Стефани! Най-послед!“ Тя се втурна към кухнята.

— Стефани? — чу тя гласа на майка си. — Току-що се върнахме във Вашингтон. Как сте? Как мина китайското приключение? Не мога да се свържа със Сабрина в Лондон и разчитам на тебе да ми разкажеш подробности.

Сабрина набързо описа господин Сю, бронзовата лампа и останалите експонати, с които той се гордееше.

„Що за човек съм аз? Как мога така хладнокръвно да лъжа собствената си майка? Нима и тя не разбира, че не съм Стефани?“

— Изглеждаш ми някак си изморена, Стефани. Всичко наред ли е при вас?

„Не споменавай за китката, защото като нищо ще пристигне. Дали и тогава ще успееш да я заблудиш?“

— Добре съм мамо, но имам много работа. Така е винаги, когато човек се върне след дълго пътуване.

— Сигурна ли си? Как живеете... с Гарт?

— Всичко е наред, мамо. Защо мислиш, че не е съвсем така?

— Не преминавай в отбрана. Последното ти писмо ни разтревожи.

— Всичко е наред, мамо. Мразя домакинската работа, но къщата си обичам.

— Това е нещо ново! — засмя се Лора.

— Само така изглежда. — Облада я безразсъдна смелост и тя изля всичко, без да се страхува да се разкрие. — Мразя да пера, но обичам да подреждам градината. Наех си домашна помощница. Ще идва два пъти месечно. През останалото време съм решила да оставя къщата да се разпадне на съставните си части. Не ме интересува.

— Стефани, не мога да те позная!

— Сигурно. Та докъде бях стигнала? А, да. Харесвам хората в Евънстън, университетските кръгове. Харесвам уюта на тази избеляла, олющена къща, обичам семейството си. Много е шумно понякога, но шумът значи живот, нали? Поддържа формата ми и не ми позволява да се оставя на течението.

— Стефани, да не би двамата с Гарт да сте станали наркомани?

— Майко!

— Не мога да повярвам, че тъкмо ти ми говориш така. Защо ми изброяваш целия този списък от неща, които харесваш и които не харесваш?

— Защото с теб мога да си поговоря човешки. Мислех, че ще ти бъде приятно да разбереш колко съм щастлива. И че двамата с Гарт няма да се развеждаме.

— Скъпа, не ми е хрумвало, че...

— Нима? А какво друго те разтревожи в писмото ми?

— Може да е било тъкмо това. Не зная. В тези времена разводите станаха ежедневие. Погледни Сабрина. И досега не мога да разбера кога сгрещи повече — като се омъжи за Дентън, или като се разведе с него. Не мисля, че е щастлива. А ти?

Сабрина мълчеше.

— Стефани? Чуваш ли ме? Питам дали ти поне си щастлива.

— Сигурно не съм. Поне не непрекъснато.

— Ето, виждаш ли защо съм разтревожена. Е, добре, мила, баща ти ме вика. За Деня на благодарността ще пристигнем в Евънстън както обикновено. Дали Сабрина би дошла за празника тази година?

— Съмнявам се.

— Ще я попитам.

Сабрина бавно се върна в кухнята.

„Това, което не ти казах, майко, е, че искам хората да ме приемат и обичат такава, каквата съм. Не заради светските ми обноси, не заради брака ми с виконт, не заради скъпия ми магазин, а заради това, което съм самата аз.“

„Хей, стегни се! — обади се едно тънко гласче. — Коя от двете ви може да се похвали, че е приета в обществото само заради това, което е? Сабрина Лонгуърт, или Стефани Андерсън?“

В сряда тя отново се опита да се свърже с Лондон.

— Лейди Лонгуърт не е вкъщи — отвърна госпожа Търкъл. — Ако желаете, ще ѝ кажа да ви се обади.

— Ако обичате. От няколко дни се опитвам да се свържа с нея.

— Съжалявам, госпожо Андерсън. Аз бях при болната си сестра в Шотландия, а лейди Лонгуърт проектира една къща на площад „Итън“. Непременно ще ѝ кажа, че сте звънели.

Депресията я сграбчи още преди да затвори телефона. Сякаш пред лицето ѝ бяха затръшнали врата. Лейди Лонгуърт проектира. Собствената ѝ икономка я нарича „госпожа Андерсън“. Бе загубила своето място в света и сега висеше в безтегловност. „Не мога да загубя нищо. И няма! Само фактът, че тази къща ми харесва, все още не значи, че искам да остана тук завинаги. Още утре ще говоря със Стефани. Трябва да разбере както става там, да си припомня своя истински живот.“

На следващата сутрин Пени вдигна температура. Сабрина ужасена слушаше раздиращата ѝ кашлица. „Аз съм виновна за всичко — мислеше тя, докато набираше номера на детския лекар. — Изобщо не обръщах внимание дали отива добре облечена на училище.“

— Доведете детето в кабинета — отвърна сестрата и затвори.

— Вие обикновено не изпадате в паника, когато някое от децата настине — забеляза докторът и погледна гипсираната ѝ ръка. — Изглежда, напоследък доста ви се събра.

— Не е ли по-добре да се заемете направо с Пени? — пресече словоохотливостта му тя.

— Разбира се. Пени, имаш бронхит. Два дни ще лежиш. В стаята трябва да има озонатор, а ето и сиропът, от който ще вземаш по една лъжичка три пъти на ден. В събота се обадете. Други въпроси?

— Извинете — оправда се Сабрина. — Наистина доста ми се събра. Довиждане до събота.

— Може и преди това, ако смятате, че се налага. Не се тревожете. След няколко дни Пени ще се оправи.

Вечерта двамата с Гарт отидоха на вечеря у семейство Талвия. Оставиха Пени в добро настроение, завита до брадичката. Клиф бе седнал на края на леглото и я хранеше с лъжичка.

— Купихме ти подарък — изчурулика Линда още щом ги посрещна на вратата.

— Моят рожден ден мина — напомни ѝ Сабрина.

— Вярно, но двете с Долорес решихме, че имаш нужда от някаква приятна изненада. Заповядай.

Беше копrienен халат на пъстри цветя, по-ярък от всичко, което Стефани имаше в гардероба си. Сабрина го гледаше с възхищение.

— Страхотен е! — извика тя, което накара Гарт да вдигне учудено вежди. — Толкова е разкошен, че ми се иска да ходя и на работа с него.

— Наистина ли? Долорес се страхуваше, че е твърде крещящ за твоя вкус.

— Не е крещящ, а красив. Имаш великолепен вкус!

— Откъде разбра, че аз съм го избирала? — засия Линда.

— Нали сама каза, че Долорес го намира твърде ярък?

На следващата вечер тя не свали халата си през цялото време. Температурата на Пени бе спаднала, а кашлицата ѝ намаляваше.

— Прекрасен халат — забеляза Гарт. — Много ти отива. Как е главоболието ти?

— О, вече мина. И синините ми изглежда минават.

— В такъв случай утре мога да тръгна. Мислех да остана, но ако наистина се чувстваш добре, не бих искал да изпусна конференцията.

— Каква конференция?

— Мисля, че ти споменах. Започва на шести октомври в Бъркли, Калифорния. Нима съм пропуснал? Боже Господи!

— Не се разстройвай. Ще се оправя сама. Може и да си ми казал, но да съм забравила. Радвам се, че ще участваш.

— Разбира се. Цяла седмица ще разполагаш със себе си.

Сабрина го погледна стреснато. Откога Гарт можеше да чете и мислите ѝ?

— В понеделник ще ходиш ли на работа? — продължи той.

— Разбира се. Защо питаш?

— Мисля, че е по-добре да не ходиш.

— Ще направя това, което трябва — отвърна почти ядосано тя.
— Освен това имам среща с Вивиан. Впрочем какво става с нейната работа?

— Не съм ли ти разказвал моята теория на университетите? Като всички институции и университетът може да се оприличи на казан с джибри — тежки и мудни.

— Доколкото зная, при загряване ферментацията се ускорява — засмя се Сабрина. — Защо не ги подгрееш малко?

— Така и направихме. Запалихме едно огънче под креслото на заместник-ректора Лойд Строс. Мисля, че съм те запознавал с него.

— И смяташ, че ще се размърда?

— О, заприличал е на прилива и отлива. Преди една седмица откри, че половината от човечеството е от женски пол и отправи запитване към Уилям Уебстър защо нашето забележително учебно заведение е заприличало на мъжки клуб.

— Струва ми се, че не харесваш Уебстър и с удоволствие би го уволнил, ако можеше.

— Не знаех, че ми личи. Надявам се, че никой друг, освен теб не го е забелязал. Ще решат, че искам да заема мястото му.

— А не искаш ли?

— Не, за Бога! Не бих заменил лабораторията си с неговото бюро.

— „Фостър Лабораториз“ ти предлагаха още по-добра лаборатория.

— Чудех се кога ще го споменеш.

— Нямам желание да спорим. Питам само дали това, което те ти предлагат, ти харесва.

— Не зная — отвърна след кратка пауза той.

— А как би могъл да разбереш?

— Изглежда, трябва да ги посетя.

Сабрина кимна мълчаливо.

— Няма ли да кажеш нещо?

— Какво очакваш да кажа?

— Ако реша да отида, ще дойдеш ли с мен?

— Не, струва ми се. Трябва сам да вземеш решение.

— Ето нещо ново. Доскоро това беше една от любимите ти теми за разговор. Не млъкваше...

— Качвам се горе — прекъсна го тя и стана. — Трябва да се обадя на сестра си.

— Откога сестра ти будува в пет и половина сутринта?

— Вярно, бях забравила. Добре, значи ще ѝ се обадя утре, а сега предпочитам да си легна.

— Нима не искаш да говорим за „Фостър“?

— Нямам желание. Спи ми се.

— Както желаеш. И аз се качвам след малко.

— Лека нощ.

Докато лежеше и мислеше за Гарт и думите на Стефани, че е престанал да мисли за семейството си и за нея, тя го чу да се качва по стълбите. Беше вече на вратата, когато Пеш започна да кашля и Сабрина скочи от леглото.

— Аз ще я видя — направи ѝ знак с ръка той.

Гарт наля една лъжичка от сиропа и го подаде на дъщеря си. Пребледняла, Пени седеше в леглото си и го гледаше ужасена. Тя пое лъжичката и сбърчи носле.

— Татко, защо е толкова гаден този сироп?

— Колкото по-неприятен е един сироп против кашлица, толкова по-бързо лекува децата.

— Може ли да те попитам нещо?

— Кажи ми, пиленце. — Той сложи ръка на челото ѝ. Нямахте температура.

— Попитах мама, дали може да вземам уроци по рисуване, и тя каза, че може, ако ти нямаш нищо против.

— Така ли? Добре, мисля, че можем да си го позволим. Кога искаш да започнеш?

— Веднага след Коледа. Само че ще ми трябват бои, въглен, платна, четки. Те са ужасно скъпи.

— Е, и за това ще помислим. Аз си мислех, че можеш да рисуваши на обикновено блокче за рисуване с моливи и пастели. Ако обаче искаш да имаш бои, с каквито е рисувал Микеланджело, може и да измислим нещо. Какво ще кажеш, ако ги получиш вместо коледен подарък?

— Татко! — Пени се хвърли на врата му и той я притисна до себе си.

— Сега е време да заспиваш. Ако искаш да нарисуваш шедьовър, трябва да си здрава, нали?

— Татко...

— Какво още?

— Защо мама е толкова различна напоследък?

— Различна ли? — Гарт седна на края на леглото.

— Сигурна съм, че разбираш... Прегръща ни повече и никога не ни се кара. Понякога сякаш не забелязва какво правим. Ту ти се усмихва, ту сякаш не иска да сядаш до нея... Понякога просто гледа през прозореца и мисли за нещо...

Той я погали по косата. Нямаше смисъл да се преструва. Децата виждаха всичко.

— Мисля, че иска да обмисли добре някои важни неща. На определена възраст, обикновено около трийсет, човек има нужда да обмисли живота си и да си изясни дали това, което е правил досега, е било най-правилно. Дали това е животът, за който е мечтал.

— И иска да си почине от всички?

— Точно така — учуден отвърна Гарт. — Какво те кара да мислиш за тези неща?

— Тя каза така, като я попитах.

— Какво друго каза мама?

— Че няма да се развеждате...

— Че няма какво?

— Да се развеждате. Но като че ли още мисли за това.

Той стоеше, без да помръдне и се взираше някъде далече:

„Глупак! Сляп ли си бил досега, та трябваше единайсетгодишната ти дъщеря да ти отвори очите? Как не се сети, че жена ти иска да се разведе? Откога? Откакто се върна от Китай? Или отпреди това?“

Пени е знаела и даже е говорила с майка си! „Тя още мисли за това“ — бе казало детето. Всъщност от доста време някаква част от съзнанието или подсъзнанието му знаеше, че жена му иска да го напусне... Сигурно целият свят го е виждал. Само той бе избягвал да мисли за това. Имаше толкова много признаци. От пътуването в Китай до отказа ѝ да пере и мие. Когато ѝ каза, че е говорил с Клиф за това,

което крие в гардероба си, тя изглеждаше някак безразлична, въпреки че толкова пъти го бе молила да разговаря с детето. Дори по-лошо — сякаш не знаеше за какво става дума! Всичко, всичко говореше за едно — жена му иска да се махне!

Но беше все още тук, при него и децата. Сякаш искаше да остане. Защо иначе би се старала както никога, преди да създаде повече уют въщи, да събуди интереса на децата към работата на баща им, да направи живота на всички по-интересен, по-пълнен? Опитваше се да промени себе си, да стане по-различна от това, което е била през всичките дванайсет години на брака им. Да, тя искаше да започнат отначало.

Но само понякога. Защото имаше моменти, в които се затваряше в себе си. Избягваше го. Значи все още мислеше за развод, но още не беше решила.

Гарт усети прилив на нежност и възхищение към жена си. Досега не беше забелязвал колко силен характер има тя. Та тя го накара да я ухажва след всичките години, които бяха преживели заедно! Дори и преди да е решила какво им предстои, каква иска да бъде тя самата. А каква иска да бъде? Все едно, иска нещо, което положението на негова съпруга не ѝ е позволявало да бъде.

Трябваше да ѝ покаже, че я разбира. Че съзнава как, потънал в работата си, едва не е пропуснал нейното дълго сбогуване. Че е готов да започне с нея отначало, стига тя да му позволи. Това беше всичко, което той можеше да направи.

— Татко? — чу той сънливия глас на дъщеря си.

— Всичко е наред, пиленце. Двамата с майка ти няма да се разведем. Аз обичам и мама, и тебе, и Клиф повече от всичко друго на света. Мислиш ли, че ще позволя да се разделим и да се пръснем, ей така?

— Обичам те, татко — измърмори Пени със затворени очи и се унесе.

Гарт целуна малкото челце и се изправи. „Понякога и цялата обич на вселената не стига, но поне ще се опитам да направя всичко, на което съм способен.“

Той лежеше до жена си и слушаше нейното леко дишане в мрака.

— Не искам да ходя на тази конференция — тихо каза. — Последните дни бяха прекрасни. Усетих как двамата отново се

преоткриваме след дълга раздяла. Зная, че аз съм виновен много повече от теб и много пъти ми се искаше да разговаряме за това, но напоследък изглеждаше сякаш и двамата искаме да започнем отначало. Ти усети ли го? Стефани? Зная, че не спиш. Тази седмица беше прекрасна, нали?

— Да — отвърна неохотно тя, стиснала до болка ръцете си в тъмнината. Тихите вечери, удоволствието му от прекараните с нея часове, близостта на смеха и разговорите им, погледите им, които често се срещаха със споделен, но прикрит смях, когато Пени, или Клиф правеха нещо забавно, нейното усещане, че е свързана с него и с децата повече, отколкото искаше. — Да.

Той прокара ръка под главата ѝ и я притегли към себе си.

— Искам да те опозная отново, да започна отначало. — Устните му докоснаха челото ѝ. — Да запазя нашите добри дни и върху тях да построя нашето бъдеще. Любов моя...

Устата му покри нейната.

Тя лежеше изтръпнала, опитваше се да превъзмогне вълните на болка и щастие, които я връхлитаха толкова често напоследък. Докато Гарт сваляше нощницата ѝ, мислите ѝ крещяха с все сила и отекваха в душата ѝ: „Спри го!... Кажи му... какво? Стани от леглото! Блъсни го! Кажи му... Но какво? Че няма да му позволиш това? Той е съпруг, в своето съпружеско легло...“

Устните му нашепваха нещо и обсипваха гърдите ѝ с влудяващи целувки. Сабрина усети с пръсти мускулите на гърба му, гладките му рамене и разбра, че го прегръща и притиска към себе си. Тя разпери ръце и неговото тяло за миг застина като уловено в полет. Той държеше гърдите ѝ и целуваше трапчинката на шията ѝ. Сабрина чу, сякаш наблюдаваше сцената от страни, как от гърдите ѝ се откъсна стон. „Ние не бива, не можем...“ Но той лежеше върху нея и тя усети как тежките талази на дълго потисканата страст я повличат в бездната.

„Нямаш право на това“ — чу тя нечий леден глас и се сепна. Гарт усети мигновено то ѝ вцепеняване и помисли, че ѝ е причинил болка. Надигна се, но тялото ѝ, неподчиняващо се на разума ѝ, го последва, сякаш уплашено от тази мигновена раздяла. Сабрина усещаше с всяка частица от тялото си как той влиза в нея и във внезапен изблик на радост, който изригна в гърдите ѝ като пламък, тя се надигна и страстно, необуздано го обгърна. Неспособен да се овладее след

дългите седмици на своята самота Гарт навлезе дълбоко в нея и със сподавен стон се отпусна на гърдите ѝ. Сабрина продължаваше да го притиска в обятията си, за да удължи още малко усещането за приятната тежест на тялото му върху своето. После бавно сложи ръце върху раменете му, за да се отдели от него.

— Извинявай, обич моя. — Той надигна глава и я целуна. — Позволи ми да...

— Не — прошепна тя, разкъсвана от чувството на болка и загуба. Трепереше от страст и от срам и неспособна да го погледне в очите, извърна глава настрани.

— Ще остана тук тази седмица — едва чуто каза той.

— Не, искам да отидеш.

— Добре, но ще остана само ден-два и ще се върна. Има толкова много неща, за които трябва да говорим!

Тя усети непознати досега нотки в гласа му. Не триумф, не задоволство. Може би очакване.

— Лека нощ, обич моя — прошепна Гарт.

— Лека нощ — едва чуто отвърна тя.

Той хвана ръката ѝ и така двамата потънаха в съня.

ГЛАВА 14

Стефани и Макс Стайвесънт влязоха в бялата палатка в парка на Чилтън Хаус. Хванал ръката ѝ над лакътя, той умело ѝ проправяше път сред тълпата. Намериха две места близо до Никълъс и Александра точно когато водещият търга за мястото си на подиума. Столовете бяха гъсто наредени и Стефани усещаше силната ръка на Макс, както и погледа му, който не се отделяше от нея. Тя отклони поглед към водещия, който вече произнасяше поздравителната си реч към гостите.

Търгът на Чилтън бе първото събитие на новия светски сезон. Триста кандидати от Великобритания и континента, всичките богати, любезни, облечени в туид, бяха насядали в четири редици пред трибуната. Едно от онези събития, които до този момент тя бе виждала само от лъскавите страници на списанията.

И Макс Стайвесънт. Срећна го неочаквано в градинката пред палатката, а ръката му постоянно ѝ напомняше, че тази среща може би не е била случайна.

Водещият приключи разказа за историята на къщата, построена при царуването на кралица Ана и кратката биография на последния ѝ собственик — известен художник, който бе починал, без да остави наследници.

— Откривам наддаването за къщата от двеста хиляди фунта — обяви високо той.

От единия край на залата се чуха гласове.

— Представители на местните жители — обясни наведен над нея Макс. — Разтревожени са, че ще търгът може да доведе нежелани съседи. Огромен проблем за едно селце от двеста жители.

— Край! — оповести водещият.

В залата се понесе шепот. Всички бяха изненадани, че наддаването приключи за по-малко от две минути на двеста и петнайсет хиляди фунта.

— Херцогът на Уексън — прошепна някой зад тях. — Купува я за майка си.

Местните жители си въздъхнаха с облекчение. Те тръгнаха към изхода, докато на трибуната се изкачваше водещият на „Кристи“.

— Сега цифрите ще започнат да се катерят нагоре — измърмори Макс. — Мебелировката и аксесоарите винаги вървят по-скъпо, отколкото самият имот. Ти за какво ще наддаваш?

— Майсенските вази — отвърна Стефани и се учуди на спокойствието в гласа си. Облечена във велурената пола на Сабрина, сако от туид и кашмирен пуловер, който галеше кожата ѝ, тя се сля с обществото. Беше вече една от тях. Разгърна каталога. „Писалище в стил Луи XIV и салонна маса от епохата на Джордж III. Лорд и лейди Радисън искат шкаф от времето на регентството, но аз не съм сигурна, че ще успеем да го купим, защото те са склонни да платят за него не повече от триста и петдесет фунта.“

— Нима купуваш за Питър и Роуз? Да не са лазили на колене до галерията ти, или си решила да дадеш амнистия?

Стефани се намръщи. За какво говореше той? Нима Сабрина е била скарана с Питър и Роуз Радисън?

— Нетактичен въпрос. Хайде да променим темата — поправи се Макс. — Аз ще наддавам за три дървени статуетки, което означава, че двамата няма да бъдем съперници. Искам да ти кажа колко се радвам, че те срещнах днес.

Тя кимна, преструвайки се, че изучава каталога. Всъщност нямаше да дойде, ако вчера Никълъс не се беше обадил.

— Какъв търг? — глупаво бе запитала тя.

— Скъпа Сабрина! Чилтън! Нали с Амелия сте говорили за него, а от „Кристи“ ти изпратиха каталог? Трябва да дойдеш. Сам не бих имал смелост да се гмурна в дълбоките води на Уилтшир.

Тя се засмя. Слепият води глухия. Никога не беше ходила в Уилтшир.

— Разбира се, Никълъс — бе отвърнала тя.

Следобед, докато изучаваше прекрасните фотографии в каталога, изведнъж осъзна, че може да си позволи да участва в него. „Амбасадор“ притежаваше специална банкова сметка за търгове, а тя притежаваше „Амбасадор“! По време на дългия им разговор в понеделник Сабрина ѝ каза, че може да разполага със сметката и да купува предмети за галерията. За пръв път Стефани можеше да участва в търг на антики и произведения на изкуството, вместо само да мечтае.

Сестра ѝ каза още, че може да се съветва с Брайън за всичко, което се отнася до галерията.

— Той не знае само едно — бе казала тя. — Не купувай нищо от дилър на име Рори Кар, или неговата фирма „Уестбридж Импортс“. Кажи и на Брайън. Те, изглежда, пробутват фалшификати. Стой далеч от тях, докато истината не се изясни. За всичко останало можеш да питаеш Брайън.

— Имаш ли представа какво можем да купим от Чилтън?

Двамата разгледаха каталога и Брайън предложи майсенските вази, едно писалище в стил Луи XIV и една салонна масичка в стил Джордж III.

Тя взе дневника на сделките, сключени на търгове, и направи списък на максималните суми, които може да плати за експонати от същия вид, така че да остане печалба и за Сабрина. За пръв път от два дни, след като сестра ѝ ѝ съобщи за своята счупена китка, Стефани мислеше за нейния живот като за свой.

До късно през нощта изучаваше дневниците и счетоводните книги. Бизнесът ѝ ставаше все по-ясен. Когато не разбираше нещо за даден вид експонати, вземаше някоя книга от библиотеката и четеше.

Към полунощ огледа кабинета и вдъхна дълбоко миризмата на фурнир, кадифе и брокат, смесен с аромата на карамфилите, които Брайън бе поставил сутринта на бюрото ѝ. Четири седмици. „Амбасадор“, площад „Кадоган“, госпожа Търкъл. Старинният Лондон. Театри, ресторанти, срещи, прекрасното приятелство на Габриела и Александра. Свобода.

Вълшебната картина се замени със спомена за децата ѝ. Обзе я чувство за вина. С какво право се развличаше тук? Та тя беше майка и съпруга! Как ли живеят? Защо не беше самотна без тях, защо не се тревожеше, защо не бързаше да се върне?

— Нямам избор — произнесе на глас тя. — Не мога да се върна точно сега, защото ще разруша всичко.

„А-ха, и затова си нещастна, нали“ — обади се едно иронично гласче в съзнанието ѝ.

— Ни най-малко — предизвикателно му отвърна Стефани. — Децата ми липсват, но с тях е Сабрина, а това значи, че нищо няма да им липсва. Благодарение на една случайност имам възможност да живея четири седмици само за себе си и искам да ги запълня до

последната минута. Защото друг такъв шанс няма да ми се предостави. Толкова ли е ужасно, че искам този шанс? Скоро ще се прибера вкъщи и отново ще стана предишната жена. Скоро, но не сега. Още не.

Във вторник даде списъка на покупките, които Сабрина бе направила в Китай.

— Отбелязаните трябва да се изложат в галерията, останалите да се изпратят на клиентите веднага щом пристигнат. Адресите са на обратната страница. И защо не мога да намеря плащанията за септември.

— О, милейди, книгата е на бюрото ми. Лейди Върнън изпрати чек онзи ден. — Той направи пауза, изчаквайки някаква реакция. Каква? Очевидно очакваше от нея да отговори нещо по този повод. Може би трябваше да изрази учудване? Коя точно беше лейди Върнън? Изглежда, тя нямаше навика да си плаща сметките навреме.

— Наистина ли? — предпазливо поде.

— Съвсем истина. Този път чакахме само шест месеца.

— Е, има подобрене.

— Значително. Последния път закъсна с осем месеца.

— Ако поживеем достатъчно дълго, Брайън, може би ще доживеем времето, когато лейди Върнън ще си плаща навреме.

Докато се смееха, в галерията влезе Роуз Радисън. Интересувала се от шкафа.

Докато следеше търга, Стефани мислеше дали не би могла да измъкне от Макс информация за отношенията на Сабрина със семейство Радисън, но се колебаеше. Сигурно е чувал нещо за това след връщането си от Ню Йорк. Но потайният му поглед и едва доловимата му усмивка, я накараха да се откаже. Имаше вид на човек, който може да измъкне много повече информация от въпроса ѝ, отколкото да даде.

Търгът вървеше бързо и голяма част от експонатите бяха вече продадени. Стефани внимателно наблюдаваше наддаващите, особено Александра, която бе решила да дойде в последния момент. Тя наддаваше смело и с изисканост, без енергичните жестикулации на останалите. Стефани изведнъж разбра, че най-голямото изкуство при печелене на търгове е да останеш дискретен. Останалите не трябваше да знаят срещу кого наддават. Спомни си един разговор между Гарт и

Нат Голднър за покера и се усмихна. Търгът на антики беше покер от висока класа.

Когато представиха писалището, водещият описа неговия произход, история и собствениците, които го бяха притежавали, и откри наддаването от хиляда и осемстотин фунта. Той огледа залата и когато погледът му срещна нейния, тя вдигна нагоре брадичка.

— Две хиляди! — обяви водещият. Стефани ликуваше. Той бе разбрал!

— Има ли други предложения? — попита присъстващите той. Безпристрастният му тон сякаш освободи лавина от наддавания. Цената растеше. В една кратка пауза той отново я погледна и тя леко докосна иглата на ревера си.

— Шест хиляди! — извика водещият и Стефани отново докосна иглата.

— Седем хиляди!

Сред присъстващите настъпи объркване. Включиха се още двама играчи.

— Осем хиляди — отбеляза човекът на подиума.

— Осем хиляди и петстотин.

Стефани се ядоса. Нима щеше да позволи да я победят още в първия ѝ търг?

Водещият отново огледа залата. Когато стигна до нея, тя завъртя леко глава надясно, после отново го погледна.

— Девет хиляди — безпристрастно отбеляза той, но тя вече обръщаше глава наляво.

— Десет хиляди.

Той изчака няколко секунди. Ушите на Стефани шумяха. Беше ужасена от собствената си смелост.

— Продадено! — извика водещият. — На лейди Сабрина Лонгуърт за десет хиляди фунта.

Тълпата избухна в аплодисменти. Стефани не можеше да откъсне очи от водещия. Десет хиляди фунта! Заплатата, която получаваше за две години! Сабрина никога нямаше да ѝ прости това безумие!

— Изключително, възхитително, лейди Лонгуърт! — обърна се към нея Макс. — Умело, дискретно и разумно! Не бих искал да играя срещу вас и на най-интересния търг.

— Трябваше да се сетя, че лейди Сабрина наддава за писалището. И друг път съм я виждал да наддава срещу себе си — обади се някой зад тях. — Така бързо разчиства пътя си от други съперници.

„Откъде съм могла да зная това? Защо го направих? Никога не съм имала представа как Сабрина наддава.“ — Тя потрепери.

— Ще обядвате ли с мен? — Макс се надигна от стола и двамата тръгнаха към изхода.

Стефани потърси с очи Никълъс и Александра, които се присъединиха към тях.

— Можем да обядваме заедно — предложи Никълъс. — Амелия ме изпрати с храна, достатъчна за цял Уилтшир.

Той извади кошница за пикник от багажника на колата си и четиримата седнаха на една от многобройните маси, подредени на моравата от организаторите, а Макс купи бира.

— Амелия много искаше да дойде — обясни Никълъс, докато четиримата опитваха пушената пуйка на жена му, — но трябваше да остане в магазина. Никога не съм предполагал, че от нея може да излезе толкова опитен и запален търговец на антики. Сабрина, скъпа, от доста време една идея ми се върти в главата. Какво ще кажеш да станем съдружници? Особено след като Амелия ме измести от галерията. О, не исках да се изразя така грубо, но тя наистина се справя чудесно и за мен няма много работа. Твърде стар съм, или може би твърде задоволен материално, за да започвам нов бизнес. Хрумна ми, че можем да си сътрудничим. Ти ще се занимаваш със своя вътрешен дизайн, а аз ще движа „Блекфорд и Амбасадор“.

„Никой не може да ми вземе «Амбасадор!» — помисли Стефани.

— Не — отсече високо тя.

Лицето му се сгърчи, сякаш бе получил плесница, когато очакваше похвала. Александра също изглеждаше учудена. Сърцето на Стефани се сви от страх. Сабрина би постъпила много по-учтиво, щеше да откаже, но изискано, дружелюбно и леко, без да нанася обиди.

Макс леко я прихвана за лакътя.

— Необходимо е да изясните нещата в подробности, Никълъс — каза той. — Сабрина...

— Бях груба — прекъсна го Стефани. Нима Макс трябваше да я измъква от собствените ѝ гафове? — Извинявай, Никълъс. Мислех за нещо съвсем различно и ти отговорих прибързано. Дай ми няколко дни да обмисля предложението ти. Ще поговорим за това по-късно, ако все още имаш желание да разговаряш с мен.

— Желание? Скъпа Сабрина, знаеш, че те боготворя. Помисли колкото искаш. Аз ще изчакам, докато вземеш окончателно решение. Няма да предлагам тази оферта на друг, докато ти не решиш. Ще влизаме ли? Втората част ще започне скоро.

— Аз все още нямам желание да влизам — отвърна Александра.
— Сабрина, искаш ли да се поразходим, докато господата ни намерят места?

«Бог да те благослови» — помисли Стефани и се усмихна.

Двете си проправяха път през елегантната тълпа от играчи, разположили се по просторната морава. Докато наблюдаваше спокойните, приветливи лица, елегантните спортни костюми, на Стефани ѝ се стори, че се движи в оживяла картина на английски художник от миналия век. Защо Сабрина искаше да напусне, макар и за кратко, този елегантен, прекрасен свят, в който нямаше нито страх, нито нещастия, нито стрес и бедност.

— Добре ли си, скъпа? — попита неочаквано другата жена.

— Изглежда, съм малко нервна — не отрече тя.

— Може би закъсняла реакция на продължителното пътуване. Защо не направиш още една екскурзия, за да се възстановиш от китайското пътешествие?

— О, не сега — засмя се Стефани.

— Къде е бразилският ти обожател?

— В Бразилия, предполагам.

— А Макс?

— Какво за Макс?

— Какво мислиш за новото му лице?

Макс. Стефани усещаше силното му присъствие дори когато не беше до него.

— Отдавна ли го познаваш? — попита уж разсеяно тя.

— Мила, слез на земята! Нали не искаш да кажеш, че не помниш онова славно пътешествие с неговата яхта? Поне заради това, че тогава двете с теб се запознахме?

— Знаеш ли, за миг бях забравила за него.

— Нямам нищо против да го помниш, разбира се. Макс има много врагове и може би ги заслужава. Това не ме интересува. Двата с него се забавлявахме чудесно, бяхме добри един към друг и си останахме приятели. Както и да е, това беше много отдавна, ние всички се променихме и затова нямам нищо против да си спомняме за онова време.

Неусетно бяха стигнали до малкото тухлено ателие на бившия собственик.

— Лейди Лонгуърт! — извика някой зад тях и Стефани се обърна. Безукорно облечен мъж с прошарена коса и торбички под очите. Той се поклони и целуна ръката ѝ. — Надявах се, че ще ви срещна тук. Чух, че сте били в Китай. Предполагам, че сте пазарували за галерията?

Тя не отговори в очакване непознатият да изрече нещо, от което да се досети кой може да бъде. Той погледна бегло Александра.

— Отчасти — отговори сухо Стефани. Чувстваше се неловко, защото не знаеше как да го представи на спътницата си.

— Сигурно сте донесли интересни неща. Надявам се обаче, че дори в Китай не сте намерили порцелана, който аз мога да ви предложа. След няколко дни очаквам доставка, която сигурно ще ви направи дълбоко впечатление. Да ви ги донеса ли?

«Брокер!» — отдъхна с облекчение тя. Един брокер можеше да остане и непредставен на Александра.

— Разбира се, ще се радвам — отвърна тя и кимна за довиждане.

— Изглежда, всички брокери се обличат като френски графове — отбеляза Александра.

— Само в Англия. Когато са във Франция се обличат като английски лордове.

— А в Германия?

— Като италиански херцози.

— Искаш да кажеш, че всички са фалшиви? — засмя се Александра.

— Вероятно — отвърна безгрижно Стефани. Чувстваше се силна и смела. Можеше да постигне всичко, което поиска. — Смяташ ли, че Макс наистина се е променил?

— Улегнал. Станал е по-уравновесен, по-мек, като зрял плод. Имам съмнения обаче, че това са промени във външната му обвивка, а отвътре е останал същият костелив орех. Впрочем нашите кавалери ни махат. За какво ще наддава Макс?

— Дървените статуетки.

— Вероятно иска да ги купи за новата си къща. Наблюдавай го, когато наддаването започне. Гледа така, сякаш иска с поглед да убие съперника си.

Водещият обяви наддаването за статуетките още преди посетителите да са заели местата си. Стефани наблюдаваше Макс, чиито очи потъмняваха с всяка нова сума. За него търгът бе състезание на воли и характери. Двамата му опоненти го изпревариха и накрая той с един жест ги повали на земята, като предложи сума, която никой не бе очаквал. Ако я бе помолил да наддава вместо него, щеше да му спести поне няколко хиляди фунта, помисли Стефани.

— Значи смяташ, че ти би ги спечелила на много по-добра цена — обърна се към нея той, след като статуетките вече бяха негови.

— Толкова ли съм прозрачна? — изненада се тя.

— Ти никога не си прозрачна, Сабрина, но и двамата знаем, че ако ти беше наддавала вместо мен, щеше да го направиш по-добре. Следващия път ще те помоля за тази услуга.

Той с удоволствие проследи как Стефани купи салонната масичка за по-малко, отколкото и тя самата бе предполагала. Когато предложиха за продан шкафа, тя разбра, че това е, което най-много иска да притежава. Семейство Радисън бяха обидили Сабрина по някакъв начин и Стефани не искаше да се предаде без бой. Наддаването започна от две хиляди фунта. Когато стигна две хиляди и петстотин, Стефани улови погледа на водещия и повтори жестовете, с които сутринта бе съобщавала своята цена.

— Продадено! — извика той. — На лейди Сабрина Лонгуърт. Публиката и този път я аплодира.

— Майсторски! — измърмори Макс.

«Победих ги! — помисли тя. — Ще се обадя на Сабрина още тази вечер. Представям си как ще реагира.»

Но как би могла да й каже, че се е забавлявала за нейна сметка и с нейните пари? Та нали сестра й стоеше като пленник в Евънстън, за да спаси брака ѝ? Радостта ѝ изведнъж изчезна.

— Моите поздравления, Сабрина — повтори Макс. — Какво ще кажеш да ми преподаваш частни уроци?

Стефани се усмихна. Искаше ѝ се да му разкаже за измамната игра, която двете със сестра си са измислили. Макс би се забавлявал. Около него имаше атмосфера на опасност ѝ приключения. Той беше човек, способен да поема рискове и оценяваше смелостта на другите, когато рискуваха. Тъкмо тази черта тя не би одобрила при обикновени обстоятелства, но сега тя ѝ харесваше, защото самата тя рискуваше твърде смело. И откриваше, че се справя блестящо.

— Купих си нова къща подхвърли той. — На площад «Итън». Осемнайсети век. Някога е била разкошна, но предишните поколения собственици не са я поддържали добре. — Той отвори каталога и на последната страница започна да скицира стаите. — През последните три месеца половин дузина декоратори я гледаха и се опитваха да дават идеи. Единият издълба някакви смешни жлебове в корнизите, другият повреди един от полилеите, третият ми предложи да замени дъбовите парапети с ковано желязо. Останалите бяха същите магарета. Моля те да спасиш и мен, и къщата от тези идиоти.

Стефани погледна скиците. Да проектира дом! Откакто бе видяла къщата на Александра, завиждаше на Сабрина и мечтаеше да има нейния шанс. И той бе дошъл.

— Къщата е претрупана с мебели и всякакви произведения на изкуството. Твърде много килими, гоблени, завеси, лампи — продължи Макс. — Донесъл съм всичко от нюйоркския си апартамент и от старата си лондонска къща. Имам нужда от съвет какво да запазя и как да го подредя, какво да раздам и какво мога да продам.

— Съжалявам — отвърна тя, — не мога.

— Разбира се, че можеш. Освен това аз плащам добре.

— Не е до парите. — Стефани мислеше, че отказва, защото иска да го държи на разстояние от себе си, но изведнъж си даде сметка, че всъщност се страхува от провал. От години си повтаряше, че може да постигне успеха на сестра си, да води нейния начин на живот, ако ѝ се предостави възможност. Сега Макс ѝ даваше тази възможност. Обзе я страх. Не бе ли по-добре да си остана с илюзията?

— Но това е абсурд. Виждал съм къщите на Александра и на Оливия Чейсън. Ти си единственият дизайнер, когото искам.

— Но аз съм седмият, към когото се обръщаш.

— О, ти се обиди. Забрави за останалите. Те ми бяха препоръчани от некомпетентни приятели.

— Причината е друга — засмя се тя.

— Каква е, по дяволите?

— Време. Имам само четири седмици.

— И какво ще стане след това? Ще се стопиш, изпариш или отлетиш нанякъде? Ако ти предстоят други поръчки, направи каквото можеш за тези четири седмици. Ще имаш пълна свобода и пари на разположение.

— Добре — не издържа на изкушението Стефани и отново започна да разглежда скиците. «Няма да се проваля, ще успея! Мога да се справя не по-лошо от Сабрина. Единственото, което досега съм нямала, са нейните възможности за изява.»

— Кога ще започнеш? — попита той на излизане от палатката.

— Вече започнах — отвърна Стефани.

На следващата сутрин тя намери купчина чекове, които трябваше да подпише. Бяха плащания, които Сабрина бе одобрила, преди да тръгне за Китай. Възможността да харчи толкова пари предизвика у нея нов прилив на самоувереност и смелост. Е, да, тези пари не бяха нейни, а на сестра ѝ, но все пак чековете носеха нейния подпис.

Докато подписваше последния чек, телефонът иззвъня.

— Сеньор Молина, милейди — обади се Брайън.

Сестра ѝ ѝ беше казала, че Антонио ще бъде в Бразилия до средата на октомври. Намръщи се. Трябваше да измисли как да отложи всякакви срещи с него, докато Сабрина се върне в Лондон.

— Да измисля ли някакво извинение? — притече ѝ се на помощ Брайън.

— Не е нужно. — Тя вдигна слушалката. — Все пак, благодаря ти.

— Моя Сабрина! — чу тя възторжен глас. — Свърших работата си в Сао Пауло и бързам да се върна при теб. Нали ще простиш нетърпението ми? Още днес ще вечеряме заедно.

— Не — отвърна припряно тя.

— Защо? Заета ли си?

Стефани замълча. Нима не беше абсурдно винаги да отговаря с «не», сякаш беше тук само за няколко дни. Нали трябваше да живее в

Лондон още цял месец? Значи тук беше нейният дом и тя трябваше да се справи с всички предизвикателства, и то по най-добрия начин.

— Всъщност не съм.

— Тогава ще мина да те взема в осем часа.

Вечерта той пое по Фулъм Роуд и не след дълго зави към гробището «Бромптън». Докато разказваше нещо забавно, Антонио внимателно следеше нейното озадачено изражение.

— Малка изненада — засмя се той, докато маневрираше по тесните, старинни улички и накрая паркира пред някакъв невзрачен вход. От разказите на Сабрина за него бе очаквала да срещне труден, мнителен и взискателен мъж, който да я заведе на изискана вечеря в луксозно заведение. Оказа се, че ще прекара вечерта с приятен събеседник в крайпътен приземен ресторант.

Отвътре обаче «Ла Кроазет» беше наистина приятна изненада, а Антонио — очарователен домакин. Очите му заблестяха, когато видя сапфирената огърлица на шията ѝ. С нотки на щастлив притежател той я представи на собственика. Мосю Мартен се бе осмелил да отвори ресторант в един от най-непредставителните квартали на Лондон и за няколко месеца го бе превърнал в най-търсеното място за срещи на висшата и средната класа. Двамата забравиха за Стефани и се впуснаха в подробно обсъждане на някакво рибно блюдо.

Тя ги слушаше замечтано. Никой от двамата не проявяваше интерес към нейните предпочитания, но това не я интересуваше.

По време на вечерята Антонио се впусна в описание на Рио де Жанейро и Сао Пауло, приеми и заседания, на които бе обсъждал проектите си за болници, училища и цели села, чийто строеж бе започнал. Искаше да я впечатли и успяваше. Той би впечатлил и Сабрина, мислеше Стефани. Както и да се е държал в миналото, ако е бил такъв, тя би могла да се омъжи за него.

— Не мога да се омъжа за него — бе казала сестра ѝ при последния им разговор в понеделник. — Не мога да бъда жената, от която Антонио има нужда. Но ще му го кажа сама, като се върна. Кажете ми, че имаш нужда от още малко време. Толкова дълго е чакал, ще почака още малко.

— Защо не му пишеш? — бе попитала Стефани. — Не съм достатъчно умна, за да измислям поводи за отлагане на сериозния разговор.

— Бих могла... Защо не? Ще изпратя писмото на теб, а ти ще го изпратиш в Лондон. Още днес ще го напиша. Ако ти се обади, преди да си го получила, кажи му, че имаш нужда от още три-четири дни, за да решиш. Мисля, че той ще се съгласи.

Но Антонио изглеждаше доволен и от възможността просто да я гледа и да разговаря с нея за незначителни неща.

В сумрака на колата тя въздъхна и отпусна глава на облегалката.

— Какво става с твоя магазин? — попита той и потегли към центъра на града.

— Всичко е наред — отвърна с безразличие Стефани.

— А твоите приятели от вестника?

— Какво имаш предвид? — Въпросът му я изведе от замечтаното настроение и тя застана нащрек.

— Още ли не са публикували онази статия?

— Не. Отложиха я с два месеца.

— Прекрасно. Докато Оливия Чейсън открие, че нейният майсенски щъркел е фалшив, аз може би ще успея да ти помогна — засмя се той.

— Не — бързо отвърна тя. Трябваше да запомни добре тази нова информация и добре да я обмисли. После реши да смекчи отговора си заради прекрасната вечер, която ѝ бе подарил. — Засега не е нужно. Може би след няколко седмици.

— Когато се почувстваш готова, моя Сабрина. Но не отлагай твърде дълго. Единственото, което ме интересува, е твоето благополучие.

— Благодаря — искрено отвърна тя. Как можеше Сабрина да изпусне такъв мъж?

Колата минаваше по съвсем непознати улици. Явно Антонио я отвеждаше вкъщи по друг маршрут, но нямаше как да попита, без да събуди подозренията му. Тъкмо обмисляше как да му каже да не я търси няколко дни, щом стигнат до площад «Кадоган», когато колата зави по някаква алея и спря пред висока жилищна сграда. Униформен портиер отвори вратата на шофьора.

— Закарай колата в гаража. — Антонио му подаде ключа и се обърна към нея.

— Да, сър — отвърна чинно портиерът.

Стефани не можеше да помръдне. Той я водеше в апартамента си. В леглото си. Как не се досети? Разбира се, не бе помислила за това, защото не беше Сабрина, не беше негова любовница. Стефани Андерсън никога не спала с друг мъж, освен със съпруга си.

— Сабрина? — нетърпеливо я подкани Антонио.

— Мислех, че ще ме изпратиш до дома. — Чувстваше се като глупачка. Портиерът все още стоеше и чакаше с протегнатата ръка да ѝ помогне да слезе.

Антонио мина пред портиера и я сграбчи за ръката, сякаш бе готов насила да я свали от колата.

— Ти видя много добре накъде тръгнах и не ме спря — вбесен отвърна той. Защо е нужно да играеш подобни игри?

— Не е игра. — Стефани трепереше от гняв заради своята глупост. — Не съм длъжна да следя пътя, по който минаваш. Не допусках, че ще ме отведеш у дома си, без дори да ме попиташ искам ли! — Замълча, смутена от интереса, с който портиерът наблюдаваше сцената. — Защо не се разходим отсреща в парка?

— Карамба! Остави колата на алеята! — извика през рамо Антонио, докато я водеше през улицата, като все така стискаше здраво ръката ѝ над лакътя.

Още щом влязоха в парка, тя освободи ръката си.

— Никога вече не прави така. Не това очаквам от жената, която ще стане моя съпруга. Ние имаме уговорка...

— Единствената ни уговорка е да не се виждаме един месец, за да мога добре да обмисля всичко. Ти се върна по-рано и аз само се съгласих да изляза с тебе. Нищо повече!

— Но ти носиш моите бижута, ти се усмихваше, беше сърдечна, деликатна, сладка! Беше довольна от вечерята, от това, че си с мене. Не ми ли каза преди малко, че искаш да те извадя от ужасната каша, в която си се забъркала заради твоето магазинче?

— Магазинче? — Стефани спря и се обърна към него. — Каква каша? Ти се държиш ужасно грубо! — Тя слушаше с интерес собствения си глас. Ами ако Сабрина реши, че няма да скъса с Антонио, и не напише писмото? Ако даже реши да се омъжи за него? Уви, не можеше да потисне обзелия я гняв. Стефани и Сабрина бяха обидени и възмутени. Сестра ѝ нямаше да се омъжи за него, а тя щеше да му обясни защо. — Ти се държиш с мен като с дете. Няма да ти

позволя това. Винаги постъпвам така, както намеря за добре. Никой не може да ми налага своите разбирания и мнения.

— Моя Сабрина! Не ти натрапвам нищо. Искam единствено да се грижа за теб...

— По свой начин. Когато и както решиш ти.

— Защо не? Глупаво момиче, нима можеш да се оправяш сама в този свят? Нямаше да имаш проблеми в твоето... в онзи твой магазин, ако аз управлявах бизнеса ти. Сега те грози опасност. Можеш да загубиш всичко. Аз ти предлагам сигурност, положение, богатство. А ти ми изтъкваш глупавите си идеи за независимост.

— Антонио, моля те, отведи ме у дома.

— Какво означава това?

— Че тези глупави идеи за независимост означават за мен твърде много. Няма да се откажа от тях.

— Няма ли да се омъжиш за мен?

— Не.

— Ще станеш моя съпруга! Не бих чакал толкова месеци, ако не бях сигурен в това.

— Ще ме изпратиш ли, или да взема такси?

— Ще ти се обадя утре.

— Няма да бъда вкъщи.

— Ще бъдеш! При това спокойна и разумна.

«Слава Богу, че госпожа Търкъл ще бъде у дома и ще отговаря на телефона — мислеше Стефани, докато колата завиваше към площад „Кадоган“. — Този уикенд няма да бъда в Лондон, а до другата седмица писмото на Сабрина ще пристигне и ще сложи край на тази история веднъж завинаги.»

Въпреки това някакво чувство за вина я накара да позвъни на сестра си още същата вечер. Връзката беше лоша и двете не успяха да си кажат почти нищо. «Не се безпокой за Антонио» — бе отвърнала Сабрина.

В неделя сутринта тя тръгна за лятната къща на Оливия Чейсън объркана и смутена.

Домакинята, която виждаше за пръв път, ѝ подежда като противоотрова със своята проникателност и жив, макар и на моменти хаплив език.

— Без Антонио? — повдигна вежди тя.

— Засега без него — отвърна Стефани.

— Знаех си, че тази история един ден ще свърши. Този мъж е прекалено властен. Наблюдавала съм и други като него, които сами са се издигнали от нищото. Всички те имат желание да прекроят хората около себе си по свой собствен модел. Мъжете, родени в богати семейства, рядко страдат от този синдром.

— Така ли? — засмя се Стефани.

— Разбира се. Израсналите сред разкош са толкова отегчени, че само грандиозни проекти, например спасяването на света от разни бедствия, може да ги задоволи. Погледни клана Рокфелер, скъпа. О, Боже, трябва да посрещна семейство Радисън. Защо ли ги каня, след като не мога да понасям Роуз?

— Може би защото една бодлива роза прави останалите цветя във вазата ви по-привлекателни?

Оливия се засмя. Гостите извърнаха глави и като по команда се усмихнаха на Стефани.

— Ти си истинска скъпоценност, Сабрина. Без теб животът ни би бил скучен. Искам по време на обяда да седнеш от дясната ми страна.

— Разбира се! — отвърна тя и по погледа ѝ разбра, че поканата ѝ е нещо рядко и изключително. — Ще бъде чест за мен — добави.

Лятната къща на рода Чейсън в графство Кент имаше големи квадратни стаи и високи прозорци, които гледаха към градините и малкото езеро. Салонът, в който лорд и лейди Чейсън посрещаха гости преди вечерята, бе известен със своите стенописи и полилеи. Една година преди това Сабрина бе обзавела салона по свой проект. Бе боядисала столовете в кремав цвят, а меката мебел бе претапицирана в млечно зелено кадифе. Паркетът бе лакиран в тъмен, дъбов оттенък и отразяваше светлината на полилеите толкова силно, че гостите сякаш плуваха в пространството между пода и тавана. Дълъг, блестящ скрин съхраняваше порцелановата колекция на домакините. На отделна висока поставка пред огледало с подходяща форма бе сложен прекрасен щъркел от бял майсенски порцелан.

Стефани тръгна към него, като от време на време спираше да размени поздрави с гостите. Чувстваше се спокойна, сякаш вече бе станала част от обществото, което я заобикаляше. Бе получила и писмо от сестра си. «Всичко е наред — пишеше Сабрина. — Аз съм толкова

ожулена и натъртена, че едва се движа, и единственото, което мога да правя в леглото, е да спя по цели дни.»

Стефани си представи как сестра ѝ, облечена в джинси и тениска, готви вечеря на семейството ѝ, как пази нейното семейно гнездо, за да може тя да се върне в него сякаш нищо не е било. После дискретно се огледа и за кой ли път се възхити на разкошната рокля на сестра си от бял кашмир с тънки сребърни нишки. «Дължа ѝ толкова много. Дължа ѝ всичко» — помисли Стефани.

Взе в ръце бялата порцеланова фигура и прокара пръсти по блестящата бяла повърхност. «Оливия не знае, че майсенският щъркел е фалшив» — бе казал Антонио, а Мишел преди него бе споменал за някакви фалшификати. И за лейди Оливия Чейсън и «как да вземеш обратно щъркела». Сабрина я беше предупредила да не купува от някой си Рори Кар, защото като че ли пробутвал фалшификати.

Обзе я странно въодушевление. Сабрина е купила този щъркел от Рори Кар и го е продала на Оливия Чейсън. Дали беше същият? Огледа фигурата още веднъж. Без съмнение майсенски порцелан, произведен вероятно от Кандлер. Тя обърна щъркела, за да види печата. Точно така! Великолепна фигура. Крилата му бяха изваяни така, сякаш потрепваха при докосване. Нищо чудно, че дори сестра ѝ е била подведена.

«Все още имаш време да си вземеш обратно щъркела» — бе казал Антонио. Тя можеше да направи това заради сестра си, но как? Не можеше да го поиска обратно от Оливия. Само Сабрина можеше да вземе такова решение. Не можеше да каже, че трябва да го реставрира, защото фигурата явно нямаше нужда от реставрация. Нямаше и как да го открадне. Беше твърде голям, а и залата беше пълна с хора. Трябваше да измисли нещо до вечерта...

— Сабрина, скъпа, толкова се радвам да те видя! Стефани подскочи. Роуз Радисън бе застанала зад нея и говореше направо в ухото ѝ.

— Когато онзи ден ми каза за шкафа, бях толкова изненадана, че не успях да ти благодаря както трябва. Вече знам, че онази глупава клюка не е вярна.

— Каква клюка?

— Че ти не можеш да ни понасяш.

— Което е странно, защото моята малка женичка излъчва в пространството само обич и симпатии — намеси се русоляв мъж.

— Нали, любов моя?

— Питър се смята за интересен — изсъска малката женичка.

— И тъй, тя се чуди защо я избягваш — обърна се той към Стефани. — Дали още не си забравила онзи подслушан разговор на приема у Андреа Върнън преди четири години, когато Роуз се опита да опетни доброто ти име.

— Подслушан? — спокойно го погледна Стефани.

— Питър, ти си толкова безотговорен! — изписка жена му. — Мила Сабрина, никога не бихме и помислили, че си способна да подслушваш разговорите на другите. Вярно, твоята приятелка Александра неотдавна спомена, че си била наблизо. Аз тогава говорех колко съжалявам, че вие с Дентън...

— Нека ти припомня. Ти казваше, че се е омъжила за Дентън по сметка — обърна се към нея Питър Радисън. — Но Сабрина, разбира се, едва ли ще помни такава дреболия, нали, мила Роуз?

— Защото Сабрина е жена с обноски, Питър — опъна шия жена му, — и твоята грубост ѝ е чужда. Ако е вярвала на тази глупост, нямаше да действа така решително за мен на търга. Впрочем ти сама ли го направи?

Стефани не скри учудването си. Сестра ѝ никога не беше споменавала за тази история с Радисънови. Трябва да е изживяла ужасни моменти. И защо сега, докато говореше за търга, гласът на Роуз потрепваше от ярост?

— Впрочем дали съм направила какво? — повтори въпроса тя.

— Как успя да го спечелиш на тази невероятна цена? Ти си цяло чудо!

Стефани в миг разбра. Роуз бе поискала от нея да купи антиката с надеждата, че ще загуби наддаването. Обзе я желание с един удар да отмъсти и за себе си, и за сестра си.

— Искях да ти спестя мъката, която бих ти причинила с провала си.

— Директно в целта! — разсмя се гръмогласно Питър Радисън. — Роуз, боя се, че този път те уцелиха точно.

Жена му сякаш не го чу. Тя гледаше с нарастваща възбуда спокойната усмивка на Стефани.

— За аутсайдер, какъвто си, винаги си била прекалено арогантна... — изсъска госпожа Радисън.

В този момент една мисъл хрумна на Стефани. Вече знаеше какво трябва да прави по-нататък.

— Моля? — попита тихо тя. — Не разбрах добре...

— Казах, че си аутсайдер. — Тя приближи с една крачка и Стефани отстъпи към поставката на щъркела, който все още държеше в ръка. — И ако си въобразяваш, че можеш да заблудиш някого...

— О! — Стефани се подхлъзна на паркета и за да запази равновесие, с неволен жест удари поставката. Порцелановата фигура излетя от ръката ѝ и се разби на парчета.

— Боже Господи! — извика Роуз.

Стефани погледна спокойно парчетата и се наведе да разтрие глезена си. Гостите ги наобиколиха. Питър Радисън отстъпи на няколко крачки от жена си. Отнякъде се появиха двама прислужници с метли и започнаха да събират парчетата.

— Ужасно съжалявам — обърна се към домакинята Стефани. — Не разбрах как се случи. Станала съм непохватна.

— Ти беше в отбрана, скъпа моя. Ако не беше отстъпила назад, Роуз щеше да те погълне цялата.

— Та ние само разговаряхме — процеди през устни госпожа Радисън. — Ако обаче аз трябва да нося отговорност за превъзбудата на лейди Лонгуърт, изпратете ми сметката за... каквото беше там. Някаква птица, струва ми се.

— Оливия — спокойно каза Стефани, — аз ще заменя щъркела с друг подобен, също майсенски.

— Няма да ти позволя, скъпа моя. Ние плащаме такива застраховки, че можем спокойно да откупим Британските острови, ако някой рече да ги загуби. Непременно ми намери друг, ако можеш, а аз ще покрия разходите. Как е глезенът ти? Да извикам ли доктор?

— Благодаря ти. Не е нужно.

— Оливия, Роуз не се чувства добре — подхвърли безгрижно Питър Радисън. — Нали знаеш нейните чести мигрени? Ще я отведа вкъщи. Надявам се да ни простиш. Ако видя, че може да се оправи без мен, ще се върна сам.

— Както обичаш — отвърна с безразличие лейди Чейсън — ще ви изпратя. Сабрина, седни на дивана и си почини.

Стефани седеше на дивана и разсеяно слушаше разговорите на околните. Прислужниците напуснаха залата с остатъците от майсенския щъркел. «Станала съм професионален измамник» — помисли тя.

В живота на сестра ѝ нямаше никакъв режим. «Амбасадор» бе центърът на нейния бизнес и светски живот, но самата Сабрина малко се задържаше там. Брайън се грижеше за всичко и оставяше лейди Лонгуърт да разделя времето си между търгове, благотворителни събития, оглед на къщи на клиенти, неделни пътешествия с яхти, или ако желае, да работи в галерията. Стефани не можеше да забрави навика да поглежда часовника си по няколко пъти на ден. Бе свикнала постоянно да бърза — да се върне вкъщи навреме, да приготви вечерята навреме, да пазарува, преди магазинът да е затворил. В началото ѝ беше трудно да живее без график. Единствената дата на календара, за която трябваше да мисли, бе втората рентгенова снимка на Сабрина, насрочена за след три седмици.

В понеделник, на първи октомври, започна да прави планове за проекта на Макс още щом отвори очи. Трябваше да се срещне с шефа на строителната фирма, която бе наета за ремонта. Следобед трябваше да отиде с Макс до склада и да види мебелите. Ако всичко вървеше по график, до две седмици можеше да започне обзавеждането на горните етажи.

Двамата със строителния техник обиколиха къщата и нанесоха някои подробности върху скиците, които тя бе изготвила. Всеки ден ѝ носеше по една осъществена идея. Вече бе успяла да възстанови равновесието между площта на стените и прозорците, така че цялата къща се изпълни със светлина. Усещаше, че никога през живота си не е била по-щастлива.

— Пълно щастие — прочете мислите ѝ Макс, докато пътуваха към склада. — Винаги ли си толкова щастлива, когато започваш нов проект, или този е по-специален?

— Винаги.

— Разочарован съм.

— Но не и учуден, предполагам — засмя се тя. Присъствието му ѝ доставяше удоволствие. Сред познатите на Сабрина Макс се отличаваше с дискретност и чар. Бе потаен и същевременно вдъхваше

доверие и сигурност. «Между нас не може да има нищо лично» — мислеше Стефани.

Вървяха по пътеката между огромни клетки, препълнени с мебели и аксесоари от различни епохи и стилове.

— Да не си обрал някой музей? — попита безгрижно тя, за да прикрие възхищението си.

— Десетина. — Той вдигна поглед от списъка, който държеше в ръка. — Виждаш ли нещо, което би искала да използваш?

— Не се шегувай, Макс. Те са възхитителни. Имаш повече, отколкото бихме могли да използваме за обзавеждането дори на къща, голяма като твоята.

— Това е добре. А сега, моля те да ме извиниш, Сабрина. Трябва да тръгвам. Ще те оставя да избереш каквото ти трябва. Шофьорът ми ще те вземе след половин час. Ще те чака колкото е необходимо, така че ще можеш спокойно да разгледаш всичко.

— Аз ще остана тук поне още няколко часа. Защо е нужно шофьорът ти да ме чака?

— Плащам му, за да стои отвън и да чака. Ще вечеряш ли с мен в четвъртък?

— Да.

— До четвъртък тогава. — Леко целуна върха на пръстите ѝ и се отдалечи.

Огромната колекция на Макс развихри въображението ѝ. Представяше си как ще изглежда всяка стая от неговия просторен дом. «Трябва да го видя завършен. Не бих могла да си тръгна нито ден преди това!» — мислеше тя, докато нанасяше записки по скиците.

Учудваха я безбройните познанства на Макс. С един телефонен разговор той уреждаше доставки на теракота, фаянс, паркет, тапети от всички краища на Великобритания и чужбина.

— Има ли на света човек, когото не познаваш? — попита го тя един следобед.

— Не познавам теб. Все още.

В петък се отби в «Амбасадор», за да прегледа пощата и да размисли върху вечерята с Макс от предишната вечер. Беше обикновена вечеря между приятели. «Изглежда, без да усетя, съм възстановила познанията си по фехтовка» — реши с усмивка тя, но

камбанката на входа я откъсна от спомена за прекараната вечер. Стефани надникна през прозореца. В галерията бе влязъл елегантният мъж, когото бе срещнала на търга в Чилтън. Само че сега не изглеждаше толкова елегантен.

— Милейди! — Той протегна ръка. Строгийт поглед, с който непознатият сякаш я изучаваше, я смути. — Донесъл съм ви нещо много специално.

С драматичен жест отвори куфарчето си и извади оттам доста голям пакет. После внимателно свали хартията и го сложи на бюрото ѝ. Порцелановата композиция представляваше облегната Венера, наблюдаваща малък Купидон с прибрани криле, свел поглед към колчан стрели. Розовият опален оттенък на порцелана ѝ беше познат. «Крайт на седемнайсети век. „Роз Помпадур“. Дали не беше работа на Север? Безбожно скъп» — пресмяташе наум тя.

Непознатият не сваляше поглед от лицето ѝ.

— Много добре — отвърна с безразличие Стефани и зарея поглед към улицата.

— Милейди! — с укор поде непознатият. — Та това нещо изумително! Продадено е без никакъв шум в Германия миналата седмица. Едни приятели ме предупредиха, че продажбата му е вероятна и още щом го видях, веднага си помислих за вас.

«Не го купувай!» Стефани наведе глава встрани. Какво ѝ подсказа тази мисъл? Брокерът намести очилата си — дребен жест, издаващ нервността му.

— Не сме обсъждали цената, милейди, но вие си давате сметка за стойността му. — Тя бавно премести поглед от прозореца към лицето му и непознатият се закашля. — Може би е нужно да помислите. Ако желаете, ще го оставя, за да го разгледате и проучите. — Стефани продължаваше да го гледа, без да казва нищо, и господинът преглътна няколко пъти. — Разбрах, че сте преживели тъжен инцидент в дома на лейди Чейсън. Странно съвпадение. Счупили сте неволно антика, която самата вие сте ѝ продали...

Изведнъж Стефани разбра кой беше непознатият. Рори Кар, разбира се! Беше дошъл да разбере нещо повече за щъркела, дали наистина е било инцидент!

— Господин Кар. — Замълча, за да види реакцията му. «Ти си продал на Сабрина фалшивият щъркел!»

— Милейди?

— В момента нямам нужда от порцелан. Съжалявам, не мога да купя това, което предлагате, въпреки огромната му стойност.

— Изненадан съм, милейди. От толкова години работим заедно!

— Вярно е — отсече тя. — Но донесох достатъчно порцелан от Китай и засега не възнамерявам да купувам още. А сега моля да ме извините...

— Може би след няколко дни ще промените решението си. Ще ви се обадя...

— Не можете да ми съобщите нищо, което аз вече не зная, господин Кар.

Това може би беше малко прибързано, мислеше тя, но не се сдържа. Този човек бе подвел Сабрина. Сега, когато проблемът с неговия фалшив щъркел бе решен, нямаше смисъл да си губи времето с него.

— Ще задържа тази прекрасна Венера още няколко дни и ще ви се обадя отново.

— Няма смисъл. Ако реша да купя нещо от вас, ще ви уведомя по телефона.

Още щом Кар напусна, тя се затвори в кабинета и позвъни на Сабрина. Никой не вдигна телефона в Евънстън. «Отишла е до хлебарницата. Или до химическото чистене. Или работи в градината. Впрочем дали вече ходи на работа? Не помня дали не спомена нещо за това миналата седмица. За какво говорихме тогава?» Затвори очи и започна да си представя последователно къщата, входната врата, всекидневната. Ето и новата лампа, която имаше намерение да поправи, преди да тръгне за Китай. Кухнята... новата поставка за съдове на мивката. Какво бе това до нея? О, домашният комбайн, който е получила за рождения си ден! Сабрина й каза за него... Горее в спалнята. Покривката на леглото, тапетите на ивици. Не, тапети на ивици имаше тук, на площад «Кадоган», син килими... В представите й двете спални се сливаха в една обща, неясна картина. «Нима забравям дома си в Евънстън? Само това не трябва да се случва! Не трябва да губя връзката с единственото реално нещо, което имам на този свят.»

— Къде е моят дом? — произнесе на глас тя.

— Милейди? — На вратата бе застанал Брайън. Стефани се сепна и прогони смущаващите я мисли.

— Брайън, току-що обясних на Рори Кар, че известно време няма да купуваме от него. Моля те отбележи си това. Имам съмнения относно неговата почтеност.

— В какъв смисъл, милейди?

— Възможно е да продава фалшификати. Докато не разберем истината, ще избягваме всякакви връзки с него.

Събра скиците и рисунките от бюрото и тръгна към дома на Макс.

Същата нощ по телефона се обади Габриела. Двамата с Брукс имали проблеми, разплакана обясни тя. В следващите дни й звънеше всяка вечер. Стефани слушаше с часове разкази за разменени обиди, скандали и страхове.

— Променил се е — хлипаше в слушалката францужойката една седмица по-късно. — Студен й подозрителен. Следи ме... ако пиша писмо, той наднича зад рамото ми да види до кого е. Ако говоря по телефона, иска да знае с кого. В последните дни започна да ходи в офиса си и през нощта! И сега е там. Сигурна съм, защото преди малко позвъних и...

— Говорила ли си с него за това?

— Няма да ми каже. Той изобщо избягва да разговаря с мен. Връща се вкъщи много късно, когато вече съм си легнала. Не мога да го чакам по цели нощи. Не искам, защото дори и да го дочакам, той си ляга, без да ми каже и дума... Само с един поглед ме кара да се чувствам виновна, без да зная за какво. Предпочитам да спя, отколкото да преживявам това всяка вечер. А на сутринта, когато се събудя, вече е излязъл.

«Колко познато! — помисли Стефани. — Да живееш с някого, който сякаш не те забелязва.»

— Не зная какво да правя. — Габриела се разхълца като уплашено и объркано дете.

«Сякаш слушам Пени» — помисли Стефани. Обзе я огромно желание да защити и да помогне на нещастната жена.

— Искаш ли да дойда при тебе тази нощ? — Стефани погледна часовника. Минаваше полунощ. Току-що се беше върнала от третата за тази седмица вечеря с Макс.

— Недей. Ако Брукс случайно си дойде и те завари тук, ще разбере, че съм ти казала за нас. Благодаря ти, Сабрина. Не зная какво бих правила без тебе. Ще ти се обадя утре.

На следващия ден обаче, вместо да се обади по телефона, Габриела позвъни на входната врата.

— Той ми каза да напусна! Казва, че съм го шпионирала, че съм продала тайните на «Уестърмарк» за новата козметична серия на някаква конкурентна фирма. Не помня коя беше... — Тя се разплака още щом Стефани я прегърна.

Двете седнаха на дивана. Стефани я държеше в прегръдките си и чувстваше как сълзите на Габи мокрят гърдите ѝ. Тя притисна бузата си о черните ѝ къдрици.

— Не плачи, Пени, недей! — прошепна и в същия миг се вцепени. Слава Богу, Габриела не беше чула нищо.

— Не плачи, Габи, успокой се! — продължи тя. — Ще разберем какво всъщност се е случило. — Обзе я неистово желание да прегърне дъщеря си. Сълзи опариха очите, но ги преглътна. — Спомни си с кого си говорила за «Уестърмарк Козметикс». Все едно с кого. Споменавала ли си и една дума?

— Не съм. Кълна се. Аз не зная нищо за фирмата и производството ѝ. Повярвай ми, дори и не мисля за тях, освен когато се гримирам. Стефани, аз дори не мога да посоча разликите между нейните продукти и тези на останалите фирми. «Уестърмарк», «Реатон», «Есте Лаудер» — всичките си приличат. О, моля те, не казвай на Брукс за това.

— Взела ли си някакви дрехи? — Стефани прикри усмивката си. Габриела поклати отрицателно глава. — Е, добре, значи трябва да отидем до Брукс и да ти вземем дрехите.

— Не мога! Не и преди той да ми се обади. Как мислиш, дали ще ми позвъни?

— Ако не се обади, аз ще му позвъня — решително заяви тя. В този момент телефонът иззвъня. Беше Александра.

— Поканиха ме на вечеря сред разкоша на някакъв изумителен, но за мен кой знае защо все още неизвестен ресторант в Сохо. Италиански! Налага се да го украся допълнително с присъствието си, защото им трябвала дама от висшето общество «да повлече крак», за да започнат да го посещават и себеподобните ѝ.

— Не е най-изисканата покана, за която съм чувала. Често ли те молят за такива услуги?

— Скъпа, добре ли си?

— Разбира се. Защо?

— Или си болна, или... По дяволите, да не си с някого в леглото? Та ние с тебе открай време получаваме подобни покани! Защо сега си толкова възмутена?

— Ами... по-късно ще ти обясня.

— А-ха, значи все пак има нещо. Какво ще кажеш да вечеряме заедно днес? Приех поканата, защото собственикът веднъж ми направи услуга.

— Как се казва ресторантът?

— «Ил Коучо Оро». Дали не означава «Златният коч»?

— Господи! — разсмя се Стефани. — «Златната карета», Александра. Твоят италиански има нужда от опресняване. В колко?

— Осем. Ще мина да те взема.

Стефани затвори, но преди да успее да се обърне към Габриела, телефонът отново иззвъня. Този път беше Сабрина.

— Нат казва, че ще ми свалят гипса на дваисет и втори октомври, Стефани. Искан да те предупредя.

— Само след седмица?

— Десет дни. Какво означава «само»?

— Искан да кажа толкова скоро. Ръката ти вече здрава ли е?

— Не мога да кажа, защото все още е в гипс. Почакай за минута. — Гласът на Сабрина се отдалечи. — Да, Клиф, и тримата отиваме на аерогарата. — Отново изрече в слушалката. — Кога ще бъдеш сама вкъщи?

— Не зная. Кого ще посрещате на аерогарата?

— Гарт. Беше една седмица в Бъркли. Стефани, трябва да тръгвам. Обади ми се веднага, щом можеш. Трябва да говорим. И не забравяй, дваисет и втори октомври.

Стефани повтори наум. Още десет дни! Гласът на сестра й звучеше толкова... неутрално. Нито радостен, нито тъжен. Как ли се чувства? Нямаше време да мисли за това. Габриела имаше нужда да говори с някого.

Двете разговаряха до пет следобед. Стефани беше възмутена от поведението на Брукс към приятелката й. Тя му позвъни, покани го на

кафе същата вечер и затвори още преди той да успее да откаже.

— Нали нямаш нищо против да се запознаеш с него след малко?
— попита тя Александра, докато двете опитваха телешкото с бадеми и стафида. Зад масата им стояха строени група келнери, чиято задача бе да направят вечерята на двете дами незабравима.

— Скъпа, след потресаващата история, която ми разказа, просто нямам търпение да видя този фатален мъж! Какво ще използваме първо, ремъци от биволска кожа, или направо ще го бесим с краката нагоре?

— Първо трябва да му дадем последен шанс да се поправи. Заради Габи. След това ще решим как ще действаме по-нататък.

Двете се засмяха и многобройните огледала сякаш разпръснаха из залата ведрото настроение на двете красиви жени, облечени просто и елегантно и обслужвани като кралски особи. Когато Брукс пристигна в десет, нямаше нужда да се оглежда, за да ги открие. Двете грееха в средата на залата като диаманти.

— Забалионе и еспресо за трима — поръча Стефани и се обърна към него. Очите ѝ бяха строги и безразлични. — Габи е при мен. Утре ще дойда да ѝ взема нещата. Постарай се дотогава да бъдат опаковани.

— И аз не съм щастлив от този развой на нещата — кимна той.

— О, Боже! — вметна Александра. — Потресена съм от скръбния ти лик.

— Не съм правил нищо прибързано — продължи мъжът, без да обръща внимание на присмеха ѝ. — Имам доказателства, че е продала информация на «Раймър Козметикс» за двеста и петдесет хиляди фунта.

— Каква нелепост! — автоматично отвърна Стефани. — Габи е неспособна да те предаде. Освен това тя няма нужда от пари.

— Тя е задлъжняла на всички — на шивачката, на обувчаря, на козметичния салон, на фитнес центъра. Вече не си спомням всички, на които дължи пари. Преди един месец в Монте Карло подписа някакви чекове. До преди седмица няхах представа на кого плащаше с тях.

— Всички имаме дългове. Обзалагам се, че и ти самият дължиш пари — обади се Александра.

— Не!

— В такъв случай си свръхестествен.

— За какви доказателства говориш?

— Научих от човека, който е купил от нея информацията. «Раймър» пуснаха новата си серия преди две седмици. Изпревариха ни с цял месец! Използват нашите названия, цветовете и дизайнът на опаковките са същите като нашите. Напълно идентични! Откраднати от нас! Знаеш ли колко ще ни струва да започнем отначало, да създадем нова серия? Знаеш ли колко губим от това, че се появяваме един месец след тях със същите продукти?

— Не. Но ти приемаш, че този човек този е казал...

— Над един милион фунта! Четири пъти повече от това, което са й платили за «малката услуга»! Ако знаех, щях аз да й дам двеста и петдесет хиляди, за да мълчи. Щях да спестя още седемстотин и петдесет.

— Ти си невероятно копеле, Брукс — не се сдържа Александра.

— На твое място щях добре да огледам служителите си. Твоят услужлив информатор обвинява Габи, за да прикрие някой друг.

— За Бога, историята е далеч по-проста и прозрачна. Габи се държи гузно от месец. Подскача винаги, когато се приближа до нея, крие от мен писмата си, телефонните си разговори. И ти щеше да постъпиш като мен, ако току-що си загубила един милион и някой ти покаже виновника. Аз обичам Габи...

— О, по дяволите! — отвратена възкликна Александра. — Старомодната ми майка казваше, че в любовта първо се разкриваш изцяло пред някого, след това стреляш.

— Аз обичам Габи — продължи малко по-неуверено той, — но ние всички знаем, че тя е наивна като дете. Всяко дете би се изкушило.

— Но нали ти искаш това? — прекъсна го Стефани. — Нали искаш тя да се държи като момиченце?

— Никога не съм искал подобно нещо — стреснато отвърна Брукс, но и двамата знаеха какво имаше предвид тя. — Ако иска да ми харесва постоянно, трябва да ми казва за какво харчи пари.

— Може би идеята да иска разрешение от тебе, преди да си купи нещо, не я привлича особено.

— Не става дума за пари! Искам да знам какво прави през деня. Всъщност...

— Всъщност ти й нямаш доверие и това те прави толкова нервен, нали? — довърши Стефани.

— Казаха ми, че... — Той се поколеба. — Може би наистина трябва да поговоря с нея.

— Нима не е под достойнството ти да разговаряш с предател? Тя те е шпионирала, продала е тайните ти и те води към провал, нали? — попита Александра.

— Габи не е предател — студено отвърна той. — Може би е в опасност. Ако съм действал прибързано...

— «Действал съм прибързано», каза великият мъж — нападна го принцесата. — Толкова прибързано, че тя е уплашена до смърт и не може да си каже името. Ако благоволиш да поговориш с нея, ще я върнеш към живот! Защо първо не откриеш кой е истинският предател и след това да я потърсиш? Е, ще трябва да изминеш разстоянието до площад «Кадоган» на колене, но то ще ти е от полза. Засега я остави на спокойствие. Тя се чувства добре у Сабрина.

— Сабрина! — обади се някой зад тях. Антонио бе застанал до масата и гледаше усмихнат Стефани. — Как си?

— Защо не седнеш при нас? — покани го тя.

Той взе един стол от съседната маса и седна между нея и Александра.

— Нали не прекъсвам някакъв личен разговор? — попита, след като поръча коняк за всички.

Настъпи неловка пауза.

— Говорехме за изтичане — усмихна се Александра.

— Моля? — не разбра Антонио.

— За изтичане на информация. И как да се предпазим от това. Имате ли представа за този проблем?

— Не. Наел съм хора, които се занимават с него. Впрочем напоследък обсъждах с тях плана на града, който строя.

— Какво имате предвид?

— Това, което казах. Буквално.

— Започвате от пусто място и строите на него град? Къщи, магазини, и прочие?

— И болници, и училища, улици, всичко.

— А откъде ще вземете хората?

— Те са там, на парчето земя, но засега живеят в дупки. Искам да изградя за тях един нов живот.

— Винаги съм мислила, че градовете просто възникват от само себе си. — Очите на Александра заблестяха.

— Аз мога да накарам нещата да възникват от само себе си.

Стефани наблюдаваше как двамата разговарят все по-увлечено, как всеки изучава другия с нарастващ интерес. «Колко си приличат — мислеше тя. — И двамата са се издигнали от мизерията до разкоша благодарение на ума и решимостта си, използвайки всеки и всичко, което им попадне под ръка. И двамата търсят партньор, който да придаде смисъл и цвят на състоянието, което вече притежават.»

— Александра — поде Стефани, — тази вечер трябва да се прибера по-рано от обикновено. Очаквам разговор с Америка. Надявам се да ме извиниш.

— Ще дойда с тебе. — Брукс също стана. — Трябва да те питам...

Очите им се срещнаха и тя се усмихна. Харесваше го и съзнаваше, че биха могли да бъдат много добри приятели, ако той не беше оскърбил Габи. Дори и сега им беше потребен само един поглед, за да се уговорят да оставят Антонио и Александра сами.

Стефани разказа подробно на Габриела за срещата си с Брукс. Свита в един фотьойл с подпухнали от плач очи, приятелката ѝ я слушаше с нарастваща надежда.

— Ще му се обадя още сега — извика със светнало лице. — Той никога няма да си признае, че е сгрешил. Бездруго грешката беше моя. Трябваше да го попитам какво иска от мен, да говоря с него.

— Габи, това не е истина. — Седна на облегалката на фотьойла. — Трябвало е да говориш с него, но не поемай вината върху себе си. Брукс чул някаква история и решил, че ти си виновна, без даже да поговори с тебе.

— Права си — въздъхна тя. — Ти по-добре разбираш от мен тези неща, Сабрина.

«Я виж ти! — каза си Стефани, след като приятелката ѝ легна да спи. — Кой разбирал „тези неща“ и дава съвети как трябва да живееш с мъж!» В паметта ѝ изплува обичайната картина на техните вечери. Гарт чете вестник на масата, докато тя приготвя нещо на печката, обърната с гръб към него. «Трябваше още преди много време да поговоря с него. И не трябваше да обръщам внимание на онази отвратителна анонимка. Ето, Брукс прави същата грешка. Чул някаква

глупост и решил да отблъсне Габи от себе си. Грешката, че се отчуждихме с Гарт, е колкото негова, толкова и моя. Обща е и грешката, че от години се любехме все по-рядко. Аз исках по този начин да го накажа. Но за какво? Затова, че е Гарт Андерсън. Че има успешна кариера, име на учен, признание, успех, а аз имах само един провален бизнес с недвижими имоти. И семейство. Да, но семейството е колкото мое, толкова и негово. Той просто има всичко. Е, добре, нали вече си отмъстих? Погодих му страхотна шега. Напуснах го без той даже да разбере. Доказах си, че съм способна да си изградя свой живот. Но това не е вярно! Аз не искам живот без него и децата. Цялата работа е в това, че в момента съм прекалено заета да мисля за тях.» — Бизнесът на «Амбасадор» ставаше все по-интензивен. Стефани прие още два проекта за ноември и декември. «Няма да съм тук — помисли със съжаление. — Сабрина ще ги довърши вместо мен.» Заедно с Никълъс посети още един търг и той отново повдигна въпроса за съдружието.

— Мисля по въпроса и ще ти се обадя скоро — отвърна тя.

В петък трябваше да ръководи разполагането на мебелите в горните два етажа от къщата на Макс. Госпожа Търкъл ѝ приготви обяд в една кошница, но едва към пет следобед, когато работниците си бяха отишли и тя оглеждаше стаите сама в огромната къща, усети колко е гладна. «Първата закуска в моята къща» — помисли и седна с кръстосани крака на пода, после отвори кошницата.

Вратата се отвори и на прага за нейна изненада се появи внушителната фигура на Макс.

— Освещаване на дома — усмихна се едва-едва той, — а аз не съм поканен!

— Как влезе? — попита стреснато тя.

— Със собствения си ключ. Да не съм недискретен? Забрави ли, че това е все пак моята къща?

— Така изглежда — засмя се Стефани. — Все пак няма да се увлека дотолкова, че да се нанесе тук.

— Този дом би станал още по-прекрасен, ако го направиш. Може ли да седна?

— Разбира се! — Очите ѝ излъчваха радост от неочакваната среща и за да прикрие издайническата им светлина, тя започна да

приготвя сандвич. — Твоето тържествено откриване! Съжалявам, че нямам вино.

— Един момент. — Той стана и след малко се появи с бутилка и тирбушон.

— Винаги ли носиш със себе си бутилка божоле?

— Само днес. Една къща не е обзаведена, ако в нея няма легло, маса и бутилка вино. Тази сутрин ти ми каза, че първите две ще бъдат доставени. Аз трябваше да се погрижа само за третото. А сега... имаме ли чаши?

— Само една. — Вдигна тост със своята. — Госпожа Търкъл не е предполагала, че ще трябват две.

— Значи ще пием от една чаша.

Докато се хранеха, Макс й разказваше за плановете си да открие галерия за гоблени от Източна Европа.

— Трябва да ги видиш! Огромни, релефни, ярки. Искam един за голямата стена в приемната, ако, разбира се, ти го одобриш.

— Защо трябва аз да одобрявам? Това е твоята къща.

— Мнението ти означава много за мен. Искаш ли да се разходим, да видим какво си постигнала досега?

— Разбира се! — Сложи приборите и храната в кошницата с бавни движения, сякаш искаше да задържи интимната атмосфера, която Макс бе създал за двамата. Присъствието му изпълваше пространството, което тя чувстваше и като, свое. Бяха в неговата къща, която мълчаливо ги обгръщаше и изолираше от света. Пое дълбоко дъх, за да потисне сърцебиенето.

Къщата беше част от нея и докато минаваха от стая в стая, тя сякаш забрави за Макс. Знаеше, че не успя да постигне лекия, изящен почерк на Сабрина, нейните остроумни комбинации на материи, светлини и сенки, неочакваните контрасти. «Но аз проектирах за Макс Стайвесънт, а той не е остроумен и с лек характер» — убеждаваше себе си тя. — Дайте ми една Александра и гледайте какво бих направила!“

Все пак стаите носеха безпогрешната елегантност и специфика на своя стопанин. Тъмните дървени повърхности, съчетани с отразени, дискретни светлини и фини тъкани, освежени тук-там с изненадващи ярки цветни петна, създаваха чувствена и същевременно интимна, почти тайнствена обстановка. Сякаш отразяваха Макс.

Застанала в средата на всяка стая, тя включваше светлините, за да прогони октомврийския сумрак и със сухи фрази, чието предназначение бе да прикрият гордостта и чувството за собственост, които я изпълваха, обясняваше предназначението на всеки детайл, оставащите за довършване работи и планове ѝ за първите два етажа.

— Няма да мога да довърша всичко. Имам само още няколко дни до понеделник, но по-голяма част от работата е свършена.

Макс не бе казал нищо, само кимаше от време на време. Двамата стояха във вестибюла на четвъртия етаж и сенките им, издължени от слабата светлина, пресичаха помещението по диагонал. Макс взе ръцете ѝ в своите, обърна ги и целуна дланите ѝ.

— Великолепно е! Няма да променя нищо.

Той усети с устни тръпките, които я разтърсваха при всяко докосване. Стефани склони глава на гърдите му и като я прегръщаше с една ръка, Макс я поведе към спалнята.

Нямаше много време за мислене, но какво значение имаше времето? Макс бе сянката, която покриваше целия ѝ живот тук от момента, в който за пръв път бе танцувала с него в „Анабел“. Още щом се появи и я завари да закусва на пода, тя знаеше, че ѝ предстои да се отдалечи с една голяма, но последна крачка от онази Стефани Андерсън, която преди месец пристигна в Лондон. „Защо не? — мислеше трескаво в последен опит за самозащита. — Гарт си има Сабрина. Глупаво е да се преструваме, че досега двамата не са...“

Той хвана главата ѝ и в пристъп на непреодолимо желание тя сля устни с неговите.

„Мой! — екзалтирано си повтаряше тя. — Моят проект! Моят любовник! Животът на Сабрина е вече и мой!“

Макс я съблече и я положи на леглото.

— Най-последно! — промърмори той, докато се събличаше.

Тя се обърна към него още щом легна до нея, но той поклати отрицателно глава, после хвана ръцете ѝ за китките и ги постави над главата ѝ, докато с другата ръка бавно очертаваше контурите на тялото ѝ, докато мускулите ѝ започнаха конвулсивно да потрепват. Устата му си играеше със зърната на гърдите ѝ. Мъчителна и огнена тръпка я сграби, когато усети целувката му ниско долу на корема си. Стефани стенеше. Макс продължаваше неустойимото мъчение и въпреки усилията да сдържи напиралите вълни на страстта, бедрата ѝ сякаш

сами се движеха в агонията на неговите ласки. Извика, а някъде дълбоко подсъзнанието ѝ отбеляза с учудване, че острата болка може да причини неизразимо удоволствие. Когато най-после той пусна ръцете ѝ и легна върху нея, тя отвори очи и видя, че я наблюдава. Бавните му, внимателни движения разгаряха нетърпението ѝ. Обгърна го силно с бедра и ръце и го пое дълбоко в себе си. Стаята кънтеше от неизречените ѝ, хаотични мисли, когато устните ѝ произнесоха със стенание името му и го накараха да се усмихне.

— Скъпа, изглеждаш уморена — забеляза Александра, докато Стефани наливаше чая. Беше понеделник, двајсет и втори октомври. „Днес свалят гипса на Сабрина“ — отбеляза наум тя.

— Не спях добре през уикенда, но ти изглеждаш прекрасно! Не сме се виждали от вечерята в италианския ресторант.

— Мога ли да поговоря с теб за Антонио?

— Щом искаш...

— Искам да зная дали все още мислиш да се омъжиш за него.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да, Александра. Той очаква от мен да бъда... Не, не бива да те занимавам със собствените си чувства.

— Скъпа, колко пъти през последната година си ми разказвала какво той очаква от теб? И колко пъти аз съм ти казвала какво търся?

Тъй като не знаеше какво да ѝ отговори, Стефани я погледна мълчаливо.

— Мъж, който знае какво иска. Силен, осигурен, способен да изгради собствена империя и да я защитава. Това е, което искам от живота. Уморена съм да изграждам сама своя замък. Искам да намеря някого, който да ми го построи и да ми даде свободата да разполагам с него. Антонио е достатъчно богат. Нищо няма да ни липсва. Можем да купим всичко, за което се сетим. Нещо повече, ще ми позволи да управлявам част от неговата империя. Представи си, аз ще участвам в строежа на градове! Мислиш ли, че съм способна да устоя на подобно предложение? Ако в отговор поиска от мен да му посветя ежедневието си, това би било едно честно споразумение, нали? В края на краищата колко дълго мога да бъда на трийсет и пет години? Или да изглеждам на толкова?

Стефани завъртя чашата. Четири листенца от чая се събраха като детелина на дъното. „Като семейство“ — помисли тя.

— Сабрина? Слушаш ли ме? Ти наистина изглеждаш уморена.

— Мислех си в коя точка от споразумението трябва да се постави любовта.

— О, любовта! Антонио казва, че любовта иска време. Стара легенда на племето гуарани. Ще бъда щастлива, ако можем да бъдем просто приятели. Може би това е единственото, на което всеки от нас може да се надява.

— Извинете, милейди, мосю Мишел Бернар е на телефона — прекъсна ги Брайън. — Каза, че непременно трябва да говори с вас.

— Довиждане, скъпа. — Александра енергично стана. — Заминаваме за Рио.

— Толкова бързо?

— Антонио казва, че те е загубил, защото е бил прекалено търпелив. Бързина, твърдост и настоятелност щели да бъдат оръжията му, за да ме вземе по-бързо в обятията си. Разказа ми и някаква индианска приказка по този повод, но е твърде дълга. Може би вече съм я забравила.

Двете избухнаха в смях. Стефани импулсивно я прегърна и я целуна по бузата, но веднага усети изненадата на Александра, която неволно се дръпна. „Грешка! — каза си тя. — Тук не правят така. Но какво значение има това? Нали когато се върне от Рио, аз вече няма да бъда тук. Може би никога вече няма да я видя.“

— Ще ти се обадя, като се върна — каза Александра и тя й кимна, докато поемаше слушалката.

— Мишел? Не трябваше ли да ми се обадиш преди четири седмици?

— Спомням си, че ти обещах. Извинявай. Бях в Бон, а Джули — в Турция. Чух, че си имала инцидент у лейди Чейсън.

— Точно така. Стана заради моята непохватност.

— Странна непохватност за една грациозна лейди, която познава прекрасно чупливите произведения на изкуството.

— И всичко това ти си чул в Бон?

— Не, в Париж. Лейди Чейсън беше там на гости у свои приятели. Светът е малък, нали знаеш?

— А какво прави Джули в Турция?

— Снима вази, конфискувани при опит да бъдат нелегално изнесени от страната. Позвъних, за да те помоля за помощ. Вече разкрихме, че фалшификатите са странична дейност. Основната е другаде. Големите пари се правят с контрабанда от страни, в които износът на антики и произведения на изкуството е забранен със закон. Някой финансира местни групировки, които обират музеи, гробници, храмове в тези страни, после изнася нелегално предметите и ги продава в Европа и Америка. Чувала ли си за това?

— М-да...

— Както и да е. Това не те засяга, защото, защото ти не продаваш такива неща — антики и бижута от Турция, Египет, Камбоджа, Тайланд. Крадат цели секции, стени, резбовани врати, олтари!

— Как мога да ти помогна, щом сам знаеш, че не продавам такива неща?

— Смятаме, че Иван Ласло, който формално е собственик на „Уестбридж Импортс“ и неговият брокер Рори Кар крият изнесените експонати в своя склад. Някои от тях са изнесени по поръчка на конкретни клиенти. Други се продават заедно със съвсем законни предмети. Изглеждам на даден етап Иван и Рори са решили сами да правят пари и забъркали аферата с фалшификатите.

— Кой притежава „Уестбридж Импортс“?

— О, това е тайнственият Голям Бос, който все още не можем да открием. Това е последното парче от мозайката. Като го намерим, картината ще бъде пълна. Подразбрахме, че Големият Бос се е скарал с двете малки пешки за пари и заради риска, който са поели с пробутването на фалшификати. Крадците рано или късно започват да се карат, нали знаеш? Решихме, че може би и ти ще чуеш нещо, което може да ни помогне. Ключи за неочаквано уволнени брокери, дилъри, търсещи нови съдружници, появата на много антики на свободния пазар. Ако чуеш нещо подобно, нали ще ни се обадиш в Париж? Ние смятаме да дойдем в Лондон след две седмици. Запази една вечер за нас. Ще отидем някъде и ще поговорим. Съгласна ли си?

— Да — отвърна Стефани. „Няма да съм тук“ — мислеше тя, докато поемаше писмата от Брайън.

— Габриела дьо Мартел позвъни току-що и помоли да ѝ се обадите, милейди.

Тя прелисти кореспонденцията, докато набираше номера.

— Сабрина, Брукс се обади! Помолих госпожа Търкъл да му каже, че съм излязла. Струва ми се обаче, че трябва да му позвъня. Той се ядосва, когато...

Писмо от Сабрина. Стефани го отвори, притиснала слушалката към рамото си. Нищо особено, нищо лично. Обикновени неща за децата и домакинството.

— ... исках първо да се посъветвам с тебе — продължаваше Габи.

Но как е възможно? Нищо конкретно в писмо за собственото ѝ семейство. Нито дума за Гарт... — ... не зная какво да му кажа...

Не бяха разговаряли по телефона от седмица. Стефани не пожела да се обади. Съзнанието ѝ бе ангажирано с Макс.

— Сабрина? Чуваш ли ме?

— Да, Габи. Според мен не бива да му се обаждаш.

— Смяташ, че трябва да чакам, докато той дойде дотук?

— Не мислиш ли, че така е по-добре? Двамата трябва да си изясните какво правите, какво очаквате и искате един от друг. Не бива да се мамите. Или самозаблуждавате.

— Господи, как мразя да бъда разумна! Добре, Сабрина.

В Евънстън все още беше нощ. Едва след няколко часа сестра ѝ щеше да влезе в кабинета на Нат Голднър, а после да ѝ се обади и да ѝ каже какво е установил той. Значи още няколко часа можеше да мисли за Макс, за уикенда, който бе преживяла с него. Неговият иконом нареди блюда от най-изискания лондонски ресторант върху бюрото в кабинета му. Една от прислужниците донесе куфар с дрехи. Макс облече някакъв пурпурен халат, а тя — синя кадифена роба, която се увиваше два пъти около кръста ѝ. С всяка клетка от тялото си улавяше ту полъха на вятъра през отворения прозорец, ту топлината на проникнал през завесата слънчев лъч. И сега усещаше тежката ръка на Макс върху гърдите си, горещото благоухание на кафето сутрин и тръпката на силно бургундско през нощта, чиито морави отблясъци замираха заедно с пламъка в камината. Два дни, в които тя се носеше по вълните на желанието и възбудата, които току-що бе открила.

— Изумителна, невероятна моя красавице! — бе ѝ пошепнал Макс.

— Висока оценка от познавач — бе отговорила със смях тя, опитвайки се да прикрие своя триумф.

Ала днес беше понеделник и тя бе сама. „Какъв триумф?“ — запита се полугласно Стефани. Не триумф на близостта, на любовта, дори само на приятелството. Не! Бе преживяла единствено триумфа на страстта. „Исках да правя всичко, което Сабрина е правила, да изживея нейния живот и всичко, което го правеше различен от моя. Получих и последната подробност — чувствеността на Макс Стайвесънт.“

Тя потрепери. Гордостта ѝ от успешното управление на „Амбасадор“ и осъществения проект на неговата къща, обичта ѝ към Александра и Габриела — всичко това бе сън.

„Но дори и да мога да задържа този сън, той няма да ми стигне. Искам още любов, нежност, вярност. Иначе няма никога да намеря своето място, своя дом. Къде е моят дом? Там, където мога да бъда сред хората. Някога мислех, че съм го постигнала, а после го загубих. Сега открих, че и животът на Сабрина не е точно това, което винаги съм търсила. Как да разбере какво искам. Трябва да разбере, преди да видя отново Гарт, Пени, Клиф. Те ми липсват.“

— Липсват ми — изрече на глас тя.

„А аз липсвам ли им? Не ставай смешна! Те дори не знаят, че те е нямало.“

Телефонът иззвъня и тя чу ниския, монотонен глас на Макс.

— Изглежда, без да съзнавам, през уикенда съм се нанесъл в новия си дом. В момента се спъвам в разни работници. Струва ми се, че трябва да изчезна за няколко дни и да ги оставя да си гледат работата.

— О! — Не можа да прикрие страха си тя.

— Мисля, че един круиз би бил най-доброто решение. Средиземно море е прекрасно поне през това време на годината. Как мислиш, дали работниците ще могат да се оправят без твоите напътствия?

Стефани въздъхна. Бе забравила, че единственото, което Сабрина бе притежавала в живота си, а тя — не, бяха круизите. О, да, Сабрина бе пътешествала с яхта къде ли не! Стефани искаше да опита само веднъж! „След това ще се върна при това, което ме очаква. Ще се върна при Гарт и ние отново ще намерим онази любов, която през годините загубихме. Сега вече зная какво да правя. Мога да направя толкова много за нас двамата! Научих много неща за себе си. Ще опитам. Обещавам! Но първо искам още един сън. Само един!“

— Брайън може да ме замести. Той има планове — отвърна тя.

— Ще отплаваме от Монако към италианската Ривиера. Четири-пет дни. Можеш ли да дойдеш?

— Да!

— Прекрасно. Ще вземем с нас още три двойки. Ще ти харесат. Тръгваме в сряда сутринта, на двацет и четвърти октомври. Ще бъдеш ли готова в девет сутринта?

— Да.

Тя затвори и се плъзна със стола към вратата на кабинета си, за да огледа още веднъж дългото помещение на галерията. Денят беше топъл и сребристият въздух трептеше като тънък екран, отделящ Стефани от забързаните хора на улицата. Трябваше да се обади на Сабрина, за да разбере какво е показала рентгеновата снимка. И, разбира се, да ѝ каже, че се нуждае от още четири-пет дни. А след това щеше да дойде краят на приключението.

Всичко вървеше към добър край. Госпожа Търкъл щеше да се грижи за Габи. Въпрос на часове беше да изчакат, докато Брукс дойде да я вземе. Александра беше с Антонио. Фалшивият майсенски щъркел беше натрошен на парчета. Рори Кар беше предупреден да стои по-далеч от „Амбасадор“. Бе продала няколко крупни експоната и бе спечелила тлъст хонорар от Макс, бе успяла да сключи и два договора за следващите два месеца. С други думи, бе управлявала бизнеса на сестра си с вещина.

Когато Брайън влезе, я завари да стои сред галерията с ръце в джобовете на самото. Оставаха ѝ още няколко неща — да се обади на Сабрина, да пренареди няколко чекмеджета в гардероба на площад „Кадоган“ така, както ги беше заварила, и да реши какви дрехи да си вземе за круиза. Тя се обърна, огледа „Амбасадор“ за последен път и мислено се сбогува.

ГЛАВА 15

Сабрина се размърда и отвори очи. Шести октомври, спомни си в полусън тя. Гарт заминава за Калифорния. После леко надигна глава от възглавницата и разбра, че едва се зазорява. В предутринната светлина прозорците изглеждаха бисерносиви. Навън, в клоните на явора пееше славей. Усети пръстите си, преплетени с пръстите на Гарт, и нощта отново се втурна в сумрачната спалня. Устните му шепнат нещо, докато целуват гърдите ѝ, тялото му я притиска, нейния спонтанен отклик. Не, не е било сън. То се случи само преди няколко часа. Защото тя го позволи. „Не, не! Не можех да направя нищо...“

В съня си Гарт неволно стисна ръката ѝ. Сабрина усети топлината, която течеше между двамата и изведнъж разбра колко различен може да бъде светът, ако някой държи ръката ти, докато спиш. Обзе я страх. „Дръпни си ръката! Веднага! Твоят свят е друг. Твоят свят не се е променил с нищо.“ Но сънят я избави от тази безпощадна мисъл и тя отново се унесе. Когато се събуди отново, слънцето светеше в прозорците, а Гарт го нямаше.

Надигна се и огледа спалнята. Куфарът му стоеше на стола, подреден, но все още отворен. „Трябва да стана и да му помогна — помисли тя, но мисълта да го погледне в очите я изплаши. — Стефани, моля те, прости ми! Не исках това да се случи. Моля те, разбери ме!“ В този момент я връхлетя споменът за помитащото всичко щастие да го усеща в себе си и внезапното чувство на загуба и вина, което последва, след като телата им се разединиха.

„Никога няма да узная какво сме могли да имаме двамата с него... Нямам право да мечтая за това.“

Засрамена, отново затвори очи. Не можеше да отрича повече, че е искала да се люби с него. И не разбираше дали тъкмо това не беше причината, която го накара миналата нощ, за пръв път да я потърси вече не с въпрос, а с увереността на съпруг.

Все едно, той нямаше да чака безкрайно. „Двете със Стефани бяхме глупави да си въобразяваме, че този момент може да се отлага

неопределено дълго. Рискът съществуваше от първия ден. Накрая аз не издържах.“

Тя чу тихите му стъпки по стълбата и веднага се престори на заспала. Гарт се наведе над нея, целуна я, после взе куфара и излезе.

„Замина! — Внезапно чувство на лекота и радост я грабна и я понесе на крилете си. — Това, което стана миналата нощ е само случайност. Инцидент! То нямаше никакво значение. Само мигновен отклик, и нищо повече. Лъжа! Ти го желаеше и не от вчера, нали? Твоите ръце го прегръщаха и твоята ръка държеше неговата през цялата нощ. Не, това беше само епизод, бях изморена и няхах сили да го отблъсна. Нали тъкмо в това беше целият риск... Стефани няма за какво да се тревожи. Аз мога лесно да забравя това, което изпитах, а Гарт мисли, че е била тя. Аз съм тук за броени дни. След това ще се махна завинаги. Не съм намесена по никакъв друг начин. Не участвам!“

Сабрина стана, но не посмя да се погледне в огледалото. „Няма да позволя това да се случи втори път! Гарт ще отсъства цяла седмица.“

Линда Талвия ѝ се обади да я покани с децата на вечеря.

— Не тази седмица. Може би през уикенда — отвърна Сабрина.

— Познато чувство — засмя се другата жена. — Когато Марти отива в командировка, аз съм на седмото небе. Цялата къща и всичкото ми свободно време са само мои! Рай!

„Аз имах всичко това в Лондон. Нали от него исках толкова много да избягам!“ — мислеше Сабрина, докато я слушаше.

— Много искам да те видя и да поговоря с теб.

— Какво ще кажеш да дойда още днес с децата?

— О, Стефани! Не зная какво бих правила без теб! Ще те чакам в четири и половина. Марти ще се върне около шест, така че ще можем да си поговорим преди вечерята.

Следобед тя излезе на покупки и взе децата със себе си. Отдавна отлагаше, защото мислеше, че Стефани ще се върне вкъщи след броени дни, но обувките на Клиф направо се разпадаха, а Пени отдавна хленчеше, че всички момичета в училище имат нещо, което тя наричаше джинси „Бийн“, само тя нямала и била готова да умре за един чифт. Накрая Сабрина нямаше поводи за отлагане. „За нищо вече не мога да измисля претекст. Дали да не си счупя и другата китка?“

В обувния магазин продавачът взе мярка на Клиф и след малко се върна натоварен с кутии. Клиф започна да ги пробва и постоянно поглеждаше към нея. Какво чакаше?

— Кой според теб са най-удобни? И кои харесваш? — попита нетърпеливо тя.

Той се поколеба и вдигна една тежка, масивна обувка.

— Не са ли твърде тежки? Ще ти бъде горещо, ако цял ден стоиш с тях в училище.

Момчето поклати отрицателно глава.

— Добре — отвърна Сабрина. — Хайде да тръгваме към магазина за джинси.

— Мамо! — извика Клиф. — Наистина ли ще ми купиш тези? „Сега пък какво направих? Явно Стефани би отказала. — Тя вдигна едната обувка и се престори, че я оглежда. Бяха по-подходящи за планина, отколкото за училище. — Дали просто не са твърде скъпи? Нямам представа за цените на детските обувки.“

— Щом ти харесват, твои са. Реших, че вече ще купуваме само най-здравото и най-качественото. Ще ги пазиш, нали?

Докато тя плащаше, Клиф с възторжено изражение ги нахлузи на краката си.

Когато излязоха, той забави крачка.

— Мамо... благодаря ти много! — И хукна към игрището.

На стълбите на съседния магазин двете с Пени срещнаха Вивиан Гудман с Барбара.

— Тръгнали сме да търсим нещо, което трябва да се казва джинси „Бийн“ — изохка с усмивка Вивиан.

— Изглежда, Джефри Бийн е омагьосал всички шести класове — отвърна Сабрина.

— Мамо, искам да тръгна с Барбара.

— Защо двете не обиколите щандовете, докато ние с Вивиан си поговорим на чаша кафе? Ето пари, но купи само един чифт.

Пени я гледаше с широко отворени очи. Вивиан също я наблюдаваше с интерес.

— Изглежда, изоставам от времето — усмихна се тя. — Досега не съм позволявала на Барбара да си купува сама дрехи.

— Днес реших да рискувам, но ти не бива да се влияеш от мен.

— Защо не? Твоят метод ми харесва. Хайде да пием кафе.

— Отсреща има един антикварен магазин, който искам отдавна да разгледам. Там имат кафе. Имаш ли нещо против да се отбием?

— С удоволствие. Гарт ми е казал, че обичаш антики.

Беше малка галерия, наречена „Колекции“, свряна между магазин за луксозни куфари и сладкарница за домашно приготвени пасти. „Местоположението е добре подбрано и собственичката си знае бизнеса“ — мислеше Сабрина. Вътре десетина ориенталски килимчета покриваха пода на квадратното помещение, претъпкано с мебели.

Вивиан докосна една нощна лампа от оловно стъкло във формата на лале.

— Кой ли днес може да си позволи лампа „Тифани“? — зачуди се тя.

— Това не е „Тифани“, а „Бохемия“. Те са били много добри имитатори на „Тифани“. Ако аз трябваше да я продавам, бих ѝ сложила цена около петдесет-шейсет долара.

— А аз за колко я продавам? — обади се зад тях женски глас и двете се обърнаха. Видяха дребна, елегантна жена с къса прошарена коса, сресана назад, която подчертаваше проникателните ѝ черни очи и фините черти на лицето. Бе облечена в евтини, но стилни дрехи. „Тя знае как да постигне много с малко пари!“ — помисли с възхищение Сабрина. Жената явно бе собственичката на магазина.

Вивиан обърна лампата и погледна етикета.

— Петдесет и пет долара! — възкликна тя. — Колко странно!

— Не и за хора, които познават бохемското стъкло — отвърна собственицата и протегна ръка.

— Маделин Кейн. С антики ли работите?

— Саб... Стефани Андерсън. В миналото се занимавах с антикварни ценности.

— Защо не разгледате галерията? Любопитна съм да чуя мнението ви. Отворих я само преди седмица и все още организирам пространството.

Сабрина беше нервна. За пръв път бе изпуснала истинското си име, може би заради познатият мирис на лак, дърво и кадифе.

„Искам да се върна у дома. Да се разходя из «Амбасадор» и да седна на бюрото си. Искам отново да се заема с работата си!“

Внезапна носталгия я стисна за гърлото и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Стефани? Какво има? — Хвана я разтревожена Вивиан.

— О, нищо особено. Невъзможни мечти. Някога и аз имах свой бизнес с недвижими имоти. Налагаше се да продавам и мебелировка, аксесоари, антики, подобни на тези. Не вървеше добре. Отказах се и си намерих друга работа. Сега ми липсва. Миризмата, атмосферата в тази галерия ме върнаха в моя магазин...

— Ти си имала и магазин?

— О, не. Но винаги съм искала да имам.

Маделин Кейн вървеше след тях и внимателно наблюдаваше Сабрина. „В тази жена има нещо — мислеше тя, — което я отличава от останалите. В походката, може би в начина, по който държеше главата си изправена. В начина, по който огледа експонатите, като професионалист и ценител.“

— Искам да ви помоля за съдействие — обърна се към Сабрина тя. — Търся информация за историята на една маса на Дънкан Файф, която отскоро притежавам. Ето я. Доколкото зная, трябва да е произведена около 1850.

— Това не е произведение на Файф — заяви Сабрина. Прокара ръка по повърхността и се наведе да разгледа по-добре краката на масата. — Това е Белтер. Ранен Белтер... може би около 1840-та. Файф не резбоват по такъв начин розетките. Вижте формата на този „пачи крак“.

— О, да. — Жената се наведе да погледне. — Разбира се! Стефани, защо все пак не се върнете към бизнеса с недвижими имоти?

Сабрина я погледна студено и не отговори.

— Сигурно си казвате, че това не е моя работа — продължи тя, — но аз имам нужда от помощник, който да се заеме с инвентара, със склада, но най-вече с недвижимите имоти. Самата аз се занимавах с това доста време, но така и не можах да обикна тази работа. Предпочитам да си стоя в галерията. В продажбите на недвижими имоти има пари обаче и за мен те са най-лесният начин да осигуря допълнителни доходи за галерията. Предлагам ви работа. Ако имате деца, можете да работите само по няколко часа на ден. И тъй, моя работа ли е? Или е вече наша!

„Нито ваша, нито наша, скъпа, скъпа Маделин! Това е работа за Стефани! Вие току-що осигурихте работа на сестра ми!“

— Нашият бизнес — съгласи се с усмивка Сабрина. — Кога искате да започна?

— От вчера.

— Добре, ще бъда тук в понеделник, в десет часа.

— В десет отваряме за клиенти. В девет ще е по-добре, мила.

— Разбира се — прие тя. „Забравила съм какво значи да бъдеш наемен служител.“ — Първо обаче трябва да съобщя, че напускам сегашната си работа. Ще дойда веднага след като ги предупредя.

— Прекрасно. Доколкото разбирам, заплатата не ви интересува.

— Моля?

— Не ме попитахте за заплатата.

— Обещавам да бъда по-практична, когато се захвана с недвижимите имоти — засмя се Сабрина. — Ще изчакам до понеделник. Тогава бихме могли да уточним какво точно ще работя и по колко часа.

Собственичката я наблюдаваше озадачена и тя изведнъж си даде сметка, че се държи като лейди Лонгуърт, а не като домакиня, търсеща работа, за да свърже двата края.

— Ако нямате нищо против... — добави по-плахо тя.

— Нямам — усмихна се бегло Маделин. — Ще ви чакам в понеделник.

— Гарт не ми е казвал, че си експерт — подхвърли Вивиан, докато се връщаха обратно към магазина за облекла.

— Ние с него не говорим за тези неща.

Трябваше да внимава да не издаде тайната от радост, че бе намерила работа за Стефани, а и за себе си, през оставащото време в Евънстън. Носталгията още притискаше душата ѝ. Искаше да седне в „Амбасадор“. „Ще се обадя на Нат и ще го помоля да направи рентгеновата снимка по-рано. Ако ми свалят гипса след около седмица, когато и Гарт ще се е върнал, ще мога да тръгна веднага. — Тя си спомни сплетените им пръсти през миналата нощ. — Аз трябва да тръгна веднага!“

— Мамо, виж какво купих! — извика Пени отдалеч. — И знаеш ли какво стана? Продавачката не искаше да ни чака, но аз ѝ показах кредитната карта — ето я — и тя изведнъж се промени. Стана любезна и взе да ни нарича „госпожици“!

Двете момиченца гледаха със светнали лица ту Сабрина, ту Вивиан.

— Виж каква радост им достави ти — възкликна Вивиан, съжалявам, че не съм се сетила досега. Единайсет години ми се струаха малко.

„Хрумна ми, защото не съм майка“ — помисли тя. Когато обаче тръгнаха към дома и Пени се притисна до нея, за да ѝ благодари, изпита щастие от радостта, която им беше доставила. И от това, че и двете деца я обичаха.

Пени хвана ръката ѝ и не я пусна до вкъщи. „Когато си тръгна, ще трябва да оставя зад себе си тези моменти. Всъщност по-добре е да не се обаждам на Нат тази вечер. Не искам да разбере, че бързам. Може да стане подозрителен.“

Пени и Клиф тъкмо щяха да си лягат, когато в неделя вечерта Гарт позвъни от Бъркли. Сабрина ги остави да говорят с баща си от телефоните в кухнята и спалнята, защото в този момент се опитваше да зашие скъсаното яке на Клиф. Тя слушаше разговора, докато продължаваше да се бори с иглата, обвинявайки за несръчността си гипсираната ръка, вместо факта, че никога не се беше учила да шие. От всекидневната чуваше гласовете на децата, които бърбеха с баща си. Изведнъж радостният смях на Пени изпълни къщата.

— Мамо — извика Клиф, — татко иска да говори с тебе.

Тя взе телефона и чу гласа му толкова близо, сякаш говореше до рамото ѝ. Сърцето ѝ се сви.

— Тук е много красиво — започна той. — Искан ми се да видиш как слънцето пробива мъглата рано сутрин. Светът става златистозелен, а водната повърхност заблестява като разтопено сребро.

— Как успяваш да видиш това от прозорците на аудиторията?

— Не стоя в аудиторията, защото лекциите започват утре. Досега съм обсъждал само програмата и разпределението на участниците с членовете на организационния комитет. Доколкото разбрах, преживели сте незабравим ден.

— Вчера ли? О, да.

— А ти къде беше, докато Пени и Барбара пробваха новите дънки?

— Разглеждах антикварен магазин на Шърмън Авеню. Притежателката е много привлекателна, интелигентна жена. Струва ми се, че ме подложи на изпит с една маса в стил Дънкан Файф.

— Е, взе ли го?

— С отличен. След изпита ми предложи работа. Започвам утре сутринта.

— Ще напуснеш ли университета?

— Веднага. Още утре ще ги уведомя.

— Ами добре. Чудесно.

— Струва ми се, че си разочарован. Може би смяташ, че не трябва да напускам.

— Разбира се, че ще напуснеш. Спомни си колко пъти съм ти казвал да потърсиш работа, която наистина ти харесва. И както вече веднъж благоволи да ми напомниш, с твоята заплата ти изплащаш ипотеката, така че нямам право да те уча какво да работиш.

— Гарт, какво има? — Обзе я безпокойство. С какво го беше ядосала? Но всъщност работата беше за Стефани. Какво значение имаше за нея, дали Гарт я одобрява. Нали след няколко дни щеше да си замине отгук? Но когато Гарт е ядосан, това обикновено показва, че е обиден, а тя не искаше да го обижда. — Гарт, чуваш ли ме?

— Не исках да прозвучи като...

— Може би трябваше първо да обсъдя това решение с тебе, но бях много въодушевена и веднага приех. Знаеш ли какво стана? Изобщо не се сетих да питам за заплата. Собственичката на магазина ми напомни за това. Утре, преди да напусна работата в университета, ще разбера колко ще получавам.

— Не! Обади се в канцеларията и кажи, че напускаш. Ако новата работа не ти хареса, ще намериш друга. Как мина вечерята у Талвия?

— Тъжно. Преди Марти да се върне двете разговаряхме за... Гарт, Марти споделял ли е с теб нещо за други жени?

Настъпи пауза.

— Дори и да ми е казвал нещо, то е било поверително — отвърна той след малко.

— Е, добре. Няма да те питам за това. А изказвал ли е пред теб някакви подозрения за Линда. Виждат ли си го някога да проявява ревност?

— Доколкото зная, той й е казвал, че я подозира.

— Линда иска той да я ревнува, за да спре да ѝ изневерява, в което тя е убедена, и да стане по-внимателен, по-грижовен съпруг. Затова му внушава подобни неща, а в действителност му е вярна. Чул ли си слуха, че някои от университетските преподаватели пишели тройки на студентките срещу сексуални услуги?

Този път паузата беше по-дълга.

— Ти откъде чу за това? — попита накрая той.

— Линда го чула в университетската книжарница. Ти чувал ли си нещо за това?

— Нищо, което да заслужава внимание.

— Значи все пак си чувал. Говори се, че Марти е един от тях.

— Боже Господи, това не е вярно! Това ли е чула Линда?

— Затова ме извика да говорим. Вярно ли е?

— За слуховете ли питаш? Може би има нещо вярно, но не зная кои от преподавателите са замесени. Обвиненията не означават нищо, ако не са подкрепени с доказателства. Всяка студентка, получила слаба оценка, може да оклевети преподавателя. Вярно, в клуба дочух подобни неща, които звучаха малко по-сериозно. Ти говорила ли си с други хора за това?

— Нямам навика да разпространявам клюки.

— Зная. Извинявай. Какво отговори на Линда?

— Да изчака, докато се посъветвам с теб.

— Наистина ли?

— Защо не? Вярвам на теб повече, отколкото на всеки друг. Освен това ти най-добре познаваш университетските среди.

— Как ми липсваш! Защо не вземеш самолета и не дойдеш тук за два-три дни?

— Не мога да оставя децата. Освен това утре започвам нова работа.

— Вярно. И какво друго става в Евънстън?

Двамата разговаряха около час.

— Ако дойдеш при мен, ще спестим на организационния комитет стотици долари от телефонни разговори — предупреди я със смях той, когато следващата вечер отново се обади.

Сабрина се засмя, но не отговори. Искаше ѝ се да бъдат заедно, но съзнаваше, че за всички в тази опасна игра бе по-добре, ако двамата с Гарт стояха на хиляди километри разстояние.

Всяка сутрин се събуждаше от шума, който децата вдигаха в кухнята и с желание посрещаше новия ден, а вечер, докато разговаряше с Гарт по телефона, се питаше как е минал толкова бързо.

Преди обед набързо претрупваше домакинската работа, ядосана на Стефани, заради която трябваше да се занимава с подобни безсмислени неща, като захвърлени не на място предмети, подреждане на дрехи в гардероба, бърсане на прах. Искаше ѝ се да остави всичко на Хуанита, но работата беше много и въпреки помощта на децата я изморяваше.

След това „Колекции“ ѝ се струваше курорт. Двете с Маделин организираха продажбите, изготвяха етикети с цената и кратки бележки за историята на всеки предмет, разполагаха ги така, че да изпъкнат най-интересните и да привлекат вниманието и към обикновените. Сабрина харесваше Маделин. Въпреки неприятната мисъл, че работи за някой друг, а не за себе си, тя организираше работата така, че Стефани да може веднага да навлезе в нея. Така неусетно минаваше по-голямата част от деня, а в късния следобед се втурваше, за да наглежда нашествието в къщата и особено атаката на хладилника, когато Пени и Клиф се прибираха от училище, обикновено с приятели.

Вечеряха при „походни условия“, на верандата, след което децата измиваха чиниите. Вечерта играеше с тях на някаква игра, обикновено прекъсвана от телефонното обаждане на Гарт. След като децата заспяха, тя се отпускате на дивана във всекидневната или в креслото в спалнята с книга в ръка.

В четвъртък донесе въщи готварска книга и тримата приготвиха китайска вечеря. Пени издебна момент, в който никой не гледаше, и пусна в яденето десетина люти чушки.

— Трябваше да ни видиш отнякъде, татко. Всички плачехме, но мама каза, че и така е станало вкусно — похвали се тя на Гарт, когато той позвъни и подаде слушалката на Сабрина.

— Било е нещо изключително. Нещо като вечеря с корозионни блюда. Съжалявам, че го пропуснах.

— И аз съжалявам.

— Ще го приготвиш ли пак в неделя вечерта, заедно с чушките и всичко останало. Искам да го опитам.

— Щом си толкова смел.

— Нямам търпение. Впрочем Пени е права.

— За какво?

— Да ти кажа, че те обичам.

Сабрина усети как сърцето ѝ прескочи няколко пъти. „Уморена съм. Ще се оправя, щом остана сама и си почина.“

— И че самолетът ми пристига в неделя в два следобед. Можеш ли да ме посрещнеш?

— Разбира се.

— Какво ще правиш утре вечер? Пак китайско ястие ли?

— Долорес и Нат ни поканиха на вечеря.

— Предай им много поздрав.

В петък вечерта, когато Пени и Клиф се качиха с трите деца на Голднърови на горния етаж, тя разказа на домакините всичко, което бе чула от Гарт за неговите изследвания и за доклада му на семинара.

— Той никога не би го признал, но на мен ми се струва, че е звездата на конференцията в Бъркли. — Видя как двамата се спогледаха и спря. Какво ли бе объркала сега? — Какво има?

— И двамата сме учудени, защото винаги, когато стане дума за работата на Гарт и особено за неговия успех, ти не пропускаш да споменеш за Стамфорд. А този път не каза нищо.

„Забравих колко много означава тази възможност за Стефани. Трябва да попитам Гарт, преди да тръгна. Обещах ѝ да го убедя.“

— Още ли имаш главоболие, Стефани? — Нат запали лулата си.

— Не — стреснато отвърна тя, но в този момент ѝ хрумна, че главоболието ѝ е подходящ претекст. — Впрочем да, от време на време. Мислех да не ти казвам. Скоро ще дойда при теб на преглед за ръката и бях решила да ти кажа, ако дотогава не отmine.

— Кога точно те боли главата и къде? Покажи ми.

— Обикновено вечер, може би защото по това време съм уморена. — Посочи местата, които я боляха, докато имаше сътресение. „Прости ми и тази лъжа, Гарт, не мога да измисля по-добро извинение, за да не се любим, докато Стефани се върне.“

— Досега трябваше да мине — забеляза Нат. — Трябва да се прегледаш при интернист. А и за преглед на ръката ми се струва все още рано. Кога я счупи?

— На двацет и втори септември.

— Хайде да изчакаме още десет дни. Обади се в кабинета и си вземи час за след една седмица. Ако рентгеновите снимки са добри, ще снемем гипса.

Вече знаеше какво да направи. Десетина дни щяха да ѝ стигнат, за да убеди Гарт. Трябваше още на следващата сутрин да се обади на Стефани.

Гарт успя да се върне към ежедневието си в университета и да прочете кореспонденцията си едва в сряда. Беше отегчен до смърт от задълженията, с които администрацията постоянно го занимаваше. Бе пътувал от Бъркли към Евънстън като ученик, крито бърза за среща с първата си любов. През цялото време на семинара чуваше топлия смях на Стефани от техните телефонни разговори, спомняше си нощта, преди да тръгне, и мечтаеше отново за вечерите, когато четиримата се събираха във всекидневната. Обаче откакто се беше върнал, почти не можеше да ги види.

На всичкото отгоре жена му някак си поощряваше отсъствията му. Гарт бе установил с отчаяние, че топлината в гласа ѝ е овладяна и тя е отново далечна и затворена в себе си.

Не можеше да си обясни промените в поведението ѝ. На аерогарата го посрещна с толкова щастлива усмивка, че той неволно забави ход, за да я гледа по-дълго. Чу как пътникът зад него се обърна към своя колега и каза:

— Бих искал да съм на мястото на онзи, когото тя очаква. Гарт усети как сърцето му се сви и ускори крачка, но когато се наведе да я целуне, тя сведе очи и помръкна, сякаш си спомни нещо.

Светлината в погледа ѝ отново изгря, когато вкъщи той започна да им раздава подаръците. На Пени и Клиф — конструктор. Двата веднага се заеха да сглобяват модели на вагоните, с които първите заселници бяха превзели Дивия Запад. За съпругата си бе купил от един магазин на площад „Жирардели“ велурен блейзер, мек, в убит цвят и старинни метални копчета. Със светнали очи тя го облече и се завъртя пред огледалото. „За мен“ — изрече полугласно, сякаш на себе си тя, и тези думи трогнаха и натъжиха Гарт.

— Благодаря ти. Прекрасен е! — Подаде му бузата си за целувка.

— Мисля, че улучих размера — отвърна той с едва доловима ирония. — Не си носила подобно нещо досега, но ми се видя в тон с

начина, по който се обличаш напоследък.

— По-различно ли се обличам?

— Така ми се струва. В по-ярки тонове. Използваш други съчетания от цветовете. Преди винаги закопчаваше блузите си до горе, а сега не. — Поклати глава, докато Сабрина се смееше. — Винаги си ме обвинявала, че не забелязвам как си облечена. Беше права. Съжалявам. Забелязвам обаче разликите. Искам да ти кажа, че така ми харесваш повече.

Беше щастлива семейна вечер. И тогава тя му разказа за постоянното си главоболие, за разговора с Нат и неговите препоръки. Постепенно се отдалечи на онова приятелско, но не и съпругеско разстояние, на което го държеше, откакто се върна от Китай. Изглеждаше даже по-нервна.

Той въздъхна и се застави да прочете купчината писма на бюрото. Най-отгоре лежеше повторна покана от Хорас Калън, президента на „Фостър Лабораториз“, да посети Стамфорд на двайсет и трети октомври. След два дни! Невъзможно беше да прекъсне лекциите със студентите. Но „Фостър“ и Стамфорд бяха мечтата на Стефани. Имаха най-модерната апаратура за изследователска работа, каквато университетът в Евънстън никога нямаше да притежава. Дали да не помоли Вивиан да вземе неговите часове? В края на краищата се отнасяше само за две лекции. Той набързо написа в отговор, че приема поканата, и остави бележката при изходящата поща. Може би най-после щеше да направи жена си щастлива.

Телефонът иззвъня. Секретарката на заместник-ректора питаше дали може да дойде при доктор Строс за няколко минути. Това бе заповед, а не покана. Гарт се отказа и тази вечер да се прибере рано.

Лойд Строс бе с няколко години по-възрастен от него. Двамата бяха приятели и партньори на тенис от години. Дребен и енергичен, той бе овладял до съвършенство университетската конюнктура и бързо се изкачи до поста заместник-ректор.

— Административният съвет направи проверка — започна направо Лойд. — Прегледахме списъка на отхвърлени жени... извинявай, не се изразих добре. Та значи, списъка на жени, на които е отказвана постоянна работа като преподаватели в този университет. Анализирахме и забележките на Уебстър за изследователските им

способности. Ти си прав. Той е нарушил всички разпоредби за равнопоставеност на кандидатите в конкурсите за работа.

Докато Строс кръстосваше кабинета, ръкомахайки от време на време, Гарт го слушаше облегнат на ръба на бюрото.

— Почакай — даде му знак с ръка Лойд, забелязал признаци на нетърпение. — Нека да свърша. Административният съвет препоръчва да се преразгледа кандидатурата на Вивиан Гудман. Според мен тя ще мине на съвет. В безкрайната си мъдрост административният съвет също така препоръчва на декана по научната работа Уебстър да се пенсионира преди срока. Той е на шейсет и две. Значи ще трябва да го търпим още три години. Казахме му, че тъй като учебната година е в самото начало, ако той напусне веднага, все някак ще я завършим и без него. Тъй като би било грубо да кажа, че го изритахме, аз не го казвам. С други думи, в момента ни трябва нов декан по научната работа.

Той седна на бюрото си и взе да прелиства някакви документи. Гарт го наблюдаваше. Знаеше какво ще последва. Стефани щеше да е доволна. Повече пари и престиж, повече време за семейството. Трябваше обаче да се откаже от изследванията си и от преподаването. Деканът по научната работа беше преди всичко администратор. Нямаше време за нищо друго. Не мога да седя по цял ден на едно бюро, докато другите навлизат там, където и аз вече прокарах свой път, ако трябва да променям нещо, за да доставя удоволствие на Стефани, по-добре да избира „Фостър Лабораториз“. Строс отново стана.

— Не е нужно да ти казвам коя беше първата кандидатура, на която се спряхме. Ти имаш международен престиж, огромна научна работа. Между другото онази статия в „Нюзуик“ беше доста добре написана. Интересно как една статия в популярно списание може да впечатли съвета повече, отколкото десет научни журнала, взети заедно. Смятаме, че с теб постът ще получи научен престиж, достойнство и почтеност. Не съм сигурен обаче дали идеята ще ти хареса.

Гарт го погледна остро. Само той можеше да реши дали да приеме, или да откаже. Не беше работа на Строс да решава вместо него.

— Не ме гледай така, Гарт — ухили се той. — Знам, че ще ми стиснеш ръката, ще кажеш, че винаги мога да разчитам на тебе, но предпочиташ да работиш в лабораторията си и да не се занимаваш с

администрация. Ще ми предложиш още да ми помогнеш при намирането на човек за този пост.

— Съгласен — засмя се Гарт. — Но ти не ме оставяш да произнеса тази забележителна реч.

— Ще ти дам възможност да произнесеш друга. Какво ще кажеш за креслото на директора на нашия нов институт по генно инженерство?

Гарт вдигна рязко глава. Умът му трескаво анализираше новата информация.

— Кога е било решено да създаваме институт по генно инженерство?

— Неотдавна.

— Лойд, аз се мъча да прокарам това решение от пет години! Винаги са ми казвали, че няма пари. Това е една от причините, заради които...

— Мислиш да ходиш във „Фостър Лабс“ — довърши вместо него Строс. — Още ли не си ходил да ги видиш?

— Следващата седмица заминавам за два дни.

— Когато те разведат из института, можеш да го сравниш с това — сложи на бюрото една голяма папка и извади от нея разни скици, — плюс заплата от около шейсет хиляди долара и лекторски часове колкото и когато пожелаеш.

Гарт подреди скиците върху бюрото.

— Виждам, че сте променили плана. Няма аудитории.

— Отказахме се от тях по финансови причини.

— Откъде намерихте пари за институт?

— Бяха деблокирани.

— Деблокирани? Значи е имало пари!

— Имаше, но попечителите ги задържаха. Смятахме, че институтът не е най-важният приоритет.

Строс отвори едно от барчетата на библиотеката си.

— По това време на деня е добре човек да пийне нещо. Какво предпочиташ?

— Скоч. Лойд, попитах те...

— Почакай малко и ме изслушай. Твоят доклад ни убеди, че е по-добре да създадем институт, за да използваме федералната субсидия за изследвания и за да изработваме продукти, които след това да

патентоваме и продаваме. Но винаги, когато сме давали обява, че търсим директор, тук или в Европа, получавахме неизменно един и същи отговор — защо търсим специалист, след като човекът, който ни трябва, работи тук, под носа ни.

— И вие какво отговаряхте?

— Изпий си уискито.

— Е, и?

— Гарт, ти нямаше да се справиш. Ти си блестящ учен, но не умееш да работиш с хора. Нетърпелив си, имаш труден характер. Кой в университета не те е виждал да размахваш в кабинета си онази ракета срещу невидим противник? Още малко уиски?

— Не, благодаря.

Строс доля и двете чаши, добави сода и му подаде едната, сякаш не беше чул.

— Значи не сте искали да назначите мен, но сте могли да изберете и друг. До днес. Какво се е случило? Да не е излязла мода на директорски места да се назначават учени с трудни характери?

— Смятам, че през последната година ти се промени, особено през последните няколко месеца. Работата ти като шеф на катедра е превъзходна. Ние високо ценим шефове на катедри, които могат да издействат правителствени субсидии за изследвания. Освен това застъпничеството ти за Вивиан Гудман и изобщо за мястото на жените в академичните среди направи дълбоко впечатление на съвета на попечителите. Още скоч?

— Ако съм толкова омекнал и улегнал, не би трябвало да имам нужда от още.

— Този е за тоста по случай новия ти пост.

— Почакай, още не съм приел.

— Гарт, трябва да докладвам пред съвета, че...

— По дяволите! Казах ти, че следващата седмица заминавам за „Фостър“.

— Ти не искаш да работиш за „Фостър“. Това е само изстрел срещу нашите глави.

— Лойд, следващия вторник ще бъда в Стамфорд. В четвъртък или петък ще ти съобща отговора си.

— А ако се наложи да докладвам по-рано?

— Виж, Лойд. Знаеш от колко години се боря за този институт. Мисля, че ще се справя. Това е единственото, което мога да ти кажа сега. Трябва да отида в Стамфорд.

— Ах, разбирам. Стефани! Гарт, в директорското място също има престиж и пари, и...

— Зная. Ще ѝ кажа и това. Но пътуването до Стамфорд е нещо, което ѝ дължа. Аз също имам нужда да видя какво става по света, за да си сверя часовника. Ще ти съобща отговора си следващата седмица. Мисля, че на този етап това е достатъчно.

— Добре. Можеш ли да обещаеш, че до петък ще знаем?

— До петък, Лойд.

Сабрина се събуди от някакъв странен шум. Долу Пени и Клиф се биеха с ракетите по главата и се обвиняваха взаимно за изгорелите в тостера филии. Събота сутрин. Няма училище. Тя зарови глава във възглавницата. Искаше ѝ се да поспи още малко. Но не можа. Имаше и нещо друго, нещо, което трябваше да обмисли. Долу децата прекратиха кавгата и започнаха да говорят нещо за ябълки. А, да, днес трябваше да оберат ябълките в двора.

— Аз ще набера сто щайги — обяви тържествено Клиф.

— Няма да дойда, защото искаш да обереш всичките ябълки на света.

Децата са вече в кухнята. Събота... Ябълките... Събота, двайсети октомври. В понеделник е двайсет и втори.

— Е, добре, щом искаш, да направим рентгеновата снимка на двайсет и втори — бе казал Нат. — Ако китката ти е наред, веднага ще свалим гипса.

Веднага. Тя отвори очи. Гарт спеше до нея. Сабрина се вгледа в лицето му. Беше толкова тих, уверен в себе си, в пътя, по който искаше да върви. И въпреки, че не беше сигурен в нея, често объркан и измъчен от внезапните промени в поведението ѝ, оставаше внимателен и нежен даже когато тя беше студена, щедър, когато тя беше дребнава, търпелив, както беше обещал, докато тя намери себе си.

„А коя съм аз — запита се тя и веднага си отговори. — Една жена, влюбена в съпруга на сестра си.“ Кога започна това? Не знаеше. Импулсивно погали с пръст високите му скули. Мускулът под окото му трепна и тя ужасена се отдръпна, но Гарт бе отворил очи и я гледаше.

Той видя как влюбено го наблюдаваше, но преди да успее да я вземе в обятията си, тя възвърна обикновената, неутрална, приятелска маска на лицето си.

— Добро утро — тихо каза той, без да помръдне. Сабрина го гледаше безпомощно и мислено му отговаряше, защото не можеше да изрече думите: „Добро утро, обич моя!“

От кухнята се разнесе трясък и звънкото „Нали ти казах!“ на Пени.

Младата жена скочи от леглото, наметна пенъора си и хукна по стълбите. Клиф стоеше сред езеро от портокалов сок, парчета от счупената кана и съсредоточено развиваше върху локвата ролка книжни салфетки, които бавно пожълтяваха, докато се диплеха на пода. Тя избухна в смях, но за разлика от нея Пени беше вбесена.

— Какво смешно има?

Стефани не би се разсмяла. Тя щеше да се ядосва за счупената кана, за порязания пръст на Клиф, за изцапания под, по който всички щяха да се пързаят поне няколко дни. Но Сабрина виждаше друга сцена — топлото легло горе, пръстът ѝ, който гали лицето на Гарт, срещата на погледите им, последвана не от любовни думи, а от трясък на счупено стъкло, хартията, която бавно покриваше локвата, и лицето на Клиф, копие на бащиното, което с научен интерес изучаваше проблема. Тя тръсна глава.

— Права си, няма нищо смешно. Как се случи това? Момчето се поколеба за миг, но реши все пак да каже истината:

— Сложих каната на главата си, за да видя мога ли да вървя така.

— Добре, ако тези салфетки не стигнат, вземи от шкафа още. И знаеш ли какво? Никакво бране на ябълки, докато не измиеш пода.

— Мамо! Мъжете не мият подове! Ще събера стъклата и ще попия сока, но...

— В този дом мъжете могат да мият всичко — спокойно отвърна тя. Понечи да тръгне, но се обърна и хвана Пени през раменете. — Хайде да излезем и да си поговорим какви ябълки ще берем днес.

Преди да напуснат стаята, Сабрина се обърна и срещна благодарния поглед на Клиф, който очевидно нямаше нищо против да измие пода, стига сестра му да не е там.

— Какви са щетите? — извика от спалнята Гарт и момиченцето се затича нагоре по стълбите да му докладва.

Сабрина тръгна към дъното на коридора, който тук правеше завой и затваряше скрита от погледа ниша точно под един от прозорците. Точно там Стефани бе сложила малка кушетка. Това беше едно от любимите места на Сабрина. Тя седна, обгърна коленете си и се загледа през прозореца.

В Лондон, Париж и Рим всички се връщаха от летните пътешествия. Започваха баловете, приемите, тържествените вечери и неофициалните приятелски събирания. В „Амбасадор“ влизаха клиенти. А тя стоеше някъде накрай света и се канеше да бере ябълки. Какво търсеше тук, когато в нейния собствен свят започваше новият артистичен сезон?

„Тук съм чужденка.“ Думите звучаха сурово в меката есенна светлина. Онзи, другият свят зад океана, не бе изчезнал. Там сега живееше Стефани. Каквото и да си казваха в писма и телефонни разговори, Сабрина вече знаеше огромната роля на малките детайли, които изграждат живота. Какво правеше Стефани в нейния свят? Каква следа оставяше след себе си като Сабрина Лонгуърт? „Какво прави тя с живота ми?“

Усети ръката на Гарт. Той приседна до нея и я прегърна през кръста. После нежно целуна челото, клепачите ѝ, докато тя се отпусна в обятията му. Тогава всичко отново се върна. Локвата от портокалов сок, благодарният поглед на Клиф, нейният смях. Нейното семейство. Нейният свят. Гарт. Когато обичаше, желаше, търсеше. Този свят, тъй различен от онзи, другия, зад океана.

— Какво става долу? Може ли да се влиза в кухнята? — попита той.

— Мисля, че нямаме нито капка портокалов сок — Трепереща, облегна глава на гърдите му. Вътре в нея се отпусна някакъв затегнат, болезнен възел и желанието нахлу във вените ѝ. Сабрина вдигна лице и го целуна дълбоко, страстно, сякаш искаше да го изпие. Целуваше го както мечтаеше той да я целуне, защото вече знаеше, че двамата са били създадени за това. Гарт свали нощницата ѝ и започна да гали гърдите ѝ. Сълзи изгаряха очите ѝ. Мислите ѝ бяха съвсем объркани.

— Не мога! — проплака високо. „Стефани, прости ми! Не знаех, че ще се влюбя в него. Не исках!“ Тя рязко се отдели от него. — Не мога да направя това!

— Какво, по дяволите, става с теб? — извика вбесен Гарт.

— О, недейте! — чуха те гласа на Пени.

Сабрина вдигна глава и през рамото на Гарт я видя разплакана на прага на спалнята. „Твърде много ми дойде! Не мога да се справя с всичко!“ Тя отиде до нея и я прегърна.

— На мене ли крещиш, татко? — обади се от долния етаж Клиф.
— Какво съм направил пак? Само обрах сока.

— О, по дяволите! Нищо не може да остане скрито в тази къща! — не се сдържа Сабрина и се наведе през перилата. — Клиф, никой не крещи на теб. — После се обърна към Пени и се опита отново да я успокои: — Извинявай, миличко. Не се плаши. Всичко ще бъде наред.

— Защо татко извика? — хълцаше тя с изкривено от страх личице. — Той никога не е викал така!

Сабрина чакаше Гарт да каже нещо, за да ѝ помогне, но той мълчеше.

— Вие с Клиф понякога също се карате и си крещите, нали? Кръщенето не е чак толкова страшно, освен това е полезно за дробовете — отвърна шеговито и момиченцето се засмя през сълзи. — Ти още не си облечена? Хайде, нямаме време. Трябва да проверим дали Клиф се е справил с пода, да закусим и да излизаме, иначе всички ренети ще се окажат обрани.

— Не е Ренета, а златна превъзходна, мамо, знаеш много добре!

Пени се завъртя и се затича към стаята си.

Сабрина остана на колене. Чакаше Гарт да ѝ каже, както тя бе казала на детето, че всичко ще бъде наред, но той мълчеше, седнал на канапето, където преди малко тя направи своето малко бягство от него. Двамата останаха така няколко безкрайно дълги минути, разделени от отсечката на коридора и морето на измамата, която не можеше да се поправи. Сабрина вдигна глава и срещна погледа му.

— Извинявай — прошепна тя, а думите ѝ преминаха разстоянието и го докоснаха със същата нежност, с която тази сутрин бе докоснала неговото спящо лице. Гарт се усмихна с толкова обич, че дъхът ѝ спря.

— Нищо — отвърна накрая той. — Мислех, че вече си решила какво да правиш.

Сабрина чу думите, но не ги разбра. За какво решение говореше той? Дали да се любят или не? Да му каже причината за своите

сменящи се настроения? Да признае? Ако знаеше, или поне подозираше за измамата, защо не ѝ го кажеше?

— Трябва да се облека — промърмори, влезе в спалнята и затвори вратата след себе си.

„Сега няма да мисля за това! Не искам да зная какво е искал да каже“ — трескаво разсъждаваше тя, докато обличаше избелелите дънки на сестра си. Нахлузи върху тях една бледожълта риза, прихвана косата си с панделка на тила и хвърли разсеян поглед в огледалото. Оттам я гледаше младо момиче, сякаш само няколко години по-голямо от Пени. Сабрина си спомни огромните кристални огледала някъде далеч оттук, в дворци и летни резиденции, които отразяваха една друга жена, облечена в коприна и дантели, чието присъствие украсяваше баловете на най-изисканото общество. Къде беше сега тази жена? Някъде накрай света, в провинцията, наречена Евънстън, в занемарена къща, облякла поизбелели джинси. Тя се обърна и се спусна боса по стълбите към кухнята.

Гарт видя от ъгъла на коридора как жена му влезе в спалнята и затвори вратата след себе си. После забеляза как излезе босонога и без да поглежда към него, се спусна по стълбите. Каква беше причината за нейната ужасна упоритост? Защо отново и отново отказваше да заеме мястото си в брака им и да заживее с него като жена с мъжа си? След всяка стъпка напред правеше половин стъпка назад, в непроницаемата черупка, която си бе изградила след пътуването в Китай.

Какво очакваше от него при това положение? Може би се надяваше, че той сам ще заговори за проблемите им, ще ѝ посочи и нейните, и своите грешки и ще ѝ каже, независимо дали искаше да чуе, или не, че я обича повече, отколкото преди дванайсет години?

— Татко, хайде! — извика Пени. Гарт бавно се надигна и тръгна към кухнята.

Подът блестеше от чистота. Кошчето за боклук в ъгъла беше претъпкано с мокри книжни кърпи. Децата бяха вече наредили масата. В средата стоеше купа с понички и четири чаши със сок от грейпфрут. Кафето беше готово. Цялото семейство стоеше усмихнато около масата и го чакаше.

— Да не съм сбъркал кухнята? — попита Гарт и Пени се изхили в шепа. Той вдигна чашата със сока. — Да пием за днешния ден.

Докато потегляха, усети, че напрежението е отминало и жена му седи спокойна и разсеяно гледа през прозореца. На задната седалка Пени и Клиф се надпреварваха кой познава по-добре марките на отминаващите автомобили.

— Прекрасна идея за един съботен ден — забеляза тя, сякаш досега не бяха брали ябълки през октомври. Гарт реши, че може би наистина досега не ѝ се е случвало да отива за ябълки в толкова объркано настроение и в известна степен за нея това е новост.

Ябълковата градина се намираше зад малки езера, чиито брегове бяха осеяни с вили, лодки, групи летовници с деца и домашни любимци. Гарт ругаеше тежкия трафик. Колкото повече приближаваха, толкова по-бавно напредваха.

— Двамата с Пени искаме да слезем и да изтичаме до градината. Хващам се на бас, че ще стигнем по-скоро.

— Ела на моето място и се опитай да минеш през тези задръствания, а ние с майка ти ще се разходим дотам. Крайно време е ти да започнеш да работиш, а аз да играя.

— Наистина ли ще ми дадеш да покарам, татко?

— Законът не разрешава. Като станеш на петнайсет години, ще учите в училище.

— Ха, там на нищо не ни учат! — отбеляза критично Клиф.

— Ако е така, аз ще те науча да шофираш, но още е рано. Скоро ще седнеш зад волана и двамата с майка ти ще треперим винаги, когато закъснееш повече от десет минути. Затова не бързай. Дай ни малко време да поживеем спокойно.

Сабрина слушаше разговора им като насън. „Няма да съм тук, когато Клиф стане на петнайсет години. С Гарт никога няма да се разхождаме, докато Пени и Клиф шофират. Тук животът ще продължава, децата ще израснат, а мен няма да ме има. А те няма дори да усетят, че съм си отишла завинаги. Съпругата на Гарт, майката на Пени и Клиф ще бъде винаги с тях. Само Сабрина няма да я има.“

Гарт се провря сред колите на паркинга, угаси мотора и се обърна усмихнат към нея, но лицето му помръкна.

— Какво има сега?

— Нищо. Хайде да слизаме.

Четиримата извадиха кошниците от багажника и навлязоха в овощната градина. Край тях берачи пълнеха щайга и найлонови торби.

Под арка от натежали с плод клони те тръгнаха по пътеката към един отдалечен участък, където нямаше хора. Въздухът тежеше от аромата на зрели ябълки. Клиф огледа критично едно дърво, пусна кошницата си на земята и ловко се изкатери по него.

— Първият братовчед на маймуната — засмя се Гарт. Пени се втурна след брат си, но той я спря.

— Чакай! Аз ще ти ги хвърлям отгоре, а ти ще ги нареждаш в щайгата. После ще се разменим. Аз ще ти помогна да се качиш.

Сабрина и Гарт ги наблюдаваха известно време. „Майка им ги е научила да си помагат“ — мислеше трогната тя.

— Искаш ли да се разходим? — попита тихо тя.

Той я хвана под ръка и двамата тръгнаха по една от страничните пътеки. На няколко крачки от дървото Гарт се обърна към Клиф:

— След малко ще се върнем. Като напълните тази щайга, вземете друга.

Момчето спря с протегнатата ръка, после подхвърли ябълката на сестра си. Докато се отдалечаваха, Сабрина го чу да казва:

— Майка забрави да каже, че трябва да внимаваме.

Гарт и Сабрина тръгнаха по пътеката. Отдалеч долитаха гласовете на берачите. Топлото есенно слънце струеше през натежалите клони и позлатяваше тъмните листа и жълто-червените плодове. Лек вятрец нежно развяваше излезлите изпод панделката къдрици на косата ѝ. Тя вдигна лице нагоре и пое дълбоко дъх. Какво бе станало през този месец, откакто със сестра ѝ така лекомислено се впуснаха тази безразсъдна авантюра? Нищо, което да я постави в центъра на вниманието и да предизвика аплодисменти. Само едно — беше влюбена в съпруга на сестра си. И беше щастлива.

Хванати за ръце, двамата продължиха по осеяната с пъстри сенки пътека.

— Ти ме правиш толкова щастлив! — сякаш на себе си изрече Гарт. — Рядко ти го казвам, но моля те, не го забравяй. И още нещо, което забравям да ти кажа. Ти си ужасно красива! — Той я обърна към себе си, хвана лицето ѝ. — Не ме напускай, обич моя. Зная колко е смутно в душата ти и ще чакам, докато намериш себе си. Но разбери ме, не мога да чакам безкрайно. В края на краищата работата ми е да търся загадки и да ги разгадавам. — Тревогата в очите ѝ го спря. От какво се страхуваше? От него, или от себе си? — Стефани, неспособен

съм да ти причиня зло. Ще приема всяко твое решение. Но сега те обичам повече и имам нужда от тебе. Не искам нищо друго от живота, освен едно — да бъдем винаги заедно.

Сабрина мълчеше. Една презряла ябълка се откъсна от клона и меко тупна до краката им. Очите им продължаваха разговора — неговите пронизващи, а нейните потъмнели от несигурност. Една фраза отекваше в съзнанието ѝ. „Сега те обичам повече...“ Думите се смесваха с незадоволеното желание, което още сгриваше цялото ѝ същество, подобно на слънцето, проникващо през затворените ѝ клепачи.

— Погледни ме — изрече по-твърдо Гарт, но тя поклати отрицателно глава. Той още не подозираше истината. Иначе не би я наричал „Стефани“. Въпреки това обаче бе усетил най-важното — че тя ще го напусне. Да, това беше истина, непоносима истина и той никога нямаше да я осъзнае, никога нямаше да разбере защо и какво всъщност се беше случило. „Не мога, обич моя, не мога да ти кажа!“

Той отпусна ръце и лишено от топлината на дланите му, лицето ѝ остана голо, незащитено. Сабрина отвори очи.

— Трябва да се връщаме. Децата...

— Ей сега. Откога не сме се разхождали сами?

— Не зная — отвърна тя, благодарна, че може най-после да изрече спокойно една проста истина.

— Тази седмица заминаваме. Мислех да ти кажа още снощи. Приех поканата на Калън да подсетя „Фостър Лабораториз“. Ще излетим за Ню Йорк във вторник сутринта, ще преспим и в сряда вечерта ще се върнем.

— Не — автоматично отказа тя. — Децата, моята работа. Китката ми. А и парите...

— Ще оставим децата на Вивиан, а антиките ще издържат без тебе два дни. Ти каза, че в понеделник ще ти свалят гипса. „Фостър“ плаща цялото пътуване, включително и хотела в Ню Йорк. Виж, нали от месеци ме уговаряш да приема тази работа? Заради теб приех поканата.

Сабрина взе една ябълка, излъска я в ръкава си и я захапа. Да пътува с Гарт, да остане с него насаме? „Искам!“ — мислеше тя. Ала колко дълго можеше да бъде постоянно с него и същевременно да го отблъсква?

Не можеше да го накара да се откаже, защото Стефани искаше той да приеме и да се махнат от Евънстън. Сабрина кимна неохотно. Щеше да отиде до Кънектикът. Той я прегърна през рамото и двамата тръгнаха обратно.

— Крайно време да останем сами и да се опитаме да разберем кои сме.

ГЛАВА 16

Натан Голднър сложи снимката върху осветения екран и направи на Сабрина знак да погледне.

— По-добре не може и да бъде. Можеш отново да налагаш Гарт и децата, да разбиваш белтъци и да шофираш. Сега да свалим гипса. — Наведе се над ръката и. — Защо не чувам радостни викове?

Тя едва се усмихна.

— Стефани? Добре ли си?

„Тъкмо в това е проблемът. Защо ли не мога да остана в гипс още няколко дни?“

— Извинявай, Нат. Мислех си за трите щайги ябълки в антрето. Защо не оставиш гипса още няколко седмици? Тъкмо Гарт и децата ще се научат как се прави конфитюр от ябълки.

„Наистина ли искам да остана още няколко седмици тук? А Лондон? Моят живот ме очаква. Тъкмо в това е цялата лудост, че не зная какво искам. Всъщност какво значение има? Та аз нямам избор!“

Нат се смееше, сигурен, че тя просто се шегува. Сабрина огледа бялата си, сякаш изтъняла китка.

— Може би трябва да я стегна с бинт? Мога ли да я движа свободно?

— Стефани, ако искаш можеш да белиш ябълки от днес до Коледа и да разместиш всички мебели в „Колекции“. Даже е препоръчително да я движиш повече. Костта е по-здрава от преди.

Тя се обади в галерията, че ще отиде на работа следобед, и излезе на верандата. През широко отворените прозорци нахлу лек вятрец и донесе аромата на вече вехнещите рози в градината. Хвърли поглед на щайгите, които Гарт бе оставил в ъгъла предната вечер. „Какво да правя с тях? Да приготвя поне един сладкиш?“

Наля си чаша кафе, взе лист и седна на масата. После пусна писалката и раздвижи китката. Чувстваше я лека и гъвкава. Опипа я, за да провери дали все пак не я боли. Никаква болка. Сабрина Лонгуърт, излекувана, здрава, готова да напусне доброволното си изгнание и

отново да превземе света. Телефонът иззвъня. Знаеше, че е сестра ѝ още преди да вдигне слушалката.

— Сабрина, как си? — задъхано попита Стефани. — Как са Пени и Клиф?

— Прекрасно — отвърна озадачена тя. „Не само задъхана, но и някак си напрегната, сякаш се страхува от отговора ми.“ — Вчера ходихме да берем ябълки. Стефани, какво да правя с три щайги златна превъзходна?

В смеха на сестра ѝ прозвуча копнеж и тя веднага го долови.

— Те винаги се увличат. Защо не ги спря?

— Ние не бяхме при тях.

— Не бяхте...

— Разхождаме се из градината. Нямах желание да бера ябълки, а и ми беше трудно с гипсираната ръка. Оставихме ги да свършат цялата работа.

Последва пауза.

— Как е Гарт?

— Добре. Той е добре. Миналата седмица ти казах, струва ми се, че напоследък прекарва повече време вкъщи. Виждам как децата се радват и го чакат. Така че всички сме добре.

— И?

Сабрина пое дълбоко дъх.

— И тази сутрин аз...

— Питам за друго. За Гарт? Сигурно като се е върнал от Калифорния, е искал да се любите. Нещо като „Добре дошъл у дома“.

Долови отчуждението в гласа на сестра си. Сякаш искаше да увеличи още повече разстоянието помежду им.

— Така ли прави обикновено? — попита в отговор.

— Да. И този път го направи, нали? Е, голяма работа. Можете да правите каквото пожелаете. Прекалено би било да очакваме от някого безкрайно дълго да... върши неща, които са различни и... А и пет седмици са ужасно дълго време...

Изведнъж Сабрина разбра. Кой, кой ли бе другият мъж? Изглежда, бе станало неочаквано.

— Не, не са чак толкова много — отвърна предпазливо. — Много неща се случиха, но...

— Той искаше, нали? Искал го е... Сабрина, колко пъти досега сте правили любов с Гарт? Пет, десет пъти? Не ме лъжи!

— Веднъж. — Тя чу как Стефани пое дълбоко дъх. — В нощта, преди да замине за Калифорния. Не можах да го спра, Стефани, но това, което се случи, не означава нищо. То е без значение.

— За Гарт е имало голямо значение.

Тя не отговори. Сестра ѝ седна върху раклата в спалнята и си представи как децата ѝ берат ябълки. Обзе я носталгия. Искаше да поговори с някого за това. Но с кого? Габи скоро щеше да се върне, но на нея не можеше да каже. Не можеше да говори и със сестра си, която се беше любила със съпруга ѝ.

— Колко ужасно! — промълви, имайки предвид не Гарт и Сабрина, а своята обърканост. Беше позвънила, за да каже на сестра си за круиза, но новината за ябълките предизвика носталгията ѝ. Мисълта, че двамата са се любили я караше да желае Макс.

— Зная, че за тебе е ужасно — отвърна Сабрина. — Но аз не съм го прелъстявала. Стана така, че от доста време спим в едно легло. Мислех даже да не ти казвам...

— Защо не? Това не ме интересува. Можеш да се любиш с Гарт колкото си поискаш.

— Не ми предлагай съпруга си, Стефани — отвърна студено тя. — Случи се само веднъж. Няма да позволя да стане втори път. Не заради теб, а за да мога да живея в мир със себе си.

— Сабрина, почакай, не се сърди. Извинявай. Не исках да... Чувствам се толкова далече... Това, което правя тук, няма нищо общо с моя живот. Объркана съм. Сабрина? Там ли си?

— Слушам те. Какво се е случило, Стефани?

Усещаше обичта в гласа на сестра си и искаше да ѝ разкаже всичко, но не смееше.

— Не зная, толкова странни, непознати досега чувства. Понякога не зная коя съм всъщност и како искам да бъда. Не, не. Зная, разбира се. Всичко това ще мине, аз ще се върна в своя дом, но... сега ми е трудно да ти го опиша.

Сабрина прокара пръст по една пукнатина на масата. Срещу нея изсъхнало листо се откъсна от авокадото, което Пени отказа да изхвърли, и падна на килима.

— Зная — отвърна тихо. — И с мене е същото.

— В Евънстън? — попита Стефани с такова удивление, че тя се засмя и усети прилив на обич към сестра си.

— Дори и в Евънстън. Доста неща се случиха.

— Да-да, ти вече ми каза.

„Е, добре — помисли Сабрина. — Свърши се. Странно защо още не ме пита за рентгеновата снимка. Знае, че днес ми свалят гипса. Трябва да й кажа и да се приготвя за тръгване. Какво значение има дали искам или не. Това си е нейното семейство, а аз съм една натрапница.“

— Стефани, имам среща с...

— „Амбасадор“ върви добре. Имаме много работа — прекъсна я сестра й.

— Така ли? Какво продадохте?

— Порцеланът, който ти купи в Китай. Пристигна преди три дни. Още не го бяхме разопаковали с Брайън и един дистрибутор от Бон дойде и го купи. Брукс го изпратил при нас. А един адвокат от Манчестър купи махагоновото канапе, с лирообразната облегалка. О, да, и лейди Старгрейв дойде. Исква да й намерим скрин Чипъндейл за новата й градска къща. Обещах да й доставя, макар че нямам представа откъде мога да го намеря.

— Томас Странг може да има. Той купи две миналата година. Ако не, сигурно има спи джилоуз. Бетина вероятно няма да забележи разликата, но аз мога да...

— Ще му се обадя — побърза да отговори Стефани и продължи, за да не даде възможност на сестра си да изрече най-важното: — Габриела е вече добре, макар че като девойче по цели нощи седи на прозореца, гледа луната и мечтае за Брукс. Не иска да излиза с друг. Мислех да я помоля да помага на Брайън в галерията, докато отсъствам.

Тя направи пауза.

— Докато... какво?

— Само още няколко дни. Сабрина. Срегнах един човек, различен от всички мъже, които съм срещала. Вълнуващ и... особен и невероятно богат — засмя се с престорено безгрижие. — Фантазия! Не е от типа мъже, с които бих искала да съм цял живот, но... Покани ме на круиз в Средиземно море с неговата яхта за четири-пет дни. Реших

да отида. Това е единствената ми възможност да обикалям с яхта. Не искам да я пропусна.

„Ето защо ме накара да призная, че сме се любили с Гарт. Имала си нужда от оправдание. И затова все още не ме питаш дали са свалили гипса. Тихата, скромна Стефани, която постоянно се измъчваше, че сестра ѝ я засенчва. Нерешителната Стефани, която срещна Гарт твърде рано и се омъжи за него. Същата Стефани сега се беше впуснала в опасна любовна история. Сабрина се усмихна при мисълта за коренната промяна в живота на двете. — Аз също преживявам тук своята любовна история, защото срещнах Гарт твърде късно.“

Средиземно море, яхта, пътуване. Та това беше нейният живот! Мисълта за него върна желанието ѝ за всичко, което бе имала само допреди месец. Познаваше добре изживяването, което пътешествията с яхта носеха. Един затворен свят от лукс и чувственост, изолиран от пространството и времето. Ослепително бяла яхта се плъзга по синьо-зелената шир, а на хоризонта се мерзелеят обгърнати с мъгла острови. Слънцето, като разтопен метал обагрят всичко в златисти оттенъци. Прохладни каюти и тъмен, омайващ, сънлив секс през дните и нощите. О, как ѝ липсваше всичко това!

— Ти си имала всичко това — продължи сестра ѝ, сякаш бе чула мислите ѝ. — И пак ще го имаш. За мен това е единствената възможност.

— Това е последният ти каприз, нали?

— Последният — обеща тя.

Сабрина поема дълбоко дъх. Още една седмица. С Гарт.

— Кой е мъжът?

Сестра ѝ явно се колебаеше.

— Макс Стайвесънт.

— Не! — извика тя.

— Не бързай. Той много се е променил. Даже Александра го забеляза. Кога си го виждала за последен път? Той е живял в Ню Йорк през последните три години.

— Александра твърди, че се е променил?

— Каза, че бил станал по-зрял.

— Напълно в нейния стил — засмя се Сабрина. — Ти почти нищо не знаеш за Макс, Стефани. Питала ли си Александра нещо за него?

— Нямахте нужда да я питам. Аз проектирах новата му къща в Лондон. От първия до последния етаж. Също както ти си направила с къщата на Александра. Не ти казах, защото се страхувах, че може да се проваля. Но успях. Сабрина, аз зная всичко, което ми е нужно за Макс. Не ти искам разрешение. Вече му обещах, че ще замина. А ти не си човекът, който ще ме учи, че не трябва да влизам в леглото му.

— Не заслужавам тези думи — отвърна студено Сабрина. „Сигурна ли си? — запита се тя. — Та ти си влюбена в мъжа й!“

— Сигурно не ги заслужавах — отвърна безгрижно сестра й, — но не разбирам защо възразяваш да замина с него. Явно причината не е Макс. Толкова ли си отегчена от Евънстън, та не можеш да издържиш още няколко дни? Тук не става дума за услуга. Не те моля за нищо. Бездруго и двете нямаме избор. Нат не ти махна гипса, нали?

„Тя иска да я излъжа! Подсказва ми как!“

— Не, отложи го за края на следващата седмица. Точно когато свърши твоето последно приключение.

— Виждаш ли? Значи всичко е наред. Няма да те карам да чакаш повече. Ще си взема билет за понеделник. Сабрина... Не ми се сърди. Имам нужда от теб. Зная, че един ден ще се върна при децата си и този ден е съвсем скоро. Ще живея в своя дом, ще се занимавам с Пени и Клиф. Ще се опитам да оправя отношенията си с Гарт. Всичко ще е наред. Само че още не мога да си представя себе си там. Не съм готова. След обиколката вече ще бъда готова. Ще ми помогнеш, нали? Досега в моето семейство са станали неща, за които нищо не зная. Ти ще ми разкажеш, за да мога да се върна при тях, нали? Нали мога да разчитам на помощта ти, Сабрина?

— Разбира се! — Тя плачеше. — Винаги и във всичко.

Затвори очи. Усещаше огромното напрежение в гласа на сестра си. Знаеше, че Стефани иска да се върне, но се страхува. Каквото и да е станало между Гарт и Стефани, Сабрина трябва да изчезне. Жената, която той ще прегръща до края на живота си, ще бъде сестра й, майката на неговите деца. Стефани, забравила отдавна за Макс и неговата яхта. А Сабрина, някъде далече, зад един океан разстояние, ще продължава още дълго да плаче за Гарт.

„Следващият понеделник. Нека дотогава Стефани вземе от живота своя последен каприз. Аз й дължа това бягство. Нека да замине, без да знае за пътуването до Кънектикът, за сваления гипс.

Нека да замине! Ще дойде време и за истината. За истината винаги има време.“

Сабрина наблюдаваше как Чикаго се накланя под тях, докато самолетът набираше височина и се отдалечаваше на изток. Езерото Мичиган се разсипваше в сребърни блясъци, заобиколено от метално — стъклени небостъргачи. Разпозна Евънстън и университета, зеленото петно на парка „Линкълн“.

— Краят на сезона — отбеляза Гарт. — Каква прекрасна есен! Тя протегна ръката с венчалния пръстен и я пораздвижи.

— Странна есен!

Той я прегърна. Усещаше на рамото си нейната лъскава кестенява коса. Дългите мигли бяха само на сантиметри от устните му. „Не сме ли пътували заедно и друг път? — запита се. — Миналата година, до Амстердам. Тогава тя отиде за един ден до Лондон, за да види сестра си. Колко време бяхме сами тогава?“ Не можеше да си спомни какво са правили двамата и дали изобщо са оставали сами. Вероятно не. Той отново погледна красивата жена до себе си и тъй като не можа да намери отговор, леко докосна с устни косата ѝ. Тя не реагира и след малко той изтегли ръката си и отвори някаква книга. Тя веднага направи същото.

Когато се настаняха в лимузината на „Фостър Лаб“, която ги чакаше на нийоркското летище, Гарт я погледна и кисело отбеляза:

— Единственото пътуване от една година, което мога да направя заедно с жена си, и вместо да бъда с нея, трябва да прекарам вечерта с началници от фармацевтичния бизнес. Каква глупост!

— А аз ще я прекарам с техните съпруги. Не е по-умно, нали?

— Искаш ли да избягаме? Да се върнем в Ню Йорк и да забравим за Станфорд. Само тази нощ.

— Не можем.

— Да-а, не можем. Забравих колко много искаш да работя в Станфорд.

— Нали вече ни чакат? Какво ще си помислят, ако не отидем? Гарт, какво да правя цяла вечер в компанията на съпругите им?

— Нищо. Просто ги слушай. Те, а не ти, ще имат работа тази вечер — да те забавляват, да ти внушат, че Станфорд е втората райска

градина след библейската, така че ти да загубиш търпение и още следващата седмица да се пренесем тук.

— Нямам представа как да се държа с тях.

— Както искаш.

— Кажи ми ти как искаш да се държа. С широко отворени очи, подобно на Пепеляшка, попаднала в двореца по престилка, или студения и недостъпна, или сдържана, но дружелюбна. Ще направя това, което искаш.

— Виж, обич моя, ти не си с мен, за да играеш някаква роля. Искам да бъдеш себе си.

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

Колата навлезе в Станфорд, градче, подобно на Евънстън, разположено на шейсетина километра от Ню Йорк. Във фойето на централната сграда на „Фостър Лаб.“ вече ги чакаха трима от директорите на компанията. Огромната сграда от стомана и стъкло сякаш се носеше над море от зеленина с фонтан пред главния вход.

Жените бяха облечени в сини, зелени или кафяви вълнени костюми. Наредени до съпрузите си, те посрещнаха семейство Андерсън с добре отрепетирани сърдечни усмивки. Дадоха им една-две минути, за да осъзнаят напълно великолепието на приемната, в която двамата се бяха озовали, убедени, че по-нататък омайната обстановка ще направи своето. Гарт не реагира. Сабрина знаеше, че разкошният декор изобщо не може да го впечатли. Всъщност той почти не го забеляза. Би бил много по-заинтересуван от оборудването в лабораториите, отколкото от всичкият махагон в Кънектикът, мислеше тя. Съзнаваше обаче, че домакините очакват някакви отзиви, затова огледа залата и изрече със сдържан възторг.

— Внушително. Великолепно.

Усмихнати, жените една след друга й протягаха ръце за запознанство, и междувременно хвърляха крадешком по някой поглед на Гарт, който за тяхно учудване се оказа по-млад и красив, отколкото това е прието за един професор по генетика. Щом съпрузите им го отведоха, те се съсредоточиха върху Сабрина.

— Ето че отново се срещнахме — каза първата. — Добре дошли в Станфорд.

Думите й я завариха напълно неподготвена. Стефани никога не бе посещавала Станфорд. Тази жена е била в Евънстън, но защо Гарт

не ѝ бе споменавал за това? — Щастливи сме да бъдем във „Фостър Лаб.“ — отвърна тя, но то явно не бе достатъчно, защото настъпи неловко мълчание.

— Твърде много лица за една вечер след пътуване — намеси се друга от дамите. — Вие, разбира се, помните Ирма Калън.

— Президент — бързо я допълни госпожа Калън.

— ... от времето, когато тя се отби в Чикаго по пътя за Лос Анжелис — продължаваше с безценните подробности спасителката на Сабрина. — А аз съм Фреди Пейн, вицепрезидент, финанси.

— Енджи Уорнър — протегна ръка следващата. — Вицепрезидент, производство.

Този път реакцията на Сабрина бе по-адекватна. Те се представят с титлите на мъжете си!

— Стефани Андерсън — отвърна на свой ред. — Професор. Фреди Пейн поклати едва забележимо глава, за да я предупреди. „Лошо начало — разбра Сабрина. — Опитай пак!“

— Ние с нетърпение очаквахме това пътуване — опита се да поправи белята.

— Ах, и ние се чудехме — отвърна Ирма Калън. — Твърде много пъти беше отлагано.

— Искаме да обикнете нашия град — присъедини се Енджи Уорнър. Ниска и пълничка, с ангелско лице и устни като розичка, тя беше идеалният миротворец. — Да обикнете и нас. Предлагаме ви кратка обиколка преди приема у Ирма, след това едно посещение в училището и дамския клуб, ако желаете, може би...

Сабрина леко се поклони в знак, че приема. Кой ли би могъл да откаже нещо на Енджи Уорнър? Или пък на която и да е от тях, поне за момента? Мъжете им печелеха над триста хиляди годишно, а нейният — трийсет и пет хиляди. Сред тези жени, въоръжени с парите и престижа, и при това на техен терен, тя беше в неизгодна позиция. „Не трябва да го забравям“ — каза си наум.

Ирма Калън ги поведе към своя силвър шедоу. Колата се плъзгаше безшумно по широките, тихи улици покрай двестагодишни църкви и полето, днес превърнато в парк, където бе станало едно от сраженията по време на Гражданската война.

Спряха пред триетажна тухлена къща с няколко допълнителни пристройки от двете ѝ страни. „Като пияна кокошка, размахваща

крила“ — реши Сабрина. Ирма Калън ѝ беше крайно антипатична. „Но това е жената на президента! Покажи уважение, Сабрина!“ — подкани се тя.

Госпожа Калън беше висока и грубовата жена, с издължена брадичка и разногледни очи. Този дефект често предизвикваше объркване у събеседниците ѝ, които не знаеха кое око да гледат при разговор. Сабрина си избра лявото и скоро установи, че почти през цялото време е в неговия фокус. Жена, която неволно правеше другите нервни, с труден характер, не би приела любезно млада и красива жена, която си позволи лека шега с титлата на съпруга си и даже по-лошо — бе забравила предишната им среща.

Но Ирма Калън имаше великолепен дом, обзаведен с въображение и вкус. Сабрина с възхита разглеждаше просторните стаи, в които майсторски се съчетаваха два прости, елегантни стила. Мебели шейкър се съчетаваха с по-масивни произведения на Филип Уеб от началото на века, боядисани в онова неподражаемо зелено, което бе станало негова търговска марка, украсени с лакирана кожа или благородни сребърни орнаменти. Прокара ръка по деликатната ажурна украса върху капака на пианото.

— Уеб — промълви тя. — Прекрасно!

Ирма я погледна стреснато и за миг погледът ѝ се фокусира върху нея.

— Откъде знаете, че е Уеб? — попита направо.

— Познавам мебелите. Работя с антики.

— О, така ли? — извика възторжено Енджи. — Тогава сигурно ще харесате „Силвърмайн“. — И тъй като Сабрина я погледна озадачена, тя продължи: — Нашата артистична колония. На няколко километра оттук. Поне веднъж седмично ходим там на покупки или на обяд.

— Имам чувството, че Стефани е няколко нива над „Силвърмайн“, Енджи — заема се Фреди Пейм. — Тя вероятно познава много по-добре от всички в колонията интериора. Дори повече и от тебе, Ирма.

Сабрина застана нащрек. Женска война! Вече беше забелязала признаците ѝ в колата.

По време на обяда Енджи бе заета изцяло с поддържането на мира между Фреди и Ирма. Статутът на жените повтаряше йерархията

на мъжете им. Ирма, като съпруга на президента, беше най-високопоставената и ръководеше обяда, както и целия светски живот на компанията, но често оставяше Енджи да загладва пукнатините, които нейният рязък характер отваряше.

Докато ядеше грейпфрут и пуйка по флорентински, Сабрина развеселена наблюдаваше престрелката. Беше свикнала с подобни микровойни сред висшето общество на Лондон „Има ги навсякъде, дори в Евънстън. Не ги забелязвах, защото приемах Евънстън като нещо временно“ — мислеше си тя.

Нищо, свързано с Гарт, не можеше да бъде постоянно.

Усети болката, с която вече беше свикнала. Изведнъж чу гласа на Ирма.

— Моля? Извинете, замислих се за нещо друго.

— Казах — натърти този път домакинята, — че имаме намерение да организираме вечеря в клуба, за да можете вие с вашия съпруг да се запознаете с всички. Трябва да знаете, че ние сме много сплотено общество. Много от мъжете в Станфорд пътуват ежедневно до Ню Йорк, но ние смятаме, че нашето призвание е тук. „Фостър“ е най-престижната институция на Станфорд и онези от нас, които заемат водещо място в компанията, са начело на обществото в града. Ние даваме на Станфорд сила, защото предпочитаме да си харчим парите тук, а не в Ню Йорк. Това е отговорност, която носим с радост, но тя би имала резултат само ако сме заедно. Фреди смята, че това са глупости, може би под влияние на някои свои твърде странни приятелки.

— Чиито съпрузи не са началници — обади се Фреди.

— Но Фреди никога не се отклонява прекалено далеч — обърна внимание на забележката ѝ Ирма. — Защото всеки от нас се нуждае от останалите, както сама ще видите, когато съпругът ви дойде на работа тук. Ще ви помогнем да станете една от нас. Фактът, че ще трябва доста да учите, не бива да ви притеснява. Ясно е, че щом идвате от Средния Запад, едва ли ще познавате нашия стил. — Тя направи кратка пауза. Енджи изглеждаше доста притеснена. Фреди намигна на Сабрина, която слушаше мълчаливо, с широко отворени очи. Домакинята продължи: — Нашият начин на живот постепенно прониква и в останалата част от страната. Често, разбира се, докато другите възприемат и усвоят това, което правим, ние вече сме създали нов стил и те отново трябва да се учат. Ние черпим своя стил от

културните центрове на Европа. Ние например вечеряме по-късно от вас, да речем в осем, дори понякога в девет. Шест часът, разбира се, е подходящо време за децата. Освен това никога не се храним в задни дворове, не понасяме барбекюта и други блюда, които се приготвят в облаци от дим и миризми. Не носим дрехи от една част, като гащеризони и джемпъри. Поддържахме държавните училища, защото те имат голямо значение за нашия град, но никога не пращаме децата си в тях. Вие сигурно имате деца?

— Две — машинално отвърна Сабрина. Беше замаяна, даже омагьосана от тирадата на Ирма. — Момче и момиче.

— И сигурно ги възпитавате като добри християни.

— Засега възпитаваме Клиф като център-нападател в отбора по футбол. За Пени още не сме решили.

Фреди избухна в смях, а Енджи тихичко се изхили. Ръката на госпожа Калън замръзна, както бе вдигнала чашата с кафе.

— Онези от нас, които са благословени с материално богатство, приемат сериозно отговорността си пред обществото.

— Спокойно, Стефани — усмихната поде Енджи, усетила, че Ирма става за смях. Тя не знаеше точно по какво — дали по това, че веднага позна марката на пианото, или заради спокойствието и безразличието, с които наблюдаваше президентшата, или заради царствения начин, по който държеше главата си, но си личеше, че Стефани не е провинциално момиче. А може би защото беше красива, заради което Енджи благородно ѝ завиждаше, както завиждаше на други жени заради кулинарните им умения. Не искаше Стефани да си състави за тях мнение по поведението на Ирма. — Ирма винаги е ужасно сериозна с непознати хора, но в нашата група тя наистина е забавна. Играе тенис и понякога трябва доста да се изпотя, за да я победи. Понякога успяваме да я убедим да поиграе с нас волейбол. Не много често, разбира се.

— В Средния Запад не играем много волейбол — със сериозно изражение каза Сабрина и леко приведена напред, погледна лявото око на Ирма, — но затова пък прогресът донесе тениса направо до входната врата. Разбира се, стараем се да станем изискани. Нерядко някоя от жените облича я „Карл Лагерфелд“, я „Пери Елис“. От време на време заедно с вечерята сервираме и вино. Най-често монтраше или брьойли, ако сезонът позволява червено. А напоследък най-смелите от

нас започнаха да сервират салатата след ордъовъра, вместо преди него. Разбира се, има още много да учим и ние работим упорито и ежедневно. Бъдете сигурна обаче, че сме ви признателни за всичко, което ни позволявате да заимстваме от вас.

Настъпи продължителна пауза. Енджи се опита да се усмихне, но устните ѝ трепереха.

— По дяволите! Как си, Ирма? Като размислиш малко, може и да ти мине — обади се най-после Фреди и се обърна към Сабрина: — Ирма ни каза, че вие сте стеснителна домакиня от пущинаците. Ирма, скъпа, трябва да скриеш първите си впечатления в килера. Те не ти вършат работа. Стефани, хайде да излезем на терасата.

Сабрина остана неподвижна.

„Дявол да го вземе! Какво ми става? На мое място Стефани щеше да мисли за Гарт. Щеше да бъде смирена и мила и щеше да остави президентшата да се перчи колкото си иска, а аз мисля само за себе си и развалих всичко. Защо, за Бога, оставих тази глупава жена да ме хване в капан?“

— Стефани? — извика Фреди. Сабрина стана, извини се и я последва навън. Двете седнаха на каменния парапет. — Тя може да причинява зло, но не е опасна, освен ако ти не ѝ дадеш тази власт. Номерът е да не забравяш, че тя е глупачка, която трябва да възприемаш сериозно.

— Само ако Гарт поиска това от мен.

— А защо иначе би дошла дотук? — учуди се другата жена.

— За да видя света и светът да види мен. Защо всички смятате, че въпросът е решен? Няма ли място за съмнение?

— Виж какво, мила, не зная какво ти е казал съпругът ти, но той не е тук за интервю. В момента тече заседание, на което се обсъжда всичко, което неговата длъжност трябва да включва, до най-големи подробности. В същото време ние трябва да проверим дали твоето сърчице подскача от възторг при мисълта да станеш една от нас. От това, което чух, излиза, че ще се преместите в Станфорд веднага след края на учебния срок.

Сабрина се чувстваше предадена. Гарт не ѝ бе казал, че въпросът е решен. Дали наистина смяташе да приеме работата, без да обсъди това с нея?

— Хей, всичко е наред — окуражи я Фреди. — Не обръщай внимание на Ирма. Тя е само една от дребните подробности на тукашния пейзаж. Съветвам те обаче, когато се преместите тук, да направиш възстановка на пиесата, която сте й изиграли в Чикаго. Ще бъде безкрайно поласкана. За да намерите своето място сред нас, ще са нужни няколко неща — една вечеря с подходящо подбрани гости, няколко обяда, една-две благотворителни акции, присъствие на няколко от приемите на Ирма. Трябва да намериш начин да се спогадаш с нея. През останалото време можеш да бъдеш вярна на себе си. Ако си дискретна, ще можеш да живееш както си поискаш и с когото си поискаш. Тук животът не е никак лош.

— Зная. — Сабрина се изправи и приглади полата си. Стефани ще може да се оправи с тях. Ще се преструва, че е това, което Ирма очаква от нея. Няма да се ядосва, но няма и да затъне в отношенията им подобно на Енджи и даже Фреди. Сестра ѝ ще живее доста добре сред тях.

— Ти ме спаси два пъти — обърна се тя към Фреди. — Благодарна съм ти за това. Сега обаче трябва сама да поправа стореното.

Влезе в трапезарията и се насочи към Ирма.

— Беше толкова грубо от моя страна... може би защото днес натрупах много нови впечатления. Обядът бе прекрасен, а разговорът — наистина интересен...

Ирма я погали майчински по главата.

— Приемаме вашите извинения. Моят съпруг смята, че вашият съпруг ще бъде голяма придобивка за „Фостър“. А сега да тръгваме на обиколка.

Те се качиха в колата и се отправиха към новата гимназия, после посетиха болницата, където Ирма оглавяваше женския доброволчески отряд. Поседяха малко на брега на Лонг Айленд и погледаха лодките. Сабрина с тъга си спомни за дома. После се върнаха в централата на „Фостър Лаб.“, за да вземат мъжете, и всички се отправиха на вечеря в клуба, където семейство Андерсън трябваше да се запознае с местния елит.

Докато пътуваха към хотел „Плаца“ в Ню Йорк, Гарт хвана ръката ѝ.

— Нахранен и засипан с ласкателства: за обяд — патица, за вечеря — раци. Какво беше това, което ни сервираха за десерт?

— Лешников мус с пюре от ягоди.

— Така ли се хранят професорите в Кънектикът според теб?

— А жените им винаги ли трябва да изслушват лекция за това как изостаналите жители на Средния Запад трябва да се учат на изисканост от високоразвятия Източен бряг?

— Интересно. Кой изнесе тази лекция?

Тя му описа как е минал обядът, без да спестява нищо.

— Мисля, че не ти помогнах много. Но ако Фреди е разбрала правилно, въпросът е решен и ти получаваш работата.

— Още нищо не съм решил. — Той продължаваше да държи ръката ѝ. — Съгласих се единствено заради нас. Никога няма да взема решение, без да се посъветвам с тебе. Струва ми се, че щом си натрила носа на Ирма Калън, може би искаш да ми подскажеш да не приемам работата — попита я предпазливо.

Сабрина затвори очи. Всички лъжи, измами, инсинуации от последните пет седмици се изправяха между тях като непреодолима стена. „Обич моя, искам да ти помогна. Искам да бъдеш щастлив. Но обещах на Стефани...”

— Гарт, ти трябва да вземеш решението. Аз не мога да решавам вместо тебе.

Уморен и потиснат, той пусна ръката ѝ. Ако вече не се интересуваше от работата му, значи не виждаше общо бъдеще за двама им. Все пак беше ясно, че го обича. Виждаше го в очите ѝ, чуваше го в гласа ѝ. Тя го обичаше.

Защо тогава го отблъскваше от себе си? Защо при всяка близост рязко се отдръпваше и затваряше в себе си? Колко много възможности да разговарят откровено бяха пропуснали? Сякаш се страхуваше, че неговите аргументите и собствените ѝ чувства ще я накарат да остане, а тя не искаше да се поддава нито на аргументи, нито на чувства. Все още не знаеше дали да го напусне, или да остане при него, все още търсеше път.

Как, по дяволите, един мъж може да се пребори с тази каша? Защото, разбира се, Гарт имаше твърдо намерение да се пребори. В овощната градина ѝ беше казал, че ще приеме всяко нейно решение, но сам съзнаваше, че това е глупост. Щеше да се бори, за да я задържи.

Но не можеше да разбере защо тя нарочно се държи на разстояние от него, защо отказва да се люби с него, защо дори и с децата не беше вече толкова строга, а без да знае отговора, не можеше да намери пътя, по който да я върне при себе си. Те мълчаха до края на пътуването.

Сабрина стоеше до прозореца на хотелската стая и гледаше към тъмнозеленото петно на Централ Парк, заобиколено от силно осветените здания, които никога не заспиваха.

Гарт заключи вратата.

— Не искам да приема тази работа — каза рязко той. На масата ги очакваше бутилка шампанско със закачена визитна картичка с благопожеланията на семейство Калън. Той я отвори. — Дори и тя да означава раци с шампанско всяка вечер.

— Защо?

Напълни двете високи чаши и ѝ подаде едната.

— Откога не сме били в хотелска стая с теб? „Ние с теб никога не сме били в хотелска стая!“

— Отдавна. — Тя седна на дивана. — Защо не я искаш?

— Защото през цялото време моите домакини говориха единствено за пазара, потребителя, рентабилността, измерена в долари на час изследователска работа, и възвращаемост на инвестициите. Защото те възприемат кръстосването на гените единствено като продукт, сякаш аз съм главен готвач, чиято задача е да приготвя екзотични блюда. Защото искат да правят това, което се очаква от тях — пари. И защото аз искам да правя това, което университетът очаква от мен — да експериментирам и преподавам. Защото не искам постоянно да обяснявам защо се занимавам с тенденция, която смятам за перспективна дори и да не даде резултати с години, ако въобще стигна до резултат. Защото не мога да разглеждам проблемите на генетиката в светлината на балансния лист и отчета за приходите и разходите на компанията. Защото, дявол да го вземе, те не са моята среда. Още шампанско? Тя му подаде чашата си.

— Още две съображения — продължи Гарт и се отпусна в креслото до дивана. — Първото, както казах преди малко, и ти си толкова чужда на тази среда, колкото и аз. Може би ако бяхме дошли преди два-три месеца, щеше да мислиш иначе и нямаше да натриеш носа на Ирма Калън. Миналата пролет в Чикаго ти ѝ устрои

посрещане, достойно за братовчедите на английската кралица. Но ти се промени много след онова пътуване в Китай.

Направи пауза в очакване тя да каже нещо, но Сабрина мълчеше.

Гарт нямаше сили да я погледне. Никога не бе чувствал така осезателно нейната близост. Той пресуши чашата си.

— И едно от нещата, които най-много харесвам откакто се върна от Китай, е, че вече можеш да сложиш на мястото ѝ всяка надута еснафка, която се смята за царица на местния елит, без да се притесняваш какво ще си помисли за теб или за мен. Което означава две неща — или ти си станала много по-самоуверена отпреди, или...

— Или? — Сабрина съсредоточено наблюдаваше мехурчетата в чашата си.

— Или не даваш пет пари за това какво ще стане с мен. Или с нас.

Настъпи тишина. Меката светлина на нощната лампа пронизваше дълбокото зелено на бутилката и проникваше в течността, докато Гарт доливаше чашите им. Стаята тънеше в полусенки. От поли откrehнатата врата към спалнята тя виждаше леглото, приготвено от камериерката, която бе включила нощните лампи и на всяка възглавница бе оставила по един шоколад. Досега никога не бяха оставали сами, без децата. В настъпилото мълчание Сабрина усещаше присъствието му като нещо материално по кожата си, на устните си, сякаш беше облак, който я обгръща отвсякъде.

„Той вече е станал част от мен“ — помисли си.

— И накрая — поде отново Гарт, след като видя, че тя няма да каже нищо, — предложиха ми да стана директор на Института по генно инженерство, който от другата година ще бъде открит. По план тази пролет трябва да започне строителството.

— Гарт! — Тя го погледна с блеснали очи. — Но това е страхотно! Трябваше с него да започнеш. Защо не ми каза по-рано? Всичко друго е без значение, нали?

— Може би. Още не съм приел предложението.

— Защо? Нали това е всичко, за което мечтаеш от години?

— Не бях сигурен дали ти го искаш колкото мен. Заплатата е около две трети от това, което бих получавал във „Фостър“, но на практика много по-малко, защото „Фостър“ дават огромни премии, кола, командировки, членство в клубове и прочие. Никой университет

не може и да мечтае за подобни привилегии. Зная колко те притеснява нашето финансово състояние.

— Но при всички причини, които току-що изброи...

— Казах, че не искам да работя за „Фостър“, но ако ти искаш, ако смяташ, че двамата...

— Но ти ще намразиш работата си!

— Вероятно — сви рамене Гарт. — Ще се занимавам с изследователска работа, а с останалото ще гледам да се справя някак си. — Той се наведе напред. — Стефани, чуй ме. Аз те обичам. Не мога да си представя живота без теб. Нищо, което постигна, не би имало стойност, ако не мога да ти го донеса вкъщи, ако не мога да те повикам и да чуя как ти ми отговаряш, ако не мога да се събудя сутрин и да те видя до себе си. Цялото очарование на моята работа изчезва, когато те погледна. И ако те нямам, не зная дали бих могъл да работя. Без теб аз не съм завършен. Не разбираш ли? Не разбираш ли, че съм готов на всичко, за да вплета твоя живот с моя? Ако ми кажеш да приема работата във „Фостър“...

— Не искам да я приемаш.

— Какво значи това? — погледна я мрачно той. „Означава, че те обичам и искам да бъдеш щастлив дори когато вече ще съм далеч от тебе, когато никога няма да ме виждаш до себе си, когато се събуждаш сутрин.“

Гарт наблюдаваше как устните ѝ потрепват и очите ѝ се пълнят със сълзи. Понечи да стане и да я прегърне, но се застави да изчака.

— Не разбирам какво означават тези сълзи.

Сабрина зарови лице в шепите си и дълго сдържаните сълзи потекоха на воля. „Не мога повече. Съжалявам. Толкова можах да направя. Нямам сили за повече.“

— Какво означава това? — повтори дрезгаво той. Стана и свали ръце от лицето ѝ. То беше мокро, устните ѝ трепереха. Очите ѝ светеха с тъмния блясък, който бе видял в онази сутрин, когато тя го наблюдаваше, без да подозира, че е буден.

— Че те обичам. — Думите бяха изречени. Гарт я прегърна и потънала в обичта му, Сабрина усети, че най-сетне е щастлива.

Двамата влязоха прегърнати в спалнята и докато се събличаха един друг, бързаха да се докоснат, сякаш за да се убедят, че това, което става, е истина и им принадлежи.

Гарт махна гребена от косата ѝ и тя се разсипа тежко върху раменете ѝ. Той гледаше слабото ѝ тяло и прокара ръце по копирената кожа, сякаш никога досега не я беше виждал. Още веднъж я прегърна страстно и усети как тялото ѝ веднага откликва.

— Обичам те, обичам те! — задъхана от възбуда, повтаряше Сабрина.

Гарт вдигна глава и очите му срещнаха нейните.

— Отново те намерих, любов моя!

— Да! — прошепна тя.

Макар че всичко беше заплетено и объркано както преди, целият свят ѝ изглеждаше различен. Сабрина отново се визираше през илюминатора, както едно денонощие преди това и докато наблюдаваше причудливите форми на облаците, се сбoguваше с всичко скъпо, което трябваше да остави. Играта свърши. Трябваше да тръгне още днес. Бе взела своя дял от любов и страст, след който нищо нямаше да бъде както преди. Но колкото и свиден да беше този спомен, той никога нямаше да принадлежи на нея, а на Стефани.

Онова, което започна в средата на септември като безобидна шега, в края на октомври се превърна в сложна плетеница от страст и жажда. Но това, което беше невъзможно за Гарт и Сабрина, беше жизненоважно за Гарт и съпругата му. Знаеше, че и да иска, никога няма да го забрави, защото жената на Гарт беше нейното второ „аз“. До нея той поклати отрицателно глава, когато стюардесата му предложи списание, и отново се облегна назад.

— Невероятно колко много неща се промениха откакто ти се върна от Китай — замислено изрече. — Знаеше ли, че ще стане така, преди да тръгнеш? Или може би впоследствие си осъзнала, че това може да се окаже първата стъпка към нашата раздяла? Мисля, че това е обяснението на нещата. А после се върна и се опита да бъдеш съвсем различна от преди, сякаш бе решена на всичко, за да промениш нашия брак, да ме накараш да осъзная какво е станало с нас през тези дванайсет години. Искан ми се да ти кажа, че съм ти благодарен, макар че ти сигурно го знаеш. Искан да знаеш, че си давам сметка за всичко, което ти направи за нас, независимо че ти е било трудно да се промениш. Ти трябваше да извършиш промяната. Аз не бих могъл. Не знаех как. — Взе ръката ѝ. — Това се опитвах да ти кажа миналата

нощ. За нищо на света няма да те пусна отново да се отдалечиш от мен. Ти ме научи да... Стефани! Какво има? Какво ти е?

— Не зная. Вие ми се свят. — Тя наведе глава. — Съвсем неочаквано, моля те, поръчай ми чаша чай.

Той повика стюардесата. Сабрина облегна глава назад и затвори очи. „Какво ми става? Защо треперя? Не е заради Гарт. Нещо става. Нещо ужасно!“

Гарт понечи да спусне масичката и докато слагаше пред нея чашата, усети, че тя трепери.

— Стефани, скъпа, лошо ли ти е?

Сабрина хвана с две ръце чашата и изпи горещия чай. Той погледна часовника си.

— Единайсет и половина. След половин час кацаме. Децата и Вивиан ще ни чакат.

— Зная. Ще ми мине. Ще се оправя.

Тя се застави да мисли за Гарт. Какво бе казал той преди малко? Едва сега разбра защо не бе открил измамата. Гарт Андерсън, блестящият учен, с неговата остра наблюдателност и аналитичен ум, не бе могъл да различи жена си от нейната сестра — близначка, защото си беше внушил, че жена му се старае да се промени, за да спаси брака им! „Трябва да замина! Още днес! — мислеше си. — Ще се обадя на Стефани и ще ѝ кажа да хване първия самолет. Но как ще я намеря? Тя е някъде из Средиземно море. С Макс! До петък или събота. Не мога да остана толкова дълго. Но не мога и да изчезна.“

Затвори очи. Трябваше да изчака връщането на сестра си, а в понеделник двете щяха да се срещнат на чикагското летище, да си разменят дрехите, ключовете и — ах, да! — венчалния ѝ пръстен, и всяка да се върне в своя свят. В понеделник всичко приключваше.

„Край! Свърши се!“ — думите отекваха в съзнанието ѝ като камбана. Сабрина ги чуваше, когато прегърна децата на аерогарата, когато влязоха вкъщи и тя започна да пече пържоли, а Гарт обикаляше стаите и затваряше прозорците, защото идеше буря. Те ехтяха в съзнанието ѝ, докато слушаше какво са правили Клиф и Пени в училище, каква програма готвели за Деня на благодарността, в какво състезание участвали и как намерили едно коте на двора. Чуваше ги в бълбукането на кафеварката, в звъненето на телефона, в гласа на Гарт,

който я викаше от всекидневната, че някой си Брукс Уестърмарк искат да говори с нея.

И тогава внезапно ехтенето спря.

— Госпожо Андерсън... Стефани... — Брукс се разплака и през риданията му Сабрина чу, че днес, в единайсет и половина чикагско време, яхтата на Макс Стайвесънт експлодирала в Средиземно море и всички пътници на борда, включително и сестра ѝ, лейди Сабрина Лонгуърт, са загинали.

ГЛАВА 17

Хората се събраха рано на Кенсингтънското гробище. Някои плачеха, други тихо разговаряха помежду си около отворения гроб. Гласовете им долитаха до слуха на Сабрина подобно шум на листа. Тя не се обърна. Очите ѝ бяха приковани в ковчег на сестра ѝ — не! — в нейния собствен ковчег, който бавно се спускаше в гроба. Свещеникът отправи кратка молитва и се обърна към присъстващите.

— Лейди Сабрина Лонгуърт, изпълнена с живот, радост и щастие, които щедро раздаваше и на нас.

Тежки белезникави облаци висяха над земята. От Темза нахлуваше синкава мъгла и студените ѝ пръсти караха присъстващите да потръпват и да се загръщат в дрехите си. Въпреки вцепенението Сабрина потрепери и Гарт обгърна още по-здраво раменете ѝ.

— ... млада и толкова красива, тя самата създаваше красота...

Викът се надигна и заседна в гърлото ѝ. Стефани!

Стефани бе мъртва.

„Върни се, Стефани! Ще започнем отначало и всичко ще бъде по-различно и пак ще бъдем заедно двете!“

Какво начало? Кога започна всичко? Не помнеше нищо, освен оня злокобен телефонен звън и ридاءия Брукс. Сякаш стаята се отдели в пространството, сви се в малка топка и след това връхлетя върху нея. Не можеше да диша. Шумът от падналия телефон доведе при нея Пени, Клиф и Гарт. Децата стояха сгушени едно до друго и гледаха ужасени, а той я притискаше до себе си, вдигаше телефона и разговаряше с Брукс. Той беше нейната опора в тази вихрушка от мебели, лица, гласове и цветове. „Гарт, обич моя...“

Той не знаеше, не разбираше какво всъщност е станало.

— Почакай! — Тя се отскубна от прегръдките му. — Това не е Сабрина. Тя не е умряла. Не Сабрина е мъртва.

— Тихо, обич моя. Дръж се за мен. Опитай се да не мислиш за нея точно сега.

— Не е Сабрина, не е Сабрина! — Сълзите рукнаха и мъчителните спазми разтърсиха тялото ѝ. Тя не можеше да говори от разкъсващата болка. После дойде Нат.

— Не! — извика тя, щом видя в ръцете му инжекцията. — Оставете ме да плача. Не вземайте това от мен, от нас двете.

— Боже мой, колко ужасно! Гарт, мога ли да направя още нещо — чуваше тя гласа на другия мъж някъде отдалеч и накрая заспа.

В четвъртък телефонът не престана да звъни през целия ден. Хора носеха цветя и храна. Защо всички толкова се суетяха, щом Стефани беше вече мъртва?

Гарт пое всичко. Обади се на родителите ѝ, после отново на Брукс. До съзнанието ѝ достигаха откъслечни думи:

— ... регистрирате смъртта в американското консулство в Марсилия и да изпратите по самолета тялото...

Не тялото, глупаци, това е Стефани! — ... обратно в Англия... погребално бюро. Да, дайте ми адреса. „Т.С. Драйдън и сие“, улица „Риджън“, Мейфеър... Стефани ще бъде близо до дома.

— ... тръгваме днес следобед. Ще се видим утре, петък сутринта. Разбира се, в дома на Сабрина. Стефани ще иска да остане там.

„У дома. Връщам се у дома.“

Тя остави Гарт да се грижи за всичко. Той откара децата у Вивиан и приготви багажа.

„Той е в центъра на моя свят — мислеше Сабрина в самолета. — Гарт е едничкото, което ми остана. Ако не бяхме си разменили местата, ако не си бях счупила ръката... Всичко сега щеше да е наред, тя щеше да бъде жива. Защо не отказах да стоя в Евънстън? Сега щеше да е жива. — Сабрина тръсна глава, за да се избави от летаргията, но сънливостта я заливаше на вълни. — Защо се съгласих да остана още една седмица? Ако не беше заминала с яхтата... но тя настояваше. Обаче и аз исках да остана още малко с Гарт. Ако не бях влюбена в мъжа ѝ... Аз причиних смъртта на сестра си... Всяка моя стъпка е водила към нейната смърт.“

Тя остана будна до края на полета, с извърнато към илюминатора лице, сякаш се боеше да погледне Гарт.

На летището пожела да отиде първо в погребалното бюро.

— Искam да видя сестра си. Трябва да я видя.

Тръгна сама към малката стаичка на „Т.С. Драйдън и сие“ и коленичи пред ковчега. Сестра ѝ спеше, нежно красива и студена.

„Стефани, чуваш ли ме?“

Сабрина гледаше деликатните черти и си спомняше като на филм градовете, в които бяха израснали, училищата и наетите къщи, лимузините, с които ги водеха и вземаха от училище. Лора и Гордън, които им обясняват, че трябва да се разделят, и накрая двете сами, когато всяка бе за другата нейното семейство.

Сълзите течаха по лицето и шията ѝ.

— Стефани, обичам те. Искях да ти подаря бягството, от което имаше нужда. Изглеждаше просто, нали? Само една седмица. Не исках да ти причиня зло. Обичах семейството ти, исках да остана с тях още малко, а ти да вземеш от живота своя последен каприз.

Сега съм сама. Не мислехме, че може да стане така, бяхме безгрижни, безразсъдни. Не си и представяхме, че един ден ще се наложи да кажем за това на някой друг. Не зная как да го направя, Стефани? Как да понеса гнева им? Моля те, подкажи ми. Опитах, но никой не иска да ме чуе. И аз не посмях да продължа. Стефани, никой няма да ни разбере!

Сабрина погали блестящата коса на сестра си и забеляза малкото късче злато на пръста си. Тя свали пръстена и го постави на ръката на сестра си.

— Ето, вземи си го, Стефани. Той е твой. Винаги е бил само твой. Ако не бях забравила това, сега ти щеше да бъдеш при децата си. Ако съзнавах това, досега щях вече да съм казала на всички истината. Никога не съм имала никакви права над нейното семейство, трябва да им кажа. Сама. Без твоята помощ. Сама. Крайно време е да свикна с тази мисъл.

Тя се наведе и опря чело в ръба на ковчега. Чувстваше се изцедена, безжизнена като Стефани. „Защото част от мен си отива заедно с нея. Погребвам сестра си и част от себе си. Ти си мъртва. Хората идват да погребат Сабрина Лонгуърт! Какво направих! Причиних и твоята и собствената си смърт!“

— Не! — извика тя на висок глас. — Няма да ни погребат! Няма да им позволя! Не! Не! Не!

— Стефани — Гарт коленичи до нея и я прегърна. Не беше чула кога е влязъл. Той ѝ помогна да се изправи и я отведе до таксито.

— Обич моя, готов съм на всичко, за да ти помогна, но ти сама трябва да погледнеш истината в очите и да свикнеш с нея — тихо каза той и взе ръката ѝ. — Сигурна ли си, че искаш да останеш в нейната къща, в нейната спалня? Да отседнем в хотел, а? Може би няма да ти е толкова болезнено.

— Не — тръсна глава тя. — Ще остана там. Това е моята къща, моята спалня.

— Както кажеш — отвърна примирено той. — Искam само да ти помогна.

„Няма да искаш, когато ти кажа истината — мислеше Сабрина. — Сега, като се приберем и останем сами, ще ти разкажа всичко.“

Госпожа Търкъл ги посрещна на входната врата и направи жест към горния етаж.

— Госпожо Андерсен, родителите ви пристигнаха преди малко. Баща ви е много болен, а майка ви...

Сабрина се втурна нагоре по стълбите. Баща ѝ седеше в кабинета, отпуснат в креслото, с посивяло, лъщящо от пот лице, а майка ѝ се опитваше да набере някакъв номер.

— Стефани, слава Богу! Как да извикам линейка? Сигурно и ти не знаеш, но...

— Набери три деветки. Чакай, дай ми телефона. Линейка до болницата „Сейнт Джордж“, от площад „Кадоган“.

Тя продиктува адреса и се наведе над баща си.

— Какво стана, татко?

— Боли... гърдите и ръката. Мислех, че е от храната в самолета, но...

— Лекарят го предупреди да не пътува. Преди няколко месеца имаше два пристъпа, това е третият.

Сабрина позвъни на долния етаж.

— Госпожо Търкъл, извикахме линейка за господин Хартуел. Моля, обадете се веднага, щом видите, че спира пред къщата.

Гарт я наблюдаваше замислен как се навежда над баща си. Гордън изглеждаше смален и безпомощен. Той стисна ръката на дъщеря си като уплашено дете. Къде беше онзи силен, висок, представителен мъж от нейните детски спомени, американският посланик Хартуел?

Тя коленичи до креслото.

— Много ли те боли, татко?

— Минава. Би ли ми донесла едно уиски?

— Не.

— Стефани, моля те. — Той се усмихна едва-едва. — Станала си силна и волева като Сабрина. Една послушна дъщеря не бива да отказва на баща си едно малко уиски. Само за дезинфекция на гърлото.

— Една послушна дъщеря няма да убие баща си. Откъде да зная колко уиски може да понесе едно болно сърце?

Госпожа Търкъл се обади. Линейката беше долу. Когато санитарите влязоха, Гордън стана от креслото.

— Ще слеза сам.

— Татко, това са три етажа. Легни на носилката, моля те.

— Колко решителна си станала — погледна я някак странно той, но се подчини.

— Идваме след теб с такси — извика тя след него и понечи да се обърне към Гарт, но в този миг краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на пода.

Той я настани на дивана и извика такси за Лора. Къщата се изпълни с някакви хора, които щъкаха насам-натам, нещо си говореха и от време на време я местеха от едно легло на друго, сякаш беше кукла. Усещаше се тежка и неподвижна. Като Стефани.

„Вече тръгваме, понасят ни. Никой няма нужда от нас, всеки си има работа. И аз трябваше да направя нещо. Какво беше. Боже мой? Трябваше да правя нещо!“

Тя си спомни едва на гробището, когато свещеникът започна опелото.

Всички слушаха мълчаливо. Зад нея бяха застанали Антонио и Александра, с обляно в сълзи лице. До нея Габриела хълцаше в кърпичката си, а Брукс тихо ѝ шепнеше нещо успокоително. Джули държеше ръката на Мишел, който гледаше пред себе си с каменно изражение, сякаш не чуваше и не виждаше нищо. Никълъс се присви и се обърна към жена си. Амелия го хвана над лакътя и му направи знак да мълчи. Всички бяха дошли да я изпратят — американският посланик с група служители, дилъри на антики, някои от които бяха дошли от Рим и Париж, аристократи, слуги, сервитьори и магазинерки, запомнили вероятно някоя нейна дума или жест на благодарност, даже госпожа Пембърли, застанала зад вцепенения и неподвижен Брайън.

Сабрина забеляза Оливия и от нея погледът ѝ се насочи към лейди Айрис Лонгуърт и Дентън Лонгуърт. „Колко странно да ги видя точно тук“ — помисли тя. Радисънови обаче липсваха.

Усета силната ръка на Гарт на рамото си.

— ... да погледнем светлината на изгряващата... — чу гласа на свещеника.

Баща ѝ беше в болницата, а майка ѝ стискаше до болка ръката ѝ.

— Пръст от пръстта, прах при прахта...

Свещеникът я погледна. Подканяше я да хвърли шепа пръст. Всички чакаха. Свещеникът продължаваше да я гледа.

Първата шепа пръст върху ковчега. Първата шепа пръст...

Сабрина изведнъж си спомни. Още не си им казала. Това е последната възможност. Кажи им сега, не можеш да отлагаш повече. Кажи им. КАЖИ ИМ!

Тя падна на колене пред отворения гроб.

— Не е Сабрина! — задавено извика. Зад нея се разнесоха възклицания, тежкият стон на майка ѝ. Тя вдигна умолителен поглед към свещеника.

— Това не е Сабрина, а Стефани. Стефани е мъртва. Стефани умря! Или двете... Понякога ми се струва, че аз съм Стефани, но това не е вярно. То е лъжа. Аз съм Сабрина. Винаги съм била Сабрина. Бях Стефани само за малко, когато двете...

— Стига, обич моя, замълчи. — Гарт я вдигаше на крака. — Хайде, връщаме се вкъщи.

— Не, почакайте! Чуйте ме! — Тя отблъсна ръцете му. — Слушайте ме.

Брукс застана до нея и тя чу как Гарт казва:

— Ще довършите ли службата със свещеника?

— Разбира се. Ще се видим по-късно.

— Спрете, моля ви, спрете! Нима не виждате? Опитвам се да ви обясня, че...

Гарт кимна на Брукс и я отведе настрани. Гласът на свещеника се извиси над гласовете на останалите.

— И нека Бог да прости душата ѝ!

Сабрина седеше неподвижна в колата. Повдигаше ѝ се. Ако не се беше объркала, когато говореше коя е всъщност тя, те щяха да разберат и да повярват.

— Защо не ме остави да кажа всичко? Искях да ти кажа истината, но ти не желаеш да я чуеш.

— По-късно.

— Ти не ми вярваш.

— После, обич моя.

Гарт си спомняше мъката и същевременно гнева, който изпитваше при погребението на родителите си, защото го бяха оставили сам. В мъката си хората често намираха бягство в отрицанието на факта, че любимото същество е мъртво. Но ако такъв беше случаят, тя трябваше да твърди по-скоро, че сестра ѝ е жива, че пътува и че скоро ще се видят. Вместо това тя се преструваше, че е сестра си. Защо? Дали защото двете бяха близначки и въпреки физическата раздяла бяха много по-близки, като две части на едно цяло?

Погребението бе организирано от Брукс и Оливия. В къщата започнаха да прииждат поканените на траурния обяд. Госпожа Търкъл бе вложила всички усилия в ръководството на наетите готвачи и сервитьори. Бледа и изпита, с високо вдигната глава, Сабрина се движеше сред гостите, като в собствен дом, придържана от Гарт, и с всеки разменяше по дума-две. Хората я наблюдаваха втренчено и тихо коментираха поразителната прилика с мъртвата и колко естествено е да я виждат тук. Тя ги слушаше учтиво, сякаш се опитваше да вникне в това, което казваха.

Гарт си мислеше с болка, че никога не е обичал жена си повече отсега, когато мъката я бе обгърнала с плаща на тайнствеността и уязвимостта. Искаше му се да я притегли да целуне измъчените ѝ очи, да чува думите, които би шепнала, независимо дали бяха смислени или не.

Но тя почти не говореше и той се вслуша в разказите на присъстващите за инцидента. Брукс беше разказал историята на няколко души и тя бързо се разпространяваше. Никой не знаеше какво е причинило потъването на „Лафит“, но се носеше слух, че резервоарите с гориво са избухнали почти веднага след като яхтата напуснала пристанището на Монте Карло. В това време Дентън Лонгуърт играел в казиното. И когато чул, че яхтата на Макс Стайвесънт е потънала, извикал бреговата охрана и предложил

услугите си. Присъствал, когато извадили първите няколко трупа и един от тях бил на Сабрина. Дентън бил първият, който я разпознал.

Полицията позвънила в Лондон и Габриела била на телефона, но помолила да се обадят на Брукс. „Добре е направила“ — мислеше Гарт, защото Брукс беше уредил всички формалности. С полицията на Монако и британската полиция, френската брегова охрана и британските авиолинии гладко и безпрепятствено. Брукс му хареса най-вече със своята откритост.

— Сабрина ще ми липсва, бе казал той, когато двамата седнаха на чаша уиски вечерта преди погребението. — Имам сериозен проблем, за който няма смисъл да разказвам, и Сабрина ме накара да осъзная, че го разглеждам от погрешната страна. Тя беше цялостен, завършен човек. Не обичаше хора, които се преструват на това, което не са. Тя също можеше да се преструва, но аз усещах, че когато ми каже нещо, го казва искрено.

Гарт бе разгледал дома на площад „Когодан“. Вкусът и особената атмосфера, които тази жена бе създавала, тихата хармония, го накараха да се замисли. Сестрата на жена му в много отношения е приличала на нея и неговата представа е била погрешна.

— Не я познавах — бе отвърнал на Брукс — и съжалявам за това.

На следващия ден след погребението, докато слушаше приятелите на Сабрина да говорят за нея, той отново помисли, че е знаел твърде малко за тази жена.

— Работеше много — каза Оливия и си взе парче торта.

— В началото се страхуваше да не се провали — отвърна Александра.

— Глупости, никога не съм виждал по-самоуверена жена от Сабрина. Можеше да ме слуша учтиво, любезно, да кима на всичко, което казвам, и след това по същия учтив и приятен начин да ми обясни защо не приема идеите ми — обърна се Джули към Оливия.

— Мислите ли, че в началото, когато всички я пренебрегваха, тя се е страхувала да не се провали?

— Защо да си спомняме лошите времена? — прекъсна ги Никълъс. — След като постигна първите си успехи и вече можеше да избира клиентите си, тя работеше от любов към красотата, любов към творчеството, с нейния изящен, неповторим стил, заради любовта към...

— Парите — тихо се засмя Александра. — Не забравяйте, че за разлика от нас тя трябваше да работи, за да се издържа.

Гарт видя, че жена му слуша разговора с интерес.

— Съжалявам, че често я критикувах — тихо каза на жена си той. — Ти си била права, когато ми казваше, че не я познавам добре.

— Така е, но това вече няма значение, нали? Аз мислех, че за истината винаги има време. Не е вярно. Лъжите, заблужденията и грешките с времето стават все по-големи и тежки, че след известно време е трудно да ги предотвратиш. А после свикваш с тях.

Той нямаше представа какво иска да каже тя, но преди да отговори, към тях се приближи непознат тъмнокос млад мъж.

— Извинете — погледна го въпросително Сабрина, докато поемаше ръката му, — не си спомням кога...

— Димитри Карас — леко се усмихна той. — Срецнахме се някога много отдавна в...

— Атина! — извика тя. — Вие ни скрихте. Каква изненада, след толкова години! В Лондон ли живеете? Тук ли работите? Чакайте да извикам Стефани... — тя изведнъж спря.

Гарт забеляза погледите на присъстващите. Изразяваха съжаление, любопитство, неловкост. Той протегна ръка.

— Гарт Андерсън. Стефани ми е разказвала за вас.

— О, да, с тях преживяхме невероятно приключение. — Пое я с благодарност Димитри и се обърна към Сабрина: — Помня сестра ви съвсем ясно, нейната смелост и очите ѝ — нетърпеливи, любопитни да узнаят всичко. Обадох ѝ се преди три дни, но тя не беше вкъщи. Може би, преди да тръгнете, ще успеем да се видим на чаша чай?

— Може би — отвърна замислено Сабрина. Той ѝ напомняше за приказния свят на детството, когато всичко беше просто и прекрасно.

— Колко време ще останете в Лондон? — попита Димитри. Сабрина се обърна към него и в същия момент осъзна, че въпросът е отправен към Гарт.

— Не знаем още.

— Защо? — рязко попита тя. — Твоят билет е за утре сутринта.

— Не бих тръгнал, ако ти имаш нужда от мен.

— Нямам нужда от тебе.

— Може би сега не си в състояние да прецениш това?

Димитри побърза да се оттегли.

— Добре, в такъв случай ще се обадя и ако все още сте тук...

— Ще бъда тук. Баща ми е в една лондонска болница, майка ми е тук, а и аз трябва да оправя някои свои лични въпроси.

— Мила, искам да говоря с вас за „Амбасадор“ — скочи Никълъс. — С лейди Лонгуърт бяхме говорили за съдружие. Колко време ще останете в Лондон.

В същия миг като с магическа пръчица до нея застана Силни Джоунс, адвокатът, който бе водил бракоразводното ѝ дело с Дентън и бе написал завещанието ѝ.

— Мога да уредя срещата — каза той. — И, разбира се, ще присъствам на нея. Лейди Лонгуърт би искала това, ако беше жива, тъй като аз направих завещанието ѝ. Вече говорих с госпожа Андерсън за наследството на къщата.

„Ето това е — мислеше Сабрина. — Завещано на Стефани Андерсън. Завещала съм всичко на себе си. Глупавата, нелепа шега извика в очите ѝ сълзи.“

Но и известно любопитство. Нима Стефани бе обсъждала с Никълъс да го направи съдружник? Какво друго бе правила, освен че се забърка с Макс Стайвесънт и легна с него? За пръв път Сабрина осъзна, че не знае почти нищо за онова, което сестра ѝ беше правила в Лондон. А Стефани вече я нямаше и не можеше да ѝ каже.

Тя погледна Антонио и Александра. Сексуалното привличане помежду им беше толкова силно, че се усещаше от пръв поглед. Кога е започнало всичко това? Стефани бе скъсала с него преди броени дни. Но двамата наистина си подхождаха. Колко умно от страна на сестра ѝ, ако е окуражила тази връзка! На бюфета Мишел и Джули пълнеха едно плато с пилешки пастет и корнишони. Стефани не беше споменавала за тях от рождения ден у Александра. Трябваше да ги разпита за серията статии, без да издаде невежеството си. Още малко театър! Как да им кажа истината? Веднъж изречена, лъжата никога не свършва!

— Скъпа, мога ли да ви донеса чаша чай. — Сидни Джоунс вдигна високомерно лявата си вежда и изглежда косо Гарт, сякаш да му даде урок как един мъж се грижи за крехка и наранена жена.

— Не чай — спокойно отвърна Сабрина. — Гарт, би ли ми донесъл чаша вино?

Той ѝ се усмихна, благодарен, че е успяла да постави онзи надменен сноб на мястото му.

Сабрина видя как Брукс влезе и се насочи към Габриела. Околните пристъпиха една крачка по-близо, наострили уши за очакваната свада между двамата. Сабрина тръсна глава. Значи нищо не се променя. Някои от тях ще тъгуват за нея известно време, а после и те ще я забравят и животът ще продължи както винаги. Нищо не се променя. Единствено животът на Гарт и децата ще се промени из основи, когато им каже истината. Те единствени ще трябва да понесат тежестта ѝ.

Освен ако не каже! Тази мисъл изникна толкова внезапно, че тя се спря стреснато. Всъщност през цялото време знаеше, че и това е изход. Освен ако не каже! Какво значение има дали ще признае сега, или утре, или след един месец? Или ако никога не каже? Ще продължат да живеят както досега и толкоз. Какво значение има това за околните? Не, имаше, за нея. Защото вече никога няма да бъде Сабрина Лонгуърт.

Гарт се върна, следван от сервитьор с поднос.

— Не ми позволи да донеса сам чашата. — Изглежда, ме смята за провокатор, изпратен да разбие профсъюза му.

Сабрина неволно се засмя и Гарт почувства, че е спечелил една победа.

— Нищо не се променя — каза той, оглеждайки присъстващите.

— Но ти не ги познаваш — бързо отвърна Сабрина и седна до него на дивана.

— Не е нужно. Погледни ги. Дойдоха тържествено — почтителни, разговаряха шепнешком, а след два часа вече плетат безкрайните си суетни интриги. Чуй ги.

— Поразителна прилика! Мога да се закълна, че гледам Сабрина.

— Това е само привидно. Устата е рахитична и очите. Просто не си наблюдателен.

— Ще я попитам ей сега. Тя ще ти каже, че съм прав. Двете са като две капки вода.

— О, за Бога! Наистина ли смяташ да я попиташ? Още една сцена като онази на гробищата и аз ще сънувам кошмари цяла година! Не мога да го понеса. Кръвта ми се смрази.

Гарт скришом наблюдаваше жена си. Беше безразличен към бърборенето на гостите. Бледа, но спокойна и напълно отрезвяла от успокоителните. Въпреки че бе помолила Оливия и Брукс да

организиран траурния обяд, тя се държеше с госпожа Търкъл и обслужващия персонал като стопанката на тази къща. И въпреки че го търсеше за подкрепа и кураж, от време на време отново се затваряше в себе си и го гледаше, сякаш недоумяваше кой е той и какво общо има тя с него.

— Това, от което имам нужда, е едно уиски — каза той, за да прекъсне мълчанието.

— Ще ти донеса. — Сабрина рязко стана и тръгна към бюфета, сякаш се радваше на възможността да прави нещо.

— Неспокойна е — каза Никълъс Блекфорд след нея. — Случва се в моменти на голяма скръб. Ще ѝ трябва време, за да превъзмогне удара. Двете бяха толкова близки в Китай. Не мога да си ги представя отделени една от друга.

„Китай ли? За какво говореше този човек? Двете в Китай? Стефани беше там сама. От друга страна, Блекфорд сигурно знае по-добре, защото и той е бил с групата. Стефани каза, че от него е усвоила няколко британски изрази.“

— Добре все пак, че имаха възможност да бъдат поне за кратко заедно — започна изпитателно и предпазливо Гарт.

— Прав сте! Сигурно ще помогнете на Стефани да погледне на нещата от тази страна. Две седмици заедно, непосредствено преди Сабрина да умре. Господи, тази дума просто не ми се побира в устата. Странни са пътищата на съдбата. Мислех си за снимките, които им направих пред хотела. С онези еднакви рокли, които си купиха в Шанхай. Бяха направо неразличими. Какво стана с тези снимки? Излязоха ли добре?

— Да — замислено отвърна Гарт, докато поемаше от жена си бутилка уиски и купа с лед.

— Донесох само една чаша. Никълъс, искаш ли уиски? — Тя погледна Гарт. — Какво се е случило?

— Нищо. Къде намери тази бутилка?

— В кабинета на втория етаж. Аз... Сабрина държеше там няколко бутилки. Виждам, че нещо неприятно е станало. Няма ли да ми кажете?

— И аз ще взема нещо за пиене от бюфета — нервно се размърда Никълъс, усетил признаците на приближаваща семейна свада. — Извинете...

Гарт отвори бутилката и бавно отля от кехлибарената течност.

— Никълъс ми разказваше, че двете със Сабрина сте били направо неразделни в Китай. Каза, че ви правил и снимки.

— Д-да — отвърна тя с каменно лице. — В Шанхай, пред хотела. Мислех да ти разкажа всичко от самото начало, но толкова много събития се случиха междувременно! Бях объркана и постоянно го отлагах. Щях да ти кажа довечера, като останем сами, за да знаеш, преди да отлетиш утре. Така мислех да направя, но ако настояваш, можем да говорим и сега.

Монотонният ѝ глас го разтревожи.

— Не, не сега. Това може да почака. Всъщност защо е нужно да ми разказваш? Вероятно си се страхувала, че ако ми кажеш, ще ме разгневиш. Сигурно си била права. Аз наистина щях да се ядосам. Защото не я познавах. Искане ми се само да не изпитваш страх да ми казваш подобни неща, защото аз не съм човекоядецът от замъка, който трябва да бъде заблуждаван, иначе ще изяде всички. Наистина ли съм изглеждал така?

Тя поклати бавно глава. Косата закриваше лицето ѝ.

— Не казвам подобно нещо. Не си човекоядец. Обичам те.

— Тогава нищо друго няма значение. Защо да се безпокоя, по дяволите, че в Китай си била със Сабрина? Да говорим за нещо друго.

Тъжната ѝ усмивка го накара отново да си спомни онази нощ в Ню Йорк, ден преди Брукс да им съобщи новината. „Може би отново ще намерим онова, което открихме в хотела“ — помисли Гарт.

През нощта, докато лежаха хванати за ръце, той отново ѝ предложи да остане при нея още няколко дни.

— Майка ми е тук, всички мои... приятели на Сабрина, госпожа Търкъл. Ако имам нужда от помощ, те ще бъдат винаги до мен — отказа внимателно тя. — Освен това децата са сами и имат нужда от тебе. Имаш часове в университета. Не можеш повече да отсъстваш от лекции. Доколкото си спомням, тези дни трябва да се срещнеш с архитектите на сградата за Института по генетика.

— Да, така е, но ако ти се нуждаеш от мен, аз ще остана.

Тя се обърна към него и в слабата светлина на нощната лампа се вгледа в лицето му, сякаш искаше да запомни чертите му за цял живот.

— Мислех сега да ти разкажа за Китай. Цялата история от началото до...

— Не желая да я чувам, освен ако ти искаш да говориш за сестра си. Тук не мога да ти помогна, ти сама трябва да свикнеш с мисълта за смъртта ѝ и да я преодолееш. Не бива повече да се мяташ в раздвоението между нейната личност и своята. Каквото и да си изпитвала към нея, докато беше жива, сега е време да осъзнаеш, че си съвсем отделна личност, със свой, различен от нейния живот и свой път.

Сабрина пое дълбоко дъх. Гарт замълча.

— Какво има?

— Тъкмо за това исках да ти разкажа. Но винаги, когато започна, не ми стигат силите да продължа.

— Тогава недей. Не желая да чувам нищо, ако то е мъчително за тебе. — Той се страхуваше да чуе, защото нямаше оръжия срещу решения, които тя би взела под въздействието на мъката и спомена. — Изчакай. Като се приберем у дома, ще говорим. Тогава ще ми разкажеш всичко, ако, разбира се, все още смяташ, че е нужно.

— Но това не...

— Стефани! Не искам да зная никаква история в този момент. Тя може да почака. — Надигна се на лакът и я целуна. — Късно е, защо не се опиташ да заспиш?

Сабрина се чувстваше раздвоена. Той ѝ даваше още малко време. Защо да не се възползва от него? Докосна лицето му.

— Мислех, че може би ще искаш да се любим.

— Само ако и ти искаш.

Тя се премести към него и той я прегърна. Гарт усети, че се размърда в прегръдките му, и я погали.

— Обич моя, наистина ли не желаеш да остана в Лондон още няколко дни?

— Не. Искам да ме любиш. Сега.

Тя отново се размърда и дишането ѝ ставаше все по-учестено. Гарт легна върху нея и сякаш потъна в уханието и нежната мекота на тялото ѝ. Обгърна лицето ѝ, погледна я в очите и остана неподвижен. После се отдръпна и легна по гръб.

— Гарт, какво има?

— Ти не искаш да се любим. Преструваш се.

След известно колебание тя кимна със затворени очи.

— Защо? Нима смяташ, че моето удоволствие е по-важно от твоето състояние в момента, че трябва да го получа дори и ако за това ти се налага да се преструваш?

— Аз наистина исках да се любим.

— Това не е вярно.

— Разумът ми го искаше, не знаейки защо тялото ми отказа да се подчини. Разбери, исках! Исках да те усещам в себе си.

— Защо тогава не ми го каза? Защо трябваше да се преструваш?

— Не знаейки — Сабрина потрепери. — Не знаейки защо не мога да бъда напълно откровена с теб.

— Сега спи. — Взе ръката ѝ. — Ще говорим, като се приберем у дома. Тогава ще ми кажеш всичко, което пожелаеш. Не сега.

— Наистина ли тръгваш утре? — Тя зарови лице във възглавницата.

— Да. — Гарт се протегна и изключи лампата, после се наведе и я целуна по челото. — Лека нощ.

В мрака гласът ѝ прозвуча като прощална милувка:

— Обичам те, Гарт.

Гордън седеше, опрян на възглавници, и говореше с необикновено висок глас. Сабрина го слушаше, но част от съзнанието ѝ беше с Гарт, който в момента летеше към Америка. Беше неделя сутринта.

— Тогава, в Алжир, имах толкова много работа, но сърцето ми беше здраво. Можех да работя по осемнадесет часа, без да усетя умора.

— Сигурно защото си бил спокоен, че ние със сестра ми сме със слугите.

— Стефани! — остро възкликна Лора.

— Говорим за отдавна минали неща — сви рамене Сабрина.

— Тогава защо трябва да ги вадим от праха? Баща ти винаги е правил всичко, което е по силите му и за страната си, и за семейството си. Учудваш ме. Ти поне никога не си се оплаквала от липса на внимание. Сабрина обикновено имаше такива претенции.

Челото на Гордън се покри със ситни капчици пот.

— Майка ти ми разказа какво е станало на гроба. Няма смисъл да си внушаваш, че си Сабрина. Не се опитвай да бъдеш като нея. Това

няма да я върне.

Сабрина смело срещна погледа му. Искаше да го предизвика да я познае. Не, нямаше смисъл. Та той в миналото, когато беше здрав, понякога не ги различаваше, камо ли сега, когато беше погълнат от болките в гърдите.

— Ти нищо не й дължиш — продължи той. — Тя беше друг човек. Нейният начин на живот беше съвсем различен от твоя. Не казвам, че е бил по-добър, или по-лош, просто различен. — Закашля се и съпругата му мигновено се озова до възглавницата му.

— Не се вълнувай, моля те! Лекарите казват, че ако си почиваш и не говориш много, скоро ще се оправиш. Иначе ще трябва да стоим в Лондон до безкрай.

— Не се вълнувам — отвърна той. — Искях само да обясня на Стефани, че няма защо да се срамува или притеснява от себе си, от това, което е.

— Но ти намекна, че животът на Сабрина има нещо общо със смъртта й! Нямах право да твърдиш това, Гордън. Стефани, какво смяташ да правиш с „Амбасадор“?

— Майка ти се опитва да смени темата. — Той изтри челото си с носната кърпа. — Но аз обичах сестра ти. Даже и когато ми изглеждаше безразсъдна и луда, даже и когато се омъжи за онзи, как му беше името, херцога.

— Виконт беше — поправи го Лора. — Защо е нужно сега да говорим за Сабрина?

— Винаги съм я обичал. Просто не я чувствах толкова близка, колкото тебе. Разбираш ли какво искам да ти кажа, Стефани?

— Недей — тихо помоли Сабрина. Усещаше как лицето й пламти. Искаше й се да избяга. — Моля те!

— Притеснявах се за нея. Имах чувството, че всеки момент ще хукне нанякъде — я на лов за лисици, я да изследва подземни пещери, я да покори присъстващите на някой бал. Обичах я. Беше неповторима. Но непрекъснато се боях за нея, защото беше непредсказуема. — Той неусетно повиши глас. Сабрина си наложи да го слуша и да мълчи. — Постоянно се тревожех дали няма да навреди с нещо на репутацията на посолството. Двамата с майка ви се опитвахме дълго да ви внушим, че като семейство ние сме символи на Америка и моята кариера зависи изцяло от имиджа, който представяме пред света. Никога не съм имал

проблеми и тревоги с теб, но Сабрина изглеждаше неконтролируема. Разбираш ли сега защо понякога бях груб с нея? Страхувах се, че може да направи нещо глупаво или опасно. Защо решихме да ви изпратим в „Жулиет“? Защо понякога съм се държал може би, не съвсем... като баща с нея? Сабрина мълчеше.

— Но аз я обичах много. Тя беше сякаш проникната от огън, светлина, и любов! Толкова много енергия и интерес към света, събрани в едно същество! Толкова много живот! Съжалявам, че не ѝ го казах нито веднъж. — Гласът му ставаше все по-слаб и немощен. — Дори и когато се установихме във Вашингтон, пак не ѝ го казах. Тя както винаги обикаляше света, омъжваше се, развеждаше се, организираше онзи свой магазин. Чух, че накрая се събрала с някакъв бразилец. Но през всичкото това време мислех за нея и я обичах не по-малко от тебе. Защо поне веднъж не ѝ го казах?

Лора плачеше. Гордън се отпусна на възглавниците със затворени очи. Беше се задъхал от дългата реч. В настъпилата тишина Сабрина чу стъпки и тихи гласове. Хора идваха на свиждане в другите болнични стаи.

„Родители! — мислеше тя. — Какво да ги правиш?“ Макар да беше трийсет и две годишна, все още чувстваше властта им, чувстваше се виновна при мисълта, че може да ги разочарова. Гордън се опитваше да се оправдае за това, че цял живот я бе пренебрегвал, и в същото време да ѝ обясни, че не иска тя да се държи като Сабрина. А Лора, която винаги бе имала слабост към нея, се опитваше да не издаде колко ѝ е неприятна неговата слабост към Стефани.

— Тя знаеше, че я обичаш — изрече накрая. Баща ѝ седеше облегнат и все още със затворени очи. — Даже и когато съзнаваше, че те е разочаровала, тя знаеше, че ти я обичаш.

Гордън кимна и промълви:

— Сега трябва да поспя.

Щом излязоха от болницата, Лора я хвана под ръка.

— Искам да се извиня заради това, което баща ти направи днес.

— Защо? Какво направи?

— Изложи своята гледна точка, и веднага щом получи първите признаци на съгласие, ни отпрати. Този негов стил е подходящ за дипломатията, но с него не е лесно да се живее.

— Е, затова пък можем да сме спокойни, че дори в мъката си той остава верен на себе си. Лора погледна остро дъщеря си.

— Подобна ирония беше характерна за Сабрина. Не е учтиво да говориш така за баща си.

— Майко, не говори така! — въздъхна Сабрина. „Родители! — отново помисли. — Каквито и да са, ние ги обичаме и чакаме с нетърпение одобрението им, даже и като станем на сто години.“ Как щеше да намери смелост да им признае истината, когато баща ѝ оздравее? „Радвай се, майко, твоята Сабрина не е мъртва! Плачи, татко, твоята любима Стефани лежи в гроба!“

Никога, кога нямаше да ѝ простят!

— Надявам се — започна на следващата сутрин Лора, докато Сабрина отключваше вратата на „Амбасадор“, — че няма да продадеш галерията. Разбира се, от моя страна не е съвсем честно да искам това от тебе. Зная, че с Гарт имате нужда от пари, но се надявах, че ще я запазиш.

Сабрина не отговори. Миризмата на полирано дърво и кадифе в сумрачната зала ѝ напомни колко дълго е отсъствала. Вдъхна дълбоко и тръгна към кабинета си, докосвайки мимоходом предметите, сякаш за да им каже, че вече се е върнала у дома. Нейната галерия, нейният дом на площад „Кадоган“, всеки сантиметър от тях беше неин и само неин, защото ги бе съграждала години наред.

— Няма да я продам. За нищо на света! — отвърна след малко тя.

— А какво смяташ да правиш с нея? Ако не можеш да я управляваш, то...

— Разбира се, че ще я ръководя, майко! Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Питам как смяташ да ръководиш „Амбасадор“. От Евънстън, докато се грижиш за децата и съпруга си? Или имаш намерение да ги оставиш там сами и да се преместиш в Лондон? Да не би да намекваш, че двамата с Гарт...

— Не! Ще измисля нещо. Никълъс Блекфорд иска да станем съдружници.

— А-ха, значи смяташ да пътуваш между Лондон и Евънстън. Е, да, това може би е изход. „Амбасадор“, разбира се, е самата Сабрина. Нужен е човек с нейния блестящ стил, за да го запази. И ти можеш да го постигнеш, ако започнеш да учиш, да четеш. Може би първо трябва

да поработиш в някой малък антикварен магазин в Чикаго и да натрупаш опит. И аз мога много да ти помогна. — Лора сложи ръка на рамото ѝ. — О, Стефани, нямаш представа на колко много неща мога да те науча! Ще бъде чудесно, нали? Сега предлагам да...

— Майко.

— Ако не желает да говорим за това сега... — Отдръпна ръката си, стресната от ледения тон на дъщеря си.

— Не желая да говорим за това сега.

Сабрина усещаше как отново я обземат напрежение и възмущение от желанието на майка си да внуши на Стефани, че е неспособна да се справи. Цял живот бе глезила Сабрина, правеше го дори сега, сякаш беше сигурна, че Стефани автоматично ще се провали. „Почакай, това е някаква безсмислица — каза си тя. — Аз Сабрина ли съм, или Стефани? Защо защитавам мъртвата? Или съм Стефани, която се ядосва, че майка ѝ няма доверие в нея?“

— Наистина нямам желание да обсъждаме „Амбасадор“ точно сега — повтори тя. — Трябва първо да се срещна със Сидни Джоунс, Никълъс и Брайън. И едва след това ще зная какво да предприема.

Вървеше към входната врата и Лора я следваше. Галерията щеше да остане затворена през седмицата.

Но на следващия ден намери друг повод да дойде в „Амбасадор“. Единствено тук можеше да остане сама и да събере мислите си. Вкъщи майка ѝ и Габриела постоянно я търсеха. И двете имаха нужда да говорят с някого. Телефонът непрекъснато звънеше. Всички искаха да разсеят сестрата на Сабрина Лонгуърт, преди да си замине за Америка и въпреки че тя предупреди госпожа Търкъл да не я безпокои при всяко позвъняване, куриери носеха в къщата цветя и съболезнования през целия ден. Имаше нужда от място, където да остане сама.

Тя прегледа счетоводните книги, прочете кореспонденцията и разгледа новите каталози. Стефани бе осчетоводила продажбата на един диван, френската дамска чантичка и още няколко експоната. На черешовата масичка откри дневника, в който сестра ѝ бе записала три поръчки за оформление на интериори за ноември и декември. Сабрина затвори тетрадката и тъкмо се канеше да я остави, когато на последната страница забеляза забодено сгънато листче. Беше писмо.

„Скъпа Сабрина — пишеше Стефани, — чудех се какъв подарък да ти оставя, преди да си замина за Чикаго, за да ти благодаря за най-

прекрасното време в моя живот. Можех да ти купя нещо, но току-що се сетих за подарък, който дори в «Хародс» не могат да ти предложат. Това е една случка, която запазих в тайна, и сега ти пиша за нея, за да я откриеш, когато се върнеш. Представям си каква физиономия ще направиш, когато разбереш. А после, разбира се, ще грабнеш телефона и двете ще се посмеем от сърце.“

„Всичко започна на един прием у Оливия Чейсън преди известно време. Разговарях с Роуз Радисън, когато се случи един тъжен инцидент.“

„Боже, това е прекрасно! — мислеше Сабрина, докато четеше за счупения щъркел. Колко просто решение! Защо аз не се сетих за това? Може би щях да го направя едва сега, след като живях един месец с две толкова палави деца!“

„Общо взето, това е всичко — пишеше сестра ѝ в края на писмото. — А, да, има и още нещо. Рори Кар дойде. Срегнах го на търга в Чилтън. Носеше прекрасен образец на Севре, сърцето ми се късаше, докато му обяснявах, че няма да го купя. Ти вече ме беше предупредила да си нямам работа с него. Но и той не беше дошъл, за да продава, а да подразбере нещо повече за счупения щъркел. Когато прекали с настояванията, реших да се престоря на полицаи и му казах: «Не можете да ми съобщите нищо, което аз вече не зная!» Това го извади от релси! Започна нервно да си намества папийонката, почервения и бързо-бързо си замина. О, на входната врата се звъни. Идва клиент. Утре ще довърша писмото.“

Но на следващия ден тя бе срещнала смъртта си.

В галерията влезе Александра и завари Сабрина да сгъва внимателно писмото.

— Госпожа Търкъл ви издаде къде се криете. Нали нямате нищо против, ако наруша за малко уединението ви?

— Не, разбира се. Седнете.

— За Сабрина ли мислите?

— За Сабрина и за Стефани!

— Смешно наистина. Не знаех, че сте толкова близки.

Настъпи мълчание.

— А баща ви как е?

— Благодаря, вече е по-добре. В неделя си заминава.

— И вие... с него?

— Може би.

— Извинете, скъпа — поде Александра след още една неловка пауза. — Още не мога да свикна. Вие дух ли сте, привидение ли? Толкова приличате на Сабрина, че... тя ми каза, че двете не си приличате.

— Защо ли е казала подобно нещо?

— Откъде да зная? Мислех, че го казва, защото е истина. На вашия рожден ден Никълъс се пошегува. Попита я дали не сте си разменили местата още в Китай. Сабрина беше страхотна! Отговори му така, че го направи за смях. Съвсем сериозно сви вежди и му каза, че след като толкова пъти ви е обърквал, и тя самата вече не знае коя от двете е. Обичах сестра ви, макар че никога не й го казах. Както и да е, след като Никълъс я призна официално за Сабрина, аз я попитах толкова ли си приличате, а тя каза, че Никълъс ви обърквал заради диетата, която го водела до умопомрачение при вида на всяка паста, или нещо такова беше...

Сабрина се засмя. „Браво, Стефани! Ти сигурно си запазила този случай, за да ми го разкажеш на аерогарата в Чикаго, за да се посмеем двете над бедничкия стар Никълъс!“

Да, но този ден не дойде!

— Ще видя дали чайт е готов. — Сабрина внезапно стана.

— Извинете ме! Разстроих ли ви? — Александра тръгна след нея. — Колко съм глупава, Боже мой! Причината е, че още не мога да свикна с приликата. Не преувеличавам. Вероятно постоянно го чувате и от други хора. О, защо не млъкна и не ви оставя на мира?

— Не е нужно да мълчите. Говорете. — Чайникът изигра спасителна роля и тя напълни двете чаши, без ръката й да трепне. После ги сложи на подноса и напълни купичката с бисквити.

— Салфетки? — обърна се към Александра и кимна към бюфета.

— Ето! Същия жест направи сестра ви миналата седмица, когато пак бях при нея. Същите думи! Виждате ли защо се притеснявам, когато разговарям с вас?

„Но аз никога не съм правила това досега. Защо повтарям жестовете на Стефани?“

Бавно намаза една бисквита с конфитюр. От всички хора, които познаваше в Лондон, Александра беше най-надеждната приятелка, най-близката. Дали щеше да й остане вярна, ако научи истината?

Какво значение имаше верността тук? Трябваше да я разкаже на някого, мислеше Сабрина. Тъкмо ще се подготви за разговора с Гарт. И с останалите.

— Ще ви разкажа една история — бавно започна тя. — Ако ми обещаете, че ще я изслушате докрай, без да ме прекъсвате и да не давате оценки, преди да чуете края.

— Интересно. Даже остроумно. Нямам търпение да я чуя.

— Обещавате ли?

— Искате ли да се подпиша със собствената си кръв?

— Не дотам — усмихна се Сабрина. — Нямах да ви я разказвам, ако ви нямах пълно доверие.

На външната врата се позвъни и някой отвори.

— Ей сега ще се върна. Мисля, че сложих табелата „затворено“ на витрината.

Висок непознат мъж стоеше пред вратата. Сабрина виждаше прошарената му коса, леко приведената стойка и тънкия бастун в ръката му.

— Госпожа Андерсън? — попита той.

— Същата, но галерията е затворена. Елате следващата седмица.

— Аз съм от Скотланд Ярд, госпожо. — Показа картата си. — Сержант Томас Фелпс, детектив. Ще ви бъда благодарен, ако ми дадете възможност да поговоря с вас за смъртта на сестра ви.

— От Скотланд Ярд?

— Мога ли да седна. — Мина край нея и влезе в галерията. Сабрина се обърна недоумяваща след него и машинално го последва. Значи все пак са разбрали. Знаеха, че тя е Сабрина, а не Стефани. Така и не успя да разкаже всичко както искаше. Сега всички ще го научат от полицейските хроники във вестниците. И Гарт щеше да го научи оттам. А може би преди това полицията ще му позвъни, за да го уведоми, че жена му е мъртва. В лондонското общество ще избухне ужасен скандал, а в къщата в Евънстън ще се настанят болката, сълзите и обидата...

— Боже мой — извика Александра, щом видя лицето ѝ. — Какво има? — Забеляза мъжа и стана. — Ако искаш да си тръгна... Стефани, скъпа, успокой се...

— Не, би ли останала Александра? Искам да останеш.

— Разговорът ни е поверителен, госпожо Андерсън — напомни ѝ детективът.

— Значи ще бъде поверителен и за принцеса Мартов — студено отвърна Сабрина. — Аз я моля да остане.

Той се поколеба, после сви рамене. И бездруго след броени часове цял Лондон щеше да прочете във вестниците. Какво значение имаше дали преди това някой ще пусне клюката неофициално? Фелпс седна и отвори бележника си.

— В процеса на нашето разследване — започна той — научихме, че някои от пасажерите на яхтата на господин Стайвесънт не са били това, за което са се представяли.

— Как се добрахте до това откритие? — Сабрина го гледаше втренчено, очаквайки всеки момент да я нарече лейди Лонгуърт.

— Моля ви, госпожо Андерсън, не ме прекъсвайте. Госпожо Андерсън. Наричаше я „госпожа Андерсън“. Тя продължи да го наблюдава, очаквайки момента, в който той ще я хване в капан.

— Нека да ви кажа онова, което сме установили дотук. Лейди Лонгуърт е излетяла с Макс Стайвесънт и още две двойки за Ница на двацет и четвърти октомври. Оттам са тръгнали с коли за Монако. Прекарали известно време в Монте Карло, докато чакали яхтата да бъде заредена с провизии и подготвена за плаването. Около четири и половина следобед се качили на борда и отплавали в открито море. На около две мили от брега, това прави около пет и половина следобед, яхтата експлодирала.

Сабрина се сви в креслото. Александра седна на страничната му облегалка, за да бъде по-близо до нея.

— Необходимо ли е да разказвате тези подробности?

— Ако не бяха нужни, нямаше да ги разказвам. — Фелпс още веднъж погледна записките си. — Докато спасителните лодки стигнат до мястото на катастрофата, яхтата започнала да потъва. Спасителите започнали да издирват телата на пътниците, с надеждата, че могат да спасят някого. Веднага намерили три от телата, едното, от които било на лейди Лонгуърт. Съжалявам, госпожо, зная каква мъка ви причинява това, но искам да ви обясня защо самата яхта не е била огледана още на място. Тя беше извадена от водата и изследвана едва преди няколко дни.

— Какво значение има това? — Сабрина недоумяваше защо детективът губи толкова много време, преди да я разобличи. Дали не са намерили нещо на яхтата? Нещо, което Стефани е взела със себе си?

Фелпс отново гледаше в бележника си.

— Идентификация на лейди Лонгуърт от бившия ѝ съпруг виконт Лонгуърт, проведена в един час през нощта. Доколкото зная, на вас са ви съобщили приблизително един час по-късно в Америка. Дотогава яхтата вече е била потънала заедно с няколко от оцелелите от експлозията пътници на борда ѝ. Извадиха я едва преди два дни. Това, което установихме, мадам... по-точно, което френската полиция установи, е, че... в корпуса на яхтата, точно до каютите и малко под ватерлинията, има голяма дупка. Те съобщиха, че...

— Каяутите ли? — Сабрина напрегнато се приведе. — Каяутите на „Лафит“ са доста далеч от резервоарите. Значи не резервоарите са причина за експлозията.

Фелпс беше обезпокоен. Развръзката, към която водеше разказа, му се изплъзна.

— Точно това искам да кажа. Приехме хипотезата, че причината е била в резервоарите. Сега вече знаем, че не е. Всъщност смятаме, че...

— Е била бомба, поставена под каютите.

Мъжът се облегна назад победен. Той беше дребен следовател, който вършеше предварителната работа, която големите шефове след това оценяваха. Работата му беше доста еднообразна и скучна. Единственото му удоволствие се състоеше в изумените въздишки, виковете на учудване и уплаха у хората, които разпитваше, с цел да извлече информация от тях. И сега, тъкмо щеше да дръпне конците, когато тази бледа красавица, доста елегантна, в интерес на истината, му измъкна победата изпод носа.

— Но това означава, че са били убити! — казваше в този момент тя и той я погледна с неохотно одобрение.

— Изглежда, така е станало, госпожо. В момента се опитваме да открием дали господин Стайвесънт и неговите гости са имали врагове. Не наемам, че лейди Лонгуърт е имала врагове, но от двама писатели, Мишел Бернар и Джули Фантъм, получихме информация, че както и те наскоро узнали, господин Стайвесънт бил собственик на

компания, наречена „Уестбридж Импортс“. Те казаха, че лейди Лонгуърт от време на време купувала... госпожо Андерсън!

Александра побърза да я подхване. Писмото на Стефани отекваше в съзнанието ѝ като удари от чук. „престорих се на полицаи и казах: «Не можете да ми кажете нищо, което вече не зная».“

Не можете да ми кажете нищо, което вече не зная! Не можете да ми кажете нищо, което вече не зная! Не можете да ми кажете нищо...

„Те са искали да убият мен! Мислели са, че зная за фалшификатите!“

Фелпс най-после беше доволен. Бе постигнал желания ефект.

— Имам няколко въпроса, госпожо — каза почти нежно той. Сабрина вдигна глава. Не, те не знаеха коя е тя, разследваха нещо далеч по-лошо.

— Кажете.

Детективът изгаряше от любопитство. „Тя има нещо друго наум, не е само мъката по убитата сестра — мислеше той. — Уплашена е. От какво? Нещо, свързано с «Уестбридж Импортс». Но какво конкретно? Тя живее в Америка и няма нищо общо нито с галерията, нито с мрежата.“

— Първо, говорила ли ви е лейди Лонгуърт за Макс Стайвесънт?

— Само че се кани да замине с яхтата му.

— И какво каза за пътуването? Нещо за останалите гости? Къде трябваше да ходят?

— Не. Нищо.

— Не е ли споменавала, че господин Стайвесънт има врагове?

— Господин Фелпс, сестра ми никога не ми е говорила за Макс Стайвесънт, нито за бизнеса му, нито за хората, с които той си има работа.

Фелпс беше искрено озадачен. Можеше да се закълне, че този път тя казва една истина. Тогава от какво се боеше? Той продължи:

— Мишел Бернар дойде при нас, щом научил за предположението ни, че е била поставена бомба. Имат данни, че между Стайвесънт и хората от „Уестбридж Импортс“ напоследък назрявал скандал. Лейди Лонгуърт споменавала ли ви е нещо за „Уестбридж“, или за Рори Кар, или пък за Иван Ласло? Да е купувала от тях някакви антики?

Настъпи пауза.

— Споменаваха е името Рори Кар, заедно с имената на още дузина дилъри. Не мисля, че е купувала от него. Поне не нещо стойностно.

Отново настъпи мълчание. „Е, добре — мислеше Фелпс. — Сега пак излъга! Проклет да съм, ако мога да разбера защо лъже. Няма нито една улика, че тази галерия е замесена по някакъв начин с контрабандата или с мрежата. Нещо обаче я притеснява.“ Той продължи да задава въпроси, с цел да напипа какво точно крие Сабрина. Някои от имената, за които питаше, тя беше чувала, за други не знаеше нищо. Фелпс продължаваше да бърбори и накрая затвори бележника си.

— Издирваме Рори Кар и Иван Ласло. Сигурно скоро ще ги пипнем и доста неща тогава ще се изяснят. Има ли нещо друго, което според вас може да ни бъде от полза?

— Не — уморено отвърна тя.

„Рори Кар ще ме «натопи» още щом го хванат, но аз не мога да направя нищо, за да му попреча. За момента репутацията на «Амбасадор» е чиста, а моята тайна — запазена.“

Беше прекалено късно да разкаже историята на Александра. „Щом Скотланд Ярд е поел случая, не мога да я направя съучастник в полуистините, които изрекох при разпита. — Беше по-самотна от всякога. — Искам да се прибера у дома. Да видя Гарт“ — мислеше тя.

— Къде можем да ви намерим, госпожо Андерсън? Сабрина му продиктува телефона си в Лондон.

— А в Америка?

— Когато тръгна, ще ви уведомя. Смятам да остана тук още известно време.

Александра го изпрати. Искаше да попита много неща, но Сабрина започна да спуска щорите.

— Имаш ли желание да поговорим, скъпа? — попита най-после тя, докато двете махаха на минаващите таксита.

— Не. Може би друг път...

Прибра се на площад „Кадоган“ сама, като още стискаше в ръка писмото на Стефани, а в ума ѝ се въртеше една фраза от него.

Всяка сутрин посещаваше баща си в болницата, после обядваше с майка си, а в следобедите отиваше до „Амбасадор“ да скицира домовете, за които Стефани бе приела поръчки. Но рядко се

задържаше в галерията. Предприемаше дълги, самотни разходки из предградията на Лондон, а в пет часа се прибираще за чаша чай. Бъбреше с госпожа Търкъл и Габриела, която запълваше времето до вечерята с клюки и разговори за Брукс. Без да подозира, тя даде подробна информация на Сабрина за живота в Лондон по време на отсъствието ѝ.

Всяка вечер около десет разговаряше с Гарт. В Евънстън беше около четири следобед. Сабрина чуваше как Пени и Клиф го молеха да им даде телефона и си представяше как са седнали до него на дивана в кухнята.

— Кога ще си дойдеш? — питаха и двамата всяка вечер. Накрая, когато лекарите казаха, че Гордън може да бъде изписан, тя имаше отговор.

— Тръгваме в събота — обясни на Гарт. — Аз ще спра първо във Вашингтон и ще остана с майка и татко два дни. В понеделник ще взема самолета за Чикаго.

— Понеделник — повтори той и тя чу радостните детски викове.

„Но радостта ни няма да продължи дълго“ — каза си тя, докато наблюдаваше играта на пламъка в камината. Издължени, причудливи сенки изпълваха спалнята. Връщаше се, за да им каже истината. От седмица играеше ролята на Стефани, попаднала по скръбен повод в света на Сабрина, и вече не знаеше коя е всъщност. Гарт беше прав. Не можеше повече да се мята между двата образа. Трябваше да бъде или едната, или другата. Трябваше да бъде Сабрина, но щяха да я намразят. Когато Гарт разбереше, че жена му е мъртва, когато Пени и Клиф узнаеха, че майка им е мъртва, че Сабрина ги е мамила няколко седмици, щяха да я намразят и завинаги да я прогонят от своя свят. И тя няма да успее да им каже колко ги обича. Нейната любов няма да им е нужна. И няма да има нито един човек на света, на когото да я даде.

— Ще се върнеш ли? — започна с въпрос Александра, докато влизаше в галерията. Бе донесла куп снимки, които разпръсна на черешовата масичка. — Направихме ги в един ресторант, където двете със Сабрина вечеряхме веднъж. Брукс се присъедини към нас покъсно. И Антонио. Всъщност от тази вечер започна нашият страстен

роман. Мислех си, че може би ще искаш един комплект от тях. Ще се върнеш ли в Лондон някой ден?

— Разбира се — отвърна Сабрина, докато учудено разглеждаше снимките. Как е успяла Стефани да постигне всичко това? В начина, по който държеше главата си изправена, с хладната, формална усмивка, която Сабрина пазеше за обществени места, тя се беше превърнала в истинска Сабрина. „А аз? Аз коя от двете съм?“

— Да, разбира се, ще се върна — разсеяно повтори.

— Ами Америка?

— Не съм решила още какво ще правя с галерията и къщата на Сабрина. Затова ще се върна скоро. А ти? Тук ли ще бъдеш, или вече ще разговаряш на португалски с инвеститори, секачи на джунгли и представители на племето гуарани?

— Говориш точно като сестра си, скъпа — Александра й хвърли бърз поглед. — Изглежда, наистина ще бърборя, но не на португалски. Като си спомня колко години ми трябваша, за да се науча да говоря правилен английски, нямам желание да уча никакви чужди езици. Мисля, че Антонио ще ме разбере.

— Защо не изровиш някоя легенда на племето гуарани, според която любовта продължава по-дълго, ако всеки от двамата говори на родния си език, и да му я припомняш винаги, когато той поиска да учиш португалски?

— Чудесно хрумване! Ами какво да правя, ако такава легенда няма?

— Ще си я съчиниш сама. Той ще се срамува, че не я знае.

— По дяволите, ще го направя! — Александра избухна в смях. — Скъпа, ти си остроумна като Сабрина. Защо съпругът ти те пуска да излизаш от Чикаго? Идвай ни на гости. В нашата разкошна колиба някъде накрай света или в апартамента ни в Рио, или тук, в Лондон. Ще дойдеш ли? Със съпруга си, разбира се. Ако на него му е интересно.

— Може и да дойда.

— Ще бъдеш добре дошла. Заради сестра ти, а и заради теб самата. — Тя взе палтото си и застана на прага. — Тя беше изключителна лейди. И ти също. Мисля, че ще прекараме прекрасно.

— Сигурна съм. Нали ще ми пишеш?

— Миличка, аз не мога да пиша писма, но умея да си служа с телефона. Какъв е телефонният ти номер в Евънстън?

— Аз... сигурно ще бъда в Лондон — поколеба се за миг Сабрина. — Обаждай се първо в „Амбасадор“, после на площад „Кадоган“.

Александра я погледна изпитателно и понечи да каже нещо, но в последния момент се отказа.

— Както кажеш. Всичко най-хубаво, Стефани.

— Довиждане, Александра.

В петък тя предупреди Сидни Джоунс и Никълъс, че заминава за Америка за няколко дни.

— Ще се върна веднага щом видя баща си настанен у дома и ще прекарам няколко дни със семейството си. Дотогава магазинът ще остане затворен. Казах на Брайън това, което казвам и на вас. Допълнително ще информирам и двама ви какво смятам да правя с къщата и с „Амбасадор“. Ясно ли е?

Какво ли ще кажат, като се върна и им разкажа истината? Всъщност едва ли ще ги е грижа. Животът им от това няма да се промени.

Сабрина беше много по-внимателна, когато вечерта обясни на госпожа Търкъл и Габриела, че заминава за кратко.

— Скоро ще се върна и затова никоя от вас не бива да мисли за напускане. Това е твой дом, Габи, и ваш, госпожо Търкъл. Искам да го поддържате в ред, докато се върна. Ще ви се обадя допълнително в кой ден да ме очаквате.

„За тях наистина е важно, защото и двете по свой начин са разчитали на мен. И кой още? Скотланд Ярд, разбира се. Някой е взривил яхтата на Макс, за да ме убие. Като научат, че са убили сестра ми, и разберат, че аз съм в Лондон, жива и здрава, ще се опитат да го направят пак. Може би не бива изобщо да се връщам? Чикаго е далеч по-безопасен за мен.“

Една седмица след погребението на Стефани Гордън седеше между жена си и дъщеря си в самолета и правеше планове за бъдещето. Дватамата с Лора говореха, че трябва да продадат къщата си и да си купят по-малка, без стълбища. Трябваше да наемат и асистент. Гордън пишеше книга за американската политика в Европа и му

трябваше помощник. „Колко са остарели!“ — мислеше Сабрина. — Стремяха се да вършат по-малко работа, да си осигурят помощ, да направят дните си по-спокойни. Нима можеше да им разкаже какво бяха направили със Стефани? Това щеше да ги сломи. Първо щеше да каже на майка си, а тя знаеше как да го поднесе на баща ѝ.

Първо обаче трябваше да каже на Гарт. Ще го направи в понеделник по обед, докато Пени и Клиф са на училище. Той щеше да я посрещне на аерогарата и двамата щяха да тръгнат за... къде? Не и в онази прекрасна, уютна къща, която беше техният дом. В ресторант! Някъде, където Гарт няма да бъде принуден да ходи и да си спомня за ужасния ден, в който е научил за отвратителната измама.

Още същия следобед тя щеше да се върне във Вашингтон и да разкаже всичко на майка си, а на следващия ден да отлети за Лондон. И най-после всичко щеше да свърши. Никога повече нямаше да види Пени и Клиф. Никога нямаше да види Гарт. Никога вече нямаше да поговори с Долорес и Нат, Вивиан, Маделин Кейн, Линда и Мартин, и Гарт, Гарт, Гарт...

— Стефани, какво ти е?

Тя избърса очите си и целуна баща си по бузата.

— Нищо. Мислех си.

— Сигурна ли си?

— Добре съм, татко. Ще гледам да размишлявам „на сухо“. Трябваше да пази сълзите си за после. Когато признае и остане сама. Едва тогава ще може да се върне в Лондон и да събере парчетата на своя някогашен живот. Да го сглоби. Да започне отново.

Дали ще успее? Тя отвори очи при мисълта за очевидния развой на събитията, за който досега не беше и помисляла. Дали лондонските ѝ приятели ще приемат толкова леко зловещата шега? Особено като си спомнят как са плакали на гроба ѝ, а се окаже, че там е била Стефани. Че двете са ги направили на глупаци? Едва ли тяхната ужасна, безвкусна клоунада ще им се види забавна? Ще се оттеглят и повече няма да я допуснат в своя кръг?

Александра няма да се отдръпне от нея. Но тя ще живее в Рио.

Габи няма да я изостави. Но тя скоро ще се омъжи за Брукс или ще си намери друг. Едва ли ще има много време за Сабрина Лонгуърт?

Оливия? Оливия, разбира се, ще бъде първата, която ще скъса с нея!

А колко доволни ще останат от Скотланд Ярд, като разберат, че е дала лъжливи показания на техния следовател? Става дума за международно разследване. Монако, Франция, Англия.

Никой няма да иска да си има нещо общо с нея. Не може да живее нито в Евънстън, нито в Лондон.

Трябва да се премести другаде. Например в Ню Йорк. Ще отвори магазин в Ню Йорк.

И коя ще бъде тогава? Не и Стефани Андерсън. Нали всички вече ще знаят, че тя е мъртва.

Сабрина Лонгуърт.

Да. Сабрина Лонгуърт. Отива в Ню Йорк, за да започне живота си отначало, отваря галерия... Как ще се казва? „Измами“. Браво! Много забавно. Други идеи? Няма.

Самолетът следваше слънцето, което бавно се спускаше зад океана. В кабината стюардесите тракаха с чинии и прибори, приготвяха възглавници, разливаха напитки. Лора извади книга. Гордън затвори очи и след малко заспа. Сабрина се премести няколко места по-нататък и седна до илюминатора. Някъде далеч океанът се сливаше с небесата.

Стефани, къде си?

Гарт, обич моя...

Други идеи?

Няма.

ГЛАВА 18

Слънчевите лъчи танцуваха по повърхността на река Потомак, докато самолетът на Сабрина поемаше курс към Чикаго. Началото на ноември. Дърветата във Вирджиния горят с оранжево ръждивите багри на есента. На другия бряг Вашингтон извисяваше своите многобройни паметници от мрамор и гранит.

Сабрина за миг зърна Джорджтаун. Сега Лора и Гордън бяха в кабинета и се канеха да обядват. До полунощ отново ще се върне при тях. Остават им още няколко спокойни часа. Но преди тях беше Гарт.

Искам да ти кажа нещо. Хайде да седнем някъде.

Не, не у дома. Предпочитам ресторант.

През последните няколко седмици аз не бях това, за което се представях...

Искам да говоря с тебе. В някой ресторант, а? Виждаш ли, по време на екскурзията в Китай ние със Стефани решихме, просто на шега...

Не, не беше грешка. Имах намерение да кажа. Тъкмо затова искам да говоря с тебе. Докато бяхме в Китай, със Стефани решихме да си разменим местата. Само за една седмица.

Долу, на земята, се мярна силуетът на стоманения комбинат на Индиана и малко след него тя видя очертанията на езерото Мичиган.

Трябва да говорим. Предпочитам да седнем в някой ресторант. Тя се сля с потока от пътници и когато приближи залата за посрещачи, спря и огледа тълпата.

— Мамо! Ето ни! Не ни ли виждаш?

— Маменце! — Пени тичаше към нея с протегнати ръце. Сабрина се наведе и тя се хвърли на врата ѝ. — Толкова се радваме, че най-после се върна. Знаеш ли колко е лошо, като те няма?

Клиф се пресегна през сестра си и залепи звучна целувка на бузата ѝ. Объркана, тя ги гледаше, сякаш не вярваше на очите си.

— Защо не сте на училище?

— Защото татко каза, че можем да не ходим и да те посрещнем — заобясняваха и двамата в един глас.

— Не се ли радваш? — учуден попита Клиф.

Сабрина кимна. Ръката на Пени обгръщаше кръста ѝ, а на бузата ѝ още гореше целувката на Клиф. Не така смятах да стане, Боже мой. Друга сцена репетирам от няколко дни! Досега не ѝ беше хрумвало, че Гарт ще ги доведе на аерогарата. „Ясно колко разбирам от семейни отношения!“ — помисли с горчивина тя.

— Нямам думи от радост и изненада! — Тя погали момчето по главата.

— Направете малко място и за мене — подкани ги баща им. Той я прегърна силно и тихо прошепна:

— Здравей. Най-последно си у дома.

Сабрина се вгледа в лицето му, в тъмния блясък на очите му и склони глава на гърдите му. Чувахе сърцето му, сякаш биеше в самата нея, усети как той леко докосна с устни косата ѝ и в този момент разбра с абсолютна сигурност, че никога, никога, няма да намери сили и да му разкаже как го е мамила.

Тогава, остани. Живей с него, със семейството му. С моето семейство. Остани. Тук си у дома.

На какво основание? Нейният дом, нейният живот бяха далеч оттук. И въпреки че виждаше ясно и без илюзии своя лондонски кръг след погребението на Стефани, с неговите дребни клюки, интриги и вражди, това беше светът, който тя познаваше и където се движеше. А „Амбасадор“ и домът на „Кадоган“, които бе създавала съвсем сама? Те бяха нейният дом.

Но имаше и още една причина, заради която не биваше да остава тук, мислеше тя, притихнала в прегръдката на Гарт. Как щяха да градят живота си върху една чудовищна измама? Той беше честен и откровен с нея във всичко. Излизаше, че тя използва доверието му, за да го мами, за да се преструва на майката на неговите деца! Как щеше да живее с него, без да ѝ се налага да измисля нови и нови лъжи?

Трябваше още днес да измисли някакъв претекст, да му го съобщи и веднага да напусне.

— Трябва да ти кажа нещо, но не пред децата.

— И аз имам да ти казвам толкова много неща. Искаш ли да ги опаковаме и да ги изпратим нанякъде?

— Гарт, аз говоря сериозно.

— И аз. — Той я прегърна и двамата тръгнаха към изхода. — Имаме нужда да останем двамата сами поне за малко. Мислех този уикенд да тръгнем към Уисконсин. Само двамата. Ще повървим пеша.

Сабрина поклати глава.

— Не бързай — продължи той. — Имаме цяла седмица да решим.

Клиф и Пени минаха покрай тях и хукнаха към паркинга. Още докато сядаха в колата, Пени я попита нещо за Лондон, но Клиф ѝ направи знак да мълчи. Сабрина се обърна.

— Всичко е наред, деца. Можете да питате каквото си искате за Лондон.

— Татко ни разказа за погребението — започна плахо момиченцето. — Стори ни се много тържествено. Толкова много благородни хора.

— Благородници, Пени. За да станеш благороден, се искат много повече неща от една титла.

Гарт тихо се засмя. Двамата подеха разговор за свещеника и за гостите на траурния обяд, за сърдечния пристъп на Гордън, за Александра, индианците гуарани и американския посланик.

— Защо си толкова мълчалива? — попита той, докато вадеше куфара ѝ от багажника.

— Гледам голите клони. Колко пуста е градината без листата.

Докато Гарт приготвяше кафе в кухнята, Клиф напълни шепата си с дребни бисквити и хукна към вратата.

— Пет и половина, нали, мамо? Няма да съм тук.

— Да. Може ли една бърза прегръдка?

— Ужасно е, когато не си вкъщи. Къщата е някак си празна.

Пени също се увеси на врата ѝ и погледна виновно баща си.

— Извинявай, татко, не исках да кажа, че...

— Няма нищо, обич моя. Аз също намирам, че без мама къщата е празна. И ти ли отиваш някъде?

— Обещах на Барбара да отида у тях, щом се върна от аерогарата.

— Добре, но и ти се прибери до пет и половина. Двамата неочаквано останаха сами.

— Гарт, аз ще замина — започна припряно Сабрина, сякаш се боеше, че смелостта ще я напусне всеки момент. — Искан да ти кажа още на аерогарата и даже да не идвам дотук, но пред децата не можах. Връщам се в Лондон. Искан да поживея малко сама, да разбере какво искам. Не мога да остана тук.

— Почакай. — Той протегна ръка, сякаш искаше да спре думите й. — Ще отида да видя какво става с кафето. Не е ли по-добре да седнеш?

Разтреперана, Сабрина придърпа един стол и се свлече на него.

— Не мисля, че идеята ти е много добра — внимателно подхвана Гарт, докато внасяше каната с кафе. Тя не откъсваше поглед от прозореца. Навън вятърът свиреше в голите клони и гонеше последните самотни листа. Той хвана ръцете й. — Не можеш да избягаш от себе си, нито да живееш живота на Сабрина. Бягството не решава нищо. Аз и децата винаги ще бъдем тук и ще чакаме като недовършен роман. Ще имаш два полуживота, вместо един цялостен. — На външната врата се позвъни. — По дяволите, човек не може да остане сам за десет минути! Ще отида да видя кой е. Чакай ме, веднага ще се върна. Нали няма да избягаш?

— Няма — отвърна полугласно тя. Беше прав. Полуживот. Недовършен роман. Но той знаеше само половината на този роман, а тя нямаше сили да му разкаже другата половина. Трябваше просто да стане и да напусне без обяснения. Колкото и силна да бъде болката, която нейното бягство ще му причини, би била нищо в сравнение с тази, която ще му причини истината.

Отвън долетя гласът на Долорес. „Моля те, не я пускай вкъщи!“ — мислено му се примоли Сабрина. На бюфета бяха оставени куп писма, адресирани до Стефани. Съболезнования от Вивиан, от Линда и Мартин, бележка от Хуанита. Следваха още три телеграми от хора, които изобщо не познаваше. Един розов плик без обратен адрес лежеше най-отдолу.

„Защо всички истории за студентките, които се чукат с преподавателите за една тройка, оставят встрани най-големия ебач Гарт Андерсен? И най-редовният! Това е нашият прочут професор Гарт!“

Сабрина прочете няколко пъти бележката, но още не вярваше на очите си. Обзе я неудържим гняв. Как смееха! Да подхвърлят в дома му

тази мръсотия! Някой очевидно се опитваше да му подлее вода. Не, по-лошо. Опитваше се да унищожи кариерата му.

Всички останали мисли просто се изпариха от съзнанието ѝ. Единственото, което виждаше, бе анонимната бележчица. Мисълта, че други като нея обикалят университета, я извади от отчаянието и депресията, в които бе изпаднала след смъртта на Стефани. Трябваше да действат веднага, да се борят. Иначе Гарт щеше да загуби много, ако не всичко.

„Почакай, почакай! Нали каза на Гарт, че напускаш още днес? — обади се някакъв глас. — Анонимката променя всичко — отговори си тя. — Не мога да тръгна точно сега. Трябва да свърша още нещо важно. Дълга го на Стефани.“

— Казах на Долорес, че ще ѝ се обадиш утре — съобщи Гарт.

— А сега да седнем и... Боже мой, Стефани! Какво има?

Тя му подаде мълчаливо бележката.

— Не подозирах, че и мен ще замесят в тази история — процеди с изопнато лице. Някаква мисъл внезапно го осени и той я погледна с блеснали очи. — Сега разбирам. Ти си получила подобно писмо още преди да тръгнеш за Китай, нали? Помниш ли, че тъкмо за това намекуваше, когато се скарахме горе в спалнята? Защо не ми я показва още тогава? За мен беше болезнено, не знаех какво искаш да кажеш и...

— Не искам да говорим за миналото — прекъсна го нетърпеливо Сабрина. Умът ѝ трескаво работеше. — Трябва да обмислим какво да предприемем сега, преди тази мръсотия да е стигнала по-нагоре. Ако такива писма са вече изпратени до борда на директорите, до попечителите, и ако те ѝ повярват... Впрочем дори и да не повярват, но ако се уплашат от скандал, това ще те компрометира. Сигурно ще се отрази и на назначението ти за директор на Института по генетика.

— Така е, но почакай. — Събитията летяха с такава бързина, че той не успяваше да ги осъзнае. Само преди пет минути бе оставил в тази стая едно потиснато същество, което искаше да избяга и да се скрие някъде. Сега виждаше пред себе си изпълнена с решимост жена. Седнала върху облегалката на дивана като воин, готов да го защити от клеветата, каквото и да ѝ струва, тя със завидна аналитичност прогнозираше следващите стъпки на неприятеля и планираше своите. Гарт беше трогнат от светлия гняв в очите ѝ, твърдата линия на

брадичката и високо вдигнатата ѝ глава. — Значи не вярваш на това писмо?

— Да му вярвам! Гарт, ти сериозно ли ме питаш? Никой от хората, които те познават, няма да повярва на тази мръсотия. Някой иска да те унищожи. Трябва да го открием.

Той продължаваше да я наблюдава замислено. През септември бе повярвала на същото писмо. Сега го отхвърляше като клевета.

— Днес, изглежда, нищо не разбирам — смело поде той. — Стори ми се да казваш, че искаш да заминеш, да се върнеш в Лондон.

— Гарт, знаеш много добре, не си играй с мен.

— Ако и аз те помоля за същото?

— Аз не играя игри! Какво ти става? Нима не виждаш колко много неща променя тази анонимка? Ако и други хора я получат и научат, че аз съм се преместила в Лондон, ще си помислят, че това, което пише в нея, е вярно. Никой няма да повярва, че съм напуснала по други причини.

„Значи тя осъзнава и това — мислеше Гарт. — Значи вижда и разбира всичко.“ Той пристъпи към нея и обгърна с длани лицето ѝ.

— Още щом я прочетох, се сетих за това. Благодаря ти.

— Защо веднага не ми каза?

— Какво да ти кажа?

— Че ме молиш да остана, защото ако напусна, ще ти причиня ужасно зло.

— Ако напуснеш, обич моя, катастрофата ще бъде много пострашна от един факултетен скандал. Тя ще разруши този дом, това семейство, три сърца и три души ще...

— Недей, моля те, недей.

Той целуна сълзите по страните ѝ и отстъпи. Усещаше колко е напрегната и реши да ѝ даде време. Да, вече имаха достатъчно време.

— Каквото и да си имала предвид, когато каза, че ще напуснеш, ти оставаш, нали? И аз не трябва да се чудя всяка сутрин, дали ще те намеря у дома, като се върна?

— Ще ти помогна да се измъкнеш от тази история.

— Не за това питам.

— Гарт, толкова много неща се случиха! Опитвам се да направя всички щастливи.

— Ти не можеш да вземаш сама подобни решения, защото те променят живота на четирима ни, не само твоя.

Тя наведе глава. Той понечи да продължи, но внезапно спря, после взе ръката ѝ и я обърна към себе си.

— Защо не носиш пръстена си?

— Оставих го в Лондон — промълви Сабрина, отново разкъсвана между полуистината и пълната измама.

— По дяволите! Как си позволяваш сама да решаваш толкова важни неща? Решаваш, че вече не искаш да имаш семейство, и сваляш пръстена си, сякаш с това официално скъсваш с мъжа и децата си. После ти остава само да ме известиш, да си вземеш куфара и да изчезнеш. Така ли?

Сабрина усети облекчение. Една лъжа повече или по-малко... Какво значение има вече?

— Мислех, че е...

— Символ. Да, вярно е и аз, не щеш ли, съм от онези, които вярват в символите. Къде е пръстенът ти в момента?

— Предполагам, че е в къщата на „Кадоган“.

— В такъв случай госпожа Търкъл може да го изпрати.

— Ако успее да го намери...

— Ако не успее, ще купим друг. И виж какво, Стефани. Слушаш ли ме? Моля те, остави ме да ти помогна, както ти искаш да помогнеш на мен. По дяволите, ние сме част един от друг и двамата заедно ще преодоляваме всичко. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се. — Тя вдигна писмото от масата. — Какво означава „историите за студентки“ и така нататък?

— Ще ти покажа. — Той излезе от стаята и след малко се върна с вестник в ръка. — Това е университетският вестник „Стандарт“ от миналата сряда. Нашите студенти по журналистика са надминали себе си.

„Секс срещу тройки“ — крещеше заглавието на първата страница. Под него бе изписано в подзаглавие „Или обратното“.

„Стандарт не можа да установи коя от страните първа прави офертата — зачете на глас Сабрина, — но трима професори и букет от красиви честни студентки са били привикани при заместник-ректора Лойд Строс във връзка с обвиненията, че са си разменяли съмнителни услуги, които се заплащали с оценки на изпитите — единственото

нещо, което струва повече от парите в близката околност. Аферата, изглежда, води началото си от втория семестър на миналата година. Противна история, която неминуемо ще се отрази на възможностите за дипломиране на момичетата, да не говорим за академичното бъдеще на замесените преподаватели.“

— Написано е в стила на жълтата преса — измърмори Гарт. — Някой трябва да обясни на тези деца, че журналистиката е сериозен бизнес. Играят си с живота на хората.

— Кой са тези хора?

— Мелвин Блейк, някой си Милбърн и Марти Талвия.

— Марти? Искаш да кажеш, че онези слухове... Не вярвам. О, горката Линда!

— А сега и Гарт Андерсен.

— Но това е пълен абсурд. Ти и Марти не бихте...

— А Блейк и Милбърн?

— Тях не ги познавам. Предполагам, че ако някои от слуховете са верни поне отчасти...

— Проблемът, обич моя, е в това, че ако допуснеш вероятността за един, допускаш за всички останали.

— Гарт, аз зная, че ти не си способен на това, а Марти... Марти би ли го направил?

— Мисля, че двамата с Линда преживяха един доста тежък период преди няколко месеца, но той нищо не е споделял с мен.

— Когато беше в Калифорния, една вечер те попитах...

— Той е имал и други жени, освен Линда. Обикновено говори за тях много след това, сякаш се срамува, подобно на дете, което тайно яде шоколадови бонбони. Мислех обаче, че никога не би го направил със студентка.

— Какво е отговорил на Лойд Строс?

— И тримата са отrekli категорично. Това е всичко, което зная. Допускам, че Лойд ще предприеме самостоятелна проверка. Не съм го виждал напоследък, но утре ще трябва да говоря с него. Искаш ли още кафе?

— Не. Трябва да измисля нещо за вечеря.

„Колко леко и естествено се върнах при него! — помисли тя и го погледна. — Колко естествено беше да го обичам.“

— И аз те обичам — отвърна ѝ на глас той. — Колкото до вечерята, ще трябва да отидем на ресторант. Килерът е съвсем празен. Не искахме да излезе, че можем да се оправяме без тебе. Има обаче бутилка вино.

— Мисля, че трябва да предприемем едно-две излизания сред обществото — размишляваше тя, докато го наблюдаваше как налива виното в чашите. — Трябва по-често да ни виждат заедно. „Гарт и... Стефани Андерсън, пред обществото. Те просто няма какво да крият.“

— Кого се опитваш да убедиш?

— Не зная. Този, който се интересува как върви бракът ни и какво правиш ти през свободното си време.

— Ако мислиш, че ще помогне — усмихна се той. — По-добре обаче да намерим автора.

— Това също ще направим. Ще съставим списък на студентите, които си скъсал през последната година, или просто си им поставил по-слаби оценки, отколкото са очаквали. Всички, на които си викал — също. Защо се смееш?

— Списъкът ще стане много дълъг.

— Колко дълъг? Ти ми диктувай имената, а аз ще записвам.

Когато децата се върнаха половин час по-късно, завариха баща си да седи на масата усмихнат и с чаша вино в ръка. Майка им нещо пишеше и го гледаше с блеснали, усмихнати очи.

— Добре — прошепна Клиф на сестра си и тя кимна разбиращо. Ясно беше, че няма да се развеждат.

Сабрина отвори куфара и установи, че госпожа Търкъл беше сложила поне една трета от гардероба на лейди Лонгуърт. Гардеробът събра в едно Стефани и Сабрина. „Не зная колко дълго ще мога да ги различавам самата аз“ — каза си тя, отдели лондонските дрехи настрана и се пхна под завивките.

В рамката на вратата се мярна силуетът на Гарт, който отиваше към банята. Сабрина се сети, че това бе първата им нощ след Ню Йорк. Първата нормална, обикновена съпружеска нощ.

— Сладка моя обич — прошепна ѝ той и я притегли към себе си. — Това легло става все по-голямо и празно с всяка нощ, когато ти не си в него.

— И моето в Лондон — тихо се засмя тя, докато устните и търсеха неговите. — Ако бяхме почакали достатъчно дълго, двете легла сигурно щяха да се срещнат някъде в средата на Атлантика.

— Достатъчно чакахме. Даже прекалено дълго.

Устните им се докосваха, те се целуваха, смееха се, шепнеха или произнасяха неясни звуци и когато двамата се сляха, то беше с онази жар, която вече познаваха. Радост и възторг и удоволствие от това, че даваш и получаваш любов от този, на когото принадлежиш.

Сабрина лежеше щастливо отпусната в прегръдките му и гледаше лицето му.

— Знаеш ли — каза с престорена жал той, — не искам да призная, но...

— Си гладен — засмя се тя. — Хайде да слезем долу. Все ще намерим нещо. Не за пръв път правим от нищо нещо.

Гарт сложи писмото на бюрото на Лойд Строс.

— Можеш да го прикрепиш към досието ми. Гарт Андерсън, доктор на науките, директор на Института по генетика и развратник.

Строс извади същия плик от чекмеджето си.

— Вчера пристигна.

— Други има ли? — Гарт извади писмото от плика. Беше същото. Кой от всичките трийсет хиляди студенти искаше да разбие кариерата му? Разбира се, ако беше някой от студентите му.

— Не ми е известно. Ректорът не е получавал обаче. Сигурен съм.

— А защо тъкмо на тебе е оказана такава чест?

— Може би статията в „Стандарт“? — сви рамене Строс. — Или това, че действам с твърда ръка спрямо Талвия и Блейк? Някой иска и ти да бъдеш привикан за обяснение. И ето че ти пристига.

— Не съм бил привиквай.

— Какво значение има?

— Лойд, сериозно ли говориш?

— Аз приемам сериозно всички обвинения.

— Нещо е станало, нали? — погледна го изпитателно Гарт.

— Блейк и Талвия си подадоха оставките днес сутринта. Гарт тихо изруга и започна да крачи из кабинета.

— Предложили сте им да напуснат, за да се види, че университетът взема мерки за прочистване от ненадеждни типове?

— Те си признаха, Гарт. При мен от няколко дни идват разплакани момичета, гузни преподаватели, разярени родители. Такава драма само Шекспир би могъл да съчини. Работата тръгна от един баща, който се обади на ректора. Любимата му дъщеричка признала, че си изкарва оценките, като спи с професорите. Оказа се, че същият човек е един от главните спонсори на новия футболен стадион. Имам нареждане от ректора да сложа край на тази история, преди да е излязла извън стените на университета. Тя, разбира се, излезе. Чел си „Стандарт“, предполагам?

Гарт го слушаше със скръстени ръце, облегнат на перваза на прозореца.

— Горкият Марти! Не допусках, че е способен на такава глупост. С Блейк не се познавам добре, а имаше, и още един.

— Милбърн. Той ще ми връчи оставката си утре сутринта. След него е твоят ред.

— Лойд, за Бога! Едно анонимно писмо, без никакви доказателства. Ти ме познаваш добре и знаеш, че това са пълни глупости.

— Тъй. Аз те познавам добре, зная и че това са пълни глупости. А „Хералд Трибюн“ знае ли? А „Нюзуик“ знае ли? Това е чудесна новина, приятелю. Ние гледаме на медиите от всякакъв вид доста отвисоко. Ние, видите ли, сме учени, изследователи, ние сме над тази паплач с нейните мръсни, дребни клюки. А тълпата би била ужасно доволна да узнае, че и ние сме същите шибани говеда като всички тях. Тук на сцената излиза средностатистическият журналист и започва да изпълнява дълга си към обществото, сиреч — да го информира. Та така, въпреки че обикновено изгарям анонимните писма, сега не мога да си го позволя. Откъде да зная кой друг е получил копие от това, което получихме двамата? Откъде да зная кой дава интервюта на вестниците или просто се обажда в редакциите им от време на време? Ти си мой приятел и колега. Аз ти вярвам. Но моята първа отговорност и грижа е университетът.

— Което означава разследване?

— Точно така. То вече започна. Тази сутрин наех една детективска фирма. — Строс скочи от стола и започна нервно да

кръстосва кабинета. — Откъде мога да бъда сигурен, че това не е само върхът на айсберга? Те ще открият кой е написал писмото, ще разговарят с хората, за да изяснят с какво име се ползваш, какъв характер си...

— С какво име се ползвам и какъв ми е характерът? — Андерсън грабна куфарчето си и тръгна към вратата, но на прага се обърна. — Слушай, кучи сине! Моята репутация не се нуждае от доказване нито пред тебе, нито пред целия свят. Ти ме познаваш достатъчно добре, за да се справиш сам с цялата мръсотия, без да се обръщаш към професионални детективи. Ако не можеш обаче, не бива да оповестяваш моята кандидатура за директор на Института по генетика следващата седмица. — Отвори вратата. Строс го гледаше, без да отговори. — Нали следващата седмица трябва да я представиш на съвет?

— Съветът е отложен, Гарт. Трябва да си покрия задника, не разбираш ли? Тук не става дума само за парите, които ще загубим за футболното игрище. Става дума за целия университет. Трябва да сме чисти като девизи, ако искаме да кандидатстваме за правителствени субсидии или когато обявяваме, че търсим спонсори за университетски театър, трябва да покажа, че съм готов да си съдера задника заради репутацията и добруването на това учебно заведение, иначе кой родител ще си изпрати детето да учи при нас? Това ми е работата. В случая това значи да намеря детектив, който да проучи дали Гарт Андерсън не се чука между два семинара. И аз ще го направя. А тъй като твоята работа е да изследваш тайните на природата и да ги преподаваш, и да станеш директор на Института по генетика, ти си длъжен да отговаряш чинно на всички шибани въпроси, които им хрумне да ти зададат! Нали нямаш нищо за криене?

— Не ти ли е хрумвало, че самият разпит вече е удар по моето име?

— Хрумвало ми е. И аз го обмислих. Гарт, за Бога, ти беше героят на „Нюзуик“. Това е твоята репутация. По-добре ли е да се появиш за втори път в същото списание, но в статия, пълна с внушения, подозрения и манипулации?

— Щом искаш да си играеш на криеница с твоя детектив, аз не мога да ти попреча. — Гарт отново се почувства напълно безсилен. —

Но първо можеше да ни попиташ. Жена ми, която ми има пълно доверие, ще ми помогне да открия автора.

— Гарт, не предприемай нищо. Ние ще свършим всичко експедитивно и дискретно.

— Звучи като девиза на твоята детективска фирма.

— Мисля, че май точно така беше — изгледа го глупаво Строс.
— Изчакай да видим до какво ще се доберат те. Ние сме на твоя страна, Гарт. Искаме да изчистим името ти.

— Няма от какво да ме чистите. Още не съм обвинен в нищо. Но тъкмо тук е разликата между двама ни. Ние със Стефани търсим един подъл лъжец, който пише мръсни анонимки. Това, което търсиш ти, са свидетелства за моята добродетел. Ако открием доказателства, че съм морално подходящ, веднага ще те уведоим.

— О, стига, Гарт — отвърна уморено Лойд. — Знаеш, че имам пълна вяра в тебе.

— Това е добре. И жена ми ми вярва. И децата ми. Сега отивам да си купя лупа и се надявам скоро да се видим пак.

Маделин Кейн беше успяла да създаде безредие във всеки ъгъл на „Колекции“ през двете седмици, в които Сабрина отсъстваше.

— И аз не зная как става това, Стефани — каза в сряда тя. — Един ден се задържах тук през целия ден и до вечерта нито едно нещо не беше на мястото си. Може би, за да ти покажа колко си ми нужна.

— Аз щях да повярвам, ако просто ми го беше казала — отвърна сухо Сабрина. — Хайде да започваме. Предлагам да преместим паравана и да започнем от входа към дъното.

Двете работеха мълчаливо.

— Кафе? — попита задъхана Маделин, когато стигнаха до дъното на магазина и седнаха от двете страни на бюрото ѝ. — Сигурно ти е било тежко в Лондон. Мога ли да направя нещо?

— Вече го направи. Физическата работа е най-доброто бягство от действителността.

— Ако пак имаш нужда от нея, само ми кажи. А какво смяташ да правиш с магазина на сестра си.

— Нищо. Ще продължи да работи за сега. Помощникът ѝ се справя много добре. Има още един дилър на антики, който търси

съдружие. Казала съм им да отворят магазина, да продават и съм им оставила лимит, в рамките, на който, могат да харчат на аукциони.

— Но без ръководство...

— И двамата са големи професионалисти. Освен това адвокатът ми следи счетоводството и разходите. Оставих му пълномощно. — Сабрина стана. — Да започваме. Има още доста работа.

— А къщата на сестра ти? Адвокатът ти ще я продаде ли?

— Не. Икономката ще я поддържа. В момента там живее и една нейна приятелка.

— А-ха. И сега всичко е твое, така ли? И къщата, и магазина?

— Да.

— Разбирам. Заедно със скъпата мебелировка, аксесоарите, всичко?

— Да.

— Не искам да любопитствам, но...

— Разбира се, че любопитстваш, Маделин. Искаш да знаеш как вървят работите ми в Лондон. Защо?

— Без причина. Просто... О, честно казано, всичко това ми се струва много аристократично, а ти самата, Стефани, наистина приличаш на дама. Искам да кажа, че сякаш си част от тези лондонски кръгове. А аз си въобразявах, че си моя служителка.

— Не работя ли добре? — погледна я въпросително Сабрина.

— Знаеш, че не това имам предвид. Ще се връщаш ли в Лондон?

— Разбира се. — Тя внимателно подбираше думите си. — Трябва да се видя с адвоката си, с Никълъс, който в момента управлява „Амбасадор“, с икономката.

— Виждаш ли, аз ставам все по-зависима от тебе — въздъхна Маделин. — Не искам да те загубя. Всъщност през време на отсъствието ти сключих сделки за продажба на пет доста големи имота. Вероятно ще ми трябва помощник. Ако ти заминеш...

— Засега заминавам да обядвам. Пет продажби? Ти си страхотна, Маделин. Ще ми разкажеш ли за тях следобед? Ако искаш да затворим магазина и да излезем?

— Аз си донесох сандвич и ще остана тук. Ще се бавиш ли?

— Не зная. Трябва да утеша една приятелка, чиито съпруг си подаде оставката от университета преди ден-два.

— Талвия, или Блейк?

— В този град, изглежда, нищо не остава скрито. — Сабрина взе палтото си от закачалката.

— Чета „Стандарт“. Какво великолепно палто! От истинска кожа ли е?

— Съвсем истинска. На сестра ми е. Трябва да бягам. Имаше среща с Долорес и Линда в кафе „Провансал“. Откри ги в дъното на салона. Линда беше с тъмни очила.

— Цялата съм подута от плач — обясни тя.

— Видът ти не ме притеснява, Линда, но не мога да говоря на тъмни очила.

Тя свали очилата и Сабрина изпита жалост не толкова към нейното нещастие, а към примирението със срама и унижението в погледа ѝ.

— Стегни се! — Хвана ръката ѝ. — Ти нямаш никаква вина. Дори не си и подозирала.

— И аз ѝ казах същото — вметна Долорес.

— Той нямаше да го направи, ако бях по-мила с него. Винаги му натяквах, че... — тя сведе поглед и в продължение на няколко секунди устните ѝ се движеха беззвучно — ... че не ме задоволява. Той твърдеше, че причината не е у него. И сигурно е бил прав. Марти е винаги и във всичко прав. Но аз продължавах да се държа така, сякаш той не е истински мъж. Предполагам, че сама съм го подтикнала да търси утеха в младите момичета около него. Те са му казвали онова, което е искал да чуе.

— Това е абсурдно — безпристрастно отбеляза Сабрина. — Как можеш да обвиняваш себе си за това, че Марти се увлякъл по две момичета, които легнали с него и след това го изнудили да им пише тройки.

— Кой казва, че са само две?

— Гарт.

— Наистина ли? Марти не ми каза. Всъщност какво значение има колко са? Дори да беше само една, нейната поява означава, че аз съм загубила играта. Винаги съм знаела, че не съм за Марти. Нямам висше образование. Не съм чела и половината от книгите, които той е чел. Винаги съм очаквала, че ще си намери някоя по-интелигентна от мене. Разбирате ли, не мога да разговарям с него за тези неща. Колко

пъти съм решавала да заговоря и в последния момент отлагах. Сега вече е късно. Той си е намерил друга, от университета.

— Не си внушавай безсмислици. Продължавай да харесваш мъжа си, но не поемай и неговите отговорности върху себе си. Толкова ли си силна, че да носиш отговорност и за всичко, което той прави?

Долорес поръча десерт.

— Защо не започнеш работа, Линда? — попита тя. — Първо, ще имате нужда от пари, поне докато Марти си намери работа. Второ, това ще те разсее. Ела с мен на следващата сбирка на клуба. Там жените се занимават с аранжиране на цветя. Те знаят кога мъжете им си търсят секретарки.

— Не искам да работя като...

— Нямаш избор, Линда. Там ще чуеш къде има вакантни места и ще кандидатстваш. Аз ще ти помогна да си напишеш биографията. Ще изброим всички секретарски длъжности, които си заемала в миналото. Ако желаеш, ще идвам с тебе на интервютата.

— Долорес, престани да се разпореждаш с живота ми!

От съседните маси се заобръщаха.

— Извинявай — изчерви се Долорес. — Стори ми се, че имаш нужда от приятел.

— Имам, вярно е! Не съм неблагодарна, но...

— Ще поръчам по още едно кафе — предложи Сабрина. — Линда, „Колекции“ има нужда от помощник за продажбите на недвижими имоти. Защо не опиташ?

— Нямам представа как се прави.

— Организираме продажбата на самото жилище и на мебелировката — от картините до вилиците и лъжиците. Ще се научиш как да ги оценяваш, как да правиш каталози, как да рекламираш продажбата и след това да я осъществиш. Трябва да си там през цялото време. Има клиенти, които се чудят как да измъкнат я някоя сребърна вилица, я кутийка за емфие.

— О, това е много интересно! — отвърна с блеснали очи Линда. — Ако ми предлагаш само защото в момента имам проблеми...

— Предлагам ти, защото преди пет минути Маделин ми каза, че за недвижимите имоти ще ни трябва човек. Сключила е договори за пет големи продажби.

— Сигурно търси някой с висше образование.

— Линда питам те само дали искаш да опиташ. Не те питам какво ти е образованието.

— Да, разбира се. Страхотно! О, Стефани, как ще ти се отблагодаря?

— Като станеш по-добра от мен в продажбите. Ако един ден аз напусна, ти ще поемеш цялата работа.

— Наистина ли смяташ да напуснеш? Да не би с Гарт да се местите?

— Нямах предвид това. Искях да кажа, ако един ден си намеря друга работа. Както и да е, това няма да стане скоро. А сега трябва да бягам, защото ще загубя и тази.

— Да дойда ли с тебе?

— Още не. Ще говоря с Маделин и ще ти се обадя. Долорес, десет долара стигат ли за обяд?

— Днес аз черпя. Нали аз дадох идеята?

— Благодаря. — Сабрина я целуна леко по бузата. — Следващият път е мой ред.

На вратата се обърна и ги погледа. Долорес говореше нещо, а Линда гледеше замечтано една картина на стената. Тя си спомни за Александра и Габриела. „Дали някой ще помогне на мен, когато кажа истината и напусна завинаги този град? Сигурно точно тогава всички ще имат много работа. О, не, има един човек, който никога няма да ме предаде — каза си, докато, леко усмихната, отваряше вратата на «Колекции». — Госпожа Търкъл ще бъде винаги до мен.“

В петък следобед излезе рано от магазина. Трябваше да занесе на Линда няколко книги по историята на мебелите и каталози с антики.

— Не е нужно да ги наизустяваш — обясни тя. — Трябва да знаеш как да намериш в каталога даден предмет, как да го датираш. Нужно е да познаваш историята на архитектурата и стиловете в интериора. Освен това трябва да имаш представа и за модата в колекционирането на антики. В момента на мода са изделията от лак и политическите плакати. Имам чувството, че следващата ще бъдат куклите. Както и да е, прочети ги и в понеделник ще поговорим.

Докато изкачваше стъпалата към външната врата, си мислеше как ще прекара цял час сама в къщата. Децата бяха на училище, а Гарт

— на работа. Но вратата се оказа отключена. Кой ли се бе върнал по-рано?

— Клиф? Пени? — извика тя и изтича на втория етаж. Клиф седеше на леглото си и отчаяно тъпчеше някакви калкулатори и уокмени в найлонова торба. Сабрина се загледа. Имаше и копчета за ръкавели, комплекти за писане, портмонета и бележници.

— Приличаш на пират, заловен при скритото си съкровище — усмихна се тя от вратата.

— Мислех, че се връщаш в четири — отвърна ѝ троснато.

— А аз мислех, че ти се връщаш в пет.

— И какво от това? Днес си дойдох по-рано.

— И аз. Смятал си, че ще успееш да скриеш всичко това, преди да си дойда?

Той я погледна така уплашено и засрамено, че на Сабрина ѝ се прииска да го прегърне. Явно нещо не беше наред. Тя издърпа стола от бюрото му и седна.

— Мисля, че е най-добре да започнеш от самото начало.

— Вече казах на татко. Когато ти беше в Китай. Той не ти ли каза?

„Никой нищо не ми е казвал. Стефани споменаваше, че има проблеми с Клиф“ — спомни си тя.

— Изглежда, е решил, че това ще бъде ваша тайна. Надявам се оценяваш постъпката на баща си, но това, което виждам, ме кара да се съмнявам.

Клиф съсредоточено изучаваше върховете на обувките си.

— Тогава сигурно си му обещал, че повече няма да се занимаваш с това, което си правил дотогава. Предполагам, че си обещал, нали? Какво се случи след това? Клиф, все някога ще трябва да ми разкажеш всичко. Защо не го направиш сега? Преди Пени да си е дошла.

— Наистина бях спрял. — Очите му се напълниха със сълзи. Казах им, че баща ми е разбрал и вече не мога да им крия плячката въкъщи. Но миналата седмица, докато ти беше в Англия, те донесоха цялата тази камара и ми казаха, че трябва да я донеса у дома и да я скрия. Не знаех какво да им кажа.

— Клиф, кои са „те“?

— Те са в осми клас, тези момчета. Те, така да се каже, управляват цялото училище. Нали разбираш? Избират кой ще влезе в

разни отбори, те винаги стават капитани на отборите и... крадат. Казват направо: „Днес ще мина през «Радио Шак» да забърша няколко калкулатора.“ После продават плячката в Чикаго, когато ходят там да се друсат. Трябваше им място, където да укриват нещата, преди да ги продадат, и един ден ме попитаха дали мога да им помогна. Помислих си, че ме харесват, че... искам да кажа, зарадвах се...

— Поласкан си бил, че са избрали точно тебе?

— Как разбра?

— Когато бях в гимназията, повечето от момичетата бяха от много богати семейства.

— Предложиха ми да си взимам по нещо веднъж в месеца или да ми плащат по петнайсет долара на седмица. Избрах парите. Ще си купя с тях стерео за стаята.

— Доста голяма сума — петнайсет долара. Сигурен ли си, че това е изгодно?

— В началото ми се струваше, че е, но после започнах да мисля, че може и да съм сбъркал — Клиф бе навел глава и гледаше отново в обувките си. — Но по-добре е човек да е приятел с тези момчета, отколкото да го смятат за свой враг. Никога не можеш да спечелиш, ако нямаш подкрепата им. Затова когато ме помолиха, реших, че ще е по-добре да съм в тяхната група... а, освен това ще получа и малко пари... та ето как стана всичко.

— Не ти ли е идвало наум, че подпомагаш и прикриваш престъпници?

— Мамо! Та те не са престъпници! Просто прибират по нещо от магазините. Не става дума за убийство, за обир на банка или нещо подобно. Твърдят, че магазините и без това печелят толкова много, че сигурно изобщо не забелязват, ако изчезнат няколко неща.

— О, така ли разправят? Клиф, кражбата е престъпление, независимо откъде е откраднатото и дали ще се разбере или не.

— Никога не съм се замислял върху това — отвърна момчето след кратка пауза.

— Сигурно и на твоите приятели не им идва наум.

— Те не са ми приятели.

— Струва ми се, че каза, че си част от тяхната група.

— Да. Но... всъщност те странят от мен, мамо. Изобщо не ме харесват. О, по дяволите! — не се сдържа накрая той, сълзите

започнаха да се стичат по бузите му и Клиф яростно ги избърса с юмрук. — Съжалявам. Знам, че може и да не ми повярваш, но нещата не се развиха така, както очаквах. Те изобщо не разговарят приятелски с мен. Дори ми се присмиват.

— За какво? — съчувствено попита Сабрина.

— Заради това, че обичам да чета и получавам високи оценки.

— Е, ние се гордеем с теб заради това. Но защо продължаваш да дружиш с тях, след като ти се присмиват? Заради парите ли?

— Не, понеже... Ако искаш да знаеш истината, страхувам се от тях. Заплашиха ме, че ще ме пребият, ако ги издам. А миналата седмица ме предупредиха, че ако не скрия крадените вещи, ще кажат на директора, че аз съм ги откраднал. Татко искаше да отиде в полицията, но аз го помолих да не го прави и не му издадох имената. Не бих могъл да ги кажа на никого. А и няма как да спра да им помагам, защото дори и да не ме набият, със сигурност ще ме изолират. Няма да разрешават на останалите, дори и на приятелите ми, да разговарят с мен и аз ще остана настрана от всичко и съвсем сам. Знам, че могат да го направят, мамо, и затова се страхувам от тях. Сега каквото и да направя, все ще бъде лошо. Ти със сигурност не можеш да ме разбереш, защото винаги си знаела какво да правиш, но с мен не е така. Аз не знам какво да правя.

— Ще ти кажа: ще бъдеш наказан да не излизаш от къщи в продължение на месец.

— Да не излизам? — Той се отдръпна малко назад и я гледаше учудено със зачервените си очи. — Но това не е честно!

— А да не би да е честно да работиш за тези престъпници? Или да се оставиш те да те пребият, или да ти се подиграват? Или да бъдеш обвинен пред директора, че си крал от магазини?

— На...

— Щом родителите ти са те наказали да се връщаш всеки ден вкъщи веднага след училище, да не ходиш на гости у приятели и да не излизаш вечер, ти имаш чудесно извинение да не работиш за тези момчета, нали? Честно им кажи, че просто нямаш никакъв избор. А след като месецът мине, ще им намекнеш, че родителите ти подозират нещо и ти не искаш да бъдеш наказан отново, така че трябва да стоиш настрана от тях. Но може и да не се стигне до тези обяснения. Защото докато си затворен вкъщи, ще накараме полицията да наблюдава

магазините, откъдето са отмъквани вещи. Ти ще ни кажеш кои са те, без да споменаваш никакви имена на момчета от групата. Сигурно съвсем скоро ще ги разкрият, не ми изглеждат особено хитри.

— Това не ми звучи никак лошо. Дори е доста умно! — възкликна Клиф, като я гледаше с възхищение.

— Да, наистина добре го измислих. Особено като се има предвид, че не ме бива особено в тези работи.

— Мамо, бих искал да те помоля още нещо. Ако успея по този начин да се измъкна от кашата, няма защо да казваме на татко. Просто няма да се наложи.

— Значи искаш отново да го лъжеш?

— Не, просто няма да споменавам нищо по този въпрос.

— Но да се крие истината е една от формите на лъжата. Ако го накараш да вярва в нещо, което в действителност не е така... — тя внезапно млъкна и се загледа в пространството. „Коя съм аз, че да давам подобни съвети?“

— Мамо?

— Клиф, в килера има няколко празни кашона — обърна се към него Сабрина. — Иди и ги вземи, за да опаковаме в тях крадените вещи, и двамата с баща ти ще ги занесем в полицията, когато отидем да разговаряме там.

— Но тогава те ще разберат, че аз съм съхранявал краденото.

— Ще намерим начин да не те замесваме в тази работа. Момчето продължаваше да се двоуми и тя започна да губи търпение.

— Трябва да имаш доверие в нас, Клиф! А сега побързай, донеси кашоните.

Мърморейки нещо под нос, Клиф излезе от стаята, а Сабрина остана сама и се опита да се успокои. Започна да се разхожда напред-назад, като се надяваше постепенно да дойде на себе си. Точно в този момент се чу хлопването на входната врата и веселият глас на Пени закънтя из къщата още преди да се е появила тя самата.

Гарт прегледа бележките си и направи списък на единайсетте студенти, които през миналата година имаха по-ниски бележки или значително бяха понижили успеха си.

— А тази? — попита Сабрина. — Защо срещу името ѝ си поставил въпросителна?

— Това е Рита Макмилън — поясни той. — За нея съществува възможност. Не ти ли разказах какъв е случаят миналия юни?

— Не си спомням.

— Струва ми се, че ти казах. Тя се опита да използва красотата си, за да си осигури по-висока бележка, и аз направо я изхвърлих. Дори май я нарекох никаквица. Независимо от това реших да ѝ дам още една възможност да се дипломира. Този семестър трябва да продължи в класа на Вивиан и ако покаже добри резултати, ще получи диплома. Но нашият конфликт беше преди повече от шест месеца. Не вярвам сега да е замесена.

— Младите момичета са доста злопаметни — каза Сабрина. — Особено когато е наранено самолюбието им.

— Може би Рита разсъждава като теб — усмихна се той. — И какво ще правим сега с този списък? Честно да ти кажа, имам чувството, че съм изпаднал в доста смешно положение — все едно, че някой ми е дал пистолет — играчка и ме кара да играя с нея на крадци и полицаи. Мисля, че съм много по-добър в откриването на някои бактерии.

— А аз с по-голямо удоволствие бих разглеждала старинни изделия от фин порцелан.

— Аз се занимавам с бактерии, ти — с фин порцелан. А ето, че сега трябва да се правим на детективи. Ама че сме двойка!

Те наистина бяха страхотна двойка. Сабрина бе сигурна в това. Навсякъде ходеха заедно. В сряда вечерта, два дена след като се върна, двамата бяха на филмова премиера, а след това на прием, организиран в чест на директора на института. Във вторник бяха на коктейл, където ректорът на института се държа толкова внимателно.

— Просто не мога да ти се нагледам — каза ѝ Гарт. — Толкова си хубава.

Тя действително бе много хубава през тази седмица, за пръв път се обличаше като Сабрина Лонгуърт. Носеше ярки дрехи, а косата ѝ падаше като злато върху раменете ѝ. Непрекъснато беше в добро настроение, усмихваше се чаровно и никога не се отдалечаваше от Гарт. В събота вечерта двамата се появиха на откриването на новия музей на изкуствата в университета, където Сабрина през цялото време разговаряше съвсем компетентно с художници, скулптори и колекционери, които бяха доста изненадани от нейните познания. Тя се

чувстваше отлично в обкръжението на толкова хора и доста се смути, когато в един от редките моменти, когато бе останала сама, към нея се приближи Лойд Строс и ѝ каза:

— Ти наистина си чудесна, Стефани. Невероятно е, че можеш да се държиш така толкова скоро след преживяната загуба.

— Правя го заради Гарт — ясно му отвърна тя и го изгледа изпитателно, търсейки в очите му отговор на въпроса, дали думите ѝ са достатъчно убедителни. Той не каза нищо повече, само ги покани на вечеря на следващия ден.

— Но вие никога не си оставате вкъщи — мърмореше Пени, докато Сабрина разресваше косата си пред тоалетката в неделя вечерта.

— Имаме доста задължения — поясни кратко Гарт и пооправи вратовръзката си пред огледалото, а после продължи да обяснява на Пени: — Тези посещения са в интерес на работата ни, скъпа.

Сабрина бе обзета от един натрапчив спомен, докато наблюдаваше посърналото лице на детето.

— Ние вече не сме едно семейство — как бихме могли да бъдем, след като почти не ви виждаме!

Спалнята като че в миг притъмня. Сабрина и Стефани Хартуел бяха застанали пред огромното огледало в къщата им в Атина и наблюдаваха как родителите им се приготвят за бал в посолството.

— Всеки може да се среща и да разговаря с вас, но не и ние! Единственото семейство, което имаме, се състои от Стефани и мен — двете сме си цялото семейство!

Спомняше си го много ясно. Но през последната седмица сякаш бе забравила. Тази седмица бе прекалено заета — по цял ден работеше, а вечер излизаха, точно както живееше в Лондон: с натоварен график от обеди и вечери, срещи и разговори, нови лица. Досега не си даваше сметка колко ѝ липсва този забързан ритъм. Понякога, застанала в центъра на група хора, под блестящите светлини в залите, с чаша вино в ръка, заслушана в приятната музика или във веселия смях на другите, тя сякаш забравяше за миг коя е всъщност. Световите ѝ се преплитаха и тя докосваше леко Гарт, застанал близо до нея, и изпитваше такава любов към него, харесваше ѝ как ги гледаха останалите — те бяха една двойка, мъж и жена.

Но този натоварен график ѝ пречеше да бъде с Пени и Клиф и Сабрина си даваше сметка за това. „Те имат нужда от семейство и ние трябва да им го осигурим — помисли си тя. — И без това съвсем скоро вече няма да съм тук.“

— Права си, Пени — каза. — Трябва да разреши тези посещения и да си останем за по-дълго въщи.

— Смятах, че нарочно организирах тази кампания — погледна я малко объркан Гарт.

— А ти участваше в нея просто защото вярваше, че така трябва.

— Напротив. Беше ми много приятно.

— Татко! — извика Пени, а Сабрина го погледна учудено.

— Вярно, че малко попрекарахме — продължи той, доволен, че е успял да накара съпругата си да замълчи от изумление. — Но след като години наред непрекъснато ми казваше, че не излизаме достатъчно, сега най-накрая успя да ми докажеш, колко много съм пропуснал, като си оставам по-често въщи. Сега разбирам, че не би трябвало да прекарвам повече от четири-пет вечери от седмицата у дома.

Тя се обади и се извини, че няма да могат да присъстват на партито в понеделник, и четиримата прекараха една спокойна вечер заедно. След като Пени и Клиф си легнаха, Сабрина и Гарт останаха във всекидневната — четяха, обмисляха свои проблеми, а от време на време разговаряха. „Как ли успях да го направя — мислеше си Сабрина, — да се вмъкна така спокойно в живота на едно семейство?“ Естествено, трябваше да положи немалко усилия; всяка сутрин се събуждаше с ужасната мисъл за смъртта на Стефани и непрекъснато се терзаше от измамата, която тегнеше над живота ѝ с Гарт. Но после часовете започваха да се нижат един по един, трябваше да върши толкова неща, че чувството за вина и тъгата по Стефани обикновено отстъпваха на заден план, за да се заеме с грижите за семейството и хората, които я заобикаляха. И с всеки изминал ден връзката ѝ с този живот ставаше по-здрава. За пръв път имаше чувството, че е намерила мястото си в този свят.

Но при тази мисъл винаги се стряскаше. Това не бе нейното място, тя не принадлежеше към това семейство. Мястото ѝ тук се основаваше на една лъжа и зависеше от една лъжа. Тя седеше заедно с Гарт във всекидневната и си припомняше всичко, което се случи през последните седмици, повтаряше го отново и отново, за да не загуби

чувство за реалност. Защото щом усетеше близостта на Гарт, докосването на ръката му, тежестта на тялото му, любовта в очите му, Сабрина започваше да се чувства безсилна да направи това, което бе необходимо.

Тя сведе поглед отново към книгата и точно в този момент на вратата се позвъни. Гарт отиде да отвори и доведе във всекидневната дребен човек на средна възраст, който се представи с името Карл Дженкс, частен детектив, нает от Лойд Строс да направи проверка по анонимните обвинения срещу професор Андерсън.

— Вече разговарях с някои хора — започна той и се настани в удобното кресло, а после се огледа. — Хубава стая. — Докато си записваше нещо в бележника, той свиваше устни подобно на дете, което има проблеми с правописа. — Някой да ви има зъб за нещо, професоре?

Гарт го гледаше упорито право в очите, докато той извърна поглед.

— Направихме списък на студентите, които може би си мислят, че се отнасям зле с тях. Ще го донеса.

— Почакайте малко. Вие помогнахте ли му за списъка, Стефани?

— Срещали ли сме се преди? — повдигна вежди тя.

— Какво? Преди снощи ли? Не си спомням, защо?

— Защото, господин Дженкс, само приятелите ми се обръщат към мен с малкото ми име.

— О, да — каза Дженкс след продължителна пауза. — Извинете ме, мадам. Или може би предпочитате, лейди.

Сабрина се усмихна и не му отговори.

— Е, та какво е положението със списъка, лейди? Помагахте ли при изготвянето му?

— Не.

— А вярвате ли на този списък?

— Какво значи да му вярвам? Това е просто един списък.

— Но може би смятате, че съпругът ви не е включил в него всички.

— Та това е абсурдно.

— А, така ли мислите — измърмори той и записа нещо в бележника си.

Сабрина и Гарт се спогледаха. Не бяха казали нищо, което си заслужаваше да бъде записано.

— Играете ли тенис, професоре?

— Да — отвърна Гарт и го погледна учудено. — Нима и това е в обсега на вашите проучвания?

— Може да се окаже. А вие, госпожо Андерсън?

— Да.

— Да сте играли заедно напоследък?

— Не — обади се веднага Гарт. — Сестрата на съпругата ми почина неотдавна и тя все още е в траур.

— Моите съболезнования. Но животът ви е доста интензивен — партита, откриване на музеи и какво ли още не. Това също ли е част от вашия траур?

— Колко много сте се постарали, господин Дженкс — любезно отбеляза Сабрина. — Проучили сте социалния ни живот. Гарт, смяташ ли, че би трябвало да дискутираме начина си на живот с господин Дженкс?

— Смятам, че господин детективът би трябвало да разговаря за онези анонимни писма, иначе няма смисъл да остава повече.

— Какви чудесни килимчета — каза Дженкс, като отново се оглеждаше наоколо. — От Китай?

— Да — отвърна Сабрина.

— Професорът беше ли с вас в Китай?

— Достатъчно — твърдо каза Гарт и стана. — Ще ви изпратя.

— Професоре, аз провеждам разследване. По разпореждане на вашия шеф.

— Вие не провеждате разследване. Вие само слухтите.

— Точно в това се състои разследването, професоре. Хвърляме стръвта и след това наблюдаваме кой ще клъвне. Трябва да бъдете потърпелив с мен. Наскоро бяхте в Станфорд, Кънектикът.

— Да — потвърди Гарт, застанал прав до библиотеката с ръка върху стелаж.

— Но не приехте предложената ви там работа, нали?

— Очевидно вие знаете отговора.

— Да, така е. Професор Андерсън беше ли с вас в Китай, госпожо Андерсън?

— Не. Пътувах по линия на Сдружението на търговците с антични предмети, а съпругът ми бе така добър да поеме грижата за децата по време на отсъствието ми.

Дженкс си записа нещо, стиснал отново устни.

— Това семейство Талвия — те са ваши приятели от доста време, нали?

— Точно така — отвърна Гарт равнодушно.

— Те май непрекъснато водят война помежду си, той и неговата малка съпруга.

Не му отговориха.

— Това доста усложнява семейните отношения — отсече Дженкс и пак написа нещо в бележника си. — Човек се изпълва със съмнения. А и вие сте заобиколени с такива очарователни създания, на които трябва да преподавате.

Сабрина срещна погледа на Гарт и едва забележимо поклати глава.

— Май не сте съгласна с мен, госпожо Андерсън? С кое по-точно — за съмненията или за очарователните създания?

— Просто не смятам, че сте глупак.

Дженкс явно започваше да губи самообладание. Извади дъвка от джоба си и я напъха в устата си.

— А сега да поговорим за Блейк. Добре ли го познавате?

— Двамата сме се срещали няколко пъти — отвърна Гарт. Съпругата ми не го познава.

— Е, това е добре за вас, като се има предвид неговата репутация. Доколкото съм чувал, той си пада по тези чаровници, независимо от годините им.

— Каква неприятна работа имате, господин Дженкс — вметна съчувствено Сабрина.

— А какво ще кажете за Милбърн?

Двамата мълчаха.

— Него изобщо не го познавате, струва ми се. Някой е написал писмо — ето го, професоре, става дума за анонимно писмо — и аз го проверих по искане на вашия шеф. Писал го е математик, който обича да си играе с числата. Когато не е зает с очарователните девойчета при вас.

— Нима изводите ви се базират на анонимното писмо? — студено попита Сабрина.

— Не, мадам, базират се на собствените му признания. Казва, че се е случило само веднъж, но кой би могъл да твърди със сигурност? Съпругата му е била негова студентка, когато се е оженил за нея. Очевидно обича по-младичките. Не може да не признае човек — в гласа му се долови някакъв непреодолим копнеж — че те наистина са прекрасни. И толкова изкусителни.

В стаята настъпи гробна тишина. Отгоре се чуваше шум от радиото в стаята на Клиф.

— Имате ли приемни часове, професоре?

— Разбира се.

— Как приемате в тях студентите — поотделно или на групи?

— Приемам ги един по един. Обсъждаме лични неща — оценките им, качествата на предадените работи, плановете им за бъдещето.

— Един по един? И вратата е затворена?

— Понякога — отвърна кратко Гарт и Сабрина усети, как го изпълва гняв. Тя също едва се въздържаше, вбесена, че двамата са принудени да приемат насериозно Карл Дженкс и да отговарят чинно на въпросите му.

— Госпожо Андерсън, каните ли често гости на вечеря?

— От време на време.

— А идват ли понякога у вас някои от студентите на професора? „Нямам представа“ — помисли си Сабрина и погледна към Гарт.

— Не — отговори той вместо нея. — Само веднъж поканих всичките си студенти и помощниците ми от лабораторията.

— Госпожа Андерсън не може ли сама да обясни?

— Госпожа Андерсън не е длъжна да ви дава обяснения, ако не желае. Особено, ако ѝ се струва, че се опитвате да я подведете.

Дженкс млясна с дъвката.

— Професоре, идвам направо от къщата на Талвия. Всичко там е тихо и кротко, цари мир и любов. Човек не би могъл да повярва, че тези хора са се били пред всички по време на парти. Идвам тук, в една чудесна и светла къща, но съпругата непрекъснато отсъства — я в Китай, я в Лондон, а съпругът при всеки удобен случай отскача до Калифорния; освен това е пристигнало едно доста злобно анонимно

писмо, което обвинява професора, че задява младите чаровници и взима пари, за да пише по-високи оценки. Имам чувството, професоре, че вие съвсем не се извърщате на другата страна, когато ви се предлагат подкупите.

Сабрина бързо прекоси стаята и застана до Гарт. Докосна ръката му и усети, че той започва да се отпуска.

— Бих могъл да ви изхвърля — студено изрече той. — Но това ще ми струва повече усилия, отколкото заслужавате. Лойд Строс ми каза, че сте нает, за да откриете кой е написал анонимното писмо и да представите доказателства, които да очистят името ми от клеветите. Вместо това вие се опитвате да ме обвинявате, като използвате информация със съмнителен произход. Вие не сте дошли тук, за да проучвате, както твърдахте в началото, вие сте дошли да поставяте капани. Следователно се опитвате под прикритието на детектив да вършите друга дейност, което е нарушение на законите в тази град. Ако се разкрие тази ваша „дейност“, можете да изгубите разрешителното си. Сам ще реша дали утре сутринта да се обадя на полицията или да съобщя в университета, а може би и на двете места. Зависи колко бързо ще напуснете къщата ми. Давам ви шейсет секунди. Засичам — обяви той, прегърна Сабрина и вдигна другата си ръка, за да погледне часовника си.

— Опитвате се само да блъфирате...

— Двайсет секунди.

Дженкс скочи от креслото и се запъти към външната врата.

— Ще се върна, и то скоро. Вашият шеф със сигурност ще се заинтересова защо сте ме изхвърлили. Един невинен човек не би...

— Вън! — изрева Гарт и Дженкс бързо отвори вратата и изчезна навън.

— Гарт, това е наистина невероятно — засмя се високо Сабрина.

— Така е — призна той и усмихвайки се, я хвана за ръка. — Ти беше прекрасна.

— Не ми се вярва да има закон в този град, който да наказва за използването на професията за прикритие на друга дейност.

— Разбира се, че няма. Този човек постъпи толкова глупаво. Ти си права, той е твърде хитър, за да го смятаме за глупак, но все пак не може да се каже, че има особено остър ум.

— Ти май доста се разтревожи от неговото посещение? — попита тя и усмивката изчезна от устните ѝ.

— Да, а ти не се ли разтревожи?

— Прав си, беше неприятно.

На следващата сутрин Гарт се обади на Лойд Строс.

— Ти си предоставил кариерата ми в ръцете на този глупав кучи син, който вече си е решил, че съм виновен. Предупреждавам те, Лойд...

— Не ме предупреждавай, Гарт. Достатъчно неприятности си имах вече по този въпрос с президента, така че не бих могъл да понеса нито дума повече. Не ти ли е идвало наум, че не само твоята работа и бъдеще зависят от това? Искам всичко да приключи, за да се върнем към нормалното си съществуване. Така че не си въобразявай, че ще изгоня този човек само защото не се е държал както трябва и те е подразнил... Виж какво, аз също не го харесвам, по дяволите. Но трябваше бързо да се свържа с някоя агенция и неговата ми бе препоръчана от човек, който я е ползвал. Ще се обадя да проверя дали не могат да възложат работата на някой друг. Това задоволява ли те?

— Да кажем, че ме задоволява — отвърна Гарт и затвори преди Строс да успее да го предупреди да не предприема нищо самостоятелно. След като Дженкс си отиде, двамата със Сабрина бяха решили да поговорят със студентите от неговия списък. Може би някой щеше да се издаде, мислеха си те. Но дори и това да не станеше, не можеха повече да бездействат.

Той се обади на съпругата си в „Колекции“.

— Просто исках да чуя гласа ти и да ти кажа, че те обичам. Разговарях с Лойд, който ще се опита да замени нашия глупав приятел. А и Марти Талвия най-накрая се обади, каза, че ужасно съжалява, задето ни е развалил настроението. Поръчах му да се погрижи за Линда, вместо да мисли за нас, ние ще се оправим. Тя при теб ли е?

— Да, планираме една продажба. А също така и вечеря в чест на Деня на благодарността. Марти си е намерил нова работа.

— Каза ми. Явно затова е решил да се обади най-накрая. Сигурно е смятал, че не може да се покаже отново пред нас, докато не е намерил начин да си изкарва прехраната. Вечерята за Деня на благодарността може да се превърне и в честване.

— За тях. Но не и за нас, все още.

Сабрина се прибра у дома за около час по обяд, за да се обади в Лондон.

— Никола, тук е Стефани Андерсън. Какво става с „Амбасадор“.

— О, моя скъпа Стефани. Имах намерение да ти пиша. Твоята скъпа сестра би била щастлива, защото всичко върви отлично.

— Какво по-точно означава това, Никола?

— По време на търга купихме старинния файтон и позлатения стенен часовник, за които ти спомена, купихме също така и...

— Никола.

— Да, Стефани.

— Какво продадохте?

— А, какво продадохме ли? През този сезон има намаление...

— По това време на годината не може да има намаление, Никола, за каква всъщност ме смяташ? Това е най-натовареното време за нашите клиенти. А какво става с твоя магазин?

— Нещата вървят... добре.

— Може би причината е в Амелия?

— Скъпа Стефани, говориш точно като Сабрина. Как само ме натъжава споменът за нея.

— Никола, може би е най-добре да извикаш Брайън на телефона.

— Не, не, Стефани, изобщо не се налага. Всъщност ние продадохме френския стенен часовник, онзи с ангелите, ако си спомняш. А също и двете неща, които ти купи по време на търга в Чилтън. Освен това се надявам, че ще убедя лейди Старгрейв да купи някои от мебелите от времето на Джордж V за лятната си къща в провинцията.

— Колко взехте за стенния часовник?

— Три хиляди.

— Можеше да донесе и четири. А за нещата от Чилтън?

— Двайсет и три хиляди за двете.

— Чудесно. Не смятам, че си имал намерение да скриеш това от мен.

— Не, не, скъпа, разбира се, че не. Смятахме да те изненадаме. Но ти измъкна всичко от мен. Как бих могъл да скрия нещо от теб? Дори и да искам, не бих успял. Сидни Джоунс непрекъснато е до мен. Между другото, той пита кога ще дойдеш?

— Скоро. Необходимо ли е моето присъствие в момента?

— Разбира се, скъпа Стефани, след като все още ти взимаш крайните решения за „Амбасадор“. Оливия спомена онзи ден, че толкова ѝ напомняш за Сабрина, че ѝ се иска да се преселиш тук и да си заживеем отново както преди, все едно, че нищо... господи, колко ужасно звучи това, но в устата на Оливия не ми изглеждаше чак толкова...

— Знам, Никола. Оливия умее да представя дори най-ужасните неща по обикновен начин.

— Господи, нима Сабрина ти е разказвала дори такива подробности за нас?

— Често — отвърна и си помисли, че би могла да престане да се преструва, би могла да се върне при тях и да им разкаже цялата истина. Двамата с Никола се разбраха за сумата, която ще получи за пребоядисването на магазина през декември, даде му някои указания какво да купят от два предстоящи търга, а също и за продажбите за Бетина Старгрейв. Никола я слушаше много внимателно. Вече не смееше да се отнася с нея като с некомпетентна провинциалистка, която лесно може да бъде пренебрегната. Накрая затвори телефона, но още преди да излезе от стаята, бе обзета от една нова мисъл, която я накара да седне. Веднага щом се върна при тях и им разкажа цялата истина. Но как бих могла да го направя? Как бих могла да кажа на родителите си или на някой друг, че аз съм Сабрина, след като не искам Гарт да научи това? Ако някой разбере, дори само един-единствен човек, то тогава новината лесно може да достигне и до него.

Тя се изправи и започна да се разхожда напред-назад из стаята.

Не мога да кажа на Гарт истината. Не мога да я кажа на никого.

Но ако не го направя, тогава ще си остана Стефани Андерсън до края на живота си.

Сабрина Лонгуърт ще бъде мъртва.

О, разбира се, тя е мъртва. Нали всички присъствахме на погребението ѝ?

Ах, Стефани, погледни какво направихме!

ГЛАВА 19

На 20 ноември сутринта заваля сняг, спусна се лека мъгла, която сякаш нашепваше какво ще се случи скоро. Небето беше стоманеносиво, надвиснало ниско над двора, като почти докосваше черните клони на високото дърво, по които вече се бяха натрупали снежинки. Гарт включи камината, Сабрина помогна на децата да си намерят шапките и ръкавиците и след това те с внимателни стъпки преминаха през двора, като се обръщаха доволни да видят оставащите след тях следи.

Веднага щом тръгнаха, Сабрина застана до предния прозорец с чашата неизпито кафе в ръка. Дворът бе вече почти побелял от снега, над който стърчаха само хризантемите.

Ето я зимата. Сезоните се сменяха, а те все още не успяваха да очистят името на Гарт от анонимните клевети. Тя се бе опитала да му помогне, като бе непрекъснато до него, двамата се появиха на толкова партита и празненства, че сега получаваха купища покани всеки ден, каквито обикновено намираще в пощенската си кутия в Лондон. Но все още не бяха започнали да разговарят със студентите от списъка. Бяха така щастливи заедно. Обичаха се, беше им приятно да бъдат един с друг. Притесненията след завръщането ѝ от Китай вече бяха забравени. Сега бяха радостни, изпълнени с живот.

Защото сестра ми е мъртва.

Тя се извърна от белия свят навън и се върна в кухнята. Ето отново мислите ѝ бяха насочени към едно и също нещо. Дали беше възможно да забрави действителността или поне да се намери някакъв начин да остане да живее с Гарт и истината да се превърне в част от миналото, което няма нищо общо с настоящето.

Самозаблуждаваше се. А си бе обещала никога да не се опитва да го прави. Защото не би могла да извлича полза от смъртта на сестра си.

Не беше възможно да се промени, макар че се опитваше да забрави всичко това за малко. Някой ден, когато най-малко я очакваме,

истината ще изплува. И ще ни унищожи. Телефонът извъня, обаждаше се Гарт.

— Погледнах графика си и си спомних, че през декември трябва да присъствам на една среща в Ню Йорк. Можеш ли да уредиш с Маделин да остане сама в магазина? Бих искал да дойдеш с мен.

— Кога през декември?

— На трети. За три дни. Ще попитам Вивиан, дали Пени и Клиф могат да останат при нея. Ще дойдеш ли?

— Да, бих искала — разсеяно отвърна тя, потънала в собствените си мисли. Колко странно, че Гарт се обади точно в момента, когато за пореден път се убеждаваше, че трябва да си тръгне... — Нали не възразяваш, ако след това замина за Лондон, за да проверя как вървят там нещата?

— Разбира се, че не — каза той след кратка пауза. — Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Ще отида сама.

Защото никога няма да се върна.

— След като предпочиташ да пътуваш сама, направи го. Колко време ще ти отнеме работата ти там?

— Нямам представа. Но сигурно ще поостана малко, след като веднъж съм отишла, ще бъде в къщата...

Този път паузата бе по-продължителна. Гарт почти бе убедил сам себе си, че тя вече не си мечтае да живее в къщата на сестра си, да следва нейния път. Но ето, че най-внезапно тя отново искаше да ги напусне и да се прехвърли в един друг живот. Точно когато отношенията им бяха най-добри, Стефани се готвеше да избяга. Почуди се дали да не ѝ напомни, че бе обещала да остане поне докато се разкрие кой е написал онова анонимно писмо против него. Но бързо се отказа, не искаше нито да настоява, нито да моли.

— Ще поговорим за това по-късно — каза той. — Но нали няма да се откажеш да дойдеш с мен в Ню Йорк?

— О, не, разбира се. Ще обядвам днес с Вивиан, така че мога да говоря с нея за Пени и Клиф.

— Изглеждаш ми доста тъжна — обяви Вивиан, когато седна до нея в ресторанта. — Като рано настъпилата зима. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Говори за весели неща. Например за защитата ти. Гарт казва, че всички от комисията са гласували „за“. Заслужаваш най-сърдечни поздравления.

— По-добре е да запазиш поздравленията за собствения си съпруг. Защото той успя да надхитри предишния декан, да въздейства на комисията, свикнала да следва авторитетите, и да промени една политика, действала повече от сто години. В същото време уреди на семейство Гудман да остане, така че не ми се наложи да си търся друга работа. Това се казва наистина ангелска постъпка. За пръв път ми се случва. Той спомена ли ти, че вече го наричам свети Гарт?

— Очевидно ми е спестил този факт от скромност — с усмивка поклати глава Сабрина.

— При това е и скромен, не е ли това изумително? Всеки с неговата репутация и популярност би могъл да се възгордее. Студентите му се гордеят с него, да знаеш. А, чакай да ти кажа както говори за него една от студентките му. Разговаряхме за работата му и тя каза... но може би ще е по-добре да го напиша, така изглежда по-забавно. — Вивиан взе салфетката, написа една дума върху нея и я показва на Сабрина.

— Гений — прочете и препрочете Сабрина. „Точно това ми трябваше.“ — Доста умно — изрече тя с равен глас. — Как се казва?

— Рита Макмилън. Бива си я, не е от добрите студентки, никак не ѝ се учи, но е умна и успява да се уреди. Тя е от онези хора, които винаги намират начин да постигнат целта си. Независимо за какво точно става дума. А сега ми кажи дали тъжната ти физиономия не се дължи на онова анонимно писмо срещу Гарт?

— Виждала ли си го? — попита я, изненадана от въпроса ѝ.

— До този момент дори не бях сигурна, че съществува. Чух някакви слухове из катедрата. А една личност с мазна физиономия непрекъснато се мотае наоколо и задава доста груби въпроси, на които никой от нас не желае да отговаря. Едва ли някой вярва, че Гарт наистина е замесен в тази мръсотия, той е не само много етичен, но и достатъчно разумен, за да не го прави. Кажи ми какво става.

Сабрина ѝ разказа за посещението на Дженкс и как Гарт го е изхвърлил. Двете се засмяха, а после заговориха за по-обща неща, свързани с работата им, за книгите, които бяха чели напоследък.

— Трябва да се връщам на работа — каза накрая Сабрина. — О, почти бях забравила. Можем ли пак да разчитаме на теб да вземеш у вас Пени и Клиф за три дни? Гарт има среща в Ню Йорк на трети декември и иска аз да отида с него.

— Разбира се, че ще ги взема, те са чудесни деца, а и моите много ги обичат. Имам чувството, че съкровено желание на Барбара е да бъде на мястото на Пени Андерсън.

— Вивиан?

— Да?

— Това ли е класът на Рита Макмилън?

— Да, защо?

— Просто ми беше любопитно. Обядът беше чудесен.

Сабрина се обади на Маделин и ѝ каза, че няма да се връща в магазина до края на деня. Помисли си дали да не се отбие в кабинета на Гарт и да му разкаже за Рита, но знаеше, че тогава той ще поиска да говори сам с момичето. „Трябва аз да уредя този въпрос — помисли си тя. — Точно затова останах тук — за да направя това за него и за Стефани.“

След края на часа Сабрина спря едно момче и го помоли да ѝ посочи Рита Макмилън. След като разбра коя е, тя се насочи директно към нея.

— Казвам се Стефани Андерсън — каза ѝ и протегна ръка, за да се запознае с нея. Русото момиче с бледосини очи докосна с нежелание протегнатата ръка. — Бих искала да разговарям с вас. Факултетният клуб е отсреща, там бихме могли да седнем на спокойствие.

— Не мисля, че...

— Много е важно — твърдо заяви тя и я поведе напред по коридора. — Разбрах, че сте изучавали генетика при съпруга ми миналия семестър.

Усети нарастващото безпокойство у момичето и забеляза, че лицето му се зачерви. Не си казаха нищо повече, докато не стигнаха до клуба на факултета. Сабрина вече бе идвала тук с Гарт и портиерът се втурна да я посрещне.

— Госпожо Андерсън! Радвам се, че ви виждам отново. — Той хвърли само бегъл поглед към Рита и отново насочи изпълнените си с възхищение очи към Сабрина. — Часовете за сервиране на кафе

започват след малко, но може би ще поръчат някакъв десерт или плодове?

— Може ли да получим по чаша чай?

— Чай! Разбира се. Горе в момента няма никого — добави той.
— Ще бъдете съвсем сами.

Сабрина му се усмихна, но не каза нищо, с което да задоволи любопитството му. Когато се качиха горе, тя поведе Рита към дъното на голямата стая с високи тавани, изпълнена с маси, кресла и дивани. Седнаха на два люлеещи се стола много близо една до друга. Сабрина стисна ръце в скута си, като гледаше изпитателно Рита. Не пропусна да забележи объркания ѝ поглед. „Явно не е свикнала да бъде пренебрегвана от мъжете — помисли си, — при това докато една по-възрастна жена е в центъра на вниманието. Колко ли възрастна ѝ изглеждам с моите трийсет и две! Би било наистина забавно, ако тя не се бе опитала да унищожи кариерата на Гарт.“

Момичето явно се смущаваше от изпитателния ѝ поглед.

— Е? — попита накрая то. — Ето ме тук, за какво искахте да говорим?

— Мислех си, че би било добре да се запознаем. Вие скоро ще се дипломирате, нали?

— Да — кратко отсече Рита и стисна с ръка облегалката.

— Но не трябваше ли да се дипломирате през юни?

— Аз... промених плановете си.

— И какво ще правите след завършването?

— Не знам още. Ще пътувам, може би ще започна работа.

— Каква работа?

— Не съм решила още. Нещо вълнуващо. Може би ще стана дизайнер на дрехи или ще се заема с вътрешно обзавеждане. Нещо от този род.

— И ще станете известна?

— Разбира се, защо не?

— Чаят ви, госпожо Андерсън — главният келнер от столовата се бе появил пред тях с количка.

Нат Голднър, който излизаше от библиотеката, се загледа учудено в количката, след това видя Сабрина и ѝ изпрати въздушна целувка за поздрав.

— Как успя да омаеш персонала в кухнята?

— Мисля, че вълшебната думичка е „чай“.

— Не и ако аз я произнеса. Мога ли да седна при вас?

— Извинявай, Нат, но точно сега няма да може. Имаме личен разговор.

— Тогава някой друг път — каза той, кимна на Рита и целуна Сабрина по бузата. — Ще се видим скоро.

— Май въртите всички на пръста си — каза с неприкрита завист момичето.

— Отнасям се с уважение към хората — поправи я тя, като ѝ подаваше чаша с чай. После замислено изрече: — Значи вие искате да станете известна. Сигурно ще си спечелите много приятели, ако това се осъществи.

— Така е — кимна доволна събеседничката ѝ.

— Но също и врагове. Обикновено колкото повече хора познава човек, толкова по-голяма е вероятността да разгневи някого или да предизвика завистта му, при това без дори да си дава сметка как е станало.

— Не разбирам нищо от тези неща.

— Разбира се, вие сигурно ще имате много повече приятели, отколкото врагове, но трябва да сте подготвена и за двете. Защото когато човек е известен, никога не може да е сигурен как се отнасят другите към него или какво говорят зад гърба му. Но известните са подготвени за това, разбира се.

— За кое?

— Че хората биха могли да говорят за тях неща, които не са верни — отвърна съвсем спокойно Сабрина. — Когато се случи нещо подобно, казваме, че е пуснат слух. Питали ли сте се някога как възникват слуховете? Понякога като нещо вълнуващо и дори опасно, друг път, за да може някой да се почувства много важен, трети път — за да се види реакцията на останалите, но вероятно най-често за отмъщение. Още малко чай?

— Не — отвърна Рита, като не сваляше сините си очи от нея.

— Разбира се, човек, който е решил да се посвети на дизайн на дрехи или вътрешно обзавеждане, никога не би си позволил да пуска слухове. В края на краищата от уроците си по история сигурно си спомняте, че в резултат на слухове са избухвали войни, предизвиквани са революции и невероятни паники... Кой би могъл да вярва на човек,

позволил си да пуска зловредни слухове? Такъв човек е опасен, защото без да се замисля, пошушва нещо или си прави непристойна шега, или написва анонимно писмо...

— Да не би да се опитвате да ме заплашвате? — попита момичето и примигна с бледите си очи.

— Защо да го правя?

— Защото не ме харесвате.

— Не ви познавам, така че не бих могла нито да ви харесвам, нито да не ви харесвам. — Сабрина напълни чашата ѝ с чай. — Но истината е, че имаме различна представа за лоялност, а интересите ни са се сблъскали по един въпрос.

Рита я гледаше неразбиращо.

— Вашият интерес е свързан с това, което ви е приятно, лоялността ви се ограничава само до вас самата. При други обстоятелства това едва ли щеше да ме интересува, още повече, че смятам самовлюбените хора за доста досадни. Но след като вашият интерес заплашва съпруга ми, който силно ме интересува и на когото дължа лоялност, ние двете неминуемо ще се сблъскаме.

— Не разбирам за какво говорите — намръщено отвърна момичето. — Вие сигурно сте луда.

— Това беше грешка — спокойно заяви Сабрина. — Не трябваше да се конфронтирате с мен, по-добре беше да се опитате да спечелите симпатията ми.

— Не ме интересува какво...

— О, интересува ви. И би трябвало. — Тя се приведе и погледна момичето право в очите. Говореше с нисък глас, но думите отекваха като стоманен звън между тях: — Защото аз мога да ви изложа, да покажа каква сте всъщност и да ви попреча да се дипломирате.

— Не можете да направите подобно нещо! Просто няма да успеете! Само защото съпругът ви ме мрази...

— Съпругът ми ви мрази? Но защо?

— Защото... защото не се съгласих да легна с него — отсече Рита.

— Вие сте една малка глупачка — поклати глава Сабрина. — Не можете ли поне веднъж да се опитате да използвате главата си, вместо това, което е между краката ви? Колко дълго смятате, че ще можете да купувате всичко благодарение на това, че сте жена? И дали подобна

сделка е достатъчно изгодна за вас? И колко ли приятели ще имате, след като всеки път, когато продавате себе си, вие всъщност създавате проблеми за жените, които биха искали да успяват благодарение на ума си?

— Той ви е казал какво да говорите. Използва точно същите думи миналия юни.

Сабрина постави чашата си встрани.

— Сега ме слушайте внимателно. Съпругът ми не знае, че ще се срещна с вас. Този разговор е между нас двете и се надявам, че ще уредим заедно нещата. Но дори и той да знаеше, че съм тук, не би могъл да ми каже какво да говоря. Никой не ми дава съвети какво да говоря. Това го решавам сама и не искам разрешение от никого. Вие бихте могли да го разберете, ако гледахте на себе си като на разумна личност, а не като на машина за секс. — Замълча за миг. — Но с вас говорехме за други неща, нали? Дипломирането ви. Анонимните писма. И колко гениален е този, който ги пише.

Настъпи продължително мълчание. Сабрина внимателно следеше изражението на Рита, докато тя се мъчеше да намери някакъв отговор и накрая съвсем помръкна.

— Ще ме издадете ли?

Ще ме издадете. Сякаш бе тригодишна.

— А какво си мислите, че исках да кажа, когато ви уверих, че ще ви разоблича?

— Не знам. Просто не предполагах, че знаете за писмата. Но вие не можете да го направите — извика след малко. — Ще ме накажат, може дори да ме изхвърлят и няма да мога да се дипломирам!

— Разбира се, че няма да можете да се дипломирате — твърдо заяви Сабрина. — Нали вече ви казах, че ще ви попреча за това.

— Но аз трябва да се дипломирам! Родителите ми ме предупредиха, че няма да ми дават повече пари, ако този път не завърша. А аз нямам никакви лични средства, така че трябва да се дипломирам.

„Непоклатима логика“ — помисли си Сабрина.

— И как смятате, че ще успеете?

— Имам „добър“ по основния си предмет и това е напълно достатъчно.

— Не, трябва също да ме спечелите на своя страна.

— Но аз не бих могла да направя нищо за вас — учудено я погледна момичето и нервно загриза нокътя си.

— Помислете малко. След като нямам никакво желание да преспя с вас, какво друго бихте могли да ми предложите, което да ме заинтересува?

Рита я гледаше доста уплашено, после хвърли разсеян поглед из помещението, след това я изгледа с ужас.

— Сигурно искате да призная, че това, което написах, не е вярно? Но тогава ще трябва да призная, че писмата са от мен! Не мога да го направя! Ще ме изхвърлят и няма да мога да се дипломирам!

— Е, смятам, че би могло да се преговаря по този въпрос — отвърна Сабрина и въздъхна с облекчение. — Ще отида при заместник-ректора. Ако вие разкажете всичко, смятам, че тримата ще можем да измислим нещо. — Тя бутна настрана количката и се наведе към Рита. — А сега да изрепетираме какво точно ще му кажете.

Снегът продължи да вали от сутринта в Деня на благодарността и не спря до вечерта.

— Е, какво да се прави — каза Долорес. — И без това имаме нужда от малко влага след сушата през лятото и есента.

— Колко ли ти е благодарен снегът — каза Нат, като я прегърна нежно през рамото — за това, че му разрешаваш да вали.

— Ще видиш, че няма да поискам снегът да спира — усмихна се тя и намигна на Линда.

— Видя ли това? — изненадано пошепна Линда на Сабрина. — Не съм забелязвала Долорес да е намигала на някого досега.

— Да, права си. — Тя режеше на парченца портокали и ги подаваше на Долорес, за да ги смеси с боровинките, докато Линда приготвяше тестото за сладкиша. Е другия край на стаята Гарт и Марти приготвяха царевичен пудинг, като използваша рецептата на прабабата на Гарт. Нат подготвяше вината, от време на време проверяваше дали е готова пуйката, а когато беше свободен, обикаляше наоколо и опитваше от всичко.

Сабрина слушаше непринудените разговори и смеха им и си пое дълбоко дъх, сякаш можеше да поеме цялата атмосфера и звуците на своето щастие и да ги съхрани в душата си за в бъдеще. За пръв път прекарваше такъв прекрасен ден с приятели: готвеха заедно,

украсяваха стаите, после слушаха смеха и веселите разговори на децата, седнали около масата. „Първият ми и последен такъв ден — мислеше си тя. — При това той дори не би трябвало да е мой, той е на Стефани.“ Горчива тъга затъмни щастието ѝ и една сълза се търкулна по бузата ѝ върху портокала, който режеше.

— Мислех, че само лукът може да предизвика сълзи — каза Нат, който пръв забеляза. — Никога не ми се бе случвало да видя сълзи в очите от портокал. Искаш ли да те заместя?

— Ще ми мине — поклати глава Сабрина.

— Тъгата винаги преминава, но спомените остават. Просто не си имала достатъчно време. А и тази бъркотия около Гарт сигурно доста те е разстроила. А, ето че това ми напомни за нещо важно — каза той, взе бутилка вино и напълни шест чаши, като ги раздаде на всички. — Дами и господа, искам да вдигна първия тост на празненството, един от многото за тази вечер. — Направи малка пауза, след това продължи: — Имали сме много щастливи моменти, но днес искам да отбележа три чудесни повода, за които вдигам тост. За Марти Талвия, новия главен редактор във „Феърбанкс Пъблишърс“, който ще предизвика революция в областта на издаването на учебници, като се погрижи те да са написани на английски, а не на жаргон; за Гарт Андерсън, за победата му над безскрупулните лъжи, на които само един плиткоумен отнесен детектив можеше да повярва.

Сабрина вдигна очи и видя лицата на шестимата, отразени в стъклото на прозореца. Те стояха близо един до друг в боядисаната в меден цвят кухня, а навън вече настъпваше подранилата зимна нощ. Тя не сваляше очи от тази мила гледка, като се опитваше да я запечата в съзнанието си. Скръбта отминава, спомените — не. Аз ще запазя тези спомени. За Стефани. За семейството и приятелите ѝ. Защото за един кратък период от време те бяха и мое семейство, и мои приятели.

— А за кого е третият тост? — попита Долорес.

— Твой ред е — обърна се Нат към Гарт.

— Той е за съпругата ми — каза той и хвана ръката на Сабрина — която разкри авторката на анонимните писма и след разговор с нея, за който не иска да ми каже нищо, успя да я заведе право в кабинета на Лойд Строс — там момичето е направило пълни писмени признания и се е подписало. За съпругата ми, която след това спази поетото обещание и успя да убеди Лойд да разреши на студентката да се

дипломира. И която, след като младата дама си тръгна — Лойд лично ми разказа това — така му се е накарала, че той ще го помни цял живот, и висяла над главата му, докато не издиктувал специално съобщение на секретарката си, което да се разпространи чрез пресата. И която накрая, това също ми го каза Лойд, отказала да напусне кабинета му, докато той не определи датата за оповестяване на назначаването ми за директор на Института по генетика.

Той чукна чашата си в тази на Сабрина.

— Ето това е моята съпруга. Голямата ми любов.

— Стефани, ти дори не спомена и дума за това — развълнувано извика Линда с премрежени от сълзи очи. — Това е най-прекрасната история, която някога съм чувала. — После прошепна на Марти: — Искане ми се и аз да бях направила нещо толкова прекрасно за теб.

— Ти го направи — отвърна той. — Остана при мен.

— Обичам те — тихо изрече Сабрина и погали Гарт по бузата.

— Ти си моят живот, моят свят, цялото ми същество — отвърна Гарт, прегърна я и нетърпеливо потърси устните ѝ.

Тя затвори очи. Не мога, не мога, не искам да се налага да го напускам.

След миг отвори очи и обяви развълнувано:

— И аз искам да вдигна тост.

— Става Богу! — обади се Нат. — Защото чашата ми е празна. Сълзите ѝ бяха изчезнали и тя изглеждаше невероятно красива, помисли си той. Странно е, че те толкова бяха свикнали с тази нейна красота, че тя обикновено не им правеше впечатление. Само понякога като че я виждаха за пръв път и оставаха изумени от красотата ѝ. Като я гледаха сега, те просто не можеха да повярват, че това е обърканата, смазана от мъка жена, за която Гарт им говореше след погребението. Но Нат бе усещал как понякога изведнъж я обзема тъга при някакъв спомен за Сабрина и знаеше, че тя все още не е преживяла мъката си — макар че в този момент изглеждаше наистина спокойна и уверена.

Потънал в тези мисли, той не можа да чуе тоста ѝ. Сигурно е бил за Гарт, за избирането му в управителния съвет на Асоциацията по генетични изследвания. Това бе висока чест за учен, още ненавършил четирийсет, така че радостта им бе напълно законна.

— ... среща на управителния съвет следващата седмица в Ню Йорк — чу Нат последните думи на Гарт.

— И Стефани ли ще дойде? — попита Линда. — Но какво ще стане с продажбата на онзи парцел...

— Маделин ще ти помогне — успокои я Сабрина. — Освен това ще работя заедно с теб през тази седмица, преди да замина. Ти вече знаеш толкова много, ще се справиш чудесно, добре го знаеш. Маделин смята, че си невероятна. И аз също.

— Мамо, умираме от глад — извика Клиф, нахлул внезапно в кухнята. — Кога ще ядем?

— Господи, птицата! — почти изкрещя Нат. — Забравих за задълженията си — разтревожено добави той и отвори фурната. — Кога всъщност искате да ядем?

— След един час — отвърна Долорес.

Всички се разбързаха да свършат нещо в кухнята, за да стане вечерята по-скоро. Сабрина хвърли поглед към прозореца. Виждаше се единствено тъмнината навън, всички отражения бяха изчезнали.

На следващата вечер след празненството Сабрина се изкачи на третия етаж и седна на бюрото на Стефани. Изпразни от чекмеджетата снимките и плановете, които сестра ѝ бе запазила от своя бизнес с недвижими имоти. Постави всичко в пликове, които щеше да даде на Линда. През следващите години тя щеше да продължи работата, която бе започнала Стефани.

Цареше необичайна за къщата тишина и Сабрина погледна към купа с пликове. Бе направила опит да завърши едно по едно всичко, което по трагичен начин бе прекъснато със смъртта на сестра ѝ. Клиф се бе освободил от влиянието на бандата и почти с радост понасяше ограниченията, които му бяха наложени през последния месец. Бе разказал всичко на баща си и двамата се бяха разбрали. Сабрина не знаеше какъв точно е бил разговорът им, но вечерта, когато си лягаха, Гарт ѝ каза:

— Клиф сигурно ще успее да оцени един ден какво направи ти за нас двамата, като ни помогна да останем приятели. Аз го оценявам. Оценявам теб самата.

Бе помогнала и на Гарт да се спаси от скандала с анонимните писма, историята бе вече почти забравена и той бе потънал в работа, от сутрин до вечер се срещаше и водеше разговори с архитекти и строители за новия Институт по генетика. Подаде ръка и на Линда,

когато тя имаше нужда от нея, точно както би направила Стефани. Скоро щяха да започнат уроците на Пени по рисуване, а следващия месец костюмите, които тя бе проектирала и направила, щяха да се използват в училищния куклен театър...

Няма да мога да го видя. А ѝ обещах...

— Мамо, няма ли да слезеш долу?

— Да, Клиф, ей сега...

— На телефона, мамо! От Лондон!

Лондон? По това време? Сигурно се е случило нещо лошо; там беше три часът сутринта. Кой би могъл да звъни...

Тя грабна пликовете и изтича надолу към телефона в спалнята.

— Госпожо Андерсън, аз съм Мишел Бернар, срещнахме се на погребението на Сабрина, ако си спомняте.

— Да, спомням си. Какво се е случило? Нещо с „Амбасадор“? Да не би да...

— Не, става дума за нещо друго. Днес разбрахме от Скотланд Ярд, че Иван Ласло и Рори Кар са арестувани за поставяне на бомба на яхтата на Макс Стайвесънт. Изглежда, че те...

— Почакайте. Моля, почакайте една минута.

— О, по дяволите... Извинявайте, Джули ме предупреди да не казвам всичко така направо...

— Госпожо Андерсън, аз съм Джули Фантъм. Мишел е толкова нетактичен, извинявайте. Не трябваше да ви казва всичко по този начин.

— Няма значение — отвърна Сабрина и седна на ръба на леглото. — Знаех, че на яхтата е имало бомба. Но просто не очаквах в момента да чуя точно това. Всичко ми изглежда толкова далечно. Какво още са разкрили?

— Това е всичко, което знаем. Ще го включим в нашата статия, която излиза през декември. Знаете ли за кражбите на Макс Стайвесънт? И че Ласло и Кар са съхранявали откраднатите вещи? Те двамата се опитвали също така да продават и някои фалшификати наред с истинските антики. Сигурно сте чули всичко това от Сабрина?

— Да. Но какво ще стане с „Амбасадор“?

— Няма нищо страшно. Вашият магазин наистина е в списъка на „Уестбридж“ като един от купувачите; но репортерите търсят сензации, така че няколко фалшиви произведения на изкуството едва

ли ще ги заинтересуват. За тях са важни Ласло и Кар, които са поставили бомбата на яхтата на Стайвесънт. Това наистина е нещо сензационно. А то по никакъв начин не е свързано с „Амбасадор“.

— Не, свързано е. Ако Сабрина е била убита, защото е знаела нещо...

— Едва ли има нещо такова. Знаехме, че вие сигурно ще се опасявате от подобно развитие на нещата и преди не можехме със сигурност да ви кажем дали сте права, или грешите. Но сега нещата са ясни. Кар и Ласло са се разприказвали в полицията, взаимно се обвиняват за всичко, но всъщност цялата работа се свежда до тяхната кавга със Стайвесънт за фалшификатите. Той ги е предупреждавал, че те могат да бъдат открити, което ще доведе до разследване и разкриване и на кражбите. Кар и Ласло смятали, че той има намерение да се отърве от тях, така че решили да го изпреварят.

— Значи те са преследвали единствено Макс, а не и Сабрина?

— Точно така. Преди години Ласло е работил известно време на „Лафит“ като секретар на Стайвесънт, участвал е и в някои от кражбите на произведения на изкуството, а после е пренасял крадените вещи по италианската Ривиера.

Лодката, спомни си Сабрина. Видя я призори, когато бе излязла навън, за да подиша чист въздух и да избяга от Дентън. С тази моторна лодка се бе върнал отнякъде Иван Ласло.

— Така че той е познавал хора от екипажа на яхтата — продължи Джули — Отишъл уж да ги види, докато яхтата била в пристанището на Моите Карло. Така успял да сложи бомбата. Но не могъл да я нагласи както трябва и тя избухнала твърде бързо, яхтата била само на две мили от брега и френските спасители успели твърде бързо да я измъкнат. Иначе едва ли някой щеше да разбере, че не е било инцидент.

— И те са убили всички тези хора...

— Дори не са се замислили. Опитвали са се да представят всичко като несчастен случай. — Последва кратка пауза. — Стефани, по-добре ли се чувствате сега или по-зле?

— И от двете по малко.

Джули продължи да ѝ разказва новините от Лондон, като между другото спомена, че нейната приятелка Габриела е била забелязана

няколко пъти да вечеря с Брукс Уестърмарк. Сабрина ѝ беше благодарна за това. Животът продължава, искаше да ѝ каже Джули.

— Е, дочуване — каза накрая тя.

— Благодаря ви — отвърна Сабрина. — Благодаря и на Мишел.

— О, на Мишел ще му дърпам ушите, задето постъпи така нетактично.

Сабрина се засмя. „Ах, каква двойка са само“ — помисли си с умиление, точно както правеше, когато живееше в Лондон. Чудеше се дали тримата биха могли да бъдат приятели отново, след като тя вече нямаше да е Сабрина, а Стефани.

Купчината пликове бяха на леглото до нея. Утре щеше да ги даде на Линда. А това означаваше, че не ѝ остава нищо за вършене. Вече нямаше и никаква пречка за заминаването ѝ в Лондон: историята с фалшификатите излезе наяве, но „Амбасадор“ не беше замесен, нямаше да се опасява, че тя може да навреди на репутацията ѝ или да хвърли сянка върху паметта на Сабрина. Нищо не я заплашваше; всъщност никога нищо не я бе заплашвало.

Бе приключила с всичко и вече нямаше защо да остава тук.

Нямаше защо да остава. Седеше на леглото и имаше чувството, че времето забавя своя ритъм, че всичко като че върви към своя край. Виждаше ясно предметите около себе си; това бяха най-обикновени мебели, но в момента те като че блестяха и се запечатваха в паметта ѝ, присъединявайки се към спомените от Деня на благодарността. Сега имаше един последен шанс да ги запомни така добре, че като затвори очи, да може да си ги представи, сякаш бяха наистина пред нея. След три дни, в понеделник, щеше да си тръгне оттук. Първо ще отиде в Ню Йорк заедно с Гарт, а след това ще отлети сама в Лондон. Стефани Андерсън щеше да се прехвърли в живота на Сабрина Лонгуърт.

Ние винаги ще си останем тук, бе казал Гарт: това е една незавършена история.

Една част от живота на Стефани, друга част от моя живот — как бих могла да ги завърша?

Два недовършени живота, според определението на Гарт.

Да. Но по-добре така, отколкото да те нараня, като ти кажа истината. Или да живея с теб в една лъжа, изградена върху смъртта на сестра ми.

— Мамо!

Не мисли за това сега. Наслаждавай се на последните няколко дни.

— Да, Клиф — извика тя и слезе долу във всекидневната.

По-късно Сабрина щеше да си спомня за тези три дни като за някаква странна смесица от гласове и жестове. Щеше да се опитва да открие отделни моменти, но те просто щяха да ѝ се изплъзват. Единственото, което ѝ бе останало от това време бе, че в тези дни изпитваше от невероятно щастие до отчаяние, а часовете се изнизваха като сън и тя не бе в състояние да забави времето.

В петък вечерта Лойд Строс даде вечеря в чест на спонсорите на университета, както и за преподавателите и учените от страната, които участват в дейността му. Пени и Клиф също присъстваха, бяха седнали в края на масата, възхитени от думите, които се казваха за баща им, и блестящата елегантност на майка им, която бе облечена в красива рокля с цвят на старо злато и бродиран къс жакет в подобен цвят. Стаята беше ярко осветена и изпълнена с хора.

— Това е извинението на Лойд — усмихна се Гарт доволен, но и трогнат от тържеството. — Явно иска да му простим за този приятел с разследванията.

Сабрина почти не говореше, наблюдаваше всичко наоколо, възхищаваше се на Гарт, че приема без особен шум поздравите на колеги, които са много по-възрастни и по-известни от него, както и похвалите на спонсорите и на преподавателите от самия университет. След вечерята, седнала на една от предните маси, тя слушаше представянето за Гарт, дадено от президента — от което научи някои неща, които не знаеше до този момент — а след това и официалното обявяване на назначаването му за директор на Института по генетика.

Като се усмихваше на бурните ръкопляскания и пред светкавиците на фотоапаратите, Сабрина си мислеше, че тя също има принос за този радостен миг. Може би всичко щеше да стане точно така и без нея, но тя беше тук и помогна. Той би трябвало винаги да помни това.

Гарт се изправи до нея и каза няколко думи за главните цели на института и неговия екип, а заедно с това благодари на всички, които са помогнали за реализирането на тази идея.

— Обаче — добави той — аз бих искал да благодаря на двама души, които ми помогнаха да осъществя целта си. На Лойд Строс, който с много любов и отговорност ръководи университета, и на съпругата ми, която нито за миг не престана да ме окуражава и подкрепя, насърчаваше ме да се стремя към все по-високи и по-високи цели, без, разбира се, да губя постоянната връзка със семейството си и с чудесния ни съвместен живот. — Той погледна надолу и срещна блестящите очи на Сабрина. — Стефани Андерсън.

Всички се изправиха и бурно аплодираха, когато Гарт седна на мястото си и хвана ръката на съпругата си.

— А тя е също най-привлекателната жена, която някога съм познавал — тихо ѝ пошепна той, — и в момента бих предпочел да съм в леглото с нея, вместо в тази огромна зала, пълна с хора.

— Скоро и това ще стане — усмихна се щастливо тя. — Веднага щом успея да те измъкна от другите ти почитатели.

Единственото реално нещо в този миг бяха очите на Гарт, вперени в нейните, ръката му, стиснала нейната, и нежното докосване на устните ѝ от неговите, точно преди президентът на университета да го отвлече за разговор с местни бизнесмени, които бяха изразили желание да създадат фонд за подпомагане на института.

Това беше всичко, което си спомняше от тази вечер, макар че след това разговаря с много хора, а по-късно, след като се прибраха въкъщи и децата си легнаха, двамата с Гарт се любиха. Любиха се така, както бяха свикнали да го правят през последните седмици: бавно, с много нежност, сякаш цялото време на света бе тяхно, за да не пропуснат възможността да дадат колкото се може повече и повече да получат.

Но всички тези моменти по-късно ѝ се губеха, скрити може би в тъмнината, а на сутринта Клиф и Пени ги събудиха, щом слънцето се показа, за да им напомнят за плановете им за уикенда.

— Не сте забравили, нали? Отиваме да караме ски със семейство Голднър!

— Мисля, че има разлика между това да забравиш и това да започнеш уикенда си в един по-цивилизован час — сериозно започна да ги поучава Гарт, докато галеше нежно гърдата на Сабрина под завивката. Но накрая двамата се предадоха и съвсем скоро те вече бяха тръгнали към Мичигън.

И спомените от уикенда бяха също толкова мъгливи, както и всичко останали от тези последни дни. Спомняше си лицето на Гарт близо до своето, когато децата бяха напред и двамата останаха за миг сами, спомняше си как я целуна нежно и ѝ пошепна „Обичам те“, преди Нат и Долорес да ги настигнат. Спомняше си след това ледената спалня, където двамата с Гарт се съблякоха бързо и се вмъкнаха треперещи в студеното легло, как след това се притиснаха един в друг и постепенно се стоплиха, а миг по-късно той почти без да мърда, за да не се губи топлината, бе вече вътре в нея.

Но това беше всичко, един спомен, който ѝ носеше остра болка от преживяното щастие и пълно отчаяние пред бъдещето.

В понеделник рано сутринта двамата си приготвиха багажа за пътуването до Ню Йорк и се сбогуваха с Пени и Клиф по време на закуската.

— Не забравяйте — напомни им Сабрина, — че след училище трябва да отидете у семейство Гудман.

— Няма, не се безпокой. Да не сме бебета.

— Знам — каза тя и прибра една непокорна къдрица от челото на Пени, а след това оправи роклята ѝ. — Просто толкова ще ми липсват... — гласът ѝ секна и тя бързо се извърна.

— Мамо? — извика разтревожено Клиф. Точно в този момент Гарт влезе от кухнята.

— Случило ли се е нещо?

— Мисля, че мама не е добре.

Гарт се насочи бързо към нея, но Сабрина успя да се овладее.

— Просто леко неразположение — спокойно каза тя. — Сигурно ще ми мине, след като закуся.

— И нищо друго? — изгледа я той изпитателно.

— Не, нищо друго.

Малко по-късно Гарт се бе качил горе, а децата вече бяха облекли палтата си и тя ги завари готови да тръгват.

— Не стой дълго в Англия — помоли я Пени и я прегърна. После продължи да ѝ шепне: — Татко ни предупреди да не те занимаваме с това, каза ни, че имаш някои неща, които трябва да свършиш там, но нали и тук имаш толкова работа? Няма да останеш там дълго, нали?

Сабрина я целуна по двете бузи и я притисна към себе си.

— Не бих искала. Изобщо нямам желание да ви напускам. Обичам те. Пени. Не забравяй това. Обичам те и се гордея с теб. Ти си моето любимо момиче.

— Мамо — извика Клиф, — закъсняваме, мога ли да те целуна за довиждане?

Тя се опита да пусне Пени, но ръцете ѝ просто не искаха да се движат. Не си отивай. Моля те, не си отивай.

— Мамо, не плачи — започна да я успокоява момичето, като я потупваше нежно по рамото. — Ти ще се върнеш скоро. Не плачи.

— Нямах намерение да го правя. Изглежда, пътуванията понякога разстройват хората. Ела да се сбогуваме, Клиф.

Той се приближи към нея и я прегърна.

— Ако не можеш да ми донесеш броня и доспехи, купи ми поне една сабя като на крал Артур, а?

— Ще се опитам да намеря нещо такова — засмя се нервно тя. — Трябва ли непременно да е остра?

— Е, след като в момента чета за крал Артур...

— Ще видя какво мога да направя, но Клиф, искам да те помоля, грижи... грижи се за Пени и за себе си.

— Разбира се. Винаги го правя. Нали и на нея ще ѝ донесеш нещо?

— Ще ви изпратя подаръци веднага щом пристигна. Съгласни ли сте?

— Добре. Довиждане, мамо. Приятно пътуване. — Клиф я целуна по бузата, а след това тя го притисна към себе си и го целуна по двете бузи.

— Французите правят така — усмихна се той.

— И аз, също — каза Сабрина и го целуна отново. — Ще ми липсваш, моя футболна звезда. Особено с тези свои ужасни каламбури, ще ми липсва милото ти лице и усмивката ти...

— Хайде стига, мамо!

— Съжалявам — опита се да се овладее тя и бързо избърса сълзите си. — Нямах намерение да започвам отново. Тръгвайте вече, защото наистина може да закъснеете. Приятно прекарване у семейство Гудман и много поздрави на Вивиан.

Двамата изтичаха надолу, а Сабрина остана да гледа след тях. На ъгъла децата се обърнаха и ѝ махнаха с ръка. Тя също им помахаша и

продължи да ги следва с премрежения си от сълзи поглед, докато двамата изчезнаха зад ъгъла.

ГЛАВА 20

Улиците в Ню Йорк бяха мокри от дъжда. В този обеден час те бяха пълни с хора, които носеха черни чадъри, удрящи се често един в друг и огъвани от силния вятър.

Седнала в таксито до Гарт, Сабрина имаше чувството, че от тъмните облаци, покрили небето, капят студени сиви зимни сълзи.

— Това е положението — мърмореше шофьорът, докато колата стоеше неподвижно в дългата колона, предизвикана от задръстване. — Когато е слънчево, никой не е с кола. А когато вали, всички са с колите си, но никой не успява да се движи.

Гарт погледна към Сабрина, но тя се бе втренчила през стъклото от своята страна. Не бе казала почти нищо от мига, в който напуснаха дома им. В самолета я бе попитал какво би искала да прави в Ню Йорк, но тя му отговори кратко и разсеяно и той почувства, че изобщо не го забелязва. Може би си мислеше за Лондон, за живота на сестра си? Или за възможността да приеме този начин на живот? Нямаше представа какво ставаше с нея и не искаше да я пита. Ако се случеше нещо такова, той щеше да я намери, където и да се намираше, и щеше да се опита да я върне, но не искаше предварително да прогнозира криза, преди тя да е настъпила. Ако връзката със сестра ѝ бе толкова здрава, че да се противопостави на смъртта, той нямаше да се опитва да я прекъсва, дори да чувства, че е в състояние да го направи. Но ако тази връзка застрашава брака му, тогава ще действа без колебание.

— Купи ли си билет? — попита я, след като им сервираха обяда.

Тя изглеждаше доста учудена.

— Не. Аз... бях толкова заета. Ще го купя в Ню Йорк. Когато стигнаха „Плаца“, Гарт я погледна в очите.

— О, аз не знаех — каза объркано тя. — Ти не ми спомена...

— Прекарахме такава незабравима вечер тук преди шест седмици. Смятах, че ще бъде прекрасно да дойдем отново.

— Да — каза и го погледна, но очите ѝ бяха толкова тъжни, че той извика с тревога:

— Но какво има, любов моя?

Наблюдаваше я, докато тя правеше отчаяни усилия да се отърси от мислите, които я бяха обзели, и се възхищаваше на силата ѝ, която ѝ помогна този път да успее в това, което преди не ѝ се бе удавало.

— Какво ще правим сега? — попита тя с променен глас и хвана ръката му, докато момчето отключваше вратата на стаята им.

— Сега двамата ще направим едно кратко посещение в Кълъмбия. Искан ми се отново да надникна в първата лаборатория, в която съм работил, и да се потопя в приятна носталгия. Мисля, че и на теб ще ти хареса.

Навън продължаваше да вали и пътуването до Кълъмбия им отне близо час, но те все пак имаха време да посетят лабораторията преди началото на лекцията, която Гарт щеше да изнесе пред завършващите студенти.

— Просто искам да направя услуга на един стар приятел — обясни ѝ той, когато влязоха в сградата. — Тъй като официалната среща започва утре, той ме помоли да се заема със студентите му за няколко часа днес следобед. Ти ще останеш ли да слушаш или ще отидеш да пазаруваш?

— Смятам да се разходя по магазините. Тук има няколко търговци с антични предмети, които бих искала да посетя.

— Тогава ще те чакам в хотела в пет и половина или шест. Двамата се изкачиха до четвъртия етаж с асансьора.

— По-тиха е в сравнение с последния път, когато беше тук. Сабрина нямаше ни най-малка представа за какво говори.

Преди месец, дори преди седмица тя би се опитала да прикрие този факт, но сега ѝ се струваше безсмислено. След час щеше да си купи билет за Лондон, а утре щеше да му съобщи, че няма да се върне обратно.

Влезе преди него в лабораторията — огромна стая, разделена по средата от високи железни шкафове. Двамата се насочиха към едната страна на стаята и Гарт се загледа към каменната пейка.

— Няма ги моите „метални конструкции“. Но я погледни там! Не са успели да се отърват от мен така бързо.

Без да разбира за какво става дума, Сабрина погледна натам, накъдето ѝ сочеше, и видя на стената рисунки в рамка, които наистина напомняха метални конструкции. Сега вече се сещаше за какво става

дума: модели на молекули. Тя бе виждала подобни в лабораторията му в Мидуестърн.

— Подай ми ръката си — внезапно каза той.

— Но защо? — объркано го погледна.

— За да видя дали ще мога да ти припомня.

— Да ми припомниш... — Тя поклати глава. — Съжалявам, прости ми, моля те. Толкова съм разсеяна и дори груба. — Подаде му треперещата си ръка. — Може ли да изиграем всичко отначало?

Ще се опитам да направя каквото мога, само ми подскази нещо.

— Не, няма смисъл да разравяме минатото. Но аз наистина си спомням как точно изглеждаше, когато ти казах, че искам да се ожения за теб и да се любим.

— Как? — плахо попита тя.

— Сякаш току-що бе получила подарък от мен. А след това се намръщи, като че ли се мъчеше да решиш какъв да бъде твоят подарък за мен.

— И какво ти дадох?

— Себе си. Точно това, което най-много исках. И колко дълъг път извървахме оттогава. — Той я притисна към себе си и я целуна. — Стефани, искам да ти обещаю, че ще те излекувам от това, което те тревожи, каквото и да е то.

— Господи, нима наистина вярваш, че това е възможно?

В този момент в лабораторията влезе висок мъж с посивяла брада и очила с тънки рамки.

— Не ви ли е достатъчна собствената ви спалня, че продължавате и тук? Какъв пример само сте за по-младото поколение! — засмя се той и подаде ръка на Сабрина. — Ралф Тагърт. Смятах, че Гарт преувеличава малко нещата, когато ви описваше в писмата си. Но сега виждам, че просто е бил искрен. Добре дошли. — Той се ръкува и с Гарт. — Добре дошъл у дома.

— Ралф не може да повярва, че мога да имам друг дом, освен този, макар че са минали вече дванайсет години — усмихна се той.

— Все още ми липсваш, дори и след дванайсет години. Ти си най-добрият изследовател, с когото съм работил. Готов ли си да отговориш на трудните въпроси на най-способните ми студенти?

— Може би не, но ще направя каквото мога. Стефани, в пет и половина в хотела, нали? Или най-късно в шест.

— Да, ще бъде там. Надявам се, че всичко тук ще мине добре.

— Гарт, тя наистина е невероятна — каза Ралф, след като Сабрина се качи в асансьора. — Но ми се стори доста бледа, да не би да е болна?

— Тревожи се за предстоящото си пътуване до Лондон, макар че аз самият не мога да разбера защо.

В кореспонденцията им през годините Гарт бе споделял с Ралф доста неща, които не би могъл да спомене пред Нат или Марти просто защото понякога е по-лесно да се довериш на приятел, с когото не се виждаш всеки ден. Но дори на него не би могъл да каже, както и на никой друг, че съпругата му може би продължава да обмисля възможността да го напусне.

— Тя винаги се е сравнявала със сестра си — продължи да обяснява той, — и доколкото знам, дори си въобразява понякога, че е Сабрина или поне, че би могла да живее като нея. Сега, след като Сабрина е мъртва, тя е толкова объркана, раздвоена от мисълта коя е всъщност — Стефани или Сабрина. Имам чувството, че непрекъснато се терзае, че трябва да живее живота и на двете или да направи избор между тези два живота. Но ето, че напоследък нещата между нас някак си се оправиха, ние като че за пръв път се намерихме един друг и заживяхме така, както бяхме мечтали...

Гарт потърка челото си. Бяха стигнали до вратата на лекционната зала и той погледна виновно приятеля си.

— Не съм дошъл тук на терапевтичен сеанс, отец Ралф. Защо не ме прекъсна?

— Защото ти се искаше да кажеш всичко това, а аз имах желание да го чуя. Но сега трябва да пристъпиш към проклетата лекция. Готов ли си да застанеш пред тези млади зверчета, чието най-любимо занимание е да показват на професорите, че младежта знае повече от средното поколение?

— Ще се опитам да се преборя с тях.

Залата беше пълна; името му привличаше като магнит студентите. Той погледна към тези близо шейсет развълнувани и очакващи лица пред себе си и се почувства силен. Разхождайки се напред-назад, Гарт им говореше с лекота и с много чувство за хумор при това за сериозни научни проблеми, като в същото време съвсем не се отнасяше с тях като със студенти — той ги накара да се почувстват

част от научната общност, даде им свобода да задават въпроси или да коментират казаното от него още в момента.

Бе почти четири и половина, когато направи кратка пауза, след това някак си като че между другото каза:

— А сега искам да кажа няколко думи за безсмъртните антитела.

В залата настъпи раздвижване; тази фраза привлече вниманието на всички, а нещо в тона му ги накара да решат, че става дума за нещо наистина важно. Той остана доволен от повишеното внимание.

— Това, върху което работим в момента — започна бавно, като се облегна на катедрата, — е възможността да се създаде безсмъртна човешка имунна система. Тя представлява точно това, което си мислите: непрекъснато възпроизводство на антитела. Изследваме потенциалните възможности за обединяване на две човешки клетки — една, която произвежда антитела, и друга, която непрекъснато ги възпроизвежда. В резултат трябва да се получи хибрид, осигуряващ непрекъснат приток на антитела, които ще увеличат значително естествената защитна система на тялото, тъй като вече е известно, че понякога тя сама не е достатъчно ефективна. С други думи, става дума за безсмъртна имунна система. Освен това антителата ще се използват за изработването на широк спектър от ваксини срещу различни болести.

— Сър — вдигна ръка един от студентите, — не е ли правен вече опит за подобно сливане на клетки при мишка?

— Да, вече десет години се правят такива изследвания. Но вие знаете какви ужасни странични ефекти се получават, когато се лекуват болести у човека с помощта на ваксина с животински антитела. Тези от вас, на които се е налагало да си слагат ваксина против бяс, която се изработва от конски антитела, знаят колко болезнена е тя. Но хората биха приели човешки антитела, както става при преливането на кръв, например, без подобни вредни странични ефекти. Когато усъвършенстваме нашата технология, ние очакваме, че ще произведем неограничено количество подобни антитела, които ще могат да се борят с различните болести.

— Сър, правили ли сте сравнение между състава на ядрото на оригиналния хибрид и този на Производните му, за да се види дали те наистина са идентични? Колко генерации сте проследили и какви

методи използвате, за да следите запазването на състава на оригиналната хибридна клетка?

„Има хора, които винаги се опитват да се изтъкнат — помисли си Гарт, — за да направят впечатление и на професора, и на състудентите си.“

— Направили сме сравнение в състава на ДНК в клетките от няколко генерации и до този момент той се оказа напълно идентичен във всяко едно отношение. След като клетките са съвсем еднакви, съществува проблем, както изтъкнахте и вие, как да различим оригинала от копието. Установихме, че най-ефективният метод за постигане на това разграничаване е посредством използването на радиоактивен знак, който се поставя само на оригиналната клетка. Това се оказа напълно достатъчно, дори когато всички елементи съвпадат, чрез този знак различаваме оригинала от копието...

Той внезапно спря поразен от последните си думи: да се разграничи оригиналът от копието. Оригинал. Идентичен. Копие. Да се разграничи оригиналът от... идентично копие. Идентичен. Оригинал. Копие...

Гледаше с невиждащи очи студентите и в същото време в главата му се въртяха объркани спомени. Чаша вино преди вечеря. „Не искам да постъпваш на тази работа във «Фостър Лаб».“ Доводите против Ирма Калън. Укротяването на госпожа Кейси и Рита Макмилън. Назначаването на прислужница, решението да започне нова работа без никакво обсъждане. „Не Сабрина е мъртва...“ На погребението: „Аз съм Сабрина...“. Китай. Китай.

Копието може да бъде разграничено от оригинала.

— Професор Андерсън има друг ангажимент — Ралф бе застанал до него — откъде ли се бе появил? — и довършваше отговора на зададения въпрос, а след това успя набързо да приключи, дискусията. Студентите се изправиха на крака с бурни ръкопляскания. Няколко души се приближиха към тях с явното желание да попитат още нещо, но Ралф ги спря: — Програмата на професора е много напрегната, така че този път няма да можем да дискутираме повече, може би при някое от следващите му посещения...

Скоро останаха сами в опразнената зала.

— Хайде, ще те заведа на лекар.

— Толкова ли зле изглеждам? — попита бавно Гарт и го изгледа внимателно.

— Да, ужасно. Къде те боли? Гърдите? Ръката?

— Главата и сърцето — тъжно се усмихна той. — Но това не е сърдечен удар, Ралф. Просто удар, който ме върна в реалността, помогна ми да се пробудя. — Той погледна към високите тъмни прозорци, по които бързо се спускаха дъждовни капки, и като че в просъница чу собствения си глас, който обясняваше: — Не е ли странно, че ние се оставяме да бъдем мамени продължителен период от време, след като е трябвало само да отворим очи, за да видим истината? Понякога виждаме нещата, чуваме ги — те просто не съвпадат, но ние се опитваме да убедим самите себе си, че всичко е наред, стараем се да представим всичко така, както ни харесва, не позволяваме на съмнението да ни обземе, защото не искаме да го приемем, защото е прекалено ужасно, за да бъде истина. Сигурно ти се струва, че говоря като психолог. Може и да съм си сбъркал професията. Но Господ ми е свидетел, че съм сбъркал с брака си.

— Гарт, какво, по дяволите...

— О, майната му, не обръщай внимание на бълнуванията ми, Ралф. Просто нямам право да те натоварвам със закъснелото си пробуждане. Ще отида да се поразходя, трябва да обмисля някои неща.

— В този дъжд? И няма ли да се срещнем по-късно, да вечеряме заедно?

— Не тази вечер, Ралф. Ще ти се обадя по-късно. Съжалявам, моята лекция...

— Лекцията ти беше прекрасна. Краят беше малко неочакван, но това няма значение. Не искаш ли да ми кажеш по-подробно за това твоё пробуждане? Понякога е по-лесно да преживееш нещо, ако до теб има приятел.

— Не мога. Не съм дори сигурен, че съм прав. Но може би ще дойде време... ще ти се обадя... — Двамата си стиснаха ръцете. — Дължа ти още една лекция.

— Забрави го. Искаш ли да ти повикам такси?

— Не, ще се оправя.

Но навън нямаше никакви таксита. Продължаваше да вали силен дъжд и след като повървя няколко метра, той се предаде и се насочи

към близката спирка на метрото. Стоеше на платформата, заобиколен от хора, готови да влязат във вагона, щом вратите се отворят.

Може би грешеше. Нямаше никакви доказателства. Учените смятаха доказателствата за абсолютно задължителни. Това бе дълъг процес: наблюдения, контролирани експерименти, попълване на съответната документация, изводи и заключения. А в този случай имаше само някакъв внезапен проблясък, който го заслепи по време на лекцията, и сега му се струваше, че някаква пелена се е вдигнала пред очите му. Всичко му изглеждаше съвсем логично — тя беше Сабрина.

В метрото нямаше никакви свободни места и той стоеше прав, заобиколен от множество хора. Тя го бе заблудила. Как майсторски само го бе залъгвала. Него, учения, внимателния наблюдател, който си бе спечелил международна известност с прецизността на своите опити и адекватността на документацията и изводите си. Той не можа да разбере, че живее със сестрата — близначка на съпругата си. Че си със сестрата — близначка на съпругата си. Как само се опитваше да оправдае грешките ѝ, да убеди сам себе си, че тя иска да спаси брака им. На практика той ѝ помагаше в измамата. Помагаше ѝ и я обичаше, докато тя го мамеше.

Какъв глупак бе само!

Забави крачките си, когато стигна до фоайето на хотела. Но едва в препълнения асансьор, който спираше на всеки етаж, си даде сметка каква всъщност е истината и в миг стомахът му се сви.

Съпругата му бе мъртва.

— Не слизате ли тук?

Гарт вдигна очи. Вратата на асансьора се бе отворила на неговия етаж и момичето я задържаше с ръка.

— Да — дрезгаво пророня той и се изкашля. — Благодаря ви. Тя слезе след него и с тревога го наблюдаваше как едва се влачи по килима на едри цветя.

— Има ли някой, който да се погрижи за вас?

— Да, благодаря ви.

Всъщност не. Никой. Но това не засягаше останалите. Това е въпрос между Сабрина и него.

Той се облегна на стената точно пред вратата на стаята им. Студени тръпки преминаха през ръцете и краката му, а в същото време едва си поемаше дъх. Остана така известно време, докато събере

достатъчно сили. Чу как от другата страна на стената иззвъня телефонът и някой вдигна слушалката. Тя беше тук. Чакаше го.

Отдели се от стената. Трябваше да застане лице в лице с нея. Все пак можеше и да греши. Една отчаяна, ненаучна надежда. Той отключи вратата и влезе вътре.

Сабрина се бе свила на един стол до прозореца. Под светлината на лампата косата ѝ изглеждаше златисточервена, а кожата ѝ — съвсем бледа, почти прозрачна. Изглеждаше му толкова крехка и уязвима, че ръцете му инстинктивно се насочиха към нея да я прегърнат. „Не!“, каза си ужасен и остана неподвижен на мястото си.

— Ралф се обади преди малко — започна тя. — Питаше дали... Замълча, поразена от свитите му устни и пребледнялото му лице. Разбра, че той знае истината. Може би глупостта ѝ в лабораторията днес следобед или някаква друга грешка е помогнала най-накрая на аналитичния му ум да сглоби фактите и да разгадае всичко? Какво значение имаше това? Вече беше прекалено късно, за да съжалява.

Уплаши се, но в същото време изпита странно чувство на облекчение. Вече нищо не зависеше от нея. Тя просто не бе в състояние да му каже сама, но искаше той да разбере истината. Не искаше да си тръгне, като остави след себе си куп лъжи...

Настъпи мъчителна и за двамата тишина. Всеки от тях се колебаеше, нямаше желание да произнесе думите, които щяха да променят завинаги живота им. Накрая Гарт отиде до нощната лампа и запали и нея.

— Никакви сенки. Мисля, че имаме достатъчно сенки между нас, нали, Сабрина?

Тя просто не можеше да приеме името си, произнесено от неговите уста. Стори ѝ се като име на непознат.

Не, не беше име на непознат. Беше нейното собствено. Просто тя беше чужд човек за Гарт.

— Е? — попита той и тя усети в гласа му отчаяна надежда, че може би греши.

— Не — промълви толкова тихо, че той трябваше да се напегне, за да я чуе. — Не грешиш.

— Сабрина.

— Да.

Той се олюля, сякаш разтърсен от експлозия, после започна нервно да обикаля из стаята, без да я поглежда.

— И защо беше всичко това, някаква игра, така ли? Просто ти се прииска да си поиграеш на домакия за малко и ти трябваше временно семейство, някакви глупаци, които да стоят смирено и да ти позволят да ги разиграваш? Може би животът в Лондон ти се е сторил доста скучен, затова си казала на богатите си приятели да държат фронта, докато ти избягаш за малко и се потопиш в почтената бедност? Просто едно малко отклонение, нищо повече, за да е по-весел живо...

— Гарт, престани, спри, моля те, нещата не са такива, каквито...

— А професорът, глупавият професор се моли за душата на лейди Сабрина Лонгуърт, докато тя в същото време му играе разни номера. Сигурно съм ти приличал на най-големия глупак на всички времена.

— Моля те, не е...

— И защо е решила лейди Сабрина да направи подобно нещо? — прекъсна я, като изрита куфара, който стоеше на земята. — Какво всъщност е искала? Просто да си поиграе на домакия? Вероятно не. Сигурно е искала нещо повече. Но какво? — Той се облегна на ръба на канапето близо до Сабрина. — Възможно е да е искала да покаже на сестра си колко добре може да играе ролята на домакия? Така ли беше? Лейди Лонгуърт, отегчена от богатите си приятели, е решила да покаже на сестра си, че няма нещо, което да не е в състояние да свърши. Тя вече ѝ е демонстрирала превъзходството си във всяко друго отношение — пари, успехи, свобода, любовници... о, Господи... — гласът му потрепери и той погледна безпомощно ръцете си, сви и разтвори отново длани, сякаш за да докаже сам на себе си, че вече не държи нищо в тях. — Стефани е мъртва. Съпругата ми е мъртва. Ти си знаела това. Стоеше до мен на погребението ѝ. Оставила си ме да погребя съпругата си, без да ми кажеш какво точно става. — Той застана до креслото ѝ и тя се сви още повече в него. — Ах ти, мръснице, как можа да стоиш там, докато спускаха ковчега в гроба и да не ми кажеш кой е вътре?

— Аз ти казах! Опитвах се да ти кажа! Ти не желаете да ме слушаш, казах ти, че аз съм Сабрина...

— Да, каза, вярно е — призна Гарт и отново започна да снове из стаята. — Но дали направи всичко възможно, за да научим истината?

Колко пъти я повтори? И колко време, след като пристигна вестта за смъртта ѝ?

Замръзна на мястото си, когато се чу да казва това, а в главата му нахлуха ясни спомени: засмените лица на Пени и Клиф и изпълнените им с доверие очи; семейството му по време на вечеря, докато той разказва за своята работа; Деня на благодарността и кухнята, изпълнена с приятели; гробището, ковчега, Стефани, трепереща в ръцете му... не, по дяволите, не — не е Стефани; Стефани е мъртва; той е успокоявал Сабрина и е наблюдавал как погребват съпругата му. — Господи, ти се обади тогава по телефона. Пътувахме заедно до Лондон, два дни преди погребението изглеждаше потънала в скръб, но не ни каза, изобщо не ни каза коя е мъртвата.

— Достатъчно! Как си позволяваш! — Тя скочи от креслото и се изправи до прозореца с вдигната глава. — Каквото и да се е случило, в никакъв случай няма да ти позволя да намекваш, че всъщност не съм тъгувала за сестра си. Как смееш да ме обвиняваш, че съм заела мястото ѝ, за да ѝ покажа, че съм по-добра от нея? Не съм по-добра, нито някога съм се смятала за по-добра; ние бяхме свършено еднакви, просто всяка от нас бе част от другата и аз я обичах повече от всички на света. Обичах я повече от тебе; най-малкото я уважавах като личност, а не единствено като съпруга; исках да бъде обградена с любов и внимание, а с теб тя не получаваше нито едното, нито другото. Ти беше толкова погълнат от себе си, че почти не я поглеждаше години наред, никога не се вслушваше в това, което казваше... О, Гарт, съжалявам, наистина съжалявам, не исках да кажа точно това. Знам, че нещата съвсем не са били толкова прости, отношенията между двама души винаги са доста сложни... Но аз толкова я обичах и тя така ми липсваше; освен това и двете няхме намерение това да продължава дълго, смятахме, че ще се разменим само за седмица...

— Ние? Какво искаш да кажеш? — Той крачеше нервно из стаята и докосваше мебелите, сякаш те бяха единственото устойчиво нещо в объркания му свят. — Стефани никога не би участвала в подобен мръсен номер...

— Разбира се, че участваше, как иначе бихме могли да разменим местата си? Съжалявам, не исках да научаваш за това, не исках да те наранявам...

— Да ме нараняваш? Да не си луда! След като седмици наред ме лъжеш, разиграваш ме като последен глупак, накрая имаш наглостта да ми казваш, че не искаш да ме нараняваш?

— Може би сега ти изглежда точно така. — Тя погледна през студения прозорец към светлините на града, размазани от дъжда. — Но вече ти обясних, че ние нямахме намерение да продължаваме повече от седмица с тази размяна. На Стефани ѝ се струваше, че има нужда да бъде далеч за няколко дни, да обмисли проблемите, възникнали с Клиф, както и с теб, да се освободи от непрекъснатите грижи за пари, за работата в Станфорд...

— Може би подробно те е запознала дори с интимните ни отношения...

— Разбира се, че не. Никога не стигаше до подробности. Но аз чувствах, че има нужда да избяга за малко от всичко, същото беше и с мен; в моя живот имаше също така доста напрежение — проблеми, върху които бих искала да размисля. Тогава у нас възникна идеята да прекараме една седмица в живота на другата...

— Чия беше идеята?

— Моя — твърдо заяви Сабрина. Прекалено твърдо.

— Лъжеш. Идеята беше нейна, нали?

— Не си спомням. Но какво значение има това?

— Не можеш ли поне веднъж да кажеш истината?

— Идеята беше на Стефани. Но аз също се съгласих.

— Да се размените. И какво стана след това?

— Смятахме, че така ще можем да погледнем от различен ъгъл на живота си, да разберем по-добре самите себе си — къде сме и къде бихме искали да бъдем. А след това всяка щеше да се върне в дома си. Никой нямаше да разбере. Обещах на Стефани, че няма да се любя с теб, а тя каза, че това се случва толкова рядко...

— Но ти го направи, нали? — извика той и лицето му потъмня. И, господи, колко добре се справи при това, истинска актриса. Аз дори реших да дойдем отново тук, защото съм един романтичен глупак... Прекарваше си добре, нали? Нощ след нощ, а аз напълно вярвах, че това е истина, всичко толкова ми харесваше...

— Но то не беше лъжа. Не можеш ли да разбереш? Гарт, моля те, опитай се да разбереш. Просто се влюбих в теб. Не съм го искала; опитвах се да го избегна, но дълго преди сама да си дам сметка, вече

бях влюбена в теб. След това, когато разбрах всичко, исках веднага да се върна в Лондон, но Стефани настояваше да продължим още малко — а и ръката ми бе счупена и двете се страхувахме, че ако се разменим в този момент, ти може да откриеш...

— Къде искаше да отиде Стефани?

— Тя искаше да се върне при теб, но докато ръката ми...

— Къде искаше да отиде, преди да се върне при децата и при мен?

— Няма значение.

— Дявол да го вземе, не се отнасяй с мен като с дете, от което крият истината. Точно това си правила още от самото начало. Сега вече е малко късно да продължаваш. Къде искаше да отиде тя!

— На пътешествие с яхта. Защото аз съм била толкова много пъти на такива пътешествия, а тя — нито веднъж.

— С кого?

— С някаква компания.

— С други думи, имала си е някакъв приятел?

— Гарт, какво значение има всичко това? Тя е мъртва. Тя те обичаше, обичаше и децата, искаше да се върне и да остане при теб, да закрепим брака ви, и точно в този момент беше убита. Това е всичко, което има значение.

— И нищо друго. Колко удобно, нали? И ти ли живееш по този начин? Ще ти кажа какво има значение: тези три проклети месеци. Три месеца, през които заблуждаваш две деца, които те обичат и ти вярват. Три месеца, през които лъжеш приятелите си, които се безпокоят за теб и ти помогнаха, когато си счупи проклетата ръка. Три месеца на лъжи, през които се опитвах да обясня по някакъв начин поведението ти и вярвах, че искаш да спасиш брака ни. Три месеца на усмивки и целувки, на страстни любовни нощи. Три месеца на непрекъснатата измама — а ти беше наистина добра в това отношение, трябва да ти го призная и да те поздравя с тази забележителна...

— Спри, спри, не разбираш ли, че и аз самата не бях винаги сигурна коя съм всъщност.

Той замръзна на мястото си. На лицето му бе изписано любопитство — ученият бе чул нещо ново и заинтригуващо — но тръсна глава и го отхвърли.

— И колко време още възнамеряваше да играеш своята роля — извика той, изпълнен отново с гняв. — Докато тази новост ти омръзне? Докато започнем да ти лазим по нервите? Докато сама сметнеш, че е време да се върнеш при изисканите си приятели и интересния си живот?

— Не е честно — пошепна тя. Обърна се с лице към прозореца и каза по-високо: — Вече беше свършило. — От дъха ѝ стъклото се навлажни и тя съсредоточено наблюдаваше как влагата постепенно се стопява, докато изчезне напълно.

— Какво означава това? — Той нервно обърна един стол и седна на него. — Обърни се, дявол да го вземе, погледни ме в очите, когато ми говориш.

Болката в гласа му я прониза като нож и Сабрина се почувства толкова наранена от гнева и мъката му. Коленете ѝ се подкосиха и тя едва се добра до канапето.

— Знаеш, че оттук заминавам направо за Лондон. Купих си билета днес следобед, докато ти изнасяше лекцията. Утре възнамерявах да ти кажа, че не мога да живея повече с теб, че нашият брак едва ли би могъл...

— Това не е твой брак, скъпа лейди!

— Просто ти обяснявам какво възнамерявах да направя. Щях да ти кажа, че нашият брак не може да продължава повече и че ще остана да живея в Лондон.

— След забележително изпълнената от теб роля на влюбена съпруга, след любовните ни нощи, слез като разобличи Рита Макмилън и положи толкова усилия да убедиш всички, че сме чудесно семейство... — гласът му затрепери и той спря за минута, след което продължи дрезгаво: — След всичко това ти си имала намерение да ми кажеш, че бракът ни няма бъдеще?

— Никога не съм била неискрена с Пени и Клиф. Обичах ви и тримата толкова силно, че тази обич ми причиняваше болка. Но сега всичко свърши. — Гласът ѝ стана по-уверен. — След погребението имах намерението да ти кажа истината, да приключа с всички измами, а след това щях да уведомя и родителите си и да се върна обратно в Лондон. Но ти доведе и децата на летището и просто нямах сили да говоря пред тях. А когато се прибрахме вкъщи, видях писмото и разбрах, че съм длъжна да остана с теб и да ти помогна.

— Не съм те молил за помощ. Нито съм имал нужда от нея, нито съм я искал.

— Не е вярно, искаше я. Беше разстроен и независимо как ме наричаше, ти ме обичаше и искаше да остана с теб. Гарт, любов моя...

— Не ме наричай така!

Тя замръзна на мястото си, сякаш я бе зашлевил.

— Да, наистина, нямам право да те наричам така. Но просто се опитвам да ти обясня, че в този момент единствената измама бе името ми. Изпитвах към теб най-искрени и истински чувства. Обичам те, бракът ни е прекрасен...

— Ние изобщо не сме женени! Ти си истинско чудовище, щом можеш да се възползваш от смъртта на сестра си.

Сабрина се разплака. Риданията разтърсиха тялото ѝ и тя се сви на канапето, покрила лицето си с ръце. Гарт седеше напрегнато на стола, разкъсван от болка и съмнения. Искаше му се да я прегърне и успокои, припомняше си тялото ѝ, смеха ѝ, любовта, която струеше от очите ѝ. А в същото време я ненавиждаше, ненавиждаше и себе си.

— Не, стига вече — внезапно изрече тя с твърд глас изправи се и тръгна към банята. След минута Гарт чу шум от течаща вода. След малко излезе с измито лице, което бе толкова бледо, че изглеждаше като изваяно от восък. Върху челото ѝ се спускаха няколко непокорни къдрици.

— Сабрина Лонгуърт е мъртва. Умря при експлозията на „Лафит“. Аз съм съвършено различна, не знам дори точно каква съм. Имах намерение да отида в Лондон като Стефани, така че никой да не разбере какво точно се е случило. Поне така щях да съм сигурна, че ти и децата никога нямаше да разберете истината. Смятах да я скрия от децата и ще го направя, освен ако ти не решиш да им кажеш. Но това ще бъде твое решение. Защото при всички случаи аз вече съм друг човек.

Тя си облече зеления блейзер, който Гарт ѝ бе купил в Сан Франциско, и взе палтото си.

— Искам да знаеш, че обичам Пени и Клиф. Те са ми така скъпи и любовта им означава толкова много за мен... Никога не съм имала деца и не съм се преструвала пред тях; беше наистина прекрасно да ги обичам и да знам, че те също ме обичат... — Наведе глава и изчака за миг, докато се овладее. — Обичам и теб, скъпи, обичам те с цялото си

сърце, повече, отколкото бих могла да изразя с думи. Знам, че не искаш да чуваш това, но ти си животът ми, с теб са свързани мечтите ми, всичко, което съм смятала, че би могъл да иска човек. Стараех се да те направя щастлив. Всичко беше не както трябва, знам, нараних те ужасно и още от самото начало си давах сметка, че всичко това ще свърши зле, но преди да си тръгна, исках да ти помогна за последен път, да направя каквото мога...

Гарт бе извърнал глава, подпрял с ръка челото си.

— Махай се — каза той и се помъчи да скрие сълзите си. Сабрина посегна към куфара си, но след това дръпна ръка.

Повечето от нещата в него бяха на Стефани. Остави го на земята пред Гарт, взе само ръчната си чанта и отвори вратата. Спря се за миг, преди да излезе, хвърли един последен поглед на гъстата му тъмна коса, започнала тук-там да се прошарва... Моя любов, моя любов, прости ми!

Гарт смяташе, че вече е излязла, и вдигна глава.

— Махай се, по дяволите! — извика през сълзи той, като я видя на вратата, извърнала поглед към него. — И ме остави да скърбя за съпругата си!

Тя излезе бързо и затвори вратата след себе си, после се опря на нея с разтуптяно сърце.

— Обичам те — пошепна Сабрина и тръгна бавно по килима на едри цветя към асансьора. Наложил си да върви, без да спира и с вдигната глава. Скоро бе извън хотела, под дъжда.

ГЛАВА 21

Госпожа Търкъл тъкмо се връщаше от пазаруване. Опитваше се да се справи с чадъра и множеството пакети пред входа, когато до нея спря таксито от летището.

— Госпожо Андерсън! — с изненада извика тя и задържа вратата, докато Сабрина плати на шофьора и изтича до къщата. — Влизайте, влизайте. О, така се радвам, че ви виждам! А как ще се зарадва и госпожица Де Мартел! Чакайте да взема палтото и шапката ви; камината във всекидневната е запалена, а също и в стаята на моята лейди... във вашата спалня. Ще ви донесе веднага чай. Къде ще се настаните най-напред?

— В моята стая, госпожо Търкъл. Бихте ли ми донесли кифли и конфитюр с чая. Госпожица Де Мартел вкущи ли е?

— Не, моя лейди, разминали сте се. — Жената я погледна объркано. — Съжалявам, исках да кажа, госпожо Андерсън. Толкова си приличате...

— Всичко е наред; няма защо да се извинявате — Сабрина тръгна към стълбите. — Много други хора също ни бъркат.

— Но госпожо Андерсън, къде е багажът ви?

— Нямам багаж. Заедно с чая, госпожо Търкъл, донесете ми и пощата и днешния „Таймс“, моля ви.

— Да, моя лейди.

Сабрина се усмихна и се отправи към стаята си, като се спря на третия етаж, за да разгледа букета от розови и червени карамфили, поставен върху пианото. В букета имаше картичка, на която бе написано „До довечера“. Габриела имаше обожател. Може би Брукс? Джули ѝ бе споменала, че двамата вечеряли няколко пъти заедно. Е, Габриела скоро щеше да ѝ разкаже всичко сама. С най-големи подробности. Тя огледа тихата слабо осветена всекидневна. Всяко нещо беше точно на мястото си.

Само дето стаята изглеждаше толкова пуста без смеха на деца и галещия глас на Гарт.

В спалнята си на четвъртия етаж тя коленичи, за да сложи още едно дърво в камината, и усети, че не може да стане. Беше толкова уморена, краката ѝ не я държаха, затова остана така до камината, като гледаше с премрежен поглед към картините по стената. Мислите ѝ течаха бавно, като споменът за хотелската стая в Ню Йорк отстъпваше постепенно място на плановите ѝ за днес и за утрешния ден, за всички седмици, които щяха да последват след това. Тежки седмици без семейство, дълги дни, в които трябваше да се постарае да изгради един нов живот, който нямаше да е нито неин, нито на Стефани. Как мога да се превърна в личност, която не е съществувала досега!

Когато госпожа Търкъл почука и внесе подноса с чая, тя се изправи и седна пред кръглата масичка до прозореца. Погледна писмата.

— Дали Сидни Джоунс е прегледал пощата?

— Той идва и я прибира през няколко дни. — Тя се поколеба за миг, а после попита: — Госпожо Андерсън, мога ли да знам... ще останете ли по-дълго? Или сте дошли само за да се позабавлявате? Може би имате намерение да продадете къщата? Просто да знам как да планирам нещата си, нали разбирате?

Сабрина погледна изкривеното ѝ отражение върху сребърния чайник и върху мокрия от дъжда прозорец. Едновременно две отражения. Преди и тя съществуваше в два варианта.

— Ще остана за постоянно, госпожо Търкъл — за пръв път изричаше на глас тези думи и имаше чувството, че те се стовариха като чукове върху наковалня. — Надявам се, че ще останете с мен, както преди при сестра ми.

— О, разбира се, че ще остана. Не бих могла да мечтая за нещо повече. Но... вашият съпруг, мадам? Децата ви? Къщата ви в Америка?

— Моят дом е тук — категорично отсече тя. — Децата са с баща си, ходят на училище, те ще си останат там. — „Трябва да кажа още нещо. Не бива да карам хората да мислят, че съм ги изоставила.“ — Може би през лятото и те ще дойдат тук. Не виждам „Таймс“ на подноса.

— О, господи, май съм го забравила. Толкова неща се случиха така неочаквано. Ще го донеса, моя лейди, а след това ще отида пак на пазар, защото не съм купила достатъчно... вие ще имате ли гости?

— В началото не. Но ще се храня тук.

Госпожа Търкъл излезе, върна се след малко с вестника и излезе отново, без да попита нищо повече, едва сдържайки любопитството си.

— Госпожо Андерсън, за мен ще е чест да работя за вас — каза ѝ тя час по-късно, когато се появи, за да отнесе подноса за чай. — Дълбоко уважавах лейди Лонгуърт и я обичах, сега тя ми липсва. Ако мога да остана с вас, това до известна степен ще притъпи липсата, защото ще бъде почти същото както преди.

— Благодаря — каза Сабрина. — Ценя високо това, което казвате.

Повече не засегнаха темата за странното и неочаквано пристигане на Стефани Андерсън от Америка без никакъв багаж. Тя просто бе дошла да живее постоянно в Лондон, бе дошла да заеме мястото на сестра си.

Но съществуваше и друг дом, със сенчести стаи, шумни стъпки и гласове, който никога не можеше да забрави, каквото и да правеше. През цялата нощ не можа да заспи под копринените чаршафи, често протягаше ръка и търсеше Гарт, после разочаровано се обръщаше и си припомняше топлината на тялото му и нежната му прегръдка, в която често заспиваше. Но всичко това вече го нямаше, нямаше го и всеки път тя се събуждаше с мисълта за реалността и със спомена, както и с чувството за една празнота, която съответстваше на самотното ѝ легло и на тихата тъмна къща.

Сутринта, докато отиваше към магазина, направи конкретен план за първия ден от своя нов живот: среща с Никола и Брайън в „Амбасадор“, разговор със Сидни по финансови въпроси, обяд с Габриела и следобедно пазаруване. А след няколко дни щеше да започне да се обажда на приятелите си и да им каже, че вече е тук.

В „Амбасадор“ завари двамата мъже да обсъждат една малка пукнатина в старинен шкаф с чекмеджета от 1766 година. Сабрина наблюдава известно време от входа изумителната красота на предмета.

— Къде го открихте? — попита тя, когато влезе. — Не съм виждала мебел на Карлин от години.

— Моя мила Стефани! Как ни изненада! — извика Никола, явно доста смутен. — Нямахме представа... Трябваше да ни предупредиш...

— Брайън, и твоето ли сърце подскочи?

— Не — усмихна се той и пое ръката ѝ. — Радвам се да те видя.

— Никола, би ли дошъл с мен в кабинета ми. А ти, Брайън, ще останеш в салона, нали?

— Разбира се.

— Бих искала да говоря с теб след малко.

— Разбира се.

— Приятен човек — каза Никола, като я следваше. — Но кажи ми, скъпа Стефани, как позна, че шкафът е на Мартин Карлин? Сабрина никога не е споменавала, че така добре познаваш античните предмети. Наистина съм впечатлен, явно има доста неща за теб, които ще трябва да научим.

— Никола, разбирам тревогата ти — започна тя, след като се настани пред черешовото бюро и прокара пръсти по полираната му повърхност. — Ти се опасяваш, че ще се намеся в ръководството на „Амбасадор“ или че ще продам магазина на друг. Нека да ти разясня някои неща. Първо, „Амбасадор“ няма да се продава, нито на теб, нито на някой друг. Второ, имам намерение да го ръководя точно както Сабрина правеше това, но с твое участие. Както виждаш, половината от опасенията ти са били напразни.

— Моя скъпа лейди...

— Извини ме. — Тя се изправи и отиде до вратата: — Брайън, може ли да получим чай? И кроасани. — После се върна на мястото си и го погледна. — След последния ни телефонен разговор останах с впечатлението, че се опитваш да скриеш някои от продажбите, както и да ме заблудиш относно финансовото състояние на магазина.

— Скъпа Стефани!

— Разбира се, би трябвало да проявиш голяма изобретателност, след като Брайън води счетоводството, а Сидни го следи отблизо. Но ние и двамата знаем, че ти си достатъчно изобретателен. Смятам, че един честен разговор на четири очи ще ми спести необходимостта да разпитвам Брайън и Сидни.

Настъпи неловко мълчание. Никола като че бе изгубил непресъхващата си енергия.

— Ти разбираш, Стефани, ние нямахме представа кога ще се върнеш и за колко време, ако изобщо го направиш. Дори сега, когато ми казваш, че ще ръководиш магазина, не ми е ясно как ще го правиш от Америка. Ние тук носим всекидневна отговорност за...

— Аз ще остана тук, Никола. Ще живея в къщата си на площад „Кадоган“ и ще ръководя „Амбасадор“.

— Напуснала си съпруга си? И децата?

— Оставам тук. Няма какво да обсъждаме повече. Във връзка с предложението ти за партньорство, което бе направил на Сабрина, предлагам следното решение: ти ще наблюдаваш „Амбасадор“ и „Блекфорд“ и ще купуваш от дилърите. Аз ще пазарувам на аукционите и за двата магазина и ще се занимавам с обзавеждането на къщите и реставрациите. Брайън ще поеме административните въпроси — фактури, банкови гаранции, кореспонденция и други — за „Амбасадор“, а Амелия ще върши същото за „Блекфорд“. Парите ще се разпределят от Сидни Джоунс. Съгласен ли си?

Тъй като не бе в състояние да пророни и дума, Никола само кимна.

— Понеже финансите ни ще бъдат разделени, ще наема ревизор, който да провери работата на Брайън и Амелия. Двамата с теб и Брайън периодично ще се консултираме за покупките и продажбите, когато е възможно, ще осъществяваме комбинирани операции. Как ти се струва?

— Стефани — започна той с преситил глас, — в Китай беше толкова тиха. Да не би промяната да се дължи на факта, че Сабрина не ми се доверяваше особено?

— Напротив. Тя ти вярваше. Но през последните няколко седмици по време на телефонните ни разговори усетих, че нещо не е наред. Няма да търпя подобно положение.

— Уверявам те, Стефани...

— Ще накарам Сидни да започне да работи върху договора за партньорството ни още утре. Съгласен ли си?

— О, ти толкова приличаш на Сабрина. Двете често ли мислехте по един и същ начин?

— Често — Тя се изправи и му подаде ръка. — Никола, ще бъдем ли приятели?

— Да, да, разбира се — веднага отвърна той и скочи от мястото си. — Нима не сме били приятели и досега? Всъщност не бих се съгласил с такава готовност на партньорство с никой друг. Но ти си необикновена, скъпа моя. Освен това трябва да ти кажа, че през последните няколко седмици открих каква изключителна репутация е

изградила Сабрина за „Амбасадор“. Ако и твоите умения са същите, а виждам, че си доста самоуверена, ние имаме страхотно бъдеще. Никой не би могъл да каже колко далече бихме могли да стигнем.

— Да, надявах се, че мислиш така. — Тя му се усмихна така очарователно, че едва след време Никола си даде сметка колко ясно е разбрала амбициите му за дял в „Амбасадор“. — А сега, преди да говоря с Брайън, какво е предложението ти за заплатата му? Може би някакъв малък процент собственост?

Той беше объркан. След като бе взела напълно инициативата в свои ръце, както правеше Сабрина, сега тя му искаше съвет и в това отношение приличаше на Стефани. Или може би това бе елемент на тяхното партньорство? Каза й мнението си. Обсъдиха различни варианти и накрая се спряха на един, който удовлетворяваше и двамата.

— Ще го извикам — каза Никола и излезе.

Докато ги чакаше, Сабрина седеше зад бюрото и усещаше как кръвта пулсира във вените ѝ. Тя беше спечелила тази битка, защото се бе досетила, че Никола крие някои неща от нея и се опитва да ѝ отнеме „Амбасадор“. Сега всичко беше под контрол. След като нещата с двата магазина тръгнат, след като Никола и Брайън си разпределят работата, тя би могла да се отдаде изцяло на вътрешно обзавеждане, а вечерите си ще запълня със срещи и партита, като се вижда само с хората, които са ѝ приятни, а не с всеки, който би могъл да ѝ е от полза за бизнеса.

Ако се съсредоточи върху всичко това, може би ще успее да си изгради един нов живот и да престане непрекъснато да мисли за смеха на две деца и за милувките на един съпруг.

— Обяд? — каза Габриела, прекъсвайки мислите ѝ. — Извинявай, че идвам на работното ти място, Стефани, но просто се страхувах, че може да забравиш. А аз очаквам този обяд още от сутринта.

— Всичко е наред, Габи. Можем да тръгваме.

Отидоха в „Льо Сюкуе“, защото Габриела искаше риба.

— Ще си вземем по едно плато с морски продукти, нали? За мен е малко много, но е толкова вкусно, че просто не мога да се въздържа. Нямах представа колко се радвам, че пристигна. Ако знаеш колко ужасно се чувствах, като нямаше с кого да си поговоря. По дяволите, какво говоря, ти, разбира се, добре знаеш как е. Стефани, ще

можеш ли да ме изтърпиш или трябва да си затворя устата и да се храня мълчаливо?

— Е, спокойно, разкажи ми за Брукс.

Французойката раздели платото между двете и си намаза втора филия с масло.

— Ужасно съм гладна. Понякога не се храня със седмици, а сега не мога да се спра. Той иска да се ожени за мен. Казах му, че трябва първо да говоря с теб.

— Защо?

— Защото за мен ти си все едно Сабрина, а и естествено, тя ти е разказвала за мен. Аз просто си нямам друг близък човек. Освен може би Александра, но тя е в Рио, а и така или иначе никога не ме е харесвала особено. Щях да ти се обадя в Америка, но ето, че ти пристигна точно навреме. Не ти ли липсват децата?

— Да, липсват ми.

— А съпругът ти?

— Щеше да ми разказваш за Брукс.

— Да, вярно. Той най-накрая откри тези свои шпиони. Единият е от лондонския офис — продавал търговски марки и маркетингови стратегии на „Раймър Козметикс“, а другият е от завода в Берн — той им продавал химически формули. Затова му е било толкова трудно да ги разкрие; знаел е, че никой, освен мен няма достъп и до двата вида информация.

— И той вероятно е смятал, че ти си го направила?

— Да, този шпионин от Берн казал на някого, че продавам информация на „Раймър“. Когато слухът се разпространил, някой писал за това на Брукс. След това „Раймър“ пуснаха на пазара цялата есенна козметична серия на Брукс и той изгуби от това милиони. Обвиняваше мен за загубата, тъй като само аз имах достъп до персоналните му файлове. Решил е, че не може да бъде никой друг, и веднага ме изгони. Просто не знам какво щях да правя без Сабрина. Никога не съм имала нейното самочувствие, нито твоята сила. Вие двете винаги се оправяте в трудни ситуации, може би защото можехте да разчитате една на друга. Аз никога не съм имала — о, господи, съжалявам, Стефани, ето че пак оплесках всичко. Сигурно ужасно ти липсва.

Сабрина мълчеше, опитвайки се да овладее болката и самотата, които я бяха връхлетели.

— Искаш ли да направим сватбеното тържество на площад „Кадоган“? — попита накрая.

— О, Стефани, нима това е възможно? Чудесно! Честно казано, мислих си за това, но не бих могла да го реша без теб. Сега, след като ти си тук, всичко се нарежда идеално.

— Елате на вечеря двамата с Брукс в петък и тогава ще уговорим подробностите. Госпожа Търкъл ще трябва да знае колко ще са гостите.

— А ти ще застанеш ли до мен по време на церемонията? Винаги съм искала Сабрина да е там до мен... Стефани, имаш ли нещо против, ако просто те смятам за Сабрина? Двете толкова си приличате и това е доста объркващо...

— Знам.

След обяда трябваше да изпълни още едно свое обещание. Отиде до „Питър Дейл“, за да разгледа античните военни доспехи.

— Не искам да купя цял костюм — обясни на собственика. — Само нещо дребно...

— Момент, имам нещо подходящо — отвърна той и изчезна в задната част на малкия магазин, за да донесе една прекрасно оформена броня. „Тя наистина е подходяща“ — мислеше си Сабрина, докато подписваше чека, и си представяше как Клиф се хвали с нея пред приятелите си, а след това я закача в стаята си, за да му напомня, че някога е имал майка, която го е обичала.

В друг магазин купи специална хартия за рисуване за Пени, една от най-големите кутии с бои, която успя да намери, и комплект японски четки и писци за мастило.

— Брайън, как би могло да се изпрати всичко това в Америка? — попита го, след като се върна в „Амбасадор“.

— По същия начин, по който изпращаме някои от картините. Оставете тази работа на мен, госпожо Андерсън.

— Почакай. Има още нещо. — Тя изчезна в кабинета си и се върна след малко със запечатан плик в ръка. — Нека всичко бъде изпратено на този адрес.

Броня, хартия и бои за рисуване, писмо.

„Скъпи мои Пени и Клиф, мисля за вас, толкова ми липсват и всеки път, когато затворя очи, ви виждам така ясно. Не мога да се протегна през океана, за да ви прегърна, затова вместо прегръдка ви изпращам подаръците, които ви обещах за Коледа. Обичам ви и двамата. Много ви обичам.“

И бележка за Гарт.

„Каквото и да решиш да кажеш на Пени и Клиф, моля те, дай им тези подаръци. Няма да им пиша повече, нито ще им изпращам нещо, освен ако ти не ми разрешиш. Но когато тръгнах, им обещах, че ще им изпратя подаръци веднага щом пристигна в Лондон. Моля да ми разрешиш да изпълня обещанието си. Това е последната услуга, която искам от теб.“

Сега вече нямаше какво повече да направи за семейството си, освен да копнее за него и да очаква, че болката от този копнеж ще намалее с времето. Но беше забравила за майка си.

Лора ѝ се обади в събота по обяд, точно когато двете с Габриела се приготвяха да излизат, за да купят булчинската рокля.

— Стефани, какво става, по дяволите? Гарт ми каза, че си решила да останеш в Лондон за неопределено време. Какво точно означава това?

— Точно това, което ти е казал, мамо. Сега живея тук.

— А Гарт и децата ти?

— Мамо, чудесно знаеш отговора на този въпрос. Те са в Евънстън.

— Ти си изоставила децата си?

— Аз напуснах... Да. Те са с Гарт.

— И ти си го напуснала?

— Да.

— За колко време?

— За... колкото е необходимо.

— Необходимо? За какво? За да се разруши един чудесен брак, един хубав дом, животът на две...

— Мамо, моля те, недей.

— Как така недей! Ти знаеш ли от какво се отказваш? Най-добрият...

— Мамо, спри, моля те! Двамата с Гарт решихме, че трябва да замина. И без това ми е много тежко, моля те, не усложнявай нещата. Може би някой ден ще мога да ти разкажа всичко, но в момента просто не съм в състояние. Моля те да ми повярваш, че това е единственото нещо, което бих могла да направя.

— Стефани — чу се гласът на Гордън. — Не обичаш ли вече Гарт?

„Обичам го с цялото си сърце. Обичам го още повече след всички спомени, които ме връхлитат и не ми дават мира по цяла нощ.“

— Имаме някои проблеми, за които не бих могла да говоря — отвърна тя. — Просто трябва да ми повярвате. Съжалявам, че ви създавам грижи...

— Толкова наскоро след смъртта на Сабрина — изплака Лора. — Би могла да изчакаш, просто не сме в състояние да понасяме толкова удари едновременно.

— Да, мамо. Не беше никак разумно от моя страна. Извинявайте.

— Няма защо да се държиш саркастично...

— Но какво ще правиш? — прекъсна я Гордън. — Как ще живееш сама в Лондон?

— Сключих договор с Никола Блекфорд за съвместно управление на „Амбасадор“. Ще задържа къщата на Сабрина, ще си намеря приятели, ще се устроя по някакъв начин.

— Ужасно — прошепна майка й. — Наистина ужасно. Това е последното нещо, което сме очаквали. Бяхме толкова сигурни в теб.

— Да, съжалявам, че ви разочаровах.

— Но ти ще се върнеш, нали? Може би ще премислиш още веднъж всичко и ще се върнеш при семейството си. Жените в днешно време понякога вършат необмислени неща: някоя, която ти изглежда напълно щастлива, изведнъж решава, че се нуждае от по-голяма свобода. Не знам какво точно имат предвид тези жени, когато казват, че им трябва повече свобода. Обикновено искат да кажат, че се нуждаят от любовник. Ти това ли искаш?

— Не.

— Е, ако става дума за това, намери си един, поживей с него, а след това се върни при семейството си. Защото ако не търсиш

любовник, тогава какво точно искаш? Кариера? Но ти си имаше и там своя малък магазин, как му беше името — „Колекции“. Може би имаш нужда да се заемеш с нещо различно?

— Не.

— Но какво търсиш тогава? Какво точно очакваш да ти се случи, когато заживееш в къщата на Сабрина и ръководиш нейния магазин? — Сабрина не отвърна нищо. — Стефани? Стефани, да не би да искаш да заемеш мястото ѝ? Спомням си, че често говореше за блестящия ѝ живот в Лондон, за успехите ѝ... може би и аз самата те насърчавах... това ли се опитваш да направиш? След толкова години най-накрая да заемеш мястото ѝ?

— Мамо, просто се опитвам да бъда такава, каквата съм.

— А смяташ ли, че достатъчно добре се познаваш? — попита я Гордън.

— Невинаги — призна тя. — Но напредвам.

Колко просто изглеждаше: напредвам. И накрая напълно ще успее, каза си тя на следващия ден, когато вземаше такси до гробището в Кенсингтън. Ще ми трябва само кратко време.

Стоеше до гроба и спомените я връхлитаха — детството, училищните дни, колежа, посещения в Ню Йорк, пътувания до Лондон, отново детството, прислужниците опаковат багажа, нови непознати училища, две сестри, които винаги вървят ръка за ръка. Но скоро мъглата започна да я задушаваша и цялата разтреперана, тя се извърна наляво.

Висок мъж излезе от спряла близо до входа кола.

— Прислужницата ти ми каза, че си тук — каза Димитри. — Мога ли да те откарам вкъщи?

Тя погледна слабо му лице, тъмните очи под гъстите вежди, дълбоките бръчки покрай устата му. Ръцете му бяха протегнати напред, готови да ѝ помогнат да влезе в колата.

Спомни си момчето, което се опитваше да събере сили и да се държи смело, докато мъже в тежки обувки претърсваха стаята му и поглеждаха към тавана, където бе скрил две американски момичета. „Той иска да ми помогне“ — помисли си тя. Очите му бяха изпълнени с обич и съчувствие. Той ѝ предлагаше приятелството си.

— Да — каза Сабрина. — Бих искала да ме откараш у дома.

ГЛАВА 22

Никой не посрещна Гарт на летището, когато пристигна от Ню Йорк. Никой не очакваше, че той ще се прибере два дни по-рано. Той бе напуснал хотела във вторник сутринта, като преди това се обади на Ралф, за да му съобщи, че няма да присъства на срещата на изпълнителния комитет. После отиде на летището и взе първия самолет за Чикаго. Не беше спал цялата нощ и поради умората всичко му изглеждаше преувеличено: прекалено шумно, прекалено светло, гласовете като че ли кънтяха. Когато отключи външната врата и влезе вътре, го посрещна необичайна тишина. Една празна къща. Пени и Клиф бяха на училище. Съпругата му бе мъртва. Натрапницата бе в Лондон. Една тиха, празна къща.

Стоеше безпомощен в средата на кухнята и се чудеше какво да прави. Не се сещаше за нищо, което си заслужаваше. Огледа подредената кухня, канапето и ниската масичка, върху която лежаха скечовете на Пени, а до тях беше книгата, която четеше Стефани, после отправи поглед към масата, на която закусваха.

— Не! — извика отчаяно Гарт и викът му отекна в празните стаи. Той сграбчи книгата ѝ от масата и я захвърли в стената. Тя се разкъса и падна на пода. Гарт се отпусна върху канапето, оплаквайки съпругата си и рухването на своя свят.

Бе толкова изтощен, че заспа, а когато се събуди, навън беше вече тъмно. Напълно объркан, започна да опипва стената, за да запали лампата и установи, че е едва пет часът следобед. Потрепери: бяха изключили камината, когато заминаваха, и сега навсякъде в къщата беше студено. Ясно си припомни всичко, което се бе случило, и усети как гневът го обзема, изпълва всяка клетка от тялото му.

Просто трябваше да се движи, да върши нещо, да ангажира ума си.

— Бъди поне малко практичен — каза си на висок глас и се обади на Вивиан, за да ѝ обясни, че срещата е била по-кратка, отколкото е очаквал, и ще се отбие да вземе децата след около час.

— Заповядай на вечеря — настоя тя. — Тъкмо ще ни разкажеш за Ню Йорк.

— Не днес. Там през цялото време валя дъжд.

— Е, тогава поне нека децата да вечерят тук, те помагаха в готвенето, така че би трябвало да опитат какво са приготвили.

— Добре. Тогава в осем?

— Да, в осем. Гарт, каквото и да се е случило, хапни нещо. Ще се почувстваш по-добре.

Значи всичко се усещаше по гласа му. Но какво би могъл да направи? Как би могъл да прикрие гнева си от околните? Разопакова багажа си, после си изми лицето, смени си ризата и изпи две чаши уиски. Докато пълнеше наново съда за лед забеляза, че хладилникът е зареден. Как добре е измислено всичко: тази мръсница се е погрижила за последен път за тях, преди да отлети за Лондон, за да продължи игрите си там.

Вървеше разсеяно из къщата, докато главата му направо щеше да се пръсне от напрежение; вече нищо в живота му не беше хармонично и цялостно, в него нямаше нищо стабилно. Защо изобщо не бе заподозрял какво става? Отново и отново си задаваше този въпрос. Как можа да ѝ се довери толкова? Като си припомняше миналото, той се сещаше за някои неясни думи, които се бяха изплъзнали от устата ѝ и тя после бързо се опитваше да се поправи, за нетипично нейно поведение, за странни загуби на паметта ѝ, които просто не можеше да си обясни. Той беше толкова опитен наблюдател, човек, който събираше фактите и ги анализираше. Защо тогава се остави така лесно да бъде заблуден? Не знаеше. Всичко бе толкова объркано; загубил бе всякаква опора, освен къщата и децата, затова трябваше да ги види колкото се може по-скоро. Те бяха единственото нещо, в което бе сигурен.

Тръгна доста по-рано, като караше бавно по заснежените улици и репетираше.

Трябва да ви кажа нещо на вас двамата; не ми е никак лесно, тъй като то не е приятно...

Седнете и двамата, искам да поговорим за майка ви...

Трябва да ви кажа, че преди известно време майка ви е претърпяла инцидент — не, не този с колелото, друг инцидент, на една

яхта в Европа. Искам да знаете, че тази жена, която живя с нас напоследък, тази, която падна от колелото...

Жената, която живееше тук и ни правеше всички на глупаци, като ни се подиграваше за това, че я обичаме и имаме нужда от нея, всъщност си е играла една игра...

Как, по дяволите, един мъж би могъл да каже това на децата си?

Той докара Пени и Клиф вкъщи и тримата седнаха на масата в кухнята, за да хапнат сладолед и сладки.

— Мама не смята, че е правилно да се ядат сладолед и сладки едновременно — каза Клиф. — Но на мен ми харесва.

— Не, тя не обича сладолед заедно с печен сладкиш — поправи го Пени. — И смятам, че е напълно права.

— Татко, можем ли да ѝ се обадим в Лондон? — попита Клиф.

— Не.

— Но защо? Ти ѝ звънеш всеки ден, когато тя замина за погребението на леля Сабрина.

— Тогава беше различно.

— Защо?

— Защото беше толкова нещастна...

— Е, може би и сега е нещастна, може би ѝ липсваме.

— Не, Клиф.

— Но защо? Скъпо ли е?

— Малко повече от долар на минута. Съгласен ли си ти да платиш?

— Да, ако ти откажеш. Ако това е единственият начин да говоря с мама.

— Татко — намеси се Пени, — защо си толкова ядосан? На мама ли си сърдит? Затова ли си дойде по-рано? И тя ли ти е сърдита?

Гарт усети някаква топлина в студенината, която го изпълваше. Човек не би могъл да не се гордее с интелигентността на собствените си деца, да не оцени умениято им да прозират истината.

Но защо тези интелигентни деца не са успели да проумеят, че жената, живяла с тях, не е тяхната майка?

Защото те са доверчиви и невинни и тя се възползва от всичко това.

— Татко?

— Да, Пени, вярно е, че съм ядосан. И ще ви кажа защо. — Той се чудеше как да започне. Децата му го наблюдаваха внимателно и по ведрите им, любопитни лица премина някаква сянка. Гарт продължаваше да мълчи, просто не беше в състояние да каже дори и една дума. Накрая повдигна ръце и ги разтвори отчаяно. Не можеше да го направи. Може би по-късно, когато моментът е по-подходящ. Но не и сега. — Ядосан съм, защото майка ви замина в Лондон, вместо да си остане тук при нас. И защото смята, че трябва да остане там известно време, да размисли върху живота си надалеч от всичко тук.

— Но нали вече го прави? — каза Пени, като нервно хапеше устни. — Нали затова ходи в Китай?

— Да, така е. И ако си спомняте, когато си говорихме тогава, аз ви споменах, че понякога хората имат нужда да се откъснат от всекидневието си, да се погледнат от друг ъгъл. Но понякога им се налага да го правят повече от веднъж или за по-продължително време.

— Когато говорихме, ти каза, че вие няма да се развеждате.

Гарт усети, че му се повдига, и стисна здраво зъби. Не ставаше дума за развод, а за хирургическа операция: ще трябва да я отстранят напълно от живота си.

— Никой не говори за развод, Пени. Вижте, вече е доста късно. Нямате ли домашни?

— Написахме ги следобед — отвърна Клиф. — Мама ще се върне ли?

— Не знам.

— Ще се върне — извика Пени. — Знам, че ще се върне! Ти ни лъжеш!

— Не ви лъжа — изрече Гарт по-остро, отколкото възнамеряваше, и бързо понижи глас. Трябваше да ги накара по някакъв начин да разберат. — Пени, понякога хората вършат неща, които може да не ти изглеждат правилни или разумни, но това съвсем не означава, че те грешат. Двамата с майка ви имахме... недоразумения по един въпрос и тя реши, че е най-добре да замине за известно време за Лондон. Вие знаехте, че тя отива, за да се погрижи за бизнеса на сестра си. Единствената промяна е, че ще остане малко по-дълго, отколкото възнамеряваше...

— Колко дълго?

— Не знам.

— Знаеш! Двамата с мама сте го решили, а ти не искаш да ни кажеш истината. Не е честно, никой не ни пита нас двамата с Клиф какво искаме, а ние също живеем тук. Тя е наша майка и аз ще ѝ се обадя и ще ѝ кажа, че очакваме да се върне вкъщи, и ти не можеш да ми попречиш!

Бързо избяга от стаята и се качи горе по стълбите. Клиф погледна баща си и се опита да му говори по-бавно, като по-възрастен от сестра си:

— Тя ще се върне, нали? Искам да кажа, че когато ни отвърна, че не знаеш, ти ни отговори като учените, които казват, че не знаят, когато не са наясно кога точно ще се случи нещо?

— Да, така казват учените — кимна Гарт.

— Татко! — Клиф се раздвижи нервно на стола. — Татко, ти нали искаш тя да се върне?

— Доста е... сложно и объркано, Клиф. Не бих могъл да ти отговоря с две думи.

— По дяволите! — изруга момчето и стисна очи.

— О, достатъчно! Аз не ти говоря по този начин и очаквам същото и от теб. Да не би да мислиш, че на мен ми е приятно, че майка ти замина? Но, дявол да го вземе, понякога нещата просто се случват и човек не може да ги промени. Можеш ли да разбереш? Щом се смяташ достатъчно голям, за да ругаеш пред баща си, то тогава бъди достатъчно голям и да разбереш, че аз не мога да контролирам всичко, което ми се случва.

— Е, не би могъл да ни обвиняваш нас, ако си провалил живота си — изтърси Клиф, но сам бе шокиран от думите си. — Съжалявам татко, наистина съжалявам. Не исках да кажа това.

Гарт имаше чувството, че земята се разтваря под краката му. Децата му никога не бяха разговаряли с него по този начин. Стефани не би им позволила. Тя винаги съумяваше да ги сдобри и обедини. Сега като че всичко бе започнало да се разпада, просто липсваше центърът, около който се въртеше животът им. Понечи да каже нещо, после се отказа. Блъсна назад стола си и стана да си сипе едно питие.

— Татко?

— Да, Клиф.

— Ти обичаш ли мама?

Беше толкова тихо, че се чуваха тиктакането на часовника и шумът от хладилника.

— Какво да ти кажа? Когато се оженихме, майка ти беше толкова красива, че всички се обръщаха след нея; смятаха ме за най-щастливия човек на света. А когато се преместихме тук и се появихте вие...

— Защо не ми отговаряш? — извика Клиф. — Ние я обичаме; тогава защо ти не я обичаш? Тя също те обича. Какво е станало с теб? О, Господи! — изтри той очите си. — Струва ми се, че няма защо да разговарям с тебе. Ще пиша на мама. Предполагам, че това няма да ти хареса, но ще го направя.

„Ще трябва да я откъснем от живота си — помисли Гарт. — Но това означава никакви връзки, никаква кореспонденция.“

— Може би ще трябва да я оставим на мира — каза бавно той, като се опитваше да контролира гласа си. — Трябва да я оставим за известно време, без да ѝ напомняме за себе си. Вероятно иска точно това.

— Откъде знаеш? Теб изобщо не те интересува какво иска тя. Но както и да е, ти винаги си казвал, че учените никога не правят заключения, преди да разполагат с достатъчно факти. Може би и мама има нужда от всички възможно факти, а?

— Какви факти?

— Че я обичаме — наставнически каза Клиф. — Че искаме да се върне при нас. А ако не се върне — уверено добави той, — тогава ще отидем в Лондон и ще я доведем!

Притиснат между гнева и любовта към децата си, Гарт се опита да каже нещо, но не бе в състояние.

— Ще поговорим за това утре, Клиф — успя да отрони накрая. — Съгласен ли си?

— Да, но независимо от всичко ние ще ѝ пишем, още тази вечер.

— Ще се кача да ви пожелаая лека нощ малко по-късно — кимна Гарт.

„Мръсница! — помисли си той и повтори отново и отново думата, докато седеше сам в кухнята пред чашата с уиски. — Погледни какво им причиняваш. Те биха се чувствали много по-добре, ако знаеха, че си мъртва.“

„Ако кой е мъртъв — попита той сам себе си. И си отговори: — Не знам.“

Нат му се обади в института на следващия ден.

— Чух, че вече си тук. Как мина срещата?

— Не отидох. Промених програмата си.

— А Стефани? Тя също ли промени намеренията си?

— Не.

— Значи вече е в Лондон?

— Да.

— И кога се връща?

— Няма да се връща.

— Няма... Какво искаш да кажеш?

— Ще остане там. Нат, не бих искали да говоря за това в момента.

— Да, разбирам. Другата седмица имам няколко свободни дни.

Можем да отидем да ловим риба под леда, ако искаш.

— Ти просто си измисляш тези свободни дни.

— Да, но пациентите ми ще минат и без мен. Искаш ли да се усамотим за няколко дни и да погледнем от друг ъгъл на света?

— Не ми се ще да оставям Пени и Клиф.

— Само за ден-два.

— Нат, ще трябва да посвикна със задълженията си като единствен родител.

— Добре — каза той след минута мълчание. — Тогава ела да вечеряш с нас.

— Предпочитам вие да дойдете някой ден, мисля, че ще успея да се справя. Кажи на Долорес, че ще се обадя в най-скоро време. И Нат... благодаря ти.

В следващите дни се обадиха и други техни приятели и всички питаха кога ще се върне Стефани. В клуба на факултета, в библиотеката, дори в близкия магазин — всички питаха за нея.

— Сигурно се чувства напълно изгубена в Лондон — каза Линда, когато се обади да покани Гарт и децата на вечеря. — И аз съм за никъде без нея. Скоро ще трябва да разпродаваме парцели и тя ми е толкова необходима. Ще се върне скоро, нали? В края на краищата приближава Коледа. На всички отговаряше, че не знае.

„Какъв лъжец съм само — мислеше си вечер, когато останеше сам в спалнята. — И страхливец. Повтарям една и съща лъжа. Докога може да продължава това? Как мога да я обвинявам в измама, след като и аз самият върша същото през цялото време?“

Чу Пени и Клиф да си говорят в съседната стая, отново пишеха писмо до Лондон.

„Ние тримата — Сабрина, Стефани и аз — сами се заплетохме в тази ужасна мрежа от лъжи, сега мрежата се свива, притиска ни и сякаш не съществува никакъв друг изход, освен да я разкъсаме, макар че с това ще нараним толкова хора, които обичаме.“

Вече добре разбираше всичко.

Лежеше вечер сам в огромното легло, а стаята се пълнеше с призраци: нейни любими дрехи, звучния ѝ смях, спомени за жената, която се бе превърнала в светлината на живота му. Лежеше неподвижно в края на леглото, защото всяко движение засилваше желанието му да я има в този миг до себе си. Обикновено в тези моменти гневът му се укротяваше и отстъпваше място на непреодолимия копнеж. Искаше да я почувства до себе си, да ѝ каже, че я обича, и да усети топлия ѝ дъх, когато му отвърща, че и тя също го обича.

Но ръката му напипваше само празното пространство и студените чаршафи. Често с вик на отчаяние отхвърляше одеялото, навличаше халата си и слизаше долу, където с часове седеше пред студената камина. Опитваше се да чете, но тогава го връхлитаха спомените: двамата седяха тук и си четяха, вдигаха от време на време очи и погледите им се срещаха — влюбените погледи на двама души, които имаха чувството, че са сами в този свят.

Беше му трудно да разграничи съпругата си от жената, с която бе живял през последните три месеца.

Жената, за която се бе оженил преди дванайсет години, бе мъртва, но как да я оплаче, след като бе научил за смъртта ѝ едва преди няколко дни?

„За кого тъгуваш всъщност — попита сам себе си, когато бе сам в тъмната всекидневна около седмица след завръщането си. — За мъртвата си съпруга. Която умря два пъти. Веднъж край средиземноморския бряг и втори път в една хотелска стая в Ню Йорк.“

Две отделни жени. Едната го беше напуснала. Другата хитро се настани на нейното място, поигра си с тях и запази тайната много по-дълго, отколкото трябваше.

Но тя твърдеше, че иска да сложи край на тези измами. На всички измами, както се бе изразила.

Защо не го бе направила тогава?

Той не знаеше. Но имаше нещо, в което вече бе сигурен. Съпругата му, с която бе живял дванайсет години, бе искала нещо повече от проста разходка с яхта в Средиземно море. Тя бе искала да е сама, свободна, да се отърве от съпруга и семейството си. Новата роля явно ѝ е харесала. Никак не е бързала да се върне. В края на краищата сестра ѝ е била готова да спасява положението.

Защо не бе дошла при него, да се опита да поговори с него, двамата да потърсят начин да оправят нещата, вместо да оставя сестра си на своето място и да предприема този опасен експеримент?

Защото той веднага щеше да разбере, че това е поредното ѝ разочарование — от него, от работата му, от заплатата му, от Евънстън, от живота, който водеше, особено ако се сравни с примамливото ежедневие на Сабрина в Лондон.

И той щеше да е прав. Защото тя искаше точно това. И накрая го получи. Животът на Сабрина, готов и подреден — дом, богатство, контакти, положение, приятели и... любовници.

Скръбта по нея се примесваше с гняв, а в същото време мислите му отново и отново се връщаха към Сабрина. Идеята да се разменят е била на Стефани. Дали Сабрина е дошла в Евънстън като на шега — или е искала да направи услуга на сестра си? За пръв път си задаваше този въпрос.

В понеделник се прибра вкъщи точно в момента, в който пристигаха и Пени и Клиф. Тримата забелязаха пред вратата странен пакет от Лондон. Наблюдаваше ги как развълнувано развързваха канапа, разкъсваха хартията, с която бе опакован.

— О, татко — възхитено извика Клиф и повдигна бронята. Разгледа я внимателно от всички страни, после я постави отпред на гърдите си. — Ще я закача на стената в стаята си, нали може?

— Погледни, погледни — дърпаше го Пени, за да му покаже разноцветната хартия, кутията с бои и японските четки. — Мама е знаела, знаела е точно какво искам. Не съм ѝ казвала с подробности, но тя е избрала точно това, което най-много ми трябва. Татко, погледни само колко различни видове хартия... О, тук има нещо за теб.

Гарт едва докосна плика. Върху него беше написано неговото име. Пени го мушна между пръстите му и той го отвори и прочете

кратката бележка. „Моля те, позволи ми да изпълня обещанието си. Това е последната услуга, която искам от теб.“

Думите се размазаха пред очите му. Чуваше ясно гласа ѝ, виждаше устните ѝ; припомни си светлината в очите ѝ, когато гледаше към децата.

Тя ги обича.

ГЛАВА 23

Александра пристигна от Рио и дойде да пият чай.

— Чух, че оставаш тук за постоянно, освен това добре си се справила с Никола и сега двамата сте съдружници — започна веднага да я разпитва тя, като не скриваше любопитството си. — Но най-интересното, което разбрах, е, че два пъти си вечеряла с красив непознат мъж от добро потекло.

Сабрина се усмихна с удоволствие, радостна, че след двете самотни седмици има приятел до себе си.

— Казва се Димитри Карас и ме скри на тавана у тях, когато бях на единайсет.

— Ако не се лъжа, ти разказа част от тази история на рождения си ден — сети се Александра и очите ѝ светнаха. — Ще я чуя ли някога цялата? Или може би и тя ще бъде като онази другата, която никога не довърши, защото се намеси Скотланд Ярд?

— Тази ще ти я разкажа до края, обещавам. Колко време ще останеш в Лондон?

— Е, колкото да прибера нещата от апартамента на Антонио и да науча всички интересни клюки...

— С последното се справяш чудесно.

— А също и да изкупя всичко интересно от „Хародс“, „Зандра Роудс“ и „Фортнъм“. Имаш ли време да отидем заедно на пазар? Или може би си заета със сватбата на Габи и Брукс?

— Има ли нещо, което да не си чула?

— Не съм чула как се чувстваш, след като си оставила две деца сами с баща им в Щатите.

Сабрина постави с треперещи ръце чашата си на масата. Всички го споменаваха, но много по-меко и внимателно. Казваха просто: те сигурно ти липсват, скъпа; вероятно за теб е много трудно... Но никой не го бе изрекъл така директно, както Александра. Човек трудно можеше да ѝ даде отговор. Никой не знаеше, че писмата на Пени и Клиф лежаха на нощното шкафче до леглото ѝ, че тя ги четеше и

препрочиташе всяка вечер и им отговаряше в мислите си, но не и писмено — без разрешението на Гарт не можеше да го направи.

— Не обичам да говоря за чувствата си — заяви.

— Знам, скъпа, иначе щях да съм чула вече. Но си помислих, че може да искаш да споделиш нещо с приятелка като мен. Двете със Сабрина никога не сме си говорили за чувствата, които изпитваме една към друга. Но когато си казахме довиждане, точно преди онова проклето пътешествие, тя ме целуна. Учудих се, това съвсем не беше в стила ѝ, и дори леко се отдръпнах. Струва ми се, че това я нарани; тя беше искрена в чувствата си, а аз не ѝ дадох възможност... Доста мислих по този въпрос след смъртта ѝ. Точно затова ще запазя къщата си, за да отсядам в нея, когато съм в Лондон. Антонио искаше да я продадем, а да задържим неговия апартамент, но аз не се съгласих; тази къща е и на Сабрина. Това ми напомня... докато съм тук, мога да те представя на някои хора, които ще са ти от полза в бизнеса, за компания, просто за да започнеш новия си живот тук, да ти помогнат да не мислиш непрекъснато за децата...

— Предпочитам да си живея сама на спокойствие.

— Искаш да размишляваш? За грешките от миналото? Ще се видиш ли скоро с тях?

— Не се предаваш лесно, нали?

— Хайде, скъпа, признай, че ти липсват. Сигурно тъгуваш и за своя красив съпруг, макар че е голям сухар. Разкажи ми, ще ти олекне.

— Не бих могла. Боли ме дори когато говоря за това. Боли ме през цялото време и ако ми бяха останали сълзи, сигурно щях да изпълня цяло езеро с тях. Какъв смисъл има да се говори за това? Искам да са близо до мен, искам къщата ми да е изпълнена с хора, които ме обичат и имат нужда от мен... О, господи, какво направих, започнах и сега не мога да се спра. Искаш ли още малко чай? Сипи си, ще се върна след минута.

— Не, остани. Господи, ужасно съжалявам! Просто не съм очаквала, че нещата са толкова зле. Но защо тогава ги напусна?

— Налагаше се.

— Той те е изхвърлил?

— Просто трябваше да си тръгна. Нямах друг избор. Не мога да се върна и не мога да ти кажа защо — добави бързо и цялата се разтрепери.

— Скъпа, просто не съм знаела — започна бързо Александра. — Никога няма да говоря за това. Не познавам човек, който да се отнася по този начин към семейството си; повечето от познатите ми оставят спокойно децата си на прислугата или в училища с интернати и на мен това също ми изглежда съвсем приемливо. Просто не знам дали бих искала да имам собствени деца, след като това създава... толкова емоции.

— Емоциите възникват само ако ги искаш — усмихна се Сабрина въпреки лошото си настроение.

Двете седяха известно време мълчаливо.

— Е, я ми разкажи сега за Димитри и неговия таван. Защо казваш, че си самотна, след като вечеряш с него?

— Димитри е просто един приятел.

— И аз съм ти приятел.

— Тогава мога да вечерям и с теб.

— Естествено. Но бих желала да прекараме повече време заедно. Имам налудничавото чувство, че те познавам от години; това е заради Сабрина. Но бих искала да те опозная още повече. Какво ли ще правя в Бразилия без теб? Ела за сватбата ми, моля те! Ще го направиш ли? Трябва да дойдеш, церемонията няма да е законна без теб.

— Кога е сватбата?

— Вечерта преди Коледа или на самата Коледа. Смяташ ли, че съм луда?

— Не, мисля, че правиш точно това, което искаш.

— Ти си единствената, която има достатъчно разум да каже това, а не да ме пита дали съм влюбена. Моля те, съгласи се да дойдеш.

— Не мога, Александра. Трябва да се задържа за малко на едно място, да свикна със ситуацията.

— Знаех, че ще кажеш точно това — кимна тя. — Но нали ще бъдеш тук, когато идвам в Лондон?

— Къде другаде бих могла да бъда?

— Обратно в Америка; при децата и съпруга си.

— Не, ще бъда тук — отвърна Сабрина и усмивката изчезна от лицето ѝ. — И ще се радвам да те видя. Надявам се, че ще идваш често.

— Колкото мога по-често. Ако промениш решението си, можеш просто да пристигнеш и да се появиш на сватбата ми, не е нужно да се

обаждаш предварително.

— Няма да променя решението си. Но ще те благословя и ще те целуна. И този път ти няма да се отдръпнеш.

Двете се погледнаха в очите.

— Ще ти кажа, скъпа, че точно в този момент не бих могла със сигурност да кажа дали ти си Сабрина или Стефани.

— Знам — отвърна й. — И точно така би трябвало да бъде.

Останалите казваха точно същото; започнаха да ваят десетки покани за приеми и вечери, всички смятаха Стефани за сензацията на сезона, защото така успешно бе заела мястото на Сабрина. А после се появи една история, която привлече всеобщото внимание. На 17 декември на първата страница на „Таймс“ в Лондон се появи статията на Майкъл Бернард за кражби на произведения на изкуството и търговия с фалшификати. Имаше и снимка на Джули Фантъм. Последваха публикации и в международното издание на „Хералд Трибюн“, издавано в Париж, във вестник „Ди Велт“ в Германия и в „Ню Йорк Таймс“. Веднага след публикациите новината като буря връхлетя във всички ресторанти и кафенета, достигна до по-известните галерии и магазини за антични предмети в Лондон. Сабрина я чу рано сутринта, когато ѝ се обади Никола, разтревожен, че е виждал фирмите „Уестбридж Импортс“ и „Рори Кар“ в регистрите на снабдителите на „Амбасадор“.

— Това, което искам да те попитам, скъпа Стефани, е дали и ние сме замесени? „Блекфорд“ няма нищо общо с тази история. Спомням си, че съм се срещал няколко пъти с този Кар, но никога не съм купувал нищо от него. Но Сабрина е купувала; има няколко порцеланови предмети, които фигурират...

— Какви порцеланови предмети, Никола?

Той ѝ ги описа. Балерини, животни, фигурки, птици. Не са майсенско производство. Но всички документи и фактури бяха унищожени веднага след продажбите им. Може би някъде в списъците на „Уестбридж“ „Амбасадор“ ще бъде спомената, заедно с десетки други галерии, но в статията на Майкъл и Джули изобщо не ставаше дума за „Амбасадор“, така че нямаше основание да се направи връзка между кражбите и измамите и нейния магазин. Едва ли някой ще се задълбае в такива подробности, след като главното вече бе станало достояние в цял свят: мултимилionерът Макс Стайвесънт, личната му

колекция от произведения на изкуството, мрежата му от сътрудници за кражби на старинни предмети, търговия с фалшификати, експлозията в Средиземно море, причинила смъртта на толкова много хора, между които и красивата лейди Сабрина Лонгуърт.

— Не сме замесени — каза Сабрина. — Порцелановите предмети, които Сабрина е купувала от „Уестбридж“, са истински; тя ми каза, че е проверила специално това.

— Но сигурна ли си? — продължи да настоява Никола. — Не бих искал да те притеснявам, Стефани, знам, че това ти навява лоши спомени...

— Никола, ще повторя още веднъж. Ние не сме замесени. Не съществува никаква опасност. Но слухове наистина може да има. Ако обаче чуя, че поставяш под съмнение авторитета и стабилността на „Амбасадор“, без никакво колебание ще преустановя сътрудничеството си с теб и ще изкупя твоя дял. Предполагам, че това ще те успокои.

— Господи, Стефани, не съм и помислял... Вярвах на Сабрина, дори ѝ се възхищавах. Но тя беше на онази яхта и трябва да съм сигурен...

— Сега вече си. Така че няма смисъл да продължаваме да говорим по този въпрос.

— Да, права си. Ще дойдеш ли в магазина днес?

— Разбира се.

Тя прекарваше доста време в кабинета си всеки ден, за да компенсира пропуснатото през последните три месеца. Имаше чувството, че се е зареяла в някакво ничие пространство между миналото и бъдещето, като се опитваше да изгради бариера пред сегашния си живот и работата си, отвъд която да останат спомените за сестра ѝ, за един съпруг, деца и дом. Живееше ден за ден. Планирането на бъдещето би означавало да си затвори окончателно вратата към миналото. Знаеше, че тази врата всъщност вече е затворена, но независимо от това ѝ бе по-лесно да живее само в настоящето.

Оливия Чейсън бе част от настоящето. Тя ѝ се обади, за да я покани на вечеря.

— Ще бъдат малко хора. Бях приятелка със Сабрина и много бих искала да те опозная по-добре, така, както познавах нея.

— Съжалявам, но вече съм се уговорила да вечерям с един приятел...

— Доведи го и него, скъпа. Предполагам, че ще се чувства удобно с нас.

Явно искаше да я попита: „Той от нашия кръгли е?“, досети се Сабрина.

— Казва се Димитри Карас.

— А, международния banker. Срегнахме се с него на една вечеря след погребението на Сабрина; имаме няколко общи приятели. Непременно го доведи.

Четиринайсет души бяха седнали около масата за вечеря в къщата на Оливия, близо до Белгрейв Скуеър. Всички поздравиха сърдечно Сабрина, бързо се отърсиха от неудобството си и започнаха с любопитство да я разпитват за подробности около скандала с кражбите на произведения на изкуството и търговията с фалшификати. В сутрешните вестници вече се бе появила втората поредна статия по този въпрос.

Обсъждаха темата така, между другото, както богатите и силните обикновено споменават незначителните неща, но също и с известна тревога, тъй като всички те влагаха доста пари в произведения на изкуството и никой не беше сигурен, че утре няма да попадне на измамници.

Някой попита Сабрина как биха могли да се различат фалшификатите. Тя отвърна кратко, като описа различните видове глина, глазури, бои и оформление.

— Обикновено инстинктът помага — отбеляза тя. — Когато човек дълго време е изучавал детайлите, той просто придобива чувство за стил и оформление, което му помага да разграничи оригинала от копието — поколеба се за миг, а после продължи по-уверено, — когато ги разгледа внимателно. Но обикновено ние проверяваме оригиналността на предмета, като търсим онези белези, които можем да посочим на клиентите си за доказателство, че една картина е оригинал, а не копие. Според мен малко фалшификати биха могли да останат дълго време неразкрити.

Всички я слушаха с огромно внимание.

— Невероятно — обади се някой. — Но Макс май не е смятал така?

Димитри постави ръката си върху нейната, но тя нямаше нужда от помощта му. Вдигна глава и погледна хладно към края на масата.

— Не бих искала да обсъждам Макс Стайвесънт и дейността му.

— Така ли — започна друг, но приглушен шепот го накара да млъкне.

— Не бъди глупав, сестра й...

— Само преди няколко седмици...

— Ама че глупаво от твоя страна...

— Стефани е моя гостенка, а не нает експерт по антики — силният глас на Оливия заглуши шепота. — Бих искала всички да я приветстваме с пристигането ѝ в Лондон. — После се обърна към Сабрина, която седеше от дясната ѝ страна. — Скъпа, не отговаряй повече на никакви въпроси. Искаш ли още малко вино?

Сабрина и Димитри се усмихнаха един на друг.

— Но ти ми забрани да отговарям! — отвърна тя на Оливия. Всички около масата се засмяха. Някой попита за нова игра в Монте Карло, а Димитри започна да разказва на Сабрина за вилата, която току-що си е купил близо до Атина, непосредствено до вилите на сестрите си и техните семейства. Тя го слушаше мълчаливо, доволна от присъствието му. По някакъв начин той ѝ напомняше на Гарт, особено с желанието си да ѝ помогне, когато имаше нужда от него, но без да се натрапва. Дори блясъкът в очите му... Но не, нищо не можеше да се сравни с блясъка в очите на Гарт.

— Тя наистина е прекрасна — казваше Димитри за вилата си. — Ще дойдеш ли някой ден, за да я видиш?

— Може би някой ден — усмихна му се тя.

— Вечеряхме три пъти заедно — каза той. — Но не сме по-близки от първия път, когато те срещнах.

— Надявам се, че сме приятели — тихо отвърна тя.

— Приятели. Разбира се. Но аз бих искал нещо много повече, ти знаеш. Макар че нямам намерение да бързам.

— Много разумно — измърмори Сабрина. — Както добре знаеш, аз все още съм омъжена.

— Не е необходимо да ми напомняш. Освен това все още си влюбена в съпруга си.

Тя за миг се вкамени, а после бързо каза:

— Мисля, че не би трябвало да обсъждаме този въпрос.

— Моля те, извини ме — отвърна той и постави ръката си върху нейната. — С теб сме толкова различни, възприемаме по различен начин нещата. Трябва да знаеш, че цял живот пазя спомена за теб. Винаги съм те носил в сърцето си след онзи забележителен следобед. Не съм ви забравил двете със сестра ти.

Двамата тръгнаха да се разхождат из къщата и Сабрина се поотпусна, когато Димитри започна да разказва за себе си, особено когато стана дума за репортера, който ги „осиновил“, него и сестрите му, след като ги снимал пред посолството.

— Той нямаше деца и ние станяхме част от семейството му. Намери работа на баща ни, изпрати ни на училище, помогна ми да получа стипендия за Кембридж и дори се опита да ми намери съпруга. — Той се усмихна на спомена си. — Но в тази област се провали... — Знам, че за теб съм част от миналото — продължи. — Но трябва да разбереш, че за мен двете със сестра ти се превърнахте в една мечта, един спомен, който ме спохождаше най-неочаквано, дори понякога в най-трудните или най-неподходящите минути.

— Да не искаш да кажеш, че си мислил за нас дори когато си бил с други жени?

— Дори тогава. — Продължи да говори, но Сабрина вече не го слушаше. Той бе описал така точно мечтата ѝ за Гарт и думите му отново възкресиха тази мечта: спомена за нежния досег на ръката му, за устните му, които докосват нейните, за тихия му глас, за изпълнените му с желание очи, за топлината на телата им, когато лежаха един до друг, след като се бяха любили. Изведнъж се почувства толкова самотна, струваше ѝ се, че е напълно изгубена: „О, любов моя, моя скъпа любов, толкова ми липсваш, имам нужда от теб, просто не мога повече да понасям...“ Потисна болката си и се заслуша отново в това, което ѝ говореше Димитри.

— ... твоята красота и смелостта ти — бяха последните му думи. — И радостта ти от факта, че си жива. Предполагам, че винаги съм те обичал точно защото ми показва всички тези неща, когато бях млад, а от тогава никой не е успял да ми ги покаже по същия начин. Винаги съм се надявал, че ще те срещна един ден и ще те накарам да изпиташ към мен това, което аз изпитвам към теб. Но никога не съм мислил, че срещата ни ще стане след някаква трагедия.

Внезапно тя започна да чувства, че се задушава от настойчивото му желание да възкреси миналото. „Трябва да се махна, не мога да дишам, не мога да мисля... Искam сестра си. Искam да бъда със семейството си. Искam Гарт.“

— Стефани, какво става? Нещо лошо ли казах?

— Прекалено дълго говорихме за миналото точно сега, когато трябва да мисля за изграждането на един нов живот — опита се да се усмихне тя, като едва си поемаше дъх. — Хайде да се върнем при останалите.

— Но почакай, ние ще си останем приятели, нали? Ако обеща, че няма да говоря за миналото, ние ще си останем приятели, нали?

— Да, разбира се.

Защо всички се опитваха така упорито да ѝ въздействат? Защо искаха да я моделират според своите желания? Не можеха ли да я оставят на мира? „Аз бих искала да се моделирам според желанието на Гарт, защото той никога не го бе поискал. Той дори не ме помоли за това. И никога няма да го направи.“

— Разбира се, че сме приятели — повтори отнесено тя.

Но Сабрина съвсем забрави за него с приближаването на сватбеното тържество на Габриела. За да се спаси от мислите си за Гарт, тя се зае с всички подробности по организирането на тържеството, дори с неща, които госпожа Търкъл с удоволствие би поела. И когато гостите започнаха да пристигат, тя бе уверена, че е създала обстановка, която ще се хареса на Габриела, макар че при всичките си усилия не бе успяла да прогони Гарт от мислите си.

В трапезарията бяха поставени букети от лилави орхидеи и бели рози, откъснати от зимната градина на Оливия, и те се открояваха на светлината на белите свещи, поставени в сребърни свещници. Около петдесетината гости седяха на кадифени столове около масата и слушаха изпълненията на пиано и арфа.

— Точно по този начин би организирала всичко и Сабрина — повтаряха непрекъснато гостите. — Невероятно как е успяла да възроди духа ѝ във всичко тук.

Габриела носеше рокля с цвят на слонова кост и копринена шапка в същия цвят. Тя с удоволствие се наблюдаваше в огледалото в спалнята на Сабрина.

— Това е най-близкото до бялото, което мога да си позволя, без да се правя на девица. Но се чувствам като истинска девица. Смешно е, нали?

— Не — успокои я Сабрина, облечена в елегантна бледокафява рокля от кадифе. — Изглеждаш чудесно. Сякаш си застанала в началото на света.

— Точно така се чувствам! Как, за бога, успя да усетиш... О, колко съм глупава, извини ме, Стефани. Не би трябвало да те занимавам с мечтите си за щастлив брак, след като твоето семейство...

— Габи, с удоволствие ще слушам мечтите ти, стига само да не говориш за моя брак.

— Добре, така е честно. Но все пак изпитвам известно чувство за вина...

— Тогава ще изтичам долу да разменя няколко думи с госпожа Търкъл. Ако не се лъжа, церемонията трябва да започне след пет минути.

В трапезарията Брукс бе застанал до камината, елегантно облечен, и оглеждаше внимателно всичко в стаята. До него стоеше негов приятел от Париж. Александра бе седнала на първия ред, тя заминаваше на другия ден, за да се присъедини към своя Антонио, и след три дни, вечерта на Коледа, двамата щяха да се оженят.

„Заобиколена съм от романтика и влюбени — помисли си Сабрина. — Години наред никой не се женеше; всички се развеждаха. А сега къщата ми е изпълнена с любов и младоженци.“ Думите ѝ отекнаха болезнено в съзнанието ѝ и в миг ѝ се прииска да изпрати всички по домовете им, да се свие в креслото си в тихата къща и да се отдаде на спомените си, да ги подреди един след друг, подобно на снимки, които са запечатали нещо незабравимо. Съвсем скоро. Всички ще си тръгнат съвсем скоро.

Тя бе застанала до младоженката по време на церемонията и заслушана в традиционните въпроси и отговори, мислеше за Гарт. „Аз ти отнех всичко това — мислено му казваше тя. — Цялата тази церемония, с нейната тържественост и тайнственост, с истинността ѝ, аз ти я отнех. Според теб аз се подиграх с нея. И това е може би едно от най-лошите неща, които ти сторих. До този момент всъщност не си давах сметка за това. Искан ми се двамата с теб да бяхме главните участници в тази церемония, ние да казваме тези думи. Щях да ти

обещая, че това, което ще създадем двамата, ще е истинско семейство... не някаква игра, не моментно отклонение или кратко приключение. Бих искала да ти отдам сърцето, ръката и любовта си, но ти си толкова далеч и така ядосан...”

— Стефани — попита я тихо Александра. — Добре ли си?

Тя извърна глава. Хванати за ръка, Брукс и Габриела, вече женени, приемаха поздравленията на гостите си.

— Бях потънала в мислите си — извини се тя.

— Доста си пребледняла. Мога ли да ти помота? — попита приятелката ѝ и я прегърна.

— Помогни ми да нахраним всички и да поддържаме приятен разговор.

— Искях да кажа, дати мога да ти помогна да се почувстваш пощастлива?

За миг Сабрина отпусна глава на рамото ѝ. След това събра сили и се усмихна.

— Идвай по-често в Лондон. Ще ми бъде приятно да те очаквам.

И двете слязоха долу, за да се заемат със сватбеното тържество.

ГЛАВА 24

Гарт беше в библиотеката на института и там забеляза заглавието на първа страница в „Ню Йорк Таймс“ от 17 декември. Грабна веднага вестника и седна на една от банките в стаята за периодичен печат, където прегледа набързо цялата статия. След това я прочете внимателно. Сърцето му биеше лудо. С точни думи Майкъл Бернард бе описал цялата история на измами и маневри, на противоборства и огромни суми пари, на кражби на произведения на изкуството и търговия с фалшификати, която бе довела до убийството на Макс Стайвесънт.

И на съпругата му.

Прочете я за трети път и все още всичко му изглеждаше невероятно. Четеше за смъртта на съпругата си, но нейното име не бе споменато. Запознаваше се с любовника ѝ, който всъщност дори не е знаел коя е тя в действителност. Четеше за живота и смъртта на една жена, без вече да е сигурен, че я познава добре.

Предната вечер обясняваше на Клиф как бе изглеждала по време на сватбеното им тържество. За това бе запазил ясен спомен в съзнанието си. Спомняше си и първите им съвместни години, когато децата бяха малки и те живееха като истинско семейство. Но когато се опита да си припомни последната им година, всичко като че изчезна от съзнанието му. Единствената жена, която си представяше ясно, бе тази, с която бе прекарал последните три месеци.

И той просто не можеше да пренебрегва повече истината за тази жена. Обичаше я толкова страстно, както не бе обичал никога досега, макар че всяка нощ, докато се разхождаше самотен и изтощен в студената спалня, отново и отново се опитваше да убеди себе си, че тази любов трябва да бъде унищожена.

За коя жена тъгуваше в момента? За двете. За двете. Нямахме смисъл да се опитва повече да го отрича.

Но се опитваше да забрави. Толкова много хора питаха непрекъснато кога ще се върне Стефани, че той се отдръпна от тях,

отдаде се на работата си и на грижите за децата. Съзнателно се натоварваше толкова през целия ден. Едва му оставаше време да хапне нещо и нямаше възможност да мисли за нищо друго, освен за работата си.

А вкъщи се занимаваше с Пени и Клиф: през почивните дни ходеха на ски на пистата в Евънстън и в Чикаго, не пропускаха нито един нов филм или хокеен мач, играеше с тях на думи във всекидневната или им помагаше за домашните, заедно обсъждаха проекти за ремонт на къщата, който беше отлаган години наред. Но категорично отказваше да разговаря с тях за майка им.

— Ще обсъдим това скоро. Но моментът още не е дошъл. Съжалявам и аз се чувствам ужасно като вас. Трябва просто да ми вярвате.

Какво чакаше всъщност? Сам не знаеше. Но си даваше сметка, че след като дните минаваха един след друг и той не разобличаваше измамата, тя пускаше все по-дълбоки и по-дълбоки корени и се превръщаше в реалност.

Сега му беше ясно, че Сабрина се бе сблъскала точно със същия проблем.

Върху лицата на Пени и Клиф бе изписана една тиха тъга, дори когато ги хвалеха в училище или получаваха високи бележки. Даже споровете между тях бяха забравени. Понякога по навик започваха да се карат, но бързо прекратяваха спора, сякаш се страхуваха, че могат да се изгубят един друг, така както бяха изгубили майка си. Вече не тичаха нетърпеливо всеки ден към пощенската кутия в очакване на писмо от нея, но Гарт знаеше, че ѝ бяха писали най-малко два пъти и не се учуди, когато по време на вечеря в деня, в който бе прочел статията в „Ню Йорк Таймс“, Клиф му каза, че на другия ден смятат да ѝ купят някакви подаръци.

— Ако ги изпратим утре, те ще пристигнат за Коледа в Лондон, нали?

— Възможно е. Ако пакетчетата са малки, можете да ги изпратите с въздушна поща и сигурно ще стигнат за седмица. Дано вече да не са затворили пощите за Коледа.

— Защо не ни каза по-рано колко време ще пътуват? — попита Пени. — Ти знаеш по-добре. Просто не искаш да ѝ купуваме подаръци!

— Може би сте прави — отвърна той, като се опитваше да бъде честен пред изпълнените им с обвинение очи. — Може би смятам, че ще е най-добре да си отпразнуваме сами Коледа тук.

— Това е подло — не се сдържа Пени. — Смятам, че си ужасен.

Но по-късно вечерта, когато се отби в стаята ѝ, за да ѝ пожелае „лека нощ“, той завари и Клиф там и двамата го прегърнаха.

— Не смятаме, че си ужасен — каза дъщеря му. — Ти също се измъчваш като нас. Татко?

— Да, скъпа.

— Клиф твърди, че не трябва да те питаме, но все пак би ли ни казал защо мама не трябва да ни пише? Или да си дойде у дома?

— Тя прави това, което двамата смятаме за най-добро, Пени.

— Но ако и ти смяташ така, защо тогава толкова се измъчваш?

— Защото често не можем да имаме това, което желаем.

— Ако наистина много искаш нещо, можеш да го получиш — намеси се Клиф.

— Вижте, вие двамата... — Гарт усети, че в гърдите му се надига гняв, и спря. „Оставете ме на мира — молеше наум децата си, които не бяха извършили нищо лошо и също като него търсеха отговори на въпросите. — Не мога да говоря за това, трудно понасям дори мисълта за това. Обичам я, обичам я, всеки път, когато си го помисля, и съм готов да се разплача. Но между нас има толкова лъжи и просто не бих могъл да си представя по какъв начин е възможно да стигнем един до друг.“

Не можеше да изрече всичко това. Ето защо започна внимателно:

— Вижте какво, двамата с майка ви имаме проблеми, за които все още не мога да ви кажа. Вие трябва да знаете и това ще стане веднага, щом си изясня някои неща. Сега мога да ви кажа само, че тези неща ни разделят, сякаш са прекъснали моста, който ни свързва. Така че не виждам по какъв начин бихме могли отново да се съберем. Разбирате ли за какво става дума?

— Не — отговориха двамата едновременно.

— Не се учудвам — въздъхна той, прегърна ги и се притисна към тях, сякаш търсеше спасение за страданието си. — Знам, че не се справям особено добре, и ужасно съжалявам. Съжалявам за всички допуснати грешки, за случаите, когато съм ви изглеждал жесток, но, мили мои, просто не знам какво да правя. Вярно е, че усложнявам

нещата, като не ви казвам истината, но не бих могъл да го направя, поне засега. Можете ли да ми повярвате? Можете ли да повярвате, че ще ви разкажа всичко, което мога, веднага щом това стане възможно? Моля ви, повярвайте ми, вярвайте в мен. Ужасно се нуждая от вашето доверие и от вашата любов. Обичам ви повече от всичко на този свят...

— Повече от мама? — попита Клиф.

— О, Клиф! — скастри го Пени и сложи ръка на лицето на Гарт, превърнала се за момент в жена, успокояваща един страдащ мъж. Не плачи, татко. Ще почакаме, докато ни кажеш — отново стана малкото момиченце — просто искам мама да се върне у дома.

— Хайде заспивайте вече. Късно е. Обичам ви и двамата — Гарт ги целуна и се изправи.

На следващия ден децата ходиха по магазините и когато той се прибра, те му връчиха две грижливо опаковани пакетчета, като го помолиха веднага да ги изпрати. Не ги попита какво има в пакетчетата и те не му казаха.

В последния ден преди ваканцията в столовата на училището бе представено кукленото шоу на Пени и Гарт излезе по-рано от работа, за да присъства. В предната част на стаята учениците от другите класове бяха насядали направо на пода, а отзад бяха подредени столове, където се настаняваха родителите. Гарт седна до Вивиан. Пени и Барбара Гудман бяха зад кулисите и заедно с госпожа Кейси подготвяха куклите, преди съучениците им да започнат представлението.

Когато представлението свърши, Пени, застанала до баща си, приемаше с радост поздравленията на публиката.

— Майка ми не можа да присъства — обясняваше тя на всички, — нейната сестра — близначка почина в Лондон и тя трябваше да замине там да се погрижи за гроба и за други неща. Много искаше да е тук, но няма как. Тя ми помогна за костюмите. Не съм ги направила сама. Тя ми помогна.

Вивиан донесе на Гарт пунш в хартиена чаша.

— Има ужасен вкус, но поне е някаква течност. Стефани ще се върне ли скоро?

— Не.

Тя погледна мълчаливо към Пени, която отново обясняваше на поредния родител за майка си и сестра ѝ.

— Не е достатъчно — ядосано каза той. — Човек не може да спаси разбития си брак само защото децата му са нещастни.

— Разбит брак? — попита Вивиан. — Не съм забелязала подобно нещо, нито дори признаци.

— Това дори не беше брак. — Погледна разтревоженото ѝ лице. — Съжалявам, Вивиан. Не бих могъл да ти обясня. Благодаря ти за пунша.

Броеше всеки изминал ден и не знаеше какво точно чака.

Заедно с децата купиха коледна елха, по-малка този път — „след като и семейството ни е по-малко“, както бе казала Пени — и я украсиха, като поставиха подаръците под нея. Долорес ги покани във вилата си, където можеха да карат и ски, но Пени и Клиф отказаха да отидат.

— Няма да отида там без мама — заяви момчето. И когато учебните занятия в училище и в университета завършиха и започна коледната ваканция, тримата боядисаха спалните на горния етаж.

— Мама сигурно много ще се изненада — непрекъснато повтаряше Пени. — Всичко така блести. Просто няма как да не се изненада.

Макар че отказваше на поканите на всичките си приятели, Гарт накрая се предаде и прие да отиде на вечеря у Нат и Долорес в чест на годишнината от сватбата им, която бе три дни преди Коледа. Изчака Пени и Клиф да вечерят и когато те се настаниха във всекидневната, единият с книга в ръка, а другият пред телевизора, тръгна сам към дома на семейство Голднър.

Винаги канеха много хора на този ден. Долорес бе твърдо решила да обедини университета и града в една щастлива общност и когато Гарт пристигна, видя как тя организираше в отделни групи местни адвокати, застрахователи, собственици на магазини и лекари.

— Оплакват се, че нямат какво да си кажат един на друг — довери тя, когато му донесе чаша вино. — Но само след час вече оживено обсъждат проблемите във водоснабдяването, училищата или някаква болест. Прекарват чудесно и накрая ми благодарят, че съм ги запознала. А след това всеки, тръгва по своя път и не се срещат до следващата година по същото време и на същото място. Би ли могъл да обясниш всичко това?

— Колко често всеки един от нас би искал да изпадне в непредвидима ситуация? — попита тя с усмивка. — Не повече от веднъж в годината. През останалото време всички предпочитаме да бъдем на познати места с близки хора. И по-малко изненади.

— Но изненадите са нещо прекрасно — възрази тя.

— Само когато не разбиват на пух и прах всичко познато — отвърна ѝ той с толкова тъга, че тя не можа да изрече нито дума.

— Разширих библиотеката си — обяви Нат, който току-що се бе появил. — Ела да я видиш.

Гарт се обърна да се извини на Долорес, но забеляза как двамата с Нат си размениха погледи и разбра, че всичко е нагласено: Нат искаше да поговори насаме с него. Конспиративните опити за намеса на щастливите семейства, помисли си той, иска им се да разрешат проблемите и на приятелите си.

— Ти си в една от онези непредвидими ситуации, нали? — попита приятелят му, докато палеше лампата в библиотеката си на горния етаж. — Но и страниш от всички като някакъв двоен агент. Ще се върне ли тя или не?

— Не, няма да се върне.

— Това го твърдиш ти. А и някои други. Но аз не го вярвам. — Сложи двете кресла близо едно до друго. — Седни. В шкафа имам вино и уиски. През последните няколко месеца бяхте толкова близки. Какво се случи така внезапно, че ви раздели?

— Нат, аз разпитвам ли те за твоя брак?

— Не, ти си по-любезен от мен. А, освен това не си лекар. Но аз съм; затова съм свикнал да се меся в живота на другите.

— Да, но когато става дума за болести, а не...

— И когато става дума за отчаяние.

— Нима аз ти изглеждам отчаян?

— Защо, по дяволите, смяташ, че съм решил да се намеся? Безпокоя се за теб, всички се безпокоим. За бога, Гарт, разкажи ми какво се случи между теб и Стефани!

— Разкрих, че тя не е жената, за която съм я мислел.

— Е, и какво означава това? Ако искаш да кажеш, че след дванайсет години си разкрил за жена си нещо, които не си подозирал, не бих се изненадал. Стефани е до голяма степен непредвидима. Бих се изненадал единствено ако си разкрил у нея някакви престъпни

наклонности, но доколкото я познавам като приятел и пациент, мога със сигурност да твърдя, че подобни разкрития са изключени. Това ли си разкрил наистина или просто става дума за някакъв факт, за който не си знаел и това те е наранило?

Гарт седеше в креслото и наблюдаваше променящото се отражение на светлината в чашата с червено вино. Беше много уморен и имаше чувството, че думите на Нат долитат до него от много далеч.

След дванайсет години откриваш за съпругата си неща, които не си подозирал.

Нещата бяха доста по-сериозни. Но все пак си заслужаваше да се замисли човек.

— Нат — обърна се той към приятеля си, — би ли ми направил една услуга?

— Казвай.

— Нека да остана тук за малко сам. Без никой да ме безпокои. Ще се върна при вас по-късно.

— Когато си готов за това. — Той отвори шкафа и извади бутилка вино и кутия с бисквити. — Ето всичко, което ти е нужно, за да се задълбочиш в мислите си. Вечерята е в десет и половина.

Гарт почти не чу как той излезе. Това ли наистина си разкрил... Какво всъщност бе разкрил, освен факта, че в продължение на три месеца се е заблуждавал, като е мислил, че живее със собствената си съпруга? Напълни отново чашата си и за пръв път даде свобода на мислите си, които се бе опитвал да контролира толкова дълго. Веднага се изсипаха толкова познатите му образи: картини, спомени, случки — калейдоскоп, който се завъртя пред очите му.

Виждаше жената, която насочваше разговора към неговите проучвания по време на вечерята и която го насърчи да се откаже от предлаганата работа във „Фостър Лаб“ и да остане там, където ще се чувства най-щастлив. Виждаше жената, която се намеси и попречи на госпожа Кейси да наранява Пени, а по-късно намери начин да измъкне Клиф от влиянието на бандата крадци. Виждаше жената, която осигури на Линда работа в „Колекции“, като по този начин ѝ даде възможност да постигне успех. Виждаше жената, която разкри Рита Макмилън, успя да я заведе в кабинета на Лойд Строс, където тя призна всичко и

очисти името на Гарт от клеветите, с което бе разчистен пътя за назначаването му за директор на Института по генетика.

Защо го направи? Защото ѝ бе приятно да изпълнява някаква роля? Или защото обичаше хората, на които помагаше? Защото се бе влюбила?

Тя обичаше децата. Беше сигурен вече в това.

Вратата се отвори и когато вдигна очи, видя Маделин Кейн.

— Извинявай — каза тя, — но Долорес се чудеше дали ще се присъединиш към нас за вечерята.

— Не, струва ми се, че няма да мога. Имам... да свърша нещо важно вкъщи. Долорес ще разбере.

— Преди да си тръгнеш, би ли могъл да ми кажеш — не бих искала да любопитствам, но... би ли ми казал кога ще се върне Стефани?

— Не знам — с колебание отвърна той. — Не бих могъл да кажа. Би ли ме извинила пред Долорес?

Намери палтото си и излезе през задния вход. Нощта беше студена и снегът скърцаше под краката му в смълчаните безлюдни улици. Пъхна ръце в джобовете и тръгна през парка покрай езерото, като прокарваше пъртина през снега, която оставаше след него, осветена от ярката луна.

Съпругата му отпреди дванайсет години се привързваше към хората, обичаше ги, безпокоеше се за тях. Но независимо колко близка им бе станала, когато настъпваше криза, тя се отдръпваше, ставаше неуверена. Тя не би могла да притисне госпожа Кейси в ъгъла или да сплаши така Рита Макмилън, че да я накара да си признае всичко. Тя дори успя да успокои Клиф, макар че мислеше, че е замесен в кражбите от магазините.

„И аз знаех всичко това — призна си Гарт, — знаех го, но през цялото време се опитвах да убедя сам себе си, че тя просто се променя, търси начин да ми помогне да заздравим брака си.“

Но Сабрина, лейди Сабрина Лонгуърт, която нямаше семейство, нито отговорности, която бе водила живот, изпълнен с повърхностни приятелства и любовни авантюри, довели дори до брак... тя бе в състояние да доминира, да притиска в ъгъла, да заплашва. Всъщност Стефани бе завиждала на сестра си за способността ѝ да говори открито, да се бори и да побеждава, когато някакво зло трябваше да

бъде поправено. Но дали лейди Лонгуърт е готова да си навлече дори неприятности, за да помогне на близките си? Би ли обичала Пени и Клиф? Би ли се влюбила в Гарт Андерсън?

Имаше чувството, че лицето му се вледенява и не може да помръдне пръстите на ръцете си, пъхнати в джобовете. Гарт се обърна и пое бързо към къщи, а накрая дори се затича.

Вкъщи издърпа креслото пред камината и седна в него, загледан в пламъците. Усети как топлината се разнася по тялото му. В миг се почувства невероятно добре.

Питаше се защо ли. И знаеше отговора още в мига, в който си задаваше въпроса. Защото като учен той непрекъснато правеше разкрития, като се въртеше все около основния проблем в загадката. Жената, с която бе живял през последните три месеца, не беше нито собствената му съпруга, нито нейната сестра, а съвършено различна личност, точно такава, каквато се бе определила тя самата в Ню Йорк — жена, способна на любов и привързаност като Стефани, но притежаваща силата и независимостта на Сабрина. Ето защо той не бе разкрил измамата.

В слепотата му е имало нещо повече от обяснението, че съзнателно си е затварял очите, за да избегне тревожните подозрения; имало е нещо повече в опитите му да повярва, че тя иска да обнови брака им или че е в шок след инцидента, или че от мъка се изживява като личността на сестра си. Истината бе, че почти веднага след като е заживяла с тях, Сабрина Лонгуърт е започнала до голяма степен да действа така, както би постъпила и Стефани. Така е при близнаците, помисли си Гарт. Те са едновременно в съзнанието си една на друга, в мислите си. За кратко време най-доброто от Сабрина се е сляло с най-доброто от това, което притежава сестра ѝ; в толкова важни неща тя съвсем успешно действаше като Стефани Андерсън, така че никой не би могъл да заподозре, че става дума за друг човек.

И през цялото това време тя се превръщаше в същата жертва на измамата, каквато бе и той — обичаше го, но не можеше да му разкрие истината, докато не повярва, че всичко е свършено. Тя самата бе жертва на обстоятелствата.

Разбира се, съществуваше още една причина, която го накара да повярва, че тази жена е неговата съпруга; той се бе влюбил в нея. Бе го мамила през тези три месеца, но почти във всеки момент през цялото

това време тя бе дори нещо повече от всичко, за което бе мечтал — обичаше го и бе станала неразделна част от живота му. И дори сега, след като знаеше всичко, той пак мислеше за нея като за своя съпруга.

Размеси въглените и сложи още дърва в огъня, после си наля чаша кафе. Държеше топлата чаша между пръстите си и наблюдаваше оранжевите пламъци. Вече не го изпълваше гняв, нямаше причина за яд. Бе загубил тази, за която се бе оженил преди години и която бе избягала от дома си, за да търси нещо по-подходящо за себе си, но намери единствено смъртта си. Спомняше си любовта, която преди години изпитваха един към друг, и в същото време със съжаление си мислеше за разочарованията, които бяха изпитали един от друг през годините.

Гарт виждаше и нещо положително в бъркотията, която двете със сестра си бяха създали, като си размениха местата; и това бе едно ново начало. „Може би при всички случаи щяхме да стигнем до него — мислеше си той. — След дванайсет години съвместен живот и двамата се бяхме променили. Може би сме били достигнали повратната точка, след която да започнем нова любов и нов живот. Вместо това пристигна сестра й, остана и създаде точно такъв нов живот, започна една нова любов. Става моя любима. И моя съпруга.“

Той се усмихна на игривите пламъци в огнището. „Ще трябва само да се оженим“ — помисли си Гарт.

ГЛАВА 25

Димитри се обаждаше всяка сутрин. Два дни след сватбеното тържество на Габи тя затваряше „Амбасадор“ за празниците, когато той дойде да я вземе, за да обядват заедно.

— Мислех, че може да се почувстваш тъжна и самотна, след като омъжи приятелката си и без семейството си по Коледа.

Бяха в една кръчма, където весела компания пееше френска песничка.

— Знам тази песен — каза Сабрина. — Пеехме я двете със сестра ми в колежа.

— Искам да поговорим за теб — започна той. — Как бих могъл да ти помогна, след като ти изобщо не ми даваш възможност?

— Вече ти казах, Димитри. Ние сме само приятели.

— А това означава, че освен че можем да обядваме заедно и да си говорим, можем и да изпитваме чувства един към друг. Добре — продължи, след като тя не отговори. — Ще ти разкажа пак за вилата си близо до Атина. Намира се точно до къщите на сестрите ми и техните деца и съпрузи. Пълно е с хора. Доста подходящо място за прекарване на коледните празници. — Той взе ръката ѝ. — Можем да останем съвсем сами и да не се виждаме с никого или да се присъединим към едно многолюдно семейство, сред много шум, целувки и музика. Ще направим това, което ти поискаш. Ела с мен, Стефани. Не бих искал да ти досаждам, единственото ми желание е да прекараш празниците сред приятели и в семейство, вместо да бъдеш сама.

Веселата компания завърши песента си и веднага започна друга. Димитри се засмя.

— Ще те научим на нашите гръцки песни. Предложението му започна да ѝ се струва примамливо.

Щеше да бъде в семейство, макар и не в нейното; щеше да смени напълно обстановката, нищо нямаше да ѝ напомня за сестра ѝ, която вече я нямаше... Но не беше честно по отношение на Димитри. Тя не беше свободна. И макар че му го беше обяснила вече много пъти, ако

заминеше с него за Атина, той би могъл да го приеме като първа стъпка към нещо повече от обикновено приятелство.

— Някой ден може би ще дойда, Димитри, но не и сега — поклати глава Сабрина.

— Но ти не трябва да бъдеш сама — настояваше той.

— Понякога е важно човек да остане сам. Как иначе бихме могли да размислим спокойно и да вземем решения за бъдещето?

— Приятелите биха могли да ти помогнат да вземеш тези решения, Стефани. Няма да предявявам никакви изисквания към теб.

Тя измъкна ръката си от неговата. Толкова ѝ се искаше да му повярва.

— Може ли да ти отговоря утре?

— Ще ти се обадя сутринта — отвърна Димитри и лицето му светна. — Ще заминем на двацет и четвърти следобед. Удобно ли е за теб? Но да оставим сега това — добави бързо. — Ще ми отговориш утре.

— Може би — отвърна с усмивка тя и после заговори за Гърция.

Димитри бе необичайно мълчалив, оставил Сабрина на собствените ѝ мисли. Тя непрекъснато си повтаряше, че празникът не означава нищо за нея, че светлините и песните не достигат до сърцето ѝ; но отвърщаше бързо глава в друга посока всеки път, щом забележеше семейство с две деца. Точно в тези моменти бе особено благодарна на Димитри за ненатрапчивото му присъствие, както и за дискретното му оттегляне, щом стигнаха до вратата на къщата ѝ.

Вътре завари госпожа Търкъл, която оглеждаше щастливо малката елха в трапезарията.

— Сметнах, че може да ви развесели, лейди. Но ако ви навява твърде много тъжни спомени, бих могла да я преместя горе в моя апартамент.

— Не, остави я — каза Сабрина. — Ще я украсиш ли?

— Разбира се, лейди, но си мислех, че бихме могли да го направим заедно.

Лейди. Тя не поправяше вече госпожа Търкъл. Дори често изобщо не я чуваше какво точно казва. Така или иначе обръщението нямаше значение; то доставяше удоволствие на икономката, а и двете бяха свикнали с него.

Телефонът иззвъня и Сабрина притисна ръцете си една в друга. Всеки път се надяваше... но не беше той.

— Сигурно нова покана — предположи госпожа Търкъл.

— Ако е така, ще последва нов отказ — отвърна ѝ и двете се засмяха. „Странно е — помисли си Сабрина, когато госпожа Търкъл отиде да вдигне слушалката, — че двете така бързо се сближихме. Лейди Лонгуърт не би го направила; между тях имаше толкова социални бариери.“ И макар че я наричаше „лейди“, прислужницата също я смяташе за американка, която никога не е била омъжена за граф. Те не бяха станали все още близки приятелки, но бяха две жени, които живееха в една къща, и Сабрина не се чувстваше толкова изолирана, колкото очакваше.

— Господин Карас е, лейди — обяви завръщайки се госпожа Търкъл. — И ако нямате нищо против да чуете моето мнение, смятам, че трябва да заминете с него за Гърция. Това ще ви се отрази добре.

Сабрина докосна игличките на елхата, която заедно бяха украсили. Тя миришеше на гори и планини; на чисти, девствени места.

— Може би ще го направя — отвърна и отиде да разговаря с него.

Но когато затвори телефона, лицето ѝ беше помръкнало. Доволният му, изпълнен с нетърпение глас, който ѝ каза, че ще дойде да я вземе в четири, я накара да се почувства виновна. Не беше честно, наистина не беше честно. „Искам единствено Гарт — помисли си тя. — Как бих могла да разговарям и да се смея с други хора, след като непрекъснато гледам към телефона с надежда, че ще позвъни Гарт?“

Госпожа Търкъл я намери малко по-късно в библиотеката.

— Пощата, лейди. Повечето са поздравителни картички, но има и две пакетчета.

Сабрина знаеше какви са тези пакетчета още преди да ги отвори. Две. Едното от Клиф, а другото от Пени. Но нищо от Гарт. Нищо. Нямаше дори бележка. Тя отвори пакетчетата, всяко от които бе внимателно завито и съдържаше бележка.

Весела Коледа, мамо, бе написал Клиф. С вкусна храна и подаръци. Надявам се, че ще намериш това, което търсиш. Искане ми се да знам какво е то. Обичам те.

Твой любящ те син Клиф.

Скъпа мамо, бе написала Пени. Надявам се, че подаръкът ми ще ти хареса и ще те зарадва. Бих предпочела да ти го дам лично, но това е невъзможно, затова татко ще го изпрати. Ние сме добре, но сме тъжни и двамата с Клиф често си говорим за теб. Обичам те, много ми липсваш. Обичам те.

С много обич, Пени.

„Няма да плача. Знаех, че това може да се случи, и бях подготвена за него. Така че няма да плача.“ Внимателно сгъна бележките и след това отвори кутийките. Клиф ѝ бе изпратил една брошка: две птици, кацнали върху клонче с две малки листенца. На едно листче, поставено вътре в кутийката, бе написал: „Това сте вие двамата с татко.“

Кутийката на Пени бе тясна и продълговата, в нея имаше сребърна писалка и молив, върху които бяха гравирани буквите С.А. Под тях имаше листче, на което прочете: „За писане на писма.“

Децата понякога причиняват такава болка с непосредствеността си, помисли си тя.

— Ще обядвам в стаята си, госпожо Търкъл — каза тя, като взе телефона със себе си.

Взе подаръците и се качи в стаята си. По прозорците барабанеше силният дъжд и в стаята бе студено и тъмно. Сабрина запали огъня и се настани в удобния стол пред огнището, като се зави с топло ангорско одеяло. Гледаше ту брошката и писалката и молива, ту игриците пламъци пред себе си.

Трябваше да приготи багажа си за Атина, но вместо това седеше така неподвижно и в пламъците виждаше всички свои мечти, които не я оставяха нито денем, нито нощем.

Двете със сестра си бяха толкова невнимателни, така безумно невнимателни към останалите. Но какво би станало, ако нещата се бяха развили по друг начин; какво би станало, ако съществуваше възможност да обича Гарт и той да отговори на чувствата ѝ, без да

изпитва вина, ако можеше да изгради един нов живот с него? „Бихме могли да си имаме още едно дете. Това би било огромна изненада за Пени и Клиф.“ — На устните ѝ се появи усмивка, като си представи как двамата хвърлят ези-тура, за да решат кой ще нахрани бебето.

Би могла да работи заедно с Маделин по реставрацията и вътрешното оформление на къщи, а Линда да се заеме с недвижимото имущество. Биха могли да се превърнат в чудесен екип, особено ако обединят „Колекции“ и „Амбасадор“ и така имат възможност да ползват най-добрите старинни предмети и произведения на изкуството на двата континента.

Двамата с Гарт ще имат достатъчно пари, след като продадат къщата ѝ тук, в Лондон, а тя би могла да помоли госпожа Търкъл да се премести при тях в Америка. Тогава биха могли да пътуват — в Лондон, в Париж, където Габи и Брукс ще живеят през по-голямата част от времето. Могат да отидат дори до Рио и да се видят с Александра. Ще могат да си позволят всичко това. Ще имат възможност и да ремонтират къщата. Биха могли поне да боядисат спалните. Ще може да купи на Гарт онова кожено сако на „Марк Шейл“, което гледаше един ден, докато се разхождаха.

Сакото, другите нужни неща. Трябваше да си приготви багажа. Извади куфара и малката си пътна чанта и започна да избира какво да вземе със себе си в Атина. Но всяка дреха означаваше радост и срещи с хора, смях и светлини. Прокара пръсти по закачените в гардероба дрехи и си даде сметка, че не може да го направи. Все още не бе готова, все още Гарт бе част от нея, бе толкова реален в съзнанието ѝ и непрекъснато имаше чувството, че ако протегне ръка, ще може да го докосне по лицето или да почувства устните му върху своите. Той все още бе част от самата ѝ същност и сега единственото нещо, което искаше, бе да му каже, че го обича и че иска да бъде с него до края на живота си — само с него и с никой друг.

Обади се на Димитри и му каза, че няма да може да пътува с него. Може би някой друг път, може би за двамата имаше общо бъдеще. Тя самата не знаеше. Не беше честно. Усети разочарованието в гласа му и знаеше, че не бе постъпила както трябва. Каквото и да направеше, причиняваше болка на хората около себе си. Може би трябваше просто да си седи сама в стаята и така накрая да изчезне завинаги. Тогава щяха да изчезнат и двете — и Сабрина, и Стефани

Хартуел: те бяха израсли заедно, след това си размениха местата, а още по-късно изчезнаха.

Сложи още едно дърво в камината и разрови въглените, после отново седна в креслото. Мечтите ѝ отново бяха тук, ярки като пламъците. „Те не си отиват — помисли си, — нито избледняват. Дните и седмиците минават, телефонът звъни, пристигат подаръци от две любящи деца; дните минават, хората идват и си отиват от живота ни, но мечтите остават, ярки и живи.“

Чу, че госпожа Търкъл се изкачва по стълбите. Сигурно е време за обяд, реши тя. Би могла да свърши някаква работа; беше взела толкова неща от „Амбасадор“ — каталози за преглеждане, книги за четене, писма, на които трябва да се отговори. Имаше достатъчно работа, за да запълни всички празнични дни. Ако се съсредоточи, би могла да забрави за всичко останало, поне за малко.

Икономката почука и отвори вратата със зачервено от радост лице:

— Лейди, имате посетител...

Преди да успее да довърши, в стаята със сияещо от любов лице влезе Гарт, който нетърпеливо я бе последвал.

Сабрина извика от учудване и скочи от креслото, но той се спря неуверено в средата на стаята и споменът за обидните думи, които си бяха казали, преди да се разделят, сякаш бе застанал помежду им.

— Мечтаех да те видя... през цялото време — прошепна Сабрина и му протегна ръка.

Думите ѝ като че го освободиха от колебанието и напрежението, той се хвърли към нея, прегърна я и я притисна силно към себе си. Като в просъница чу как госпожа Търкъл се измъкна тихо от стаята, а след това долавяше само ударите на сърцето на Гарт и нежния му шепот:

— Моя любов, моя скъпа любов, дните бяха така празни без теб...

Тя вдигна лице, устните ѝ докосната неговите. През затворените си очи долавяше блясъка на пламъците в огнището; усещаше дъха на навлажненото му вълнено сако и докосваше с пръсти мократа му от дъжда коса. Всичко това бе реално, истинско, не беше вече само мечта; няма да допусне да бъде мечта.

Гарт усещаше нежните ѝ кости в прегръдката си, долавяше дъха ѝ, който го бе преследвал седмици наред. Дълбоко в себе си усети как безпокойството му в миг изчезна. Той си беше вече у дома.

— Да — въздъхна тя и отвори очи, за да срещне изпълнения му с любов поглед. — Мястото, където принадлежиш...

„Но все още не всичко е наред. Ние не сме...“ — Тя постави ръце на гърдите му и леко се отдръпна.

— Гарт, все още не сме говорили... има толкова недовършени неща...

— Не, любов моя. — Целуна очите ѝ, устните ѝ. — Няма недовършени неща. Всичко сега започва. И не с лъжи; с истината, за която ти току-що говореше.

— Истина? Но аз те измавих...

— Да, но измама ли беше любовта ти към Пени и Клиф? Или към мен? Измама ли беше нашият съвместен живот?

— Не, но зад всичко това...

— Зад всичко това бе любовта. Скъпа моя, ти заздравя един брак, създаде едно семейство и това е истината, която ни донесе. С изключение на един малък факт. — Той се засмя. — Моя скъпа любов, искам да се ожения за теб, искам да те отведа у дома, за да свържем миналото и настоящето в един наш общ живот...

Тя обхвана лицето му, като търсеше в очите му болката или горчивината от последната им среща. Но той бе преодолял всичко и сега в погледа му имаше единствено топлотата от времето, когато двамата се бяха любили без никакви задръжки. Тя го целуна, една дълга и бавна целувка, с която сякаш му предлагаше сърцето, ръката и любовта си.

— Скъпи мой — въздъхна Сабрина и думите ѝ заглъхнаха, тялото ѝ се изви и двамата се отпуснаха върху леглото.

— О, почакай... — сети се изведнъж тя. — Забравихме... Какво си казал на Пени и Клиф?

— Че ще се опитам да те доведа.

— Те у Вивиан ли са?

Той кимна, обзет от такова силно желание, че целият трепереше и не бе в състояние да отрони нито дума повече.

Тя взе телефона и набра номера, а когато Вивиан се обади, се притисна отново към Гарт.

— Вивиан, Стефани е. Мога ли да говоря с децата си, за да им кажа, че си идвам у дома?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.